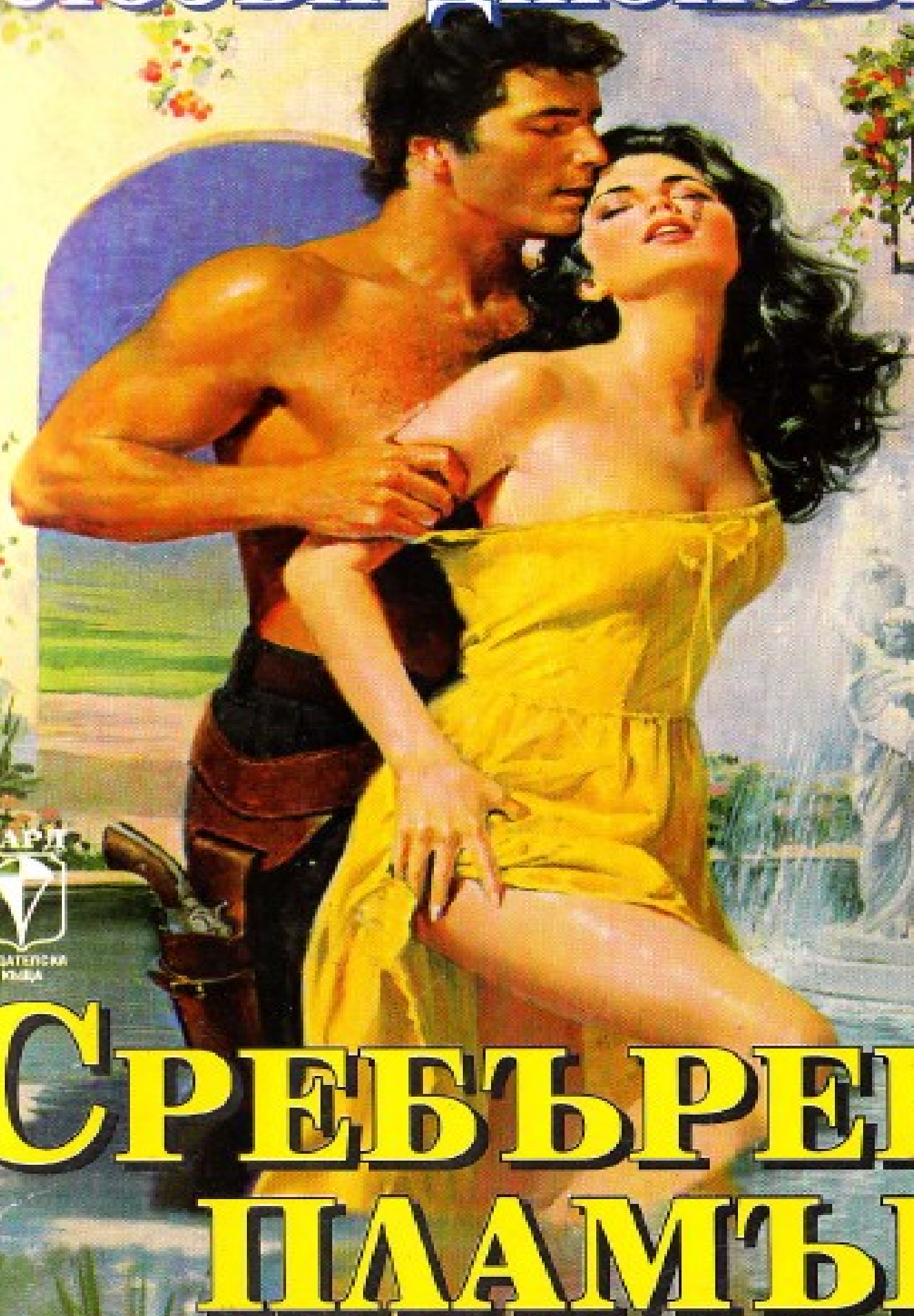

СЮЗЪН ДЖОНСЪН

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

СРЕБЪРЕН ПЛАМЪК

СЮЗЪН ДЖОНСЪН СРЕБЪРЕН ПЛАМЪК

Превод: Дорина Добрева, Минчо Бенов

chitanka.info

1889 година.

Трей Брадок-Блек е млад и красив единствен син на милионер. Той е много привлекателен за жените и всички го желаят. В публичния дом на Лили ще се състои продажба на млади момичета. Той отива само от любопитство, но когато се появява красивата, млада и невинна Емпрес, неговото внимание е приковано от нея. Тя е готова да продаде себе си, за да купи храна и дрехи на братята и сестрите си. Трей участва в наддаването и печели търга — но и омразата на съперника си Джейк Полтрейн. Красивата Емпрес е негова за три седмици.

ГЛАВА ПЪРВА

Хелена, Монтана

Януари, 1889

Валери Стюарт го съзря в момента, в който той влизаше в музикалния салон, при което на лицето ѝ се изписа огромна изненада.

Трей Брадок-Блек — на следобеден концерт на пиано!?

Това беше безпрецедентен случай.

Изненадата на Валери подобно на верижна реакция обзе и останалите присъстващи в салона, при което Ерик Сати, новото откритие на Ема Пийбоди, мигновено изгуби вниманието на слушателите си.

Най-преследваният и желан ерген в Монтана стоеше до вратата, облегал на стената, с небрежно скръстени отпред ръце, със загадъчна усмивка на лицето, издаваща чувство на благодарност. Трей знаеше добре какво е да си известен — дали заради скандалната му репутация, дали заради изключителната му красота на мелез, или пък поради невероятното богатство на семейството му, Трей винаги бе старателно оглеждан и изучаван.

Той кимна последователно на всички присъстващи, при което дългата му черна коса се спусна пред очите му. Изведнъж всички се досетиха защо всъщност присъстват в салона и бързо обърнаха погледите си към младия брадат мъж с пенсне, който изпълняваше своите най-нови композиции на огромното пиано на Ема Пийбоди. През следващите двадесет минути вече никой не поглеждаше към сина на Хейзард Блек, макар че повечето мозъци усилено разсъждаваха над въпроса коя ли е дамата, успяла да измами Трей да дойде на концерта. Никой не се съмняваше, че идването му във всички случаи се дължеше на жена.

Музикалният салон на Ема представляваше огромно помещение с боядисани в гълъбово стени, декорирани със златен кант. Паркетът бе със специална изработка на орнаменти — дело на италиански майстори, известни като прочутите реставратори на Царския дворец в

Царское село. Елегантни за сервиране маси в светлорозови щампи бяха красиво разположени между плетените виенски столове, около които имаше и миниатюрни кръгли масички, така че за нито един от гостите не представляваше никаква трудност да си вземе чаша шампанско или сладкиш, когато пожелаеше.

Сред многообразието от гости няколко известни модерни млади дами, облечени красиво, по вкуса на майките си и с парите на бащите си, с отегчение и апатия демонстрираха дългите си, богато надиплени, разкошни рокли. Бонетата им, набрани и декорирани по най-различен начин, наподобяваха цяла цветна градина. Мелодичната прелест на творбите на младия пианист Сати изпълваше пространството на луксозния салон. Трей отправи поглед, в който се четеше уважението му към присъстващите политици, бизнесмени и банкери, поспря очи на възрастните дами и вдовици, и с любопитство и интерес се вгледа в няколко от младите и красиви дами. Но кого всъщност бе дошъл да види?

Младите госпожици, като в предварително репетиран синхрон, наблюдаваха уж прикрито младия мургав мъж, опрял рамене на стената.

Когато най-после Сати приключи и учтивото ръкопляскане заглъхна, любопитните погледи се насочиха към Трей в очакване да се разкрие най-после виновницата за неговото появяване при Ема.

Само след миг Валери Стюарт, елегантна млада лейди, облечена в червено кадифе със стилно боне от коприна, се изправи и се приближи към Трей.

В целия салон се долови всеобщо шушукане, а част от младите дами дори измърмориха.

Валери, както винаги, застана максимално близко до Трей. Той бе убеден, че Валери постъпва така, за да може всеки спокойно да разгледа красивите ѝ гърди.

— Добър ден, скъпи, изглеждаш... — тя поспря и огледа високата мускулиста фигура на Трей, чиито достойнства се подчертаваха от изящния костюм, ушит от Севил Роу — ... добре. — В гласа ѝ прозвуча страстно желание и опит да го изкуси.

На Трей му се искаше да ѝ каже: „Валери, скъпа, не можеш да ме изядеш жив пред гостите на Ема“, но му се стори твърде нагло и невъзпитано, поради което той само се усмихна и учтиво отбеляза:

— Благодаря ти, ти също си, както винаги красива, Валери.
Тъмната ѝ коса и бялата ѝ кожа изпъкваха на фона на червеното кадифе.

— Допаднаха ли ти композициите на Ерик? — добави Трей.

Валери махна небрежно с ръка и изсумтя в отговор.

— Всичките звучат по един и същ начин, не мислиш ли?

Валери разбираше от изкуство дотолкова, че основната ѝ цел беше да бъде забелязана на музикалните концерти и приемите, както и да успее да демонстрира познанията си за бижутата.

Светлите очи на Трей мигом се разшириха в отговор на безцеремонното изявление на Валери. Поразен от глупостта ѝ, Трей реши, че може да я възприеме и като безочлива неучтивост, в резултат на което той измърмори сдържано:

— Напротив, скъпа, всички композиции до една звучат абсолютно различно.

След като го изгледа изпод гъстите си мигли, Валери приведе срамежливо лицето си, така че да се разкрият максимално прелестите ѝ и смени темата на разговора, насочвайки го към себе си — нещо, за което тя обожаваше да разговаря.

— Липсвах ли ти? — запита Валери с кокетен, леко прегракнал глас.

— Разбира се.

Не бе трудно да се отговори на въпрос, който от само себе си налагаше съответната реплика. Трей насочи поглед над бонето ѝ към групата, обградила Сати около пианото.

— Кога ще те видя, слънчице? — попита Валери и пристъпи още една крачка към него, така че той да може да усети аромата на парфюма ѝ.

— По-късно — уклончиво отвърна Трей. Бе дошъл, за да види приятеля си, а не да флиртува и затова пристъпи настрана, за да я заобиколи.

Леко повдигайки затвореното си ветрило, Валери препречи пътя на Трей:

— Кога по-точно? — запита тя леко нацупена.

— Скъпа Валери — започна Трей с лека усмивка на лицето, като нежно я докосна по раменете, — много сладко се цупиш, но съм

дошъл при Ема тази вечер, за да видя Ерик. Ела с мен — покани я той галантно, — ще си поговориш с него.

— Та той е само вторият пианист в Парижкия клуб — отсече тя презрително. Ценностната ѝ система почиваше на понятия като пари, състояние, обществена позиция и начин на обличане. — А освен всичко е и странен, negliже и... бохем. Защо ще искам да разговарям с него?

— Той е композитор, надарен с невероятно въображение — възпротиви се Трей със спокоен тон, макар и разгневен от буржоазните възгледи на Валери. — А сега, много те моля да ме извиниш... — довърши Трей и галантно я отмести от пътя си.

С Ерик се бяха запознали в известното парижко кафене „Черната котка“ миналата година, когато Трей го бе обсипал с възторга и комплиментите си и двамата бяха открили колко общи неща имат помежду си. Малката разлика от няколко месеца във възрастта им, голямата любов към пианото и Шопен, непоносимостта към Вагнер, както и противопоставянето на консервативните методи на обучение по музика, ги сблизиха още повече. Предимно самоук пианист, Трей инстинктивно попадна под влиянието и чара на ексцентричния млад композитор, облечен „а ла бохема“, с вечната полузавързана вратовръзка, кадифено сако и мека филцова шапка. Винаги когато Трей посещаваше Париж, двамата обикаляха по цяла нощ салоните и клубовете, а после, в малките часове, се завръщаха в квартирата на Трей и след бутилките „Перно“ и бренди разучаваха последните композиции на Сати. Благодарение на огромната настоятелност и ентузиазъм на Трей, Сати бе представен на Ема Пийбоди, която претендираше, че е най-големият познавач на авангардната музика в Хелена.

Ема беше висока, снажна, сивокоса вдовица, която, макар и да говореше рязко и безцеремонно, разбираше от музика. С Трей се познаваха и дружаха от неговите детски години.

— Измъкна се от клещите ѝ, както виждам — навъсено отбеляза Ема в момента, в който Трей се приближи да я поздрави, след което добави: — При това закъсняваш.

— На кой от въпросите ти да отговоря първо — отвърна Трей със закачлива момчешка усмивка на лицето.

— На нито един — отсече Ема. — Не понасям Валери. Ненавиждам закъсненията. Още повече мразя обяснения и извинения. И не се опитвай да ме въртиш или заблуждаваш с очарователната си усмивка... Твърде съм стара за теб. Запази си номерата за флиртуване за такива като мис Стюарт. Доста е добър. — Ема внезапно смени обекта на разговор, кимвайки към Сати, като че ли се намираше на търг, на който пианистът бе обявен за разпродажба. — При това е дяволски надарен.

— Аз ти казвах — потвърди Трей и си спомни упоритостта на Ема, когато за пръв път ѝ предложи Сати за годишния рецитал. Бе убедена, че младият пианист е твърде екстравагантен, но това мнение очевидно бе оспорено от присъствието на надарения пианист.

— Какво знаеш ти, малък мой? — подигравателно и настойнически реагира Ема. — Още имаш жълто около устата.

— Зная достатъчно, за да не харесвам Вагнер. Пропаднала музика за цяло едно столетие.

Лицето на Ема винаги почервяваше от яд, когато се обсъждаше Вагнер. Ето защо Трей побърза да смени вежливо темата на разговора.

— Ерик е твърде различен. Мисля, че Gumpopodies е нещо доста свежо.

Ема видимо се поуспокои. Недостатъците на Вагнер се превърнаха в нещо безинтересно пред невероятния талант на Сати.

— Композициите му са толкова прости и същевременно така смели — допълни тя, като кимна отсечено. — А и тези средновековни дисонанси — изведнъж се пренасяш в съвсем друго време. Как успява да го постигне?

— С помощта на „Перното“ — отбеляза Трей със закачлива усмивка, — поне като начинаещ.

— Ах, ти, немирно момче! — порица го Ема и го тупна с ветрилото от слонова кост по рамото. — Някой ден ще трябва доста да се потрудиш, за да промениш ужасните си маниери.

Гневните и резки думи бяха смекчени от усмивката, която Ема не успя да прикрие, а стрелкащите го кафяви очи бяха изпълнени с привързаност и нежност.

— Е, ако това „някой ден“ се намира някъде в далечното неясно бъдеще — провлече глас Трей, след което продължи: — Хайде, ела да

поднеса комплиментите си на Ерик, при което можеш да му кажеш, че заслужава поне още пет хиляди, благодарение на Gymnopedies.

И като я прихвана внимателно под лакътя, Трей я поведе между тълпите от любители на музиката, струпани във високия музикален салон.

— Вече и бездруго му плащам много повече, отколкото на Ляпунов — възпротиви се Ема, докато заобикаляха губернатора и неговата съпруга, разменяйки си взаимно усмивки и поздрави.

— Е — започна Трей, като междувремево взе чаша шампанско от една от масите и я подаде на Ема, — по мое лично мнение, той е много по-добър от Ляпунов.

— Щом считаеш, че е толкова добър, ти му плати повече! — заяви Ема и изпи на една глътка шампанското. Начинът ѝ на пиене наподобяваше твърде много говора ѝ — безцеремонен и директен.

Трей вежливо пое чашата ѝ и я остави настрана, след което се обърна отново към нея:

— Той няма да приеме пари от мен, а освен всичко съм убеден, че ти самата не би постъпила така.

Ема спря рязко, обърна се към Трей и срещна изящно изваяното му лице, подчертано от дългата лъскава гарвановочерна коса. С типичния си язвителен, безапелационен и делови тон, с който бе свикнала да работи в собствената си банка, издигнала се на първо място в околността, Ема запита:

— И какво би направил, ако напълня джоба на приятеля ти с още пет хиляди?

Трей отвърна хладнокръвно и отмерено:

— Бих дошъл на някоя от твоите вечери и дори бих се съгласил да забавлявам онази твоя племенница, която ми натрапваш открай време. — Трей се усмихна ведро и намигна, което накара Ема да си спомни баща му отпреди двайсет и повече години. Нямаше жена, която да не желалаше бащата, а сега и със сина положението не се беше променило.

— Бедното създание си мисли, че е влюбено в теб — призна Ема, при което повдигна едната си вежда и продължи: — Ще ти дам всичките си пари, ако се ожениш за нея. И без това щях да ги дам на нея.

— За бога, Ема. — Трей беше шокиран не толкова от нейната откровеност, колкото от самата мисъл за женитба. — Нима изглеждам така, сякаш ще се продавам на търг. Притежавам повече пари, отколкото са ми необходими.

— Но си нямаш съпруга! — дружелюбно подметна Ема.

— И не изпитвам никаква нужда от такова нещо! — повиши тон Трей, при което околните гости извърнаха любопитно глави. Трей мигом снижи глас и измърмори: — Хайде, Ема, не го вземай толкова навътре! Просто дай допълнителното възнаграждение от пет хиляди на Ерик и аз давам дума в името на дедите си, че ще бъда толкова добър с твоята племенница, че ще се усмихва цяла седмица след това.

— Ах, ти, самонадеян мошенико, толкова си очарователен — съвсем като баща си. Знаеш ли, аз го познавах, преди да се срещнат с майка ти, от времето, когато всяка дама във Вирджиния сити бе готова да разкрепости схващанията си и най-либерално да покани на вечеря един индианец.

— Не всичко е точно така, както изглежда, Ема. Жените често желаят неща, които не могат да си позволят. Просто го считат за вид предизвикателство — опроверга я Трей с най-естествен тон, макар че имаше всички основания да се гордее със себе си и произхода си.

— Все някой ден ще намериш жената, за която ще пожелаеш да се ожениш — заяви Ема, като считаше с това да приключи разговора.

— Между другото... обсъждахме въпроса за петте хиляди — осмели се да напомни Трей с ясното съзнание, че въпросът за неговата евентуална женитба е последното нещо, за което има желание да говори. В неговия списък по приоритети той стоеше на второ място след възможността за едномесечен престой в Антарктика.

— В такъв случай, утре си канен на вечеря у дома.

Трей се усмихна и протегна ръка с думите:

— Дадено, договорихме се.

— Ако толкова много те интересува, ще го видя по-късно — дяволито подмяташе Валери на Сирила Шоръм.

Те се бяха настанили на два стола около малка масичка, на която бе разположен сребърен сервиз за чай.

— Не ти вярвам — предизвикателно й отвърна Сирила.

„Ех, ти, жалка, дребна нещастнице, помисли си Валери, яд те е, защото той дори не поглежда към теб.“ И продължи на глас:

— Искаш ли да следиш тайно отнякъде? Мога да те скрия в килера например. — Думите ѝ прозвучаха ехидно и с явно презрение.

— Нима искаш да кажеш, че отиваш у Треј? — Очите на Сирила се разтвориха широко от почуда.

— Той сам ме покани — заяви Валери, намествайки дантелата на маншета си, след което се пресегна за чашата си с чай. — Всъщност ние с него сме много близки. Мислех, че знаеш. А освен това... — Тук тя замълча театрално и продължи: — ... смятам, че той в най-скоро време ще ми предложи женитба.

— О, не — почти пронизително възкликна Сирила, — не ти вярвам!

Този път нейната реакция не бе плод на злобна завист, тя бе наистина втрещена от почуда. Валери кокетно присви рамене.

— А би трябвало да ми вярваш — отбеляза тя самодоволно, — той е доста привързан и влюбен в мен.

Треј бе повече от объркан, когато час по-късно, влизайки в апартамента си заедно с Ерик, откри очакващата го Валери.

— Как си успяла да влезеш? — запита я тихо той, а наум си каза, че е крайно време да разговаря сериозно с хазаина си.

— С помощта на Харис — заяви Валери и грациозно се отпусна на бара с изражението на човек, който най-редовно пребивава в дома на Треј. Е, разбира се, миналата есен тя доста често се бе подпирала на този бар, и то в повечето случаи гола.

Само че Треј отдавна бе прекъснал срещите си с нея. Той поначало не удължаваше връзката си с жени, при които му се налагаше непрекъснато да потиска традиционното им чувство за притежание над неговата личност.

— Ерик, разреши ми да ти представя Валери Стюарт — произнесе той невероятно учтиво, без ни най-малък нюанс на раздражение от факта, че тя му се натрапва. — Валери, това е Ерик Сати.

Кимвайки едва забележимо на поклона на Сати, Валери се усмихна на Треј и го запита:

— Ще се забавиш ли дълго? — Въпросът ѝ бе невъзпитан и крайно неуместен.

За един кратък момент Трей се изкуши да ѝ отвърне със същия груб тон.

— Ако имаш някакви други планове... — започна Ерик, който изглеждаше по-неугледен и раздърпан от всеки друг път в един от дванайсетте си любими сиви костюми от рипсено кадифе.

— Не, сядай, Ерик — бързо отвърна Трей и кимна към барчето с напитки, добавяйки: — Там е „Перното“.

След това Трей се извърна към Валери, предложи ѝ ръка и попита:

— Можем ли да поговорим насаме?

Разговорът им във фойето протече бързо.

— Ерик е пристигнал тук само за няколко дни — започна Трей.

— Но ти ми каза, че ще се видим по-късно — измънка Валери.

— Съжалявам, ако не си ме разбрала правилно — поясни Трей, — но с Ерик искаме да репетираме неговите последни композиции.

— И кога ще те видя?

Трей не дръзна да отсече „Никога“, защото не беше сигурен, че Валери ще реагира спокойно на подобен отговор.

— Какво ще кажеш за едно малко бижу от „Уесткоут Джуълърс“?

Очите ѝ светнаха, а Трей се усмихна с облекчение. От всичко най-много мразеше сцените.

Той я погали по бузата, а мислите му вече бяха заети с нотните композиции.

— Отбий се още сега и си избери каквото пожелаеш. Аз ще позвъня на „Уесткоут“, за да предупредя, че ще ги навестиш.

Валери се надигна на пръсти и го целуна.

— Ти си цяло съкровище — избъбри тя щастливо.

— Благодаря ти — каза той.

Три дни след като изпрати Ерик, Трей и двама негови братовчеди се бяха разположили блажено в игралния салон на Лили, съзерцавайки на фона на чаша питие и празни разговори облаците дим, провлачващи се през украсените в гирлянди и ресни еркерни прозорци.

— Като гледам как се смени вятърът, ми се струва, че се задава буря. Днес, докато се придвижвахме към града, стадата добитък вече се прибираха. Допивай си питието и да тръгваме.

— А защо да не останем тук тази вечер? — кротко попита Трей.
— Няма смисъл да бързаме да се връщаме вкъщи.

Неговите братовчеди, Блу и Фокс, мълчаливо размениха замъглени погледи, които изразяваха невъзможността им да спорят с Трей и едновременно с това разбиране за ситуацията. И двамата добре знаеха защо Трей не бързаше да се връща вкъщи.

Сред гостите, поканени на партито, организирано от родителите му тази вечер, бе и Арабела Макгинис — още една от жените, които най-безцеремонно третираха Трей като кандидат за женитба. След като преодоля набезите на упоритата Валери, а после и племенницата на Ема, Трей никак не бе склонен да се среща с поредната си обожателка. Това бе една от причините тази вечер да се намира в салона на Лили.

В отговор Трей запита братовчедите си:

— Да не би да изгаряте от желание да правите компания на сладките госпожички, като танцувате цяла нощ с тях на партито у дома? Само отговаряйте честно, а не както ви повелява дългът!

При вида на Трей, озарен от насмешливо-лукава усмивка, двамата му братовчеди също се усмихнаха. Е, нищо че не бе честно спрямо младите дами, които престорено свенливо се изчервяваха при всеки по-смел коментар или пък се кикотеха глупаво, когато не можеха да се изчервят.

— Само че ти ще ни извиняваш утре пред всички — заяви Блу.

— Няма проблеми. Мама знае колко безчувствена може да бъде Арабела, а и ако баща ми и Рос Макгинис не бяха бизнес партньори — Трей потръпна конвулсивно, — за нищо на света нямаше да ми се налага да издържам стоически на глуповатото преследване и натрапване на Арабела.

— А аз си мислех, че си падаш по сладникавите пищни блондинки.

— Е, падам си, но предпочитам да имат и малко мозък в главата.

— И откога имаш такива изисквания? — попитаха в един глас двамата братовчеди.

Трей леко повдигна тъмните си вежди. Той знаеше каква репутация си е спечелил и реакцията на братовчедите му не го учуди.

Той действително харесваше жените и се възползваше от тях, за да получи най-голямото удоволствие в този живот. А и това, че се интересува колко е умна една жена, далеч не бе самата истина.

— Прави сте. Е, хайде най-после да сменим темата.

— Носят се слухове, че Арабела спи със съдията Ренкуист.

Трей се подсмихна. Какво пък, нали и той бе спал с нея? И се бе уверил, че тя притежава сладострастната енергия на блондинка, способна да задоволи цяла армейска част. Дано да се е отказала от намерението си да се жени за него. И без това вече бе изчерпал цялото си въображение да измисля учтиви откази.

— Днес е вторник, а навън започва някаква ужасна снежна виелица — подметна Трей, опитвайки се да измести темата за Арабела. — И защо всъщност сме се захванали да обсъждаме някакви си възрастни богаташи?

— Чувам, че ще се продават две китайки тази вечер — спомена Блу.

— Аха, ето защо тази вечер при Лили е пълно с хора, едва ли всички са заради противното време — заключи Трей, оглеждайки залата със светлите си очи.

— Присъствал ли си някога на такъв търг?

— Не, а ти?

— Аз също.

— Ще наддаваш ли, Трей, миличък? — запита закачливо закръглената брюнетка, сгушена в него.

— За бога, не — отсече Трей, вдигна водната чаша от шлифован кристал и отпи последната глътка.

— Не предполагам, че ти допада жълта плът — добави с гърлен глас тъмнооката жена.

Трей се разсмя и погледна жената, която така фамилиарно го бе хванала под лакътя. От ясните му очи бликаше развеселеност. Оставяйки чашата си настрана, той махна с ръка за нова бутилка, а после добави с полуусмивка:

— Фло, сбъркала си адреса, ако говориш точно на мен за друг цвят на кожата.

Трей Брадок-Блек се гордееше, че е потомък на племето абсароки. На онези, които с презрение гледаха на хората с малко потъмен или различен цвят на кожата, той с удоволствие и гордост

напомняше кой е и откъде произхожда. „Аз съм син на Хейзард Блек, казваше той, някога притежавахме Монтана.“ Някои хора въпреки раздражението си бяха склонни да мислят, че абсароките все още владеят Монтана. Златото, което баща му притежаваше от първата си мина; новооткритите залежи на мед, достатъчни да обезпечат двадесет човешки живота; богатството на майка му; властта на Хейзард; личната армия на абсароките — всичко това, което Трей наричаше с една-единствена дума — „семејство“ — допринасяше за самочувствието и арогантността му пред белите мъже на неговата възраст, които след четири години обучение в университетите на Изтока се завръщаха и правеха опити да постигнат нещо, което приличаше на игрички, в сравнение с империята, която един ден щеше да принадлежи изцяло на Трей.

Тримата млади мъже бяха отседнали в най-изискания в цяла Хелена публичен дом, собственост на известната Лили, и пиеха поредната си бутилка, след като добре се бяха намръзнали навън. Още с пристигането им Трей бе повикал Лили с молба да им донесе бренди, за да сгреят кръвта си. Навън не можеше да оцелее нито човек, нито животно. Двамата братовчеди се разсъблякоха, докато Трей разменяше по няколко думи със закръглените блондинки в луксозния игрален салон. Блу и Фокс продължиха да държат пушките ниско до краката си, а очите им шареха любопитно из залата.

Тримата пиеха вече втора бутилка от скъпия френски коняк, докато сивият мразовит следобед преваляше и бавно преминаваше в зимен здрач. Преди да се стъмни, до тях вече се бяха настанили три от момичетата на Лили. С настъпването на нощта салонът се изпълни с хора, чиито разговори се смесиха с тихата, ненатрапчива музика, която се разнасяше откъм пианото. Въздухът се изпълни с дима на скъпи пури и аромата на изискани одеколони.

Заведението на Лили беше от онези, които наистина доставяха удоволствие и развлечение на богатите мъже — уютно, скъпо и красиво обзаведено с автентична мебел в стил „Рококо“. В ъглите бяха разположени големи саксии с парникови рози и макар всичко да не беше толкова изискано, както в „Малкия Трианон“ на мадам Помпадур, то поне максимално се доближаваше до него, особено като се имаше предвид, че се намираше в обрулените от вятъра прерии на Монтана.

С току-що напълнена чаша, Трей се беше настанил удобно и оглеждаше със задоволство ароматизираната разкрасена зала, отпуснат в канапето с бродирана покривка, подобно на някой разглезен принц. Макар и мелез, той бе наследил величествената, класическа красота на дедите си по бащина линия — прав и съвършено пропорционален нос; телосложение, което бе в състояние да вдъхнови всеки скулптор; гъсти тъмни вежди, надвиснали над дълбокия поглед; неспокойни очи, на чиято сребърна сияйност не можеше да се устои; мъжествена осанка с подчертани широки рамене, които бяха отличителна черта на абсароките. Въпреки привидната отпуснатост, първичната му сила и очарователност неминуемо правеха впечатление.

Трей бе като украшение за обществото, в което се движеше, и младите дами намираха компанията му за завидна награда от момента, в който бе навлязъл в юношеската си възраст. Трей се държеше доста дръзко и неразумно. Подвизаваше се в твърде много спални, стараейки се да не дразни бдителните бащи на младите, току-що навлизащи в обществото момичета, но същевременно измъчваше крехките създания, събуждайки у тях неосъществими мечти и желания с неустоимия си чар и мъжественост. На неговата първичност не устояваха и майките на младите госпожици, като всички те единодушно го считаха за извънредно подходяща партия. Милионерите винаги са си били желани за зетьове.

Трей обаче предпочиташе тихия „пристан“ на Лили, вместо да прахосва времето си във флиртове с младите госпожички; допадале му откритото, сърдечно приятелство на Лили, а освен това от време на време не се отказваше и от услугите на някое от нейните момичета. Мургавата му кожа, дръзкият чар, невероятните умения и търпеливост в леглото, всичко това му бе спечелило симпатиите и привързаността на всички в „Малкият Трианон“ на прерията.

— По дяволите, Лили — изруга внезапно един възрастен мъж, облечен безупречно. В злостната му забележка се усещаше надигащо се възмущение от собственицата на дома. — Ти каза, че в седем започва търгът и да ме прости Господ, ако вече не е станало седем и половина.

— Успокой се, Джес — отвърна му кротко Лили.

Обиците ѝ отразяваха по невероятен начин светлината, излъчвана от оцветената лампа. Тя прокара ръка по стегнатата си

талия, за да подчертае елегантната си скъпа рокля и добави:

— Чу ще закъсне малко, но всеки момент ще се появи. А освен това, скъпи ми Джес, нали това е само едно забавление, което организирам за милите си гости. Нямам лично участие или пристрастие към цялата процедура, нито пък мога да контролирам самия Чу.

Продажбата на китайски момичета бе по-разпространено на Китайската алея, отколкото тук, при Лили, където това се случваше рядко, и то само при положение, че клиентите настояваха упорито. На Китайската алея това явление се наблюдаваше доста отдавна и произтичаше от многовековните традиции, които не само продължаваха, но и улесняваха личната изгода при сполучливото пробутване на нежеланите дъщери.

Трей бе чувал за търговете, но никога не беше виждал подобно нещо. Самата мисъл за придобиване на човешко същество срещу определена сума пари му бе крайно непонятна.

Тази вечер той за пръв път в живота си щеше да присъства на такова зрелище.

ГЛАВА ВТОРА

Десетина минути по-късно облицованата с ламперия двойна врата се разтвори, при което Трей обърна глава от любопитство, за да погледне двете млади жени от ориенталски тип, които влязоха в залата. И двете бяха дребни и крехки, облечени в ярко оцветени копринени якета с подплата и черни копринени панталони. Погледите им, свенливо наведени надолу към пода, напомняха за вродената робска психика и страхопочитание към прадедите.

Наддаването започна веднага и бързо набра скорост. Всички присъстващи се разгорещиха.

Трей усети как стомахът му се присви, въпреки че алкохолното опиянение леко смекчаваше бруталната действителност, която се разкриваше пред очите му. Той разтърси рамене, за да отхвърли краткотрайното неприятно усещане и си помисли, че животът в разкошното ранчо на Джес Алвин или в огромния представителен дом на Стюарт Лангли може би са за предпочитане пред Китайската алея.

Когато всичко приключи и се стигна до размяната, Трей внезапно повдигна Фло от скута си и ставайки от канапето, меко ѝ каза:

— Обади ми се след минутка.

Заобикаляйки масата зад тях, Трей поздрави седящите на нея мъже на възрастта на баща му, и се отправи към свързващата трапезария.

Двамата му братовчеди го съпроводиха с мълчаливи учудени погледи. Като се увериха, че той спира до широките червеникавокафяви прозорци и огледаха прецизно трапезарията, двамата мъже се обърнаха отново към компаньонките си. Освен братовчеди по кръвна линия, Блу и Фокс бяха и телохранители на Трей. Хейзард Блек имаше дузина неприятели, за които Трей естествено също бе враг. Няколко влиятелни мъже се противопоставяха на властта, която Хейзард упражняваше, и на авторитета, който си бе извоювал в този край на Монтана. Заедно с наследството си Трей щеше да получи като завещание и тези врагове,

без това да става обществено достояние. Ето защо Трей непрекъснато се движеше с телохранителите си, макар и отчасти да го считаше за ненужно, а на оплакванията му баща му отговаряше, че това е вид практичност. Майка му пък твърдеше, че е абсолютна необходимост, но това бе резултат от огромната ѝ мъка по четирите ѝ деца, които още невръстни се бяха споминали. На нейните доводи Трей не смееше да се противопостави. Той бе единственото ѝ дете, което оцеля през детството си, и тя го защитаваше така, както само една майка може да пази единствената си оцеляла рожба.

Изправен до огромния прозорец, Трей наблюдаваше падащия сняг, докато от залата се чуваха гласовете на Чу, Алвин и Лангли, които приключваха сделката. Когато препирните заглъхнаха, Трей въздъхна с облекчение, разтърси глава от алкохолното опиянение и се запъти отново към залата.

Дочу гласа ѝ, преди да я види.

Говореше с къси, стегнати фрази. Усещаше се слаб акцент, но не бе китайски.

— Искам да се разбере. Продажбата е само за три седмици. С други думи — договор за това време и нищо повече.

Трей се намираше в свода на арката, разделяща двете стаи, когато тя спря да говори и отправи строг, пронизателен поглед към струпаните в залата гости. Очите им се срещнаха за миг, но нейният остър поглед продължаваше да обхожда лицата на посетителите, без да спира.

Беше стройна като върба, облечена във вълнен мъжки панталон, износени ботуши и овехтяла, избеляла фланелена блуза. Буйната ѝ коса се спускаше като водопад по раменете ѝ, а очите ѝ го поразиха с невероятната си красота — зеленият им цвят напомняше за пролет. Кожата ѝ бе златиста, а не бледа; очевидно бе прекарала доста време под слънцето и това още повече подчертаваше гордата ѝ осанка и изваяните съвършени черти.

Изглеждаше твърде млада и ако буйната ѝ коса бе вързана отзад с розова панделка, щеше спокойно да мине за четиринадесетгодишна. При това беше твърде сладка и привлекателна, въпреки камуфлажа от груби, износени мъжки дрехи, които бе навлякла.

— Разбрахте ли ме? — повтори тя, като леко повдигна брадичката си. От нея се излъчваше неукротима енергия и

решителност сред многото богати мъже в заведението.

Трей веднага забеляза нарастващата възбуда сред присъстващите след произнесените от нея думи. Тя явно не разбираше, че срокът, за който говореше, още повече увеличаваше шансовете на всеки един да се включи в наддаването. Никога преди бяла жена не бе предлагана на търг. Щеше да се възприеме като крайно неетично, дори в това отдалечено от света общество. Но да се усамотиш с това малко сладко създание за три седмици в някой дискретно отдалечен хотел — о, боже, та това бе изкушение за всеки, въпреки временните атаки или угризения на съвестта.

Блу се приближи до Трей и попита, кимвайки с брадичка към нея:

— Как я намираш?

— Итцикия-те батца-ек — тихо отвърна Трей на езика на абсароките, което означаваше: „Много е хубава“.

Светлите му очи не изпускаха фината дребна жена.

— Някоя неизвестна, явно.

— Но затова пък твърде изгодна — подметна Трей, оглеждайки изпълнените с желание и похот очи на присъстващите мъже.

Беше крайно отчаяна. Затова се намираше в тази зала в украсения игрален дом. Циничното изражение по мъжките лица я караше да потръпва от притеснение, а сърцето ѝ заби още по-силно от вълнение. Храната бе привършила шест месеца след смъртта на родителите ѝ и сега тя трябваше да осигури по-малките си братя и сестри. Преди три дни ги бе оставила с достатъчно храна, за да изкарат до края на месеца и им обеща да се върне с достатъчно пари и храна. Като най-голяма и отговорна за отглеждането им, тя се бе примирила с обстоятелствата и пристигна в Хелена, за да продаде единственото нещо, което ѝ бе останало — тялото си.

И ето че сега стоеше права в задимената зала пред очите на толкова хора с единствената надежда, че това ще ѝ помогне да осигури невръстните си братя и сестри поне до лятото, докато излезеше реколтата. А дотогава имаше цели седем месеца. Тя сви пръстите си в юмруци, за да преодолее обземащия я ужас и паника. О, господи, дано някой пожелаеше да я купи...

Джес Алвин, явно настроен за любовни забавления тази вечер, започна наддаването с пет хиляди долара — точно два пъти повече от

онова, което току-що бе платил за ориенталката.

Очите на момичето, премрежени от спуснатата коса, мигновено се разшириха от изненада, но тя прикри чувствата си толкова бързо, че след секунда Трей се питаше дали тя изобщо бе реагирала.

Заваляха предложения с покачване на цената с по хиляда долара на човек, докато накрая само Джес Алвин и Джейк Полтрейн продължаваха да наддават. Скоро единственият, който продължаваше да качва цената, бе Джейк Полтрейн. Когато Джес отпадна, в залата се въдвори гробно мълчание, тъй като всички бяха чували за отвратителните изстъпления на Джейк с жените. Разпространяваха се слухове, че злоупотребите му с алкохола и опиатите окончателно са го направили импотентен и затова прибегва до зверска жестокост, за да уталожи яростта си.

Проницателният взор на Чу обиколи залата.

— Двадесет и пет хиляди веднъж, джентълмени — обяви той и внимателно огледа залата.

— Втори път.

Тъкмо се беше приготвил да извика „Продадена“, а Джейк Полтрейн пристъпваше крачка напред, когато внезапно откъм вратата между салона и трапезарията се дочу гласът на Трей:

— Петдесет хиляди — обяви той.

Всички присъстващи ахнаха. Реакцията им бе някаква смесица от облекчение и страхопочитание. Всички изглеждаха втрещени. Очите им се отправиха с възхищение към дръзкия син на Хейзард Блек. Той бе известен с екстравагантното си поведение, но тази постъпка надхвърляше и най-смелите му прояви до момента.

Трей стоеше изправен, невероятно спокоен и очакващ. На всички присъстващи мъже, познаващи го от детството му, бе добре известна тази стойка, както и приятната лека усмивка.

— Следващо наддаване от петдесет хиляди — обяви Чу, като алчността прозираше в едва забележимата усмивка на лицето му, което иначе бе винаги с каменно изражение.

— Ще се включите ли, мистър Полтрейн? — запита той вежливо.

Лицето на Джейк Полтрейн бе придобило смъртноблед оттенък с червеникави петна тук-там и ако от ожесточения му поглед човек можеше да умре, то Трей щеше да е мъртъв. Набитият мъж изгледа с неприкрита омраза единствения син на Хейзард Блек. В очите му се

четеше открито чувство на отвращение и ненавист, подхранвани с години, в резултат на приключилите с неуспех за него спорове за правата над някои земи на индианците, предназначени за пасища. Никога, нито веднъж, не бе успял да победи Хейзард Блек.

Тишината в залата бе изпълнена с напрежение от хвърленото предизвикателство.

Полтрейн едва сдържаше гнева си, напрежението му се усещаше по зловещо стиснатите челюсти и леко разширените му ноздри. Нямаше никакво намерение да се захваща в тази игра, тъй като му бе повече от ясно, че синът на Хейзард можеше да надвие и banker. Щеше да изчака подходящия момент, за да отмъсти. Набитите му рамене се присвиха, той въздъхна шумно, след което злобно и твърде грубо отсече: „Не“.

— Твърде добре — заяви самодоволно Чу, като че ли всеки втори ден от порочния си живот продаваше по една жена срещу невероятната сума от петдесет хиляди долара. — Момичето е ваше, мистър Брадок-Блек, срещу цената от петдесет хиляди долара — добави Чу.

Безпокойството, обзело всички присъстващи до този момент, мигом изчезна, когато се разбра, че Джейк Полтрейн е изгубил. На никого не му се искаше младото момиче да попадне в ръцете на изверга дори само за три седмици, но двадесет и пет хиляди долара бе доста прилична сума и никой не бе уверен, че християнската милосливост изискваше чак такива жертви.

Що се отнасяше до младия Брадок-Блек, дори и сумата от петдесет хиляди долара не можеше да го смути. Само зестрата на майка му възлизаше на двадесет и два милиона долара в банкноти от 1865 година, които в момента бяха значително по-ценни от пуснатата наскоро нова федерална емисия. А освен това и златото, медните залежи, стадата и породистите коне, които баща му притежаваше... Пък и счетоводителят на баща му нямаше дори да мигне при осребряването на чека.

В следващия момент всички се питаха какви ли удоволствия и развлечения ще предостави малката хубавица на Трейн срещу щедрата сума от петдесет хиляди долара. Мъжете започнаха да си фантазират какви ли не неща, които щяха да поискат от нея, ако те бяха заплатили тази немалка сума. Някои дори се отпуснаха и подметнаха някоя и друга цинична забележка.

Съдията Ренкуист шеговито отбеляза:

— Трей, по всяка вероятност ще си много зает през следващите три седмици.

Друг шегобиец подхвърли:

— Ако имаш нужда от помощ, обади ми се.

— Гледай да поспиваш от време на време — намеси се още някой с ехиден глас, — че иначе може да се претовариш.

— Ама че дребна мърша изглежда това момиче — обади се трети.

— Напротив, изглежда като ангелче — поправи го Джес Алвин ентузиазирано, с което повечето от присъстващите в залата единодушно, макар и мълчаливо се съгласиха.

Трей победи Джейк Полтрейн в наддаването съвсем интуитивно, без ясно да съзнава някакво желание или намерение да направи от кестенявата хубавица своя любовница. Бе действал съвсем импулсивно, по-скоро от милост, учтивост или човещина, а може би и воден от желание да отмъсти на стар враг. Но докато стоеше все още изправен и слушаше безочливите коментари на мъжете наоколо, Трей най-после обърна любопитен поглед към момичето. Разрошената ѝ коса се разстиляше като коприна почти до кръста. Достатъчно дълга, за да скрие гърдите ѝ, помисли си с неочаквано чувство на задоволство Трей. Дали бе опитна, чудеше се той, и до каква степен се простираха уменията ѝ в леглото? Всяко момиче, което попаднеше при Лили, по традиция се водеше за „опитно“. Трей видя как тя присви ръцете си, което неизвестно защо предизвика в съзнанието му похотливи мисли. Същевременно той забеляза, че прекалената смиреност и покорност, характерни за ориенталките, съвсем не бяха присъщи на това момиче. Трей внезапно се върна към реалността и дочу последните цинични остроумия, след което с ясният си силен глас сложи край на дискусиата:

— Благодаря ви, джентълмени — започна той с усмивка, — но си мисля, че ще се справя и без ваша помощ.

След като изгледа с ясният си, светъл като сребристо сияние поглед насядалите гости, Трей продължи с тих глас:

— Може би... — Очите му блестяха от задоволство.

Известен с непрестанните си успехи в будоарите на различни дами, Трей Брадок-Блек никога, нито за миг, не се бе усъмнил в

собствените си способности да очарова жените. Дори и такива жени, предрешени като мъже.

Междувременно Чу бе хванал момичето за рамото и я поведе пред себе си към Треј. Когато се приближиха до него, Чу предложи:

— Защо не идем в трапезарията да уредим въпросите?

— Чудесно — съгласи се Треј, след което хвърли бърз поглед на Блу и се усмихна закачливо при спомена за това как изигра Полтрейн. Настроението му се дължеше, от една страна, на изпитото количество бренди, а от друга, на реалната възможност да огледа отблизо младото момиче. „И то твърде отблизо“, помисли си той похотливо.

След като се настаниха около една от малките масички, Чу започна разговора:

— Този път продажбата не е като досегашните. Тази жена ме помоли да действам като неин представител. Вземам двадесет и пет процента от сумата. Останалата част е нейна.

Треј помоли да донесат хартия и мастило, след което Емпрес видя как той написа банковия ордер за Чу. Тя за пръв път виждаше Треј Брадок-Блек. Първото ѝ впечатление бе, че той е далеч по-хубав отблизо. Красотата му бе поразителна. Сребристосивите му очи с изключителното си излъчване и изразителност сякаш бяха врата към някакъв потаен, никому неизвестен рай. Дългите му като на жена мигли премигнаха веднъж, докато Треј задаваше някакъв въпрос на Чу, при което забеляза, че тя го изучава внимателно. Той се усмихна и Емпрес осезаемо долови непозната за нея топлина и човечност, които се излъчваха от цялото му същество.

Не само много красив, а и невероятно очарователен. „Съдбата явно е била благосклонна към него“, помисли си Емпрес и свали погледа си от Треј. А той ни най-малко не изглеждаше притеснен от това, че тя го оглежда. Очевидно бе свикнал с любопитните женски погледи. След секунда усети, че му се усмихва, но при всичко, което се бе случило тази вечер, вълнението ѝ бе прекомерно и тя едва сдържаше реакциите си. Тази вечер бе нещо като Армагедон за Емпрес, последна битка, която завърши успешно за нея. Край на мъките. И начало на бъдещето за нейното семейство.

Емпрес бързо сведе поглед, преди усмивката ѝ да бъде забелязана, при което в ползрението ѝ попадна ризата на Треј, ушита от великолепна качествена вълна. Беше меко мерино с приятен винен

цвят. Някога, отдавна във Франция, бе имала рокля от същия плат... Стори й се, че е било в някакъв друг свят... в предишния й живот, преди смъртта на Грандимиер, преди дуела, преди да започнат тежките времена. Тя с усилие се отърси от обзелите я меланхолични мисли, припомняйки си, че сега единствено бъдещето имаше смисъл за нея. В настоящия момент значение имаха единствено следващите три седмици, след които щеше да отнесе огромната парична сума вкъщи.

Емпрес забеляза, че Чу се поклони вежливо и се оттегли, при което раменете й леко се свиха.

По време на цялата сделка тя бе мълчала, изучавайки го с огромните си зелени очи. Трей за миг се зачуди какви ли планове се криеха зад нейния поглед, изпълнен с енергия и решителност. След като приключи с Чу, той се обърна към нея и неочаквано бързо получи отговора на безмълвния си въпрос.

— Бих искала да получа своя дял в злато — открито заяви тя.

За момент той се позамисли. След голямото количество бренди, изпито за съвсем кратко време, това желание, толкова късно през нощта, когато всички банки бяха затворени... Ситуацията трябваше да се обмисли. Трей прехвърли набързо възможните варианти, но нито един от тях не предлагаше никаква възможност да се превърнат тридесет и седем хиляди долара в злато в този час на нощта.

— Виж, скъпа... — обърна се той директно към нея за пръв път, откакто бяха влезли в трапезарията.

— Не съм ти никаква скъпа — отрязва го тя с решителност и провокираща настоятелност.

Трей повдигна учудено вежди. Очите му се разшириха от изненада, при което, след известно стъписване, той се въздържа да отбележи, че срещу тези петдесет хиляди долара можеше да я нарича както пожелае. Вместо това той се усмихна леко на прибързаната й дързост, разглеждайки стиснатата малка брадичка и каза:

— Прости ми! Имаш ли си име тогава? — Гласът му бе невероятно мек и вежлив. Светлите му очи се насочиха към шията й, а после надолу, към нежната предизвикателна ямичка, където меката златиста кожа се скриваше от ухабената фланела.

— Разбира се — заяви тя със същия непреклонен тон.

Трей очакваше отговора й, а очите му продължаваха да я изследват от горе до долу, докато срещнаха суровия й поглед. Не

изглеждаше да е абсолютно готова да легне в леглото му. Трей си помисли, че да я люби, вероятно означава да се надвие дива котка. При тази мисъл желанието му да я обладае още повече нарасна. Всички жени в миналото винаги бяха послушни и готови да му угодят. Сексът, независимо от обстоятелствата, винаги му бе доставял удоволствие, но този път интересът му бе предизвикан от това беззащитно момиче, което му бе излязло доста скъпичко и което бе дотолкова независимо и самоуверено, че бе дръзнало да се предлага за продажба, без да се накичи с нито едно женско украшение, нито пък с копринени или атлазени дрехи, панделки или други аксесоари.

Настана тишина. Мъжът, способен да плати цяло състояние, за да я притежава в разстояние на три седмици, я гледеше спокойно, в очакване. Тя отчетливо произнесе:

— Емпрес^[1] Джордан.

Малката красавица поднасяше непрекъснато изненади. Бе произнесла името си така, сякаш заслужаваше и титла, и цяло царство, което да управлява. При това галският акцент предполагаше, че ѝ се полага галско кралство. С ведър и спокоен поглед Трей продължаваше да я изучава.

— Добре, Емпрес — започна той спокойно, — в този момент банките са затворени, а Лили няма толкова налично злато тук. Така че, ако приемеш в момента банковия ордер, подписан от мен, утре сутринта ще отскочим отсреща и Фъргюсън ще обмени парите в злато.

След тези думи Трей се облегна назад в креслото си, погледна я с любопитство и допълни някак безразлично:

— Аз не съм от тези, които не си държат на думата. Успокой се.

Въпреки че живееше със семейството си в уединена долина, далече в планините, Емпрес бе чувала за Трей Брадок-Блек. А и едва ли имаше човек в цяла Монтана, който да не бе чувал за него. Тя размисли за миг, раздвоена между острата необходимост и слепия инстинкт. Като въздъхна леко, тя промълви:

— Много добре. До утре ще приема банковия ордер.

— Благодаря, скъпа — отвърна Трей с иронична нотка в гласа, — за изключителното доверие...

Този път тя не го поправи.

— Ето, заповядай — каза след няколко минути Трей, подавайки ѝ подписания банков ордер. В гласа му ясно пролича мъжко желание, но

миг след като ѝ подаде ордера, той потъна в дълбоко размишление. В следващата минута Трей опря на масата загрубялата си длан, с мазоли като на работещ каубой, а веждите му леко се повдигнаха.

— Можем ли да се оттеглим? — попита той, като вежливо посочи към стълбите нагоре.

Емпрес преглътна и неуверено отвърна:

— Да... добре.

След това бързо мушна чека в джоба на ризата си.

Трей се изправи и като заобиколи тясната масичка, пое стола при ставането на Емпрес. Поглеждайки я отблизо, той ѝ се стори толкова висок и грамаден, че това още повече я изплаши, въпреки че Трей ѝ подаде ръката си. Тя извърна глава настрана, при което той предложи:

— Ако искаш да се изкачиш сама, стаята е втората вдясно на горния етаж. Ще ти изпратя прислужничка с водата за ваната.

— Вана? — попита учудено Емпрес, усещайки излъчваната от него енергия, която я завладяваше без дори да я е докоснал.

— А също и халат — добави Трей. — Някак не ми се нравят тези твои горски дрехи.

Емпрес внезапно и рязко се повдигна с намерение да даде подобаващ язвителен отговор на злостната забележка, но изведнъж премисли. Все пак той бе платил тридесет и седем хиляди долара в злато, които на следващата сутрин тя щеше да получи, и мисълта за това каква помощ са тези пари за семейството ѝ я накара да преглътне обидните думи. Нейната кръв също бе синя като неговата и дори жилката ѝ бе още по-аристократична, но това сега нямаше никакво значение, защото оцеляването на семейството ѝ зависеше от неговото злато и от Емпрес, която го бе спечелила. В случая никакъв аристократичен произход нямаше значение, независимо от това доколко извисено бе родословното ѝ дърво.

— Ще се забавите ли? — попита тя, за да прикрие обзелото я смущение, безпокойство и несигурност.

— Не — тихо и потайно отвърна Трей, — няма да те карам да ме чакаш.

Връщайки се обратно в салона, Трей размени няколко думи с Лили, след което тя незабавно изпрати една прислужничка горе.

Едва тогава той обърна внимание на добронамерените мъжки закачки, които се сипеха от седящите в салона. Пияният кръвнишки

поглед на Джейк Полтрейн не го смути. Трей изпи още половин бутилка с братовчедите си, след което се извини, преди да се оттегли към стълбите.

[1] „empress“ на английски означава и императрица. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Трей почука веднъж, преди да отвори вратата и влезе с походка и маниер, които подчертаваха едновременно източеното му тяло и силата му.

Емпрес тъкмо излизаше от ваната, за да се покрие с огромната хавлиена кърпа, която прислужницата държеше. Слабата светлина от камината озари стройната ѝ фигура и присветна през копринените кичури коса. Трей затаи дъх. Тънкото ѝ фино тяло и добре оформените гърди прозираха през голямата бяла кърпа. Сочните, разкошни форми на тялото ѝ и свежата ѝ плът напомняха за Венерината красота. Макар и опитен с жените, Трей установи, че е повече от изненадан от невероятно изящното голо женско тяло, за чието съвършенство никой не можеше и да подозира при вида ѝ в онези раздърпани мъжки дрехи.

С кратко кимване Трей отпрати прислужницата, без да сваля очи от красотата, разкрила се току-що пред него. Цялото ѝ същество излъчваше невинност и чистота. Дали това се дължеше на обстановката? Не беше за вярване, че такова деликатно и крехко същество бе попаднало в бордеа на Лили. А дали причината не бе в уханието на бял люляк, което се долавяше от влажната ѝ коса и кожата ѝ. В такава страшна, мразовита зимна нощ този аромат напомняше за пролетта — свежа и чиста като тази непорочна жена, застанала пред него като невинно дете. Трей не можеше да си обясни защо тя го развълнува толкова много, до сантименталност, след като тялото ѝ бе напълно женствено и ни най-малко детско. Всъщност бе пищно и разкошно и му напомняше за една от онези прочути вечери на Лили, които включваха двадесет ястия, способни да проникнат до всяка частица на тялото с дразнещата си предизвикателност и изтънченост. Очите ѝ! Трей най-после разбра, че причината бе тъкмо в тях. Изглеждаха още по-големи от уплахата и безпокойството. Може би затова той побърза да я успокои:

— Не се страхувай, нямам желаниа като тези на Джейк Полтрейн.

По всичко личеше, че думите му, които прозвучаха твърде загадъчно, още повече я изплашиха, вместо да я успокоят. Вълнението ѝ пролича в треперещите ѝ ръце. Брадичката ѝ обаче остана неподвижна и упорито стисната, което му напомни за дръзкия ѝ нрав, проявил се по време на разговора им долу. Като че ли някакъв властен вътрешен глас ѝ нареждаше да преодолее страха.

— Няма да ти причиня зло — каза тихо и нежно Треј, — ти си в пълна безопасност.

В този миг страхът и безпокойството ѝ се стопиха и тя отвърна със спокоен глас, докато се пресягаше за хавлиената кърпа, оставена до камината.

— В безопасност, предполагам, ако се тълкува от либерални позиции... Но чиста и затоплена със сигурност съм, мистър Брадок-Блек.

След това тя преметна кърпата върху главата си, наведе се и започна енергично да подсушава косата си.

С три бързи крачки Треј се приближи до нея, издърпа кърпата и каза с равен, прегракнал, но сдържан глас:

— Наистина няма да ти причиня нищо лошо — повтори той настоятелно.

Емпрес се изправи, без да показва срам от голотата си. Смарагдовозелените ѝ очи срещнаха неговите, при което тя попита натъртено:

— А какво ще правите с мен, мистър Брадок-Блек?

— Треј — поправи я той, без да усеща заповедната нотка в гласа си.

— Какво ще правиш с мен, Треј? — повтори въпроса си тя, но в интонацията ѝ се долови нещо повече от намек за дързост или безсрамие.

— Каквото предпочиташ ти самата, скъпа Емпрес! — отговори ѝ той с усмивка на лицето.

Треј се надвеси над нея — мургав, силен и внушителен като Луцифер. Емпрес усети как силата и мощта му я превзеха.

— Ти ще ми покажеш сама — нежно каза Треј и понечи да я погали с пръста си по рамото, — без да се притесняваш — допълни той, долавяйки собственото си вълнение, докато я галеше по шията и тила. Гласът му неусетно спадна. — Пред нас са цели три седмици...

За пръв път в живота си Трей усети, че с нетърпение очаква тези незаменими три седмици, които му предстоеше да прекара в компанията на една жена. Както птиците се усещат една друга в любовния си период, така и той долавяше аромата на тялото ѝ, първично и откликващо на нежния допир на ръцете му. И докато разумът му пренебрегна непреодолимия, неизразим импулс, то цялото му тяло, с всяка негова клетка, с готовност откликваше на предизвикателството.

Трей бавно наклони глава и докосна устните ѝ със своите, като нежно я близна два пъти, а после внимателно потърси вътрешността на устната ѝ кухина. Страстта и чувствеността, с които той я целуна, разтърсиха цялото ѝ тяло.

Емпрес несъзнателно се отдръпна назад, усещайки изгарящия я отвътре пламък. Тя съзря особена искрица в очите му, което недвусмислено означаваше, че и двамата са обхванати от страстно нетърпение. Дишането на Трей се ускори. С ръката си обхвана тила ѝ и властно я придърпа към себе си, а с другата я погали по гърба. За втори път устните му покриха нейните в още по-страстна целувка, при която Емпрес усети обзелата го възбуда. Макар и съвсем незапозната с всичко, което можеше да се случи между един мъж и една жена, Емпрес бе наблюдавала стотици пъти как животните в природата се съвкупяваха. Сега за пръв път усещаше позната за нея топлина, бликаща отвътре, излъчваща се от всяка частица на тялото ѝ.

Беше едновременно странно, непознато, изпълващо я чувство. Емпрес се почувства изведнъж пораснала, сякаш току-що бе разгадала някаква вселенска загадка. Дали трябваше да се люби с този мъж, за да усети такъв изгарящ, страстен пламък. Всичко, което се случваше с нея в този момент, нямаше нищо общо с онова, което нейната майка ѝ беше говорила. Ненадейно тя изпита непознато задоволство от разкритието си, сякаш току-що бе открила фундаментален принцип на човешкото съществуване. Леко притисналите я устни на Трей разтвориха устата ѝ, при което тя усети мекотата и нежността на езика му, долови тръпчивия аромат на бренди. Като малко, току-що изправило се на краката си агънце, тя се осмели да докосне с езика си небцето му, а после и да го близне нежно в отговор, при което Трей изстена от удоволствие. Трей нежно допря нарасналия си полов член в

онази част на тялото ѝ, където цялото му тяло и мисъл бяха устремени в този момент.

Всяка частица на тялото ѝ изтръпваше, обзета от любовна искрица при всеки следващ допир на телата им. С ръка ниско долу на гърба ѝ, Треј я държеше плътно до себе си, докато се целуваха. Емпрес усети как любовен пламък обхвана всеки неин нерв. Изпитваше ново, непознато досега чувство. Гърдите ѝ бяха напрегнати, зърната ѝ докосваха меката вълнена риза на Треј и това ѝ доставяше невероятно удоволствие. В жилите ѝ се разливаше топлина и вълнение. Тя се притисна галовно към силното мъжко тяло, сякаш инстинктивно усещаше, че това докосване ще продължи магията, която я бе обхванала. След миг, когато устните ѝ с готовност се разтвориха в очакване на неговите, тя протегна ръце и с нежност обгърна раменете му.

Реакцията ѝ бе толкова естествена и непресторена, че Треј усети как кръвта му се разбушува от вълнение. Емпрес бе толкова изящна и фина. Плахото ѝ отдръпване, а след това и импулсивната ѝ реакция бяха по-еротични и чувствени и от най-скандалните пороци, характерни за опитните любовници. Всичко това го потресе, особено като си спомни за сцената долу, когато тя бе прикрила толкова много под маскировъчните, износени мъжки дрехи и все пак, всеки един мъж от присъстващите в салона бе пожелал да я разсъблече.

Дали в израз на ловка заблуда, хитра преструвка или настойчива молба, но нейното нежно, подканящо, изящно тяло го накара да забрави за всичко и да отложи всякакви размишления.

— Мисля си, Емпрес... — започна той тихо, — че следващия път ще ми показваш какво точно желаеш...

И като се наведе бързо, той я вдигна и я отнесе на леглото. Треј се взря за известно време в красивото ѝ тяло, разположено върху розовата кадифена покривка на леглото. Изкусителна като нимфа, тя на свой ред го погледна право в очите, за да се увери в тлеещия огън на страстта и любовното желание. Емпрес приличаше на златна перла на фона на лъскавото кадифе. Когато тя бавно повдигна ръцете си към него, Треј изгуби напълно самоконтрол, забрави колко опитен, всеотдаен или игрив е бил всеки път, когато бе спал с някоя жена. Пое си дълбоко въздух, леко пристъпи към леглото и се надвеси над нея, разкопчавайки с треперещи от вълнение ръце панталоните си.

Обувките му изпомачкаха покривката на леглото, но той изобщо не забеляза това. Когато златната тока на колана му се притисна в тялото на Емпрес, тя тихо извика, но Треј я целуна вместо извинение, обзет от единствената мисъл да обладае това чувствено, предизвикателно красиво тяло. Най-после и последното копче на панталона му бе разкопчано и той се почувства освободен. С краката си той разтвори нейните и единственото, което си пожела в този миг, бе тя да се долепи плътно към него. В същия момент той се притисна към нея. Емпрес извика леко. Обзет от непреодолимо желание, той отново опита да я обладае и тогава я чу как изплака.

— Мили боже! — възкликна той и си пое дълбоко въздух. — Нима си девствена?!

Отдавна не бе имал работа с девственица. Всъщност преди доста години бе спал веднъж с една.

— Това няма значение — бързо изрече тя изпод тялото му, напрегната и в очакване.

— Няма значение? — повтори той тихо, а слепоочията му биеха от напрежение, кръвта му бушуваше в жилите. Вълнението достигна всяка частица на тялото му, а възбудата — своя максимум. Решителен и обладан от дивашко желание да постигне целта си, като разярен бик, намиращ се на косъм от жертвата си и предвкушащ удоволствието от победата. Тя току-що каза, че нищо няма значение и действително трябваше да бъде така, ето защо той набра смелост и отново се отпусна върху нея.

Глухият ѝ стон го прониза тъкмо когато се канеше да я целуне.

— По дяволите — извика Треј и се отдръпна. Облегна се на лакти и я загледа с почуда.

— Няма да викам повече — промълви тя, а гласът ѝ звучеше твърде уверено, в сравнение с трогателно изплашените ѝ огромни очи. — Моля те. Трябва да си заслужи парите.

Всичко му се стори толкова странно, необичайно и внезапно. Боже, защо ли трябваше да обладае тази девственица, като ѝ причини болка и страдание. „Спри, недей да го правиш“, си каза Треј, но същевременно усети, че желанието му дотолкова го е обзело, че почти не издържаше. Тя го предизвикваше с всяка част на тялото си. Все повече и повече я желаше. Треј измърмори някакво проклетие. Проблемът бе толкова сериозен, трябваше да се реши незабавно, а той

не бе в състояние да разсъждава, чувствайки само някакво невероятно вълнение и възбуда, които нямаха нищо общо с моралните съображения. А освен всичко той просто не можеше да устои на това, което изпитваше в този момент. „По дяволите“, измърмори Трей отново и за миг се замисли. Въпреки напрежението, което изпитваше, той бързо изрече:

— Задръж парите. Не ми трябват.

Той изстреля думите си така бързо, че нямаше много време да размисли. След това замълча и се усмихна.

— Е, очевидно, това не е съвсем така, но не съм човек, който може просто така да ти отнеме девствеността — продължи Трей с умерен глас.

Емпрес все още не можеше да се отърси от скръбта по своите родители и през месеците след тяхната смърт, в борбата за оцеляване, едва успяваше да намери сили в себе си. Тя прехвърли бързо мислите в главата си и с треперлив, но решителен глас заяви:

— Тук не става дума за морал, а за сделка, в която аз имам някакви задължения. Ето защо настоявам да ги изпълня.

Трей се разсмя от сърце, като си помисли: „Ето, отказвам на жена, която сама настоява да ѝ отнема девствеността. Трябва да съм полудял“.

— Понякога нещата в живота са абсурдни, нали? — подметна Емпрес, като си даваше сметка защо постъпва именно така и кои са причините за поведението ѝ.

— Тази вечер — промърмори той — е малко по-различно.

Но дори и за такъв млад и буен мъж, известен като покорител на жените, нейната чистота и невинност бяха твърде странни и необичайни. А и този намек за сделка го притесни, защото бе свикнал да извлича само удоволствие и наслада от секса. Не го ласкаеше мисълта, че ще получи подобна радост срещу парите си.

— Виж — започна той с видимо затруднение. — Благодаря много. Не съм заинтересован. Но запази парите. Удивен съм от смелостта ти.

След това той се обърна, облегна се на лакти и се провикна:

— Фло!

— Не, недей! — извика Емпрес и бързо легна върху него, преди още Трей да си беше поел въздух.

Бе ужасена от мисълта, че той можеше да премисли за парите, особено ако на сутринта се събудеше в прегръдките на Фло. Петдесет хиляди долара не бяха малко пари, че да ги изгуби заради нечия прищявка или поради неуместни морални предразсъдъци. Трябваше да го убеди да остане с нея, та дори само за да спечели парите. Струваше си поне да опита.

С меката си и нежна като коприна кожа, тя се притисна към мускулестото тяло на Трей и обсипа лицето му с целувки.

След миг, учудена от собствената си дързост, Емпрес го близна нежно по върха на носа до разтворените му в очакване устни. Когато езикът ѝ докосна горната му устна, Трей вдигна ръце, обви голите ѝ рамене и я притегли към себе си. Бавно и нежно той всмукна езичето ѝ, като че ли нямаше намерение никога да спре. Усети как крехките ѝ голи рамене потрепериха.

Емпрес усети, че сърцето ѝ заби силно. По някаква необяснима за нея причина обви с ръцете си врата му. Сърцето ѝ туптеше в ритъм, напомнящ за индианските барабанни удари, които огласяха тяхната долина през лятото. Страхът ѝ все още надвиваше страстното чувство. Не, не биваше да му разреши да иде при Фло. Емпрес прекара нежно пръсти през дългата блестяща коса на Трей, погали свободно падналите по врата му къдри и нежно го целуна по бузата.

— Моля те — прошепна тя близо до ухото му, а неговата неохота я накара да си спомни за това как щеше да спаси семейството си, ако спечелеше парите. — Остани с мен.

Молбата ѝ бе толкова обикновена и звучеше съвсем по човешки. Ясно бе, че това е последният ѝ шанс. Емпрес докосна с устните си съвършено оформените му уши, така че Трей инстинктивно я притисна по-силно.

— Кажи ми, че всичко е наред и че мога да остана при теб — започна бързо да шепне Емпрес.

Как можеше да отвърне на тези припрени стеснителни въпроси? Защо бе толкова настоятелна? Защо гальовната ѝ нежност толкова го развълнува?

В следващия миг тя се отмести леко, така че кракът ѝ нежно се приплъзна между неговите, при което усети, че членът му се уголеми от допира им. Тялото му бе толкова горещо и тръпнещо, че я предизвика да протегне краката си по дължината му.

Устните на Трей пресъхнаха и той разбра, че вече е просто невъзможно да отлага. Простена, осъзнавайки, че в живота имаше въпроси, които завинаги оставаха без отговор. Ръката му трепереше от възмущение, когато понечи да я целуне отново.

След миг, когато Фло неочаквано почука на вратата и извика неговото име, Емпрес извика:

— Отивай си!

А когато Фло повтори името му, Трей ясно и отчетливо отговори:

— Ще слеза долу по-късно!

Бе напрегнат до крайност, но същевременно се чувстваше нерешителен. Ето защо Емпрес реши да се осланя на собствените си, макар и незначителни познания за мъжката психика и желания, за да си обясни онова, което не можеше да схване по пътя на логиката. Като францужойка тя пределно добре знаеше, че любовта може да бъде извънредно силно и наситено с емоции чувство, но не бе напълно сигурна доколко желанието за любов можеше да бъде неотложно и спешно.

Тя бе уверена в онова, което се бе случило, преди устните им да се докоснат. Спомни си как той бе реагирал на нейната нежна ласка и повярва във възможностите си да го развълнува, въпреки неопитността си. Трябваше да бъде сигурна, че ще си получи парите. А девствеността ѝ в случая бе нещо съвсем нищожно при подобно договаряне.

— Нека продължим — прошепна тя.

— Нека да отложим всичко — отвърна ѝ с въздишка Трей.

— Кажи ми, ако правя нещо не така, както трябва!

— Емпрес, скъпа — промърмори Трей и си пое дълбоко въздух, изненадан от нейното неочаквано движение, вследствие на което ръцете му докоснаха меките ѝ заоблени части, — всичко, което правиш, е точно както трябва.

— Ще трябва да ме научиш.

„За бога! — помисли си Трей. — В никакъв случай!“

— По-добре ти — каза нежно тя, — отколкото например Джейк Пол... трейн — довърши тя с въздишка. — Ти поне си сериозен.

Тя кимна с глава, при което озарените ѝ от слънчевите лъчи коси докоснаха гърдите му. В момента, в който чу името на Джейк Полтрейн, Трей бе готов да вземе решение.

— Ще ми кажеш, ако ти стане неприятно.

Трей дори не подозираше колко малко знаеше Емпрес за мъжете.

— Не искам да спреш — прошепна тя с трепетно желание.

Трей си пое дълбоко въздух и продума:

— В такъв случай, котенце, май ще е по-добре да се разсъблека.

Обучението ще изисква известно време.

— Нека да ти помогна — каза Емпрес с нежна усмивка на лицето.

Трей повдигна учудено вежди. Дали не бе я разбрал както трябва?

— Да те разсъблека — добави тя, а в очите ѝ пролича страстно нетърпение.

Трей се поколеба за миг, чудейки се дали подобна идея наистина му допада. След като бе станало ясно, че тя е абсолютно невинна, предложението ѝ звучеше малко нелепо.

— Няма да ти причиня нищо лошо — увери го тя със закачлива усмивка.

Трей отметна глава назад и се разсмя.

— По дяволите! — измърмори той все още засмян. — Тази нощ всичко ще бъде съвсем ново и различно... защо пък не?

Тя обаче съвсем не показваше боязливост или неудобство. От първия момент, когато пръстите ѝ докоснаха катарамата на колана му, той изпита такова огромно удоволствие, каквото никога досега не бе чувствал.

Трей се понадигна малко, за да я улесни в разкопчаването, след което зачака с любопитство и нетърпение. Защо ли нейното докосване го караше да се чувства така напрегнат, а и я желаше толкова силно? Дали причината не бе в неизвестността и факта, че тя е девствена! Защо за пръв път в живота му подобна странна и очарователна невинност го развълнува и възбуди до такава степен?

Емпрес се пресегна към яката на ризата му и бавно я откопча. На кокалените сиви копчета, полирани до блясък, бе изобразено някакво животно. Очевидно бяха ръчна изработка, а моделът и оформлението им — уникални. Емпрес бавно прекара пръст по изображението на готовото за скок животно. Дали това бе планински лъв? Или пума? Бе толкова тъмно, че прозвуча по-скоро разсеяно, отколкото заинтересовано, когато констатира:

— Черен...

Тя дори не усети, че е произнесла въпроса си на глас.

— Това ми е късметът — бе отговорът на Трей.

— Красиви са! — каза тя и плахо се взря в неговите топли очи.

— Тази вечер това няма значение, нали, мила? — допълни Трей, докато ѝ се наслаждаваше.

При тези думи Емпрес се изчерви, още повече, че в погледа му усети неподозиран любовен пламък. Трепереща от страст и желание, едва разкопча последното му копче. Отново се замисли за причината да е тук, заедно с този мъж. Жертвата, която правеше, за да спаси семейството си, измести всичките ѝ женски страхове.

След като краткото вълнение и трепет утихнаха, тя свали вълнената риза през раменете на Трей и, галейки кожата му, изрече:

— Много си силен.

— А ти си много... — Трей искаше да каже „страстна и така изкушаваща“, че му се прииска тозчас да я сграбчи и да я повали на леглото, да я обладае без всякаква предварителна подготовка — ... докато ме разсъбличаше — измърмори той вместо това, усмихвайки се леко и примамливо, от което в сребристосивите му очи проблеснаха златисти отънъци.

— Имам малък брат, почти бебе, когото непрекъснато събличам и обличам — поясни тя чистосърдечно, усмихвайки се едва-едва и повдигайки загадъчно веждите си.

Прозаичното и откровеното в нейното признание го изненадаха.

Логично бе сексуалното му чувство и провокираните от Емпрес трепетни вълнения да спаднат в момента, в който тя спомена дом, семейство и някакво си малко братче, но колкото и странно да бе, Трей изпита още по-силно влечение към нея и към крехката ѝ голота, сякаш се прибави още доста еротичен привкус и загадъчност. Той не можеше да реши дали апатията, с която тя видимо го разсъблече, бе естествена и непресторена, или нарочно обиграна. Сякаш бе изгубила целия си свян и срамежливост, а това допълнително обагреше странните обстоятелства, в които двамата се намираха с още по-наситено чувство. Като че ли някоя нимфа се бе появила в студената, мъглива, зимна нощ, спуснала се над Монтана, за да му достави удоволствие и да го научи на нещо ново за чувствеността и любовната страст.

— Ти имаш ли братя? — попита го кротко Емпрес, измъквайки бавно краищата на ризата му, запасани в панталона.

— Не.

— А сестри?

— Не.

— А аз имам и братя, и сестри.

Трей се готвеше да отвърне приветливо и вежливо, или поне да се опита да го стори, но усети как цялото му съзнание е заето единствено от някакво невероятно удоволствие, пронизващо тялото му. В същото време Емпрес спусна малката си ръка надолу към слабините му и го погали нежно. Трей мигом забрави за какво точно разговаряха само преди секунда.

— Това ти харесва, нали? — прошепна Емпрес, забелязвайки как Трей се поизпъгна и изстена от удоволствие.

Когато отвори очи, Трей не успя да различи по изражението ѝ дали се шегува, или е сериозна и откровена. Това, в което бе сигурен обаче, е, че в никакъв случай не искаше да я нарани или да ѝ причини болка при така стеклите се обстоятелства, които тя бе нарекла бизнес сделка и които той, с част от логиката, която все още не му се бе изплъзнала, преценяваше като лудост. Трей мигновено осъзна, че за целта ще трябва да я подготви предварително, и то колкото се може по-бързо.

— Да, харесва ми — отвърна той с тих, дрезгав глас и широка усмивка на лицето. — А сега, ела при мен и ми кажи какво ти харесва на теб.

Трей се приближи, обхвана с дланта си едната ѝ гърда и я притисна, а другата ръка постави зад врата ѝ, придърпа я към себе си и я целуна страстно, продължително и изпепеляващо, хапейки я по устните от вълнение. Със задоволство забеляза, че дишането ѝ се ускори.

— Винаги ли е толкова прекрасно? — прошепна тя, когато Трей се отдели от нея.

Съзнанието ѝ бе обхванато от една-единствена мисъл — че се чувства щастлива.

— Ще ти стане още по-хубаво — усмихна се Трей, — гарантирам.

Емпрес се вгледа в него.

— А можеш ли да ми го напишеш черно на бяло? — попита тя със закачлив тон, докато очите ѝ проблясваха дяволито.

— Да, разбира се — измърмори той самоуверено, — а също и някоя и друга подробност...

Трей бе свикнал да задоволява жените. Твърде добре знаеше как да го постига.

— Винаги ли сте толкова самоуверен, мистър Брадок-Блек?

— Трей — поправи я той. — Ами... да.

Ръката му се плъзна по бедрото ѝ. Движенията му бяха бавни и отмерени. Искаше всичко да се получи красиво, за да ѝ остане споменът за удоволствието, а не за болката.

— Колко скромно от твоя страна — отбеляза Емпрес с леко закачлива усмивка.

— Да — потвърди Трей и на свой ред се усмихна. — Мисля даже, че с теб сме една великолепна двойка. А и ти си също толкова скромна, колкото и аз.

Голотата ѝ никак не я притесняваше, но все пак да се продаваш пред тълпа преситени от удоволствия богати мъже не бе особена проява на скромност, или в краен случай можеше да мине за необичайно ново схващане за понятието скромност.

— Би ли искал от мен да бъда скромна — попита Емпрес искрено и непресторено, — защото самата аз не съм сигурна как точно би трябвало да се държа. Може би трябва да си наметна този халат и да изгася светлината.

Те се разсмяха при мисълта, че Трей би предпочел да правят секс на тъмно.

— Урок първи, дете мое — изрече той мило. — Скромността е нещо, което няма нищо общо със спалнята.

— О, добре. Тогава може ли да те целуна още веднъж?

Колко очарователно млада изглеждаше в този момент! Трей я гледаше с възхита и наслаждение.

— Нека само да сваля тези обувки и панталоните и ще можеш да правиш с мен, каквото си пожелаеш!

— Само че аз не зная какво да правя с теб.

Трей седна на леглото, изпъна дългите си крака и изхлузи панталона, след което се наведе да свали обувките. Когато дочу последните думи на Емпрес, той се извърна леко към нея и се усмихна.

— Докато дойде утрото, вече ще знаеш — увери я той.

Трей започна да я обсипва с целувки. Навсякъде. По голото рамо, ъгълчетата на устните, очите и клепачите, нежната извивка на ушите ѝ. После целуна гърдите ѝ до вдлъбнатинката помежду им. Трей продължи да я целува и когато се отпусна върху нежното ѝ малко тяло, му се стори, че и двамата са се понесли на розов облак, а топлината и напрежението, концентрирани в тялото на Емпрес, щяха да са достатъчни, за да се освети цяла една вселена.

Когато телата им се допряха, усети колко топла и нежна е кожата ѝ.

— Топло ми е — прошепна Емпрес.

Трей се вгледа в розовите ѝ страни и руменината по шията ѝ.

— Това е твърде добре — отвърна ѝ той.

Движенията му бяха бавни и отмерени, чувстваше някакво странно напрежение и отговорност не само да ѝ даде максимум удоволствие. Бе трогнат от невинността и всеотдайността ѝ. Той винаги бе правил от любовта игра и закачка, за него тя бе израз на похотливостта, без да влага нито мисъл, нито емоции. Бе игра, в която и сетива, и чувства, и усещания се комбинираха в едно, за да увеличат красотата и спортния хъс на любовта между двама души. Тази вечер обаче той почувства нещо свършено ново и непознато. Дали това бе загриженост, или... нещо повече — усещане и съчувствие в отговор на нейната смелост и откритост. Това донякъде измести и навика за игра.

— Толкова си... огромен — прошепна Емпрес и гальовно прокара пръсти по гърдите му и надолу към слабините, за да спре съвсем наблизно до обекта на нейните думи. — Дали ще ме заболи?

За миг, когато очите им се спряха, Трей се почувства безсилен да намери точните думи.

— Не — отсече той, чудејки се дали тя ще го намрази за тази лъжа, — няма да те боли.

— Истински се радвам, че точно ти бе в салона на Лили. Наистина се радвам много. — При тези думи Емпрес повдигна устните си, за да го целуне. Искаше ѝ се това щастие никога да не свършва.

— Пожелах те повече от всеки друг — призна Трей и усети, че това всъщност бе самата истина. В никакъв случай не биваше тя да попада в ръцете на човек като Джейк Полтрейн. Никой друг мъж не заслужаваше да получи онова, което тя бе способна да даде. А като

потомък на абсароките Трей бе настроен да следва собствените си чувства и виждания, както и земната енергия, с която бе надарен. Явно съдбата му бе поднесла Емпрес като дар — нежна, крехка, странно непорочна и същевременно предизвикателно еротична и чувствена, въпреки ужасното мъжко облекло, в което се бе появила. Трябваше на всяка цена да я има.

— Желая те. Правилно ли се изразих? — попита го тя с изпълнен от страстно желание глас. — Като че ли се нося на някакъв вълшебен розов облак. Толкова си добър.

Емпрес го прегърна още по-здраво.

— Скъпа, дръпни се леко нагоре! — прошепна Трей и я целуна. — Сега ще се кача при теб, на твоя облак.

Тя действително бе като пухкаво ефирно облаче, ухаещо на люляк, сгорещена от очакването и нетърпението. Тя изви леко гърба си, за да го усети още по-плътно до себе си, а Трей измести тежестта си върху раменете си, така че да не я изтощи. Силните му гърди се опираха в набъбналите ѝ от възбуда зърна, а сочните ѝ гърди се търкаха галювно в неговото тяло, докато Емпрес нежно го галеше по гърба. Трей се чувстваше така, сякаш Емпрес подклаждаше огън някъде вътре в него. Пламъкът на изгарящата го страст обхващаше всяка негова клетка все по-неудържимо, при всяка нова целувка и нежна ласка помежду им.

Бе изминало доста време от момента, когато я бе заварил да излиза от банята. Вече се чувстваше силно възбуден и не можеше повече да продължава само с целувки. Не бе в състояние да запази повече самообладание, вежливост и добри намерения. Трябваше да го направи сега, а не по-късно.

Трей се наведе към нея и започна да я целува неистово, без да може да се овладее. На неговата яростна атака Емпрес отвърна отначало с лека въздишка-полустон, а после също толкова страстно и буйно, сякаш го бе чакала цял живот. След миг тя склучи ръце зад врата му, изгубила също самоконтрола над себе си. Леко и предпазливо се доближи до неговия член, предизвиквайки го да се осмели и най-накрая да прекрати мъчението, от което телата им леко и нервно потреперваха. Копнежът на тялото ѝ бликаше от всяка негова частица. Топлината и напрежението, които се излъчваха от цялото ѝ същество му показаха недвусмислено, че е напълно готова.

В този момент за тях двамата нямаше нищо по-важно от това да утолят страстното си желание и да се слоят един с друг. Всички странни и необясними причини, поради които те бяха заедно, изведнъж избледняха и се заличиха от невероятното чувство на наслада и взаимно желание за обич, така силно и всепоглъщащо. Докосвайки нежно меките ѝ бедра, Трей внимателно разтвори краката ѝ и се придвижи между тях. Когато пръстите му усетиха влагата около излъчващото топлина свещено място, той си помисли, че това навярно е раят и бавно се притисна към нея.

Емпрес се задъха и за миг замря, усещайки невъобразимо чувство на удовлетворение да се разлива по жилите ѝ.

— Направи го отново! — каза тя с треперещ глас, след като се завърна към реалността.

Когато той го стори, Емпрес си помисли, че умира.

— Може ли някой да умре от удоволствие? — прошепна тя, сгушена до рамото му. — Откъде знаеш как да...

Въпросът ѝ бе прекъснат от ловкото движение на пръстите му, при което тя отново изгуби самоконтрол и изпадна в екстаз.

— Толкова си красива — тихичко каза Трей, галейки я така нежно, че околният свят изгуби очертанията си и всичко, което тя чувстваше в следващия миг, бе едно неизразимо удоволствие. — Влажна, сгорещена и очарователна — добави Трей и бързо продължи: — Не мога повече да чакам. Прегърни ме, скъпа!

Като оттегли пръстите си от влагалището ѝ, Трей притисна члена си на същото място и я облада незабавно. Макар и да усети, че тя се стяга за миг, все пак успя да пробие преградата на нейната девственост и блажено се отпусна, докато тя самата също омекна. Внезапната, неочаквана болка затихна. Трей поглади бедрата ѝ, като че ли искаше да премахне част от болката с нежното си докосване. След миг той отново се раздвижи, внимателно наблюдавайки изражението на Емпрес, за да разбере дали това ѝ доставя наслада или болка. Най-после бе достигнал върха на удовлетворението, цялото мъчително очакване бе свършило. Той бе достигнал целта си. После бавно се оттегли назад, шепнейки нежни думи в ухото ѝ и галейки копринената ѝ кожа, докато усети как тялото ѝ леко се приплъзва изпод неговото. Дочу настоящия ѝ, макар и тих глас:

— Още...

Той се отзова веднага, с нежност и разбиране, подчинявайки се на ритъма, който диктуваше нейното тяло, обвито около неговото, с ръце, сключени здраво зад врата му. Дишането ѝ бе учестено от страстното желание. Треј също бе обхванат от подобно трескаво чувство на взаимност и изгаряща, всепроникваща страст. Сърцата им изпитваха остра нужда от още и още нежност, Емпрес цялата трепереше от възбуждане. Треј спусна ръцете си към бедрата ѝ, а после и към меките ѝ заоблени части, като я притегли към себе си в момента, в който отново се сляха. Тогава тялото ѝ конвулсивно потрепери. Треј искаше да ѝ даде всичко, на което бе способен и което тя бе предизвикала у него от онзи първи миг, когато я съзря в салона на Лили. Емпрес се прилепи към неговото тяло, докато приливът на нежност и наслада изцяло я изпълни. Тя тихо извика името му. На раменете му се изписаха следи от ноктите ѝ.

Само след минута, изпитвайки сладостта на оргазма, но все още не и преситен, Треј отново се притисна към нея, обладан от нова вълна страстно желание. Три седмици, по шест дни, в течение на цели двадесет и четири часа, той знаеше, че ще я има и ще изпитват заедно тези благословени мигове на взаимност и любов. Той бе уверен, че ги чакат нескончаеми мигове на взаимно щастие и наслада. Щеше да бъде странно, непознато, всеобхватно любовно чувство.

Треј изобщо не се замисляше, че това бе напълно непознато и ново за него. Той единствено очакваше да получи насладата час по-скоро. Най-после бе открил това, което толкова дълго бе чакал и търсил — жена, с която да изпита върховно удоволствие — макар и за толкова кратко време, само за няколко седмици. Може би точно затова и поради някакъв типично животински инстинкт, той я пожела отново.

След като го направиха трети път, Емпрес се задъха и тихо го помоли:

— Спри.

Истински учуден и стреснат, отмятайки нервно тъмната си влажна коса, Треј я погледна толкова шокиран, сякаш тя бе паднала току-що от Марс. Изведнъж я видя по друг начин — стори му се божествено красива, като току-що разпъпила се роза, нежно и лъчезарно усмихната.

— Няма нужда да си изработиш петдесетте хиляди долара още тази вечер — пророни Емпрес, усмихвайки се загадъчно.

— Ти си нещо непознато и ново за мен — призна той, без да коментира нейните думи, опитвайки се да ѝ обясни защо го привлича толкова много.

Трей усещаше лек хлад. Навярно това бе поради необичайното му състояние на изнервеност, повишена чувствителност и уязвимост.

Емпрес не призна, че се чувства необикновено, защото всичко, което изпитваше в този момент, беше крехко и неопределено. Въпреки това, тя усещаше, че нещо твърде съществено ѝ се бе случило. Не можеше да каже какво точно, но знаеше със сигурност, че от този момент нататък в живота ѝ щеше да има два периода — преди и след тази нощ. Всичко бе толкова необичайно и странно — сякаш тази нощ бе оживяла, или пък внезапно бе получила невероятна енергия, присъща на новото, което се бе разкрило пред нея и което излизаше извън рамките на общоприетото и стандартното в един момински живот.

Изненадана и зарадвана от невероятното откритие за нейните нови възможности и умения, Емпрес отбеляза:

— Аз оставам тук и утре.

След тези думи тя отметна нежно с едната си ръка кичура тъмна коса, паднал пред очите на Трей.

Той се усмихна и рече:

— Извини ме. Ти си абсолютно права. А аз съм страшен егоист.

После леко я целуна по върха на нослето и се облегна на гръб.

— Не е нужно да се извиняваш — каза Емпрес и също се облегна на рамото си.

„Колко е красив“, помисли си тя, докато го гледаше как лежи спокойно отпуснат. Тя спря погледа си на широкоплещестата му снага, изопнатите сухожилия и стегнатите бедра на стройните, мускулести крака.

— Всъщност изобщо не съжалявам — изрече той бързо и с усмивка на лицето, след което положи ръцете си под главата и продължи: — За какво всъщност да съжалявам? Знаеш ли, ти си невероятна!

— Благодаря ти. Разбира се, аз си нямах никакво понятие... нямаше откъде да предположа... въпреки че знаете ли, мистър...

— Трей — подсказа ѝ той.

— Трей, мисля, че на теб трябва да се благодари. Очаквах, че жените те харесват, защото...

Емпрес бе достатъчно умна, за да разбере, че едва ли всички мъже имаха неговите умения, чар и нежност. Колкото и неопитна да се чувстваше, усещаше, че като по някакво чудо бе попаднала в ръцете на мъж, който по невероятен начин съчетаваше сила и чувственост.

— Предполагам, че някои жени наистина ме харесват... — призна Трей, като в тона му се долавяше излишна скромност, противоречаща си със славата му на най-очарователния мъж, който ставаше и за леглото, и извън него.

— Често ли правиш това? — попита Емпрес наивно.

Трей замълча. Какво можеше да каже на току-що пленена и обладана девственица, пък и на когото и да било, ако зададе такъв тенденциозен въпрос. Нима можеше да се направи на ударен и да попита „Какво разбираш под често?“ или пък „Дали твоето разбиране за «често» съвпада с моето?“.

Накрая Трей реши, че това е един от въпросите, на които един джентълмен никога не биваше да отговаря. На тази мисъл го наведе един отдавнашен съвет на баща му, свързан със скромността и вежливостта. Трей се усмихна и отговори:

— Ще бъда щастлив да го правим толкова често, колкото ти пожелаеш, но ако се изморя много, ще трябва да поръчам да ни носят храната горе.

— Колко забавно! — призна Емпрес с усмивка на лицето си.

След като освободи едната си ръка, Трей се пресегна към нейната и отбеляза:

— Колко хубаво е, че го намираш за забавно.

Този път Емпрес го погледна по различен начин — малко кокетно, с явно задоволство.

Трей стисна леко ръката ѝ, като на стар приятел, без да позволява да се разбере интимността, която той самият чувстваше при подобен жест.

— Уморена ли си? — попита той загрижено и с цел да промени темата на разговора им.

— Не, не бих казала, но все пак можем да си починем — предложи тя толкова делово, сякаш молеше за кратка почивка по време на работата си.

Трей се облегна на възглавниците, като все още държеше ръката ѝ в своята и помоли:

— Разкажи ми за себе си.

— Първо ти ми разкажи за себе си — отвърна му Емпрес нежно. Тя определено предпочиташе анонимността, тъй като възнамеряваше да заличи впоследствие спомена за този период.

Трей разбра нежеланието ѝ да разкрива подробности от живота си. Той вежливо се съобрази с молбата ѝ, въпреки че слабият ѝ френски акцент доста го интригуваше. Излегна се удобно настрана, като все още държеше ръката ѝ в своята и започна да ѝ разказва за абсароките и клана на баща си. Тогава някой неочаквано почука на вратата.

— Удобно ли е да вляза? — попита дълбок мъжки глас.

Трей, явно развеселен, отвърна със същия тембър:

— Не, но заповядай!

Секунда преди Блу да влезе в стаята, Емпрес успя да се пъхне под завивките.

— Виждаш ли колко е стеснителна — каза Трей и ѝ се усмихна.

— Наистина ли? — подхвърли Блу с ироничен, подигравателен тон, убеден, че Емпрес съвсем не е толкова срамежлива, още повече, че очевидно бе гола под завивките. Блу се облегна на вратата и каза:

— Полтрейн се е разприказвал ужасно долу. Мислех си, че трябва да знаеш. Сигурно пак е препил, но нали знаеш какво е отношението му към нашето семейство. Може би няма да е зле с Фокс да те охраняваме тази вечер. Почти е полудял от яд, че го преметна при наддаването. Казва, че ще си уреди сметките с теб. Наприказва още куп глупости.

— Не се безпокой! — отвърна му спокойно Трей. — Знаеш, че не може да си позволи нищо, докато сме тук, у Лили. Станал е толкова смел, само защото е пиян. Освен това, доколкото знам, ти се надяваше да видиш Кейт тази вечер. Не разрешавай на Джейк да ти разваля вечерта. Ще се видим утре сутринта.

— Сигурен ли си, че няма нужда да останем?

— Напълно съм сигурен. По дяволите, Блу, чувствам се в безопасност тук, така както бих се чувствал у дома.

Блу огледа любопитно извивките на скритото под одеялото тяло на Емпрес и запита със загадъчен тон:

— Как сте?

— Много добре. Наистина — отвърна Трей с усмивка. — Даже твърде, твърде добре — добави той.

Блу се отдръпна от вратата и каза:

— Тогава ще се видим утре сутринта.

— Само не много рано — подметна Трей и кимна в посока към Емпрес.

— А може би направо следобед — уточни Блу, подсмиввайки се.

— Да, наистина следобед ще е по-добре.

— Кандрукса-тситсетсе — каза Блу на наречието на абсароките, което гласеше: „Не забравяй да си починеш“.

— Аху-чи-а бихавим ко-би-чеки — отвърна му Трей на същия език, което пък значеше: „Достатъчно време ще имам за сън, когато ме прибере земята“.

Трей отметна завивките и прегърна Емпрес, след като Блу тихо притвори вратата.

— Блу ми е като истински брат — призна той. — Следващия път трябва да те запозная с него. Убеден съм, че ще ти допадне.

Емпрес извъртя глава към него и прошепна:

— Всичко е толкова объркващо.

— На никого тук това не му се струва объркващо. А що се отнася до Блу и Фокс, те са почти винаги с мен, така че...

— Разбира се, може би ще се запозная с тях...

— Може би...

— А защо са винаги с теб?

Емпрес бе чувала откъслечни слухове за враждата между Хейзард и останалите фермери. При тази изолация високо в планината и при огромния ангажимент да се грижи за оцеляването на семейството си, Емпрес не бе имала никаква възможност да се интересува или любопитства за проблемите на богатите мъже.

— Те са моите телохранители.

Емпрес го погледна с удивление. При това веждите ѝ леко се повдигнаха. Да, наистина предположенията ѝ се бяха оказали правилни.

— А кой иска да те убие?

— Не е на лична основа — отвърна той с усмивка, — просто представям и защитавам интересите на баща си. Много хора не

харесват индианци като моя баща, който е успял да запази земите си от набезите на белите, а освен всичко е и по-интелигентен от много белокожи хора. Счита се, че трябва да сме доволни от живота си в резервата и да просъществуваме от правителствените подаяния под формата на помощи. Това е в случай, че се постигне нещо, въпреки тесногърдите и хладнокръвни разбойници, които са заели постове в Департамента за работа с индианците. Моят баща предпочита да няма нищо общо с тях. Освен това той притежава земи, които привличат алчния поглед на много хора.

При тези думи Трей потръпна и продължи:

— Затова, когато заплахата стане съвсем явна, ме придружават телохранители. Понякога всичко това ми се струва ужасна глупост, но няма как...

— Налагало ли се е някога да те спасяват, или по-скоро да те въздържат и възпират от някои неща?

Самата идея за телохранителите изглеждаше твърде абсурдна за тази пустош, където живееха, или пък в този разкошен дом за удоволствия. За миг в очите на Емпрес пролича огромното ѝ удивление и любопитство.

Трей се вгледа в лицето ѝ, чудејки се дали е пристигнала наскоро в Монтана и затова не може да разбере политическите интриги в този район, както и характерните особености на правосъдието в пограничните области.

— От време на време — отвърна меко Треј, макар че в очите му за момент пролича нещо друго, различно от очарованието и топлината, която обикновено излъчваха. В съзнанието му нахлуха спомени за много житейски уроци, от които бе научил за предателството и алчността, на която хората бяха способни. Не му се искаше разговорът им на тази тема да продължава и от тежките мисли за хората, преследващи неговите сънародници, рязко смени тона си: — Между другото, утре ще се преместим в моя апартамент. Там ще бъдем в уединение. А освен това ще ти трябва и някои дрехи.

— Аз си имам дрехи.

— Ще трябва да ги изгорим — отвърна ѝ Треј закачливо.

Колкото и лъчезарен и шеговит да бе тонът му, той все пак ѝ прозвуча брутално и напомни за положението ѝ.

— Предполагам, че ти си моят господар сега и точно това искаш да ми кажеш с тези думи. — Явно бе засегната и обидена, но намери сили да добави: — ... само за три седмици все пак. — След което се извърна настрана и загледа Трей втренчено.

Той се усмихна лениво при очарователния ѝ вид, въпреки лошото ѝ настроение. Небрежно погалвайки тънката ѝ талия, Трей обяви:

— В такъв случай, ще трябва да се възползвам от правата си над теб. Не си спомням някога да съм бил нечий господар. Как мислиш, дали ще ми трябва бич?

— Не бих ти го препоръчала! — отвърна му спокойно и шеговито Емпрес, а очите ѝ светеха с невероятно красив смарагдовозелен блясък.

— Добре, и аз си мислех, че ще се справя и без него. Благодаря ти, скъпа, че прояви такова разбиране.

Трей се излегна на струпаните на леглото възглавници.

— Може би ще предпочетеш няколко рокли от кадифе и кашмир — започна да изброява на пръсти Трей, — защото през това време тук е твърде студено. — Той се усмихна приветливо и продължи: — А освен това и няколко копринени нощници... или ако коприната не ти допада, може би по-плътни фланелени нощници?

Емпрес все още го гледаше твърде свирепо, но това не му попречи да продължи:

— А също и кожена шапка за карането на шейната. Обичаш ли да се возиш на шейна?

Трей бавно оглеждаше заоблените нежни форми на тялото ѝ, след което очите им отново се срещнаха. За миг в съзнанието му се роди еротична гледка — Емпрес лежеше гола върху куп кожи, проснати на лакираната в червено шейна.

— Няма нужда да харчиш повече пари заради мен — възпротиви се Емпрес разгорещено, огорчена от това, че изброяването на толкова елегантни скъпи дрехи звучеше обидно, като някакво дразнещо подаяние.

— Иска ми се да те видя облечена като жена. Моля те, скъпа, съгласи се!

Емпрес не му отговори веднага, раздвоена между женската си суета и непреодолимото чувство на решимост и достойнство. Накрая

си даде сметка, че не е в състояние да спори и да се противопоставя на Трей Брадок-Блек, поради което кратко и ясно му заяви:

— В края на краищата парите са си твои и ти решаваеш какво да правиш с тях.

— Правилно — заяви самодоволно Трей. — А ти имаш ли някакви предпочитания към кожата? Нещо тъмно например, което да подхожда на твоя тен? Ще изглеждаш невероятно сладка, изтегната върху самурова кожа или черна норкова кожа...

— Мислех си, че кожата се ползват за постилане на шейните — напомни му назидателно Емпрес.

— Ще ти купя една кожа отделно за времето ни след возенето на шейна — каза Трей с явен намек в интонацията си. — Искам също да зная кои са любимите ти храни — продължи той с равен тон, — тъй като ще трябва да заредим апартамента. Не може да си толкова слабичка.

Емпрес го изгледа учудено, докато в очите ѝ пролича известно безпокойство. Трей, от своя страна, я гледаше спокойно, с едва забележим шеговит блясък.

— Вярно е, че предпочитам и обожавам стройните жени. А сега ми кажи кои са твоите любими цветя? — Той ловко успя да смени темата.

— Цветя? — възкликна Емпрес, учудена до безкрайност, още повече, че навън се чуваше снежната виелица, при което разговорът им за цветя ѝ се стори съвсем безсмислен. — Едва ли говориш сериозно.

Трей отдавна бе свикнал с мисълта, че можеше да купи всичко, което си пожелаеше, стига наистина да реши.

— Зависи от това какви цветя обичаш! Кажи ми, моля те!

— Никога не можеш да ми намериш цветята, които обичам! — отсече Емпрес. Като че ли някой наистина можеше да ги намери по средата на зимата, и то в Монтана!?

Но той бе толкова настоятелен, сякаш щеше да открие тези цветя още на следващия ден!

Всичко изглеждаше странно и красиво. Тя никога не бе предполагала, че ще е точно така. Смяташе, че мекотата, с която реагира на неговите думи, е вид саможертва, която трябваше да се изтърпи, въпреки че мисълта за подчинение или примирение никак не я въодушевяваше. Странно защо топлината, която този мъж излъчваше,

така я вълнуваше. Също и уютът, който тя чувстваше за пръв път от пет години насам. Очарователното излъчване на сребристите му очи и блаженото удоволствие от общуването с него я завладяха изцяло.

— Ела насам — каза Трей с тих глас, наподобяващ звука на далечна флейта. Тя бързо се сгуши в него.

След минута, докато Трей я обгръщаше с ръцете си, Емпрес зарови брадичка в гърдите му и тихо изрече:

— Подобна екстравагантност ми се струва... донякъде грях.

Тя нямаше предвид грях от морална гледна точка, а по-скоро по отношение на ужасната ѝ бедност и нищета през последните години.

— Като ще си говорим за грехове — намеси се Трей, галейки я нежно по гърба с ръката си, — ти самата си греховно изкушаваща, така както лежиш тук — гола, затоплена и невинна. Би ли имала нещо против, ако... — Трей се усмихна, когато Емпрес бързо насочи погледа си към него. — Имам предвид, ако си починала достатъчно... нещо непреодолимо у теб страшно ме възбужда и предизвиква. — Той замълча и повдигна въпросително едната си вежда. — Е, не толкова непреодолимо, колкото това, че си страшно сладка, очарователна... и аз почти съм луд по теб.

Трей, разбира се, не можеше да ѝ обясни, че това „непреодолимо“ нещо у нея все пак бе в сравнение с всички останали жени и изкушения, които преди това бе имал. До този момент любовта винаги му бе носила усещане за нещо спортно, силно и разкошно, но никога и за нещо спешно и непреодолимо. Ето защо самият той бе безкрайно удивен от собствените си чувства. Желаше я по съвсем друг начин, без да може да издържи на продължителна любовна игра или залъгване, нито пък, както бе свикнал до този момент да обладава жените. Искаше да я има без всякакви задръжки, нетърпеливо и пламенно, както едно дете би искало да докосне краищата на дъгата. Нямаше нито разум, нито логика в страстното желание, което изпитваше към нея. Искаше я точно сега, не по-късно!

Емпрес се замисли дали да му откаже поне веднъж тази вечер, да му покаже, че не е възможно винаги да постига това, което сам реши, като разглезено дете, родено под щастлива звезда. Искаше ѝ се да му покаже, че може да овладее тази ситуация, да наложи заповед върху подобна рискована връзка, която за него бе навярно поредната развлекателна прищявка.

Трей обаче не спираше да шепти пламенни любовни думи, от които тя също се развълнува. Дълбоко я разтърси онова, което интимно ѝ прошепна в ухото и което разкри намеренията му. Предложи ѝ сама да се убеди колко много я желае. И когато тя все пак се осмели да погледне към члена му, той я увери, че дълго ще правят любов. При това непрекъснато я галеше и докосваше по всички ерогенни зони, обсипваше я с целувки. За миг Трей я накара да забрави действителността, попадайки в един нов свят на нежност, разкош и наслада.

Замаяна от новите усещания, Емпрес се чудеше какво всъщност преживява, но само след миг отново бе обзета от нова вълна ласки и нежност, която я лиши от всякакъв разум и самоконтрол.

Трей продължи да я милва, наричайки я „бас-ихби-вигие дитсира-тси“, което сам преведе като „мое диво котенце“, докато накрая тя заплака от щастие и безсилие да издържи на усещането. Трей я уверяваше, че ще се грижи за нея цял живот.

— Остани с мен — шепнеше той пламенно.

По всичко личеше, че няма предвид само трите седмици. Емпрес обаче съзнаваше, че той не е напълно трезвен. Вкусът на бренди се усещаше твърде силно, докато я целуваше. Той можеше да бъде различен на следващото утро. Само че сега тя не искаше да мисли за утрото, нито пък за който и да е от стотиците си житейски проблеми. Не искаше изобщо да се замисля за всичко, което ставаше с нея.

Трей бавно я целуваше по шията, по тялото и между краката. Полагайки бузата си на нейното бедро, той погледна нагоре към лицето ѝ.

— Мое диво котенце — отново прошепна той, — покажи ми къде искаш да те докосвам.

В следващия миг той взе ръката ѝ и целуна подред всеки неин пръст. Всмуквайки нежно кутрето, той отпусна ръката ѝ и я насочи към вътрешността между краката ѝ, където кожата ѝ туптеше от напрежение и възбуда.

— Тук ли, диво котенце? — попита Трей, бавно прокарвайки ръката ѝ по разширението на туптящите, набъбнали от възбудата и секса срамни устни. — Каж ми...

— О, господи... — възкликна Емпрес, усещайки как някакво неизпитвано досега удоволствие прониза цялото ѝ същество. Това ново

чувство ѝ бе напълно непознато. То нямаше нищо общо с всичко, което бе изпитвала в досегашния си живот. Не можеше да намери нито обяснение, нито мотивация, нито пък извинение за всичко, което правеха двамата с Трей. — Моля те, Трей, искам те... — изплака нежно тя.

В следващия миг и двамата изпаднаха в екстаз от взаимно изпитаната наслада и страстна любов.

След няколко часа, въпреки убедителните думи, които бе отправил към Блу, Трей продължаваше да придържа сънливо Емпрес в прегръдката си. В просъница тя бе промълвила „Благодаря ти!“, в израз на сложните ѝ чувства, които се обединяваха от общото название признателност — затова, че заплати за нея толкова пари, затова, че нейното семейство повече нямаше да мизерства и гладува. И колкото и странно да бе, вместо да се чувства разкаяна или виновна, тя му бе признателна за прекрасните преживявания и сигурността, която изпитваше. Едва сега си даде сметка за паниката и ужасяващия страх, които я бяха обхванали, докато стоеше изправена в салона на Лили. Слава богу, всичко бе свършило! Емпрес усети, че диша по-леко и спокойно. Тя се сгуши нежно в прегръдката му и заспа.

Трей дълго я съзерцаваше — къдриците ѝ, разпилени по тялото му, дългите ресници, малко по-тъмни от цвета на косата ѝ. Той реши, че досега не е имал по-красива жена, с толкова изящни фини черти. А това със сигурност бе заключение на мъж, видял и обладал немалко на брой жени. „На всичкото отгоре и девствена — помисли си Трей и нежно я близна зад ухото, — и то толкова различна от останалите.“

— Лека нощ, диво котенце! — прошепна той с нежен, изпълнен с чувственост глас.

Боже, колко изморен се чувстваше! Неизпитвани досега задоволство и наслада пронизваха цялото му тяло. Скоро и той се унесе в сладък, блажен сън.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Стори му се, че са изминали само няколко секунди, когато някой силно го разтърси. За миг Трей напрегна уморения си мозък, все още под въздействието на алкохолното опиянение, за да осъзнае къде се намира. Очите му примигнаха и бързо се отвориха. Той тихо изстена.

Над него се бе надвесила Фло, облечена в ослепително пурпурна копринена дреха. В ръката ѝ съзря бутилка шампанско, изпита до половината. Тя прошепна с глас, нетърпящ възражения:

— Ставай, миличък. Донесла съм ти шампанско!

Трей бързо погледна към Емпрес, за да се убеди, че не се е пробудила и когато видя, че тя все още спи спокойно, прошепна към Фло:

— Вече е твърде късно, скъпа, а и аз съм ужасно изморен! Какво ще кажеш да го отложим за някой друг път?

— Не! — заяви Фло и поклати главата си. — Не мога да чакам. Искам да си пийнем по едно тънко питие. — Тя повдигна нагоре бутилката и отпи глътка от шампанското. — Ето, сега е твой ред — каза Фло с пиянска усмивка, подавайки бутилката на Трей.

— Не, благодаря — учтиво ѝ отказа Трей, като предпазливо я наблюдаваше как се клатушка, готова да се строполи всеки момент. — Главата ми още тежи от коняка.

— Шампанското е най-доброто нещо за махмурлии — обяви Фло, като намигна хитро, — както и две жени са винаги по-добре от една-единствена. И ако не се помръднеш, ще трябва да седна върху нея.

Трей бързо се извърна настрана, прикривайки Емпрес с ръцете си и едва предотврати строполяването на Фло върху него.

— Здравсти! — извика доволно Фло, като рязко се настани на леглото, покривайки го с диплите от червена коприна и дантели. — Е, най-после се разбуди. Събуди сега и малката, за да си пийнем тримцата, както му е редно.

С тежка въздишка Трей пое бутилката и отпи глътка.

— Дай и на нея — настоя Фло, небрежно сочейки с ръка към Емпрес.

— Остави я да спи.

— По дяволите! Защо да я оставям да спи? Нека видим за какво даде тия петдесет хиляди долара! Никога не съм виждала по-скъпо платена курва. Хайде, разбуди я!

— Ти си пияна, Фло!

— Е, добре! Ти също си пиян.

Трей може би наистина бе пиян, но не толкова, колкото Фло. Достатъчно трезвен бе, за да не започне да спори с нея. Вместо това той каза:

— Добро шампанско... — След което ѝ върна бутилката.

— Хайде, събуди я!

Трей поклати глава и се усмихна.

— Скъпи мой Трей, откога не си го правил с две жени?

— За бога, Фло, престани... — възкликна Трей, възмутен от неприличното ѝ предложение.

— Да не би тя да е нещо по-специално? — заядливо попита Фло.

— Не — отвърна ѝ бързо Трей, — може би... За бога, Фло, не знам! — уморено добави той.

— Не знаеш, не искаш, не, не... Всичко е само „не“ тази вечер. Престани да отричаш и да ми „некаш“, сладурче! Ако сам не я събудиш, аз ще го сторя!

Още преди Фло да се наклони към Емпрес с широките си дипли, пристегнатия корсет и бутилката в ръка, Трей грабна спящото момиче и бързо се изправи. Бе повече от сигурен, че Фло очакваше точно тези думи и това ѝ прошепна:

— Стой тук, Фло, връщам се веднага!

Той се извърна бързо и гъвкаво и, макар и гол, се отправи към съседната малка стая, служеща за съблекалня. Като се стараяше да не я събуди, той нежно я положи на покрития с пастелен брукат шезлонг. След като се увери, че тя спи спокойно, внимателно затвори вратата между двете стаи и посегна към панталоните си проснати на пода. Едва когато закопчаваше и последното копче, той погледна към Фло и измърмори:

— По дяволите!

Явно нямаше да се справи така лесно с нея. Още повече, че бе пила шампанско, а Трей знаеше колко е трудно да се оправи с Фло, когато е препила. Щеше да е необходим дипломатически подход, тъй като Фло бе успяла да се разсъблече, докато Трей отнасяше Емпрес в съседната стая. Беше се излегнала сънливо на дантелените възглавници и съблазнително подканяше Трей с позата си.

Повдигна миглите си и бавно изгледа Трей, след което промълви:
— Ела да ме целунеш, скъпи Трей. Липсваше ми тази вечер.

Бутилката бе пресушена, гласът ѝ — съблазнителен, а усмивката ѝ — както винаги, примамоваца.

— Фло, мило мое момиче... — започна Трей с умиротворителен тон, оставайки на разстояние от нея. — Знаеш ли... Аз съм... Блу щеше да... Блу трябваше да ме събуди рано сутринта — изтърси той, като се надяваше, че е измислил най-после някакъв довод. — А аз съм ужасно изтощен. Бъди така добра и се облечи. Зная, че няма да съм във форма точно сега, а тогава какъв е смисълът? Не ставам за нищо, толкова съм изморен.

— Брей, тя трябва да те е изпепелила. — Алтовият тембър на Фло прозвуча саркастично.

— Нямах предвид това — поправи я бързо Трей, — просто е твърде късно.

И като вдигна от пода измачканата рокля на Фло, Трей се приближи до леглото, опря коляно в пурпурното кадифе и ѝ подаде дрехата.

— От толкова време сме приятели с теб, слънчице! Хайде, облечи се сега, а на сутринта ще си поговорим, какво ще кажеш?

— Не, не съм съгласна — отрязва го тя, нацупена и сърдита, след което с един замах на ръката си отметна тъмната си коса през рамо.

— Нека да ти помогна да се облечеш — измърмори Трей и се приближи.

— Това звучи по-привлекателно — измърка Фло.

Трей бе решил да я облече, след което да я заведе долу и да помоли Лили да я сложи да спи. Изобщо не му се искаше да спори с нея точно сега. Беше толкова пияна и капризна. Странно за самия него, но никак не му се искаше Емпрес Джордан да го съзре как спори с голата пияна жена в леглото, където току-що той и Емпрес... о, боже!

Какво толкова се бе случило, че той бе така развълнуван. Трябваше на всяка цена да изгони Фло.

С поглед, насочен към Фло, той не забеляза как вратата, която тя бе оставила леко откритата, се отвори още около три инча, за да се появи цевта на ловна пушка. Точно когато се протягаше към Фло с широко отворената пола, за да я прекара през главата ѝ, той съзря как очите ѝ се разтвориха широко от ужас.

Докато се чудеше как да я успокои, да я увери, че няма да ѝ стори нищо лошо, изведнъж осъзна, че нещо, което се намираше зад гърба му, я бе изплашило до смърт. След секунда вече бе късно да реагира.

Още преди да осъзнае напълно каква опасност го грози, Трей усети остра пареща болка в гърба си. Цялото му тяло се сгърчи в агония. В същото време звукът от гърмежа проряза ушите му.

Всичките му сетива бяха замъглени от пронизващата адска болка, кошмарно завладяла всяка клетка на тялото му. Неясно долови ужасените писъци на Фло. След миг разпозна и собствения си нечовешки рев, докато мозъкът и съзнанието му отказваха да функционират. Само секунда след като той се опита да се противопостави на агонията, задушила цялото му тяло, и преди да изпадне в несвяст, Трей дочу още един изстрел. Застреляха Фло — тази мисъл като мълния премина през съзнанието му. Трей с усилие се опита да погледне към нея. Боже господи! Тя бе мъртва.

Нима и той умираше? Дано не кажат на майка му. След тази мисъл той изпадна в безсъзнание.

Емпрес първа го съзря.

Изстрелите и мъчителните писъци бяха накарали всички в къщата да се стекат към стаята, но Емпрес първа успя да отвори вратата и да види двете тела.

Кръвта ѝ се смрази от кошмарната гледка в спалнята. В слабо осветената стая цареше мъртвешка тишина, а в съзнанието ѝ отекваха дочутите преди минута писъци. Цялото легло, чаршафите и завивките бяха изпомачкани и напоени с кръв.

Емпрес не се усъмни нито за секунда. Жената на леглото бе мъртва. Изстрелът, засегнал Трей в гърба, бе рикоширал в лицето ѝ и гледката бе потресаваща. Емпрес затвори ужасена очи и пое дълбоко въздух. Едва намери сили да погледне към Трей. Мили боже, само не

това! Нима този прекрасен човек, изпълнен с топлина, щедрост, красота и смях е мъртъв!? О, дано още да диша! Моля те, Господи!

Тя отвори плахо очи, уви се в одеялото си и се спусна към тялото му, без да забелязва напоения с кръв килим.

Мястото, където го бе прострелял куршумът бе разкъсано, лицето му бе заровено в окървавените чаршафи. Тънки струйки кръв се стичаха по нежната му кожа. Пребледнялото му лице бе безчувствено, сякаш обхванато от студените моравочерни пръсти на смъртта.

Емпрес рязко посегна към китката му и неистово зачака да долови пулс. Пръстите ѝ бавно и предпазливо опипваха жилестата му ръка. Нищо не се долавяше. Сърцето ѝ биеше лудо. „Само без паника“ — каза си тя. Опитваше отново и отново. Започна да се моли. И в този миг, сякаш след цяла вечност, тя долови слабото биене във вените му. Веднъж. Дано не си въобразяваше! Дано не си измисляше! Тя изчака с втрепен поглед. Най-после още един слаб удар! Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя тихо промълви: „Благодаря ти, Господи!“.

Не след дълго стаята се изпълни с хора, шум, паника и викове, но само за секунди Блу и Фокс успяха да изгонят всички навън.

— Трябва да го изведем незабавно оттук — изрече Блу, а тъмните му очи се насочиха към прозорците, — въпреки че сме само двамата при цялата тази тълпа.

Той направи жест към Фокс да му подаде едно одеяло от другия край на леглото. След това нареди на братовчед си да донесе палтата им от бизонска кожа, в които започнаха да увиват тялото на Трей.

В момента, в който Блу се втурна в стаята, той отблъсна Емпрес най-безцеремонно, след което тя продължи да стои до ръба на леглото и да наблюдава как Блу внимателно и предпазливо обвиваше тялото на Трей.

— Къде ще го отведете? — запита тя.

— Вкъщи — отсече Блу, като за миг я погледна.

— Но това е невъзможно — възкликна тя, — с тези рани. Кръвоизливът може да го довърши, ако...

— При такъв студ няма опасност.

— Ще дойда с вас. Мога да помогна.

— Не — отрязва я Блу. Не я попита защо не е била с него в леглото, защо вместо нея е била Фло. Трескаво продължаваше да

обвива тялото на Треј, забравил за мъртвата жена, просната на леглото. Изобщо не го интересуваше какво точно се е случило с жените в тази стая. Единственото, което съзнаваше, бе, че Треј е изложен на опасност тук и трябваше час по-скоро да го изведат.

— Отиваме си у дома — прошепна Блу на наречието на абсароките, като се приведе ниско над ухото на Треј, чието лице бе цялото в кръв. Никой друг, освен Блу, който стоеше твърде близко до лицето на Треј, не забеляза съвсем слабото движение на затворените му клепачи.

— У дома — прошепна отново тихичко Блу и повдигна тялото на Треј, като че ли вдигаше някакво дете. Само по изопнатите му жили стана ясно, че бе употребил цялата си сила, за да повдигне мъж, тежък колкото самия него.

Когато излязоха навън, те покриха Треј с още биволски кожи и въпреки неистовите жалби на Лили, потеглиха.

— Защо не изчакате влака — предложи тя, но и двамата братовчеди бяха убедени, че бурята бе затрупала релсите и щеше да отнеме много време, докато се разчисти снегът, за да се прокара път.

— Мога да повикам Док Макфедън — добави Лили, но усети в очите на Блу и Фокс недоверието им към белокожите.

Те възседнаха яките понита и потеглиха на север. Блу придържаше Треј, а Фокс прокараваше пътя през падналия дълбок сняг. Беше изключително трудно. Струваше им огромни усилия да се придвижват през острия, суров вятър, виелицата, трупача все повече и повече сняг, и ниските температури. Те едва се задържаха на конете, като внимаваха да не попаднат в опасните скрити проломи и дерета, в които натрупалият се сняг можеше да зарови и човек, и животно.

Обзети от собствените си мъки да преодолеят снежната буря, те не обърнаха никакво внимание на странното момиче от салона на Лили, което, облечено отново в старите си, износени мъжки дрехи, се бореше със снега и виелицата някъде зад тях, възседнало малкото си пони.

Но когато стигнаха до ранчото и влязоха в къщата, именно това малко създание, цялото покрито в сняг и посиняло от студ, започна да им нарежда как да пренесат Треј на горния етаж. По покритите с персийски пътеки стълби останаха следи от топящ се сняг.

На изплашените до смърт обитатели на къщата тя обяви, че името ѝ е Емпрес Джордан, въпреки че никой не се бе сетил да я попита. Всички бяха шокирани при вида на окървавеното тяло на Треј. Въпреки всичко тя продължи да обяснява на смаяните присъстващи, че Треј я е купил същата нощ в игралния дом на Лили в Хелена. Изявлението ѝ звучеше още по-абсурдно поради силния галски акцент, с който тя говореше.

Нямаха нито време, нито желание да ѝ обърнат внимание. Кръвта на Треј продължаваше да се стича. Часове след като домашният лекар се бе мъчил да спре кръвоизлива и се бе предал безпомощно, тя се показа от сянката на вестибюла на горния етаж и наруши възцарилата се в помещението гробна тишина:

— Зная някои методи на народно лечение с билки от майка си, които биха могли да помогнат.

Очите на всички присъстващи се насочиха към невзрачното крехко създание. Шок, отчаяние и недоверие, но и бледи следи на надежда се долавяха в погледите на всички в този момент. Тя забеляза копнежа и надеждата в измъчените очи на бащата и майката, както и краткото кимване на Хейзард в знак на съгласие. Блейз заговори първа:

— Той е нашето единствено дете. Ако можете да сторите нещо...

— Тя спря, задавена от сълзите си. Погледна умолително към Хейзард, който я обгърна с ръцете си.

— Всичко, което притежавам — каза той тихо, — е твое, стига да спасиш живота му.

И тогава тя започна неистово да се бори за живота му.

Лекарят не даваше надежди Треј да дочака сутринта.

ГЛАВА ПЕТА

— Бих искала да донесат дисагите ми — бяха думите на Емпрес, след което Хейзард изпрати един от слугите да донесе багажа ѝ.

Всичко останало, което тя пожела, бе доставено за минути — вряла вода, стерилни превръзки, порцеланов съд, в който да разбърква лекарствата и компресите, както и странната молба за дузина пресни яйца, разбити на пяна със сметана и ванилия. Като изхлузи влажния си жакет и мокрите си ботуши, тя по най-учтивия начин заяви на родителите, приятелите и слугите в стаята:

— Бих желала да работя сама.

По лицата на всички присъстващи се изписаха смесени чувства на шок, тревога и загриженост, но Хейзард и Блейз, изправени до умирация си син, изобщо не поискаха обяснения. Дишането му вече не се забелязваше. Само при внимателно и продължително виждане можеше да се установи лекото помръдване на гърдите му. При това от време на време. Като че ли мозъкът му, все още повърхностно функциониращ, напомняше на дробовете, че имат нужда от въздух. И едва когато това съобщение достигнеше по някакви неизвестни пътища до предназначението си, разкъсаните остатъци от тялото му правеха опит да следват инструкциите.

Хейзард здраво стисна ръката на Блейз.

Тя го погледна с очи, плувнали в сълзи, при което той си наложи с всички усилия да запази гласа си спокоен. През целия им живот той бе нейната опора. И сега не можеше да я изостави, въпреки че сърцето му бе разбито.

— Тя ще се погрижи за Трей — каза той и придърпа ръката на Блейз.

— Той няма да умре, нали? Кажи ми, че няма да умре! — умолително и отчаяно нареждаше Блейз.

Хейзард погледна към последното оцеляло от всичките им деца. Първородният им син, който им напомняше толкова много за тяхната любов — бебето, което за малко щяха да убият при Дакота; силното и

решително дете, което бе оцеляло, въпреки ужасните детски болести, отнели живота на всичките им други деца. Синът, който единствен бе оживял през всичкото това време, когато те многократно бяха обвинявали телцата на невръстните си дечица в бяло кадифе, за да ги положат в малки ковчези с любимите им играчки и топло меко детско одеялце.

Хейзард погледна отново към Блейз и отвърна с единствените думи, които нямаше да я разстроят и да унищожат надеждата ѝ:

— Не, няма да умре — твърдо рече той, като си помисли, че ако загуби Трей, навярно щеше сам да поиска да умре.

Дали смъртта на техните деца бе наказание за всичко, което притежаваха. Понякога строгостта и аскетичността, заложен в природата му от произхода, свързан с дедите абсароки, го караше да се чуди дали действително всички тези материални богатства му бяха необходими.

Твърде много бе всичко, което притежаваха. Животът им бе действително богат. Пет прекрасни деца, власт, земи и богатства. И изведнъж, децата, едно по едно, си заминаха от тях. Един от синовете им почина от дифтерит. След две години — друг, от същата коварна болест, въпреки лекарствата, молитвите и специално доведените от Чикаго лекари. Пет години по-късно, Кло и Ева умряха с няколко часа разлика помежду си, въпреки че бяха преодолели страшната пневмония и бяха почти оздравели. Тогава Хейзард се бе изплашил да не би Блейз да полудее. В продължение на два дни той я държа непрестанно в ръцете си, потресен и ужасен от пустотата в очите ѝ. Непрекъснато ѝ говореше, успокояваше я, увещаваеше я, че всичко ще се оправи някак си, без да я уведоми, че двете им дъщери бяха вече погребани. Самият той бе обхванат от страхотно отчаяние.

Единствено Трей преодоля всички подобни бариери. Когато Кло и Ева се разболяха, той бе далече, на училище, и родителите му изпратиха съобщение да се прибере. Когато пристигна и влезе в стаята на родителите си, Блейз го погледна и по страните ѝ се стекоха сълзи. Това бе първият признак на някакво чувство след двата дни, през които бе седяла като безпаметна в ръцете на Хейзард.

— Ето ме мамо, върнах се вкъщи — каза Трей и протегна ръце да я прегърне.

И ако това бе равновесието в природата и придобитото изискваше и съответните загуби, то те с Блейз бяха платили прескъпо

за богатството си. Ако в тази жестока зимна нощ Трей си заминеше, прострелян от ръката на някой от техните врагове... Хейзард усети как в гърдите му се надига свирепа жажда за мъст. Джейк Полтрейн нямаше да е жив на следващия ден.

Яростта му приглуши огромната безизходица и безпомощност, които го бяха обхванали. Хейзард добре усещаше защо лекарят се бавеше толкова много, когато трябваше да отговори на въпросите му. Достатъчно мъже около него бяха загинали през тези години и той ясно различаваше признаците на смъртта. Виждаше колко нищожни са шансовете синът му да оживее. Надеждата бе повече от невзрачна.

Той поведе Блейз към вратата, готов да стори всичко необходимо за спасяване живота на сина му.

— Ще бъдем отвън, готови да се притечем на помощ, ако се наложи — каза той.

— Не искам да напусна стаята — внезапно и рязко заяви Блейз, решена да се противопостави на безпомощното чакане. Тя бързо погледна към Емпрес и към безчувственото тяло на Трей. — Мога да помогна. — В гласа ѝ се четеше решителност и твърдост, в очите ѝ блестяха незасъхналите сълзи. — Няма да можеш да се справиш сама.

Емпрес веднага се противопостави. Красивата червеночоса жена, облечена по последна модна линия, на пръв поглед изглеждаше лекомислена и повърхностна, като повечето богати жени. Огромни сапфири блестяха на шията и ушите ѝ. Добре скроената и ушита кадифена рокля бе нещо изключително, синя като лятното небе, разкошна и пищна като одеждите на някоя кралица. Дали се бяха веселили тази вечер, или тя просто така се обличаше за вечеря, макар и в този затънт край? Емпрес си спомни, че някога майка ѝ също имаше цял гардероб с дрехи, ушити от най-добрите френски шивачи. Само че майка ѝ, въпреки пищното си облекло, притежаваше силен дух и твърд разум. Може би тази жена също бе такава, но сега тя бе длъжна да я предупреди:

— Гледката ще бъде ужасяваща за вас!

— Гледала съм как четири от моите деца умират — бавно отбеляза Блейз. — Няма нищо по-страшно от това. Само ми кажи с какво мога да помогна — добави тя, а брадичката ѝ решително се повдигна. — Всъщност с какво можем да помогнем и двамата? — допълни тя, поглеждайки към Хейзард.

Хейзард здраво стисна ръката на съпругата си, усмихна се извинително на Емпрес и произнесе тихо и кротко:

— Той е всичко, което имаме.

— Ако искам да сторя нещо за Треј, то е като... — Очите на Блейз се изпълниха със сълзи и тя довърши с треперещ глас: — Той ще усети, че сме тук до него и няма да умре.

Емпрес разбра. Лечението можеше да помогне само по себе си, но всичко, което навремето бе усвоила от майка си и баба си, всички тайни за използването на билките, потвърждаваха истината, че понякога някой с малка искрица надежда за живот, наистина оживяваше, а друг — не. Всичко се състоеше във волята за живот, грижата на най-близките или може би най-общо — онова, което някои наричаха искрицата на неизчерпаемата енергия, която преминаваше между човешките духове.

— Тогава пред нас стои задачата — започна Емпрес — да го успокоим и да направим така, че да се почувства уютно и по-добре, да отнемем тази ужасна болка от тялото му, за да може то само да започне да се бори. Можете да помогнете. Донесете ми първо малко лед, за да поддържаме сместа с яйцата студена. Ще трябва да го храним с това през цялата нощ.

Емпрес разтвори малка част от праховете от кореноплодно приспивателно и зимолубка и ги добави в сместа от яйца. След това тримата се изредиха в непосилните, изтощителни опити капка по капка да вкарат тази смес през специална фуния, към която бе прикрепена тънка куха тръстикова сламка, чийто край бе дълбоко пъхнат в устата на Треј. Единствено рефлексите му за преглъщане помогнаха това начинание да завърши успешно.

След около час една чаша от сместа бе погълната от Треј.

— Сега, когато дадохме успокоителното, би трябвало да му сложим компреси на раните — обясни Емпрес.

Лекарят бе извадил всички куршуми, които намери в тялото на Треј, но това, макар и вид терапия, бе причинило огромна болка на пациента. Освен това Треј бе изгубил голямо количество кръв.

Емпрес извади сушен бял равнец от дисагите си и добави вряла вода, докато се получи гъста кашлица. Хейзард помогна да обърнат Треј така, че Емпрес да може да наложи компреса върху раните на гърба му. Цялата кожа бе окървавена и разпокъсана. Емпрес

внимателно покри всичко с компреса и след това направи здрава превръзка.

— А сега ще приготвим малко чай от бял равнец за Трей — съобщи Емпрес.

Блейз ѝ помогна да запари малко количество от билката с вряла вода. И отново тримата се изредиха, наведени над изпадналия в безсъзнание мъж, докато капваха лъжичка по лъжичка от чая през пригоденото устройство. Всичко това трябваше да се прави много бавно и внимателно, за да не се задави или да не попадне сместа в кривото му гърло.

Грижите им през нощта продължиха: пресен шипков чай, за да го подсили; после направиха слаба запарка от корен от вълчи шлем в много малка пропорция (защото билката бе силно отровна), за да предотвратят опасността от треска и накрая още една порция от приспивателното в питателната студена смес от яйца.

— Не ме питайте как действа — спомена Емпрес, — но зная, че майка ми някога спаси един човек от гангрена именно с тази смес от яйца. Тогава разбрах, че тя стимулира появата на нова тъкан, а старата оздравява.

След още половин час му дадоха отново чай от бял равнец, от който кръвоизливът поспря, нервите се успокоиха, а болките намалеха.

Смениха превръзката на гърба му с нова антисептична.

После му дадоха запарка от арника, за да помогне срещу отоци, а също и против евентуална инфекция. И така — цялата нощ.

Те си разменяха по някоя дума тихо и уморено, обхванати от изтощението и тревогата, но обединени от решимостта да запазят живота на Трей.

Хейзард често-често говореше тихичко, приведен до ухото на Трей, като от време на време дори припяваше. Това на два пъти предизвика леко движение на клепачите на Трей. Всички забелязаха едва доловимата реакция, тъй като непрекъснато го наблюдаваха, бдително и в очакване. И двата пъти Хейзард погледна към Блейз.

— Това си беше неговата любима мелодийка — спомена той, след което тихо отбеляза: — Отците ни се грижат за него. Чувствам го.

И веднага след това Хейзард се оттегли в тъмния ъгъл на стаята, седна на пода, притвори очи и остана неподвижен, като изпаднал в транс.

— Моли се на техните духове — поясни Блейз. — Той може да ги чува и да ги вижда. Бих искала да мога да вярвам като него. Това му дава толкова много сила и издръжливост. Хейзард винаги е твърдял, че именно съзнанието, а не физическата сила на тялото води човека към мощ и издръжливост.

Когато Хейзард отново се върна до леглото на сина си, той свали от врата си финото златно колие, на което бе закачен малък груб камък, обвит в златна нишка, и го постави внимателно на врата на Трей. Това бе най-голямото му духовно оръжие срещу смъртта, неговият талисман, който винаги го бе спасявал до този момент. Сега, когато животът на единствения му син бе застрашен, той бе решил да му даде талисмана си, за да го спаси.

— Ах-бад-дад-деах. — „Той е в твоите ръце.“ Думите, изречени на абсарокски бяха насочени към бога, който неговите деди почитаха.

Емпрес и Блейз бяха на върха на изтощението и по настояване на Хейзард легнаха на походни легла, разположени до леглото на Трей. Хейзард предпочете да седне на стол, близо до сина си, и продължи да наблюдава неравномерното му дишане. Бе обещал всичко, което можеше да обещае пред светите отци и духовете, закрилящи племето и не му оставаше нищо друго, освен да стои мълчаливо и да се моли за оцеляването на сина си.

Емпрес се събуди първа. Сънят ѝ бе неспокоен, на пресекулки. В съзнанието ѝ се редяха различни лекарства, билки, комбинации и пропорции; мъчеше се да си спомни нещо, което би могла да забрави и което щеше да помогне Трей да се възстанови по-бързо. „Той трябва да оживее!“, повтаряше ѝ един вътрешен глас. Тя се изправи на леглото си и отвори рязко очи. Дължеше му собствения си живот, спомни си тя, въпреки умората и сънливостта си. Дължна бе да му се отблагодари. Изведнъж погледът ѝ се спря на електрическата лампа над огледалото на бюрото. Електрическа лампа! Не бе забелязала това през всичките тези напрегнати часове, в които се бореше упорито със смъртта. Струваше ѝ се странно и неочаквано да види такова нещо в този отдалечен край на прерията. „Всъщност защо пък не?“ — каза си тя. Хелена бе известна с техническия прогрес и откритията си. Още през 1882 година бяха пуснали първите си улични лампи, а преди това бяха

въвели използването на генератори в мините. След като семейство Брадок-Блек имаха всичко останало, защо да нямат и електрически лампи! Но мислите ѝ отново се върнаха към единствената ѝ цел — Трей трябваше да оживее и никакви други чудеса на техниката и науката не бяха в състояние да я впечатлят при тази единствена грижа.

Сребристият пламък в очите му продължаваше да я следва дори сега, когато тя изобщо не можеше да ги види, затворени безчувствено под натезжалите клепачи. Тя усещаше излъчващата се от тях красота, ведрост и пламенната страст, скрита някъде дълбоко в погледа му. Обзеха я някакви смесени чувства, които допълваха решимостта ѝ да се бори на всяка цена за живота му. В спомена ѝ оживя загадъчната му усмивка, арогантната му увереност, че ще ѝ намери любимите цветя дори през януари, в тази зарината със сняг страна.

Когато Емпрес се събуди, Хейзард се изправи и се приближи към прозорците, гледащи на изток. Той отмести тъмното тежко перде. Над планинския пейзаж приплъзваше първата сивкава светлина на зората.

— Утрото дойде — обяви Хейзард и пусна обратно пердето.

Блейз се пробуди от гласа му, стана от леглото и се отправи към мъжа си, за да се облегне на солидното му рамо.

Думите на Хейзард отекнаха в съзнанието на Емпрес с нова искрица надежда.

С приближаващото се утро всеки от тях посвоему усещаше победата.

Трей Брадок-Блек бе оцелял през тази критична нощ.

Това наистина бе победа.

Блу и Фокс се появиха съвсем рано сутринта, за да отменят Емпрес, Хейзард и Блейз, които се оттеглиха за сутрешния си тоалет.

На Емпрес предоставиха баня, много по-обширна от тяхната колиба в долината. През прозорците на помещението се процеждаха първите слънчеви лъчи, а гледката навън бе изумително красива. Снежната величествена планина изпълваше целия хоризонт. Слънчевата светлина се отразяваше и през боядисаните стъклени прозорци във водата на луксозната вана. Емпрес хвърли бегъл поглед на декора в стаята, тъй като бързаше да приключи с къпането и преобличането. Целият ѝ багаж бе донесен предварително и поставен на леглото в стаята, като вторият чифт износени панталони и риза бяха окачени на закачалка в огромния гардероб. Освен тях предвидливо бе

оставен и копринен халат. Дрехите висяха доста окаяно в пустия, огромен по размерите си гардероб от махагон. Емпрес бързо се преоблече и обу старите си удобни ботуши, сухи и излъскани до блясък. Въпреки че в камината гореше огън, беше необходимо доста време, за да изсуши косата си. Ето защо тя само я забърса с хавлиената кърпа и я разреса с гребена от слонова кост, поставен предвидливо на тоалетката, заедно с подходяща четка за коса и огледалце. Отметна косата си назад, докато слепоочията ѝ се откриха, и прикрепил кичурите от двете страни с фини шноли, изработени от черупка на костенурка, които също откри на тоалетката. Докосвайки златните орнаменти по шнолите, тя почувства някаква неочаквана носталгия по предишния си живот. Бързо се отърси от налегналите я меланхолични спомени, припомни си, че братята и сестрите ѝ я чакаха вкъщи с надежда, и върна шнолите обратно на мястото им. Без да се погледне повече в огледалото, тя бързо излезе от стаята.

За миг усети, че не може да си обясни по какви причини бе останала цялата тази мъчителна нощ да бди над леглото на Трей. Той трябваше да оживее не само защото тя му дължеше спасението на собствения си живот, но и защото трябваше да получи изплатения банков ордер, от който зависеше оцеляването на цялото ѝ семейство. Миналата нощ баща му бе казал: „Всичко, което притежавам, е твое, ако той оживее“. Тя не бе алчна, защото златото, съответстващо на сумата от банковия ордер, бе напълно достатъчно.

Сега, когато Трей бе прескочил смъртта през първата нощ, тя бе напълно сигурна, че ѝ предстоят не по-малко тежки часове.

Ако можеше да се избегне инфекцията, да се предотврати началото на гангренозен процес и да се поддържа температурата му на нормалното равнище — всичко това нямаше да е достатъчно, ако се появяха някакви други странични явления. Нищо, че бе оцелял през първата нощ, битката за спасението му продължаваше. Но все пак, помисли си Емпрес, леко усмихвайки се, докато бързаше през хола към спалнята на Трей, началото бе донякъде благоприятно.

До вечерта Трей вече можеше да преглъща от лъжичка, а в полунощ за пръв път отвори очи и тихо прошепна: „Мамо“ към Блейз, която стоеше изправена до него. После погледът му се премести към Хейзард и той издума все така безпомощно: „Татко“. Едва забележимо

се усмихна. В следващия миг очите му съзряха Емпрес и в тях се отрази учудването и изненадата му.

— Здравей — прошепна той към нея.

После бързо се огледа, доколкото можеше, за да се увери, че се намира в собствената си стая и добави:

— Ти си се запознала с моите родители.

Бе по-скоро заключение, отколкото въпрос, и във всеки друг случай, при по-различни обстоятелства, той щеше да се почувства ужасно неловко, ако откриеше последната си любов и родителите си заедно в една и съща стая. В следващата секунда в съзнанието му нахлу спомена за размазаното от изстрела лице на Фло и той разбра, че е жив, а това наистина беше някакъв невероятен късмет. По дяволите всичко останало! Нямаше нужда да виси на косъм от смъртта, за да проявява някаква смелост или дързост. Но в случая той си спомни, че все пак винаги бе успявал да прикрие различните си похождения и любовници от погледа на родителите си.

Емпрес се бе изчервила цялата.

— Това прекрасно момиче спаси живота ти — каза майка му със светнал поглед.

— Мисля — намеси се Хейзард, — че за случая трябва незабавно да се поръча бутилка „Кликуот“.

В следващите няколко минути стаята се изпълни с хора, които прииждаха да честитят на Трей спасението.

След известно време Емпрес помоли всички да оставят болния на спокойствие и само мекото и нежно „моля ви“ смекчи иначе настойчивия и строг тон. Трей беше още доста далече от възстановяването и тя не искаше състоянието му да се влоши отново. Строгийт режим с поредната порция разбити яйца, лекарствени смеси и компреси продължи и през втората нощ, до сутринта. Емпрес беше уверена, че рискът от инфекция вече не съществува. Раните бяха почистени, без да кървят повече. Челото на Трей не гореше и той най-съзнателно гълташе сместа от яйца. След дългия си необезпокояван сън, призори той се събуди и започна да мрънка за истинска храна.

— Не днес — отсече Емпрес, но въпреки това поръча за обяд бульон и пудинг.

На третия ден всички се върнаха отново към своите ежедневни задължения. Хейзард и Блейз помагаша на Емпрес, когато тя имаше нужда от тях. Блу и Фокс очакваха разпоредения. Всички работещи в ранчото искаха да се отбият, за да пожелаят „добро здраве“ на младия господар. Много от тях желяеха да разменят по няколко утешителни думи с Трей, но по изричната заповед на Емпрес в стаята на болния не се допускаше никой.

— След няколко дни, когато той позакрепне... — бе обяснила тя.

Емпрес все още спеше на походното легло в случай, че възникнеше някакъв проблем, макар че Трей прекарваше нощите спокойно.

На четвъртия ден той заяви:

— Ставам от това легло!

Чувстваше се извънредно добре след погълнатите количества чудесна питателна храна, включваща пържоли, картофи и сладкишите на Беси, които толкова обичаше.

— Чувствам се добре — добави той.

За момент Емпрес се подвоуми дали да се противопостави на намерението му, но когато очите им се срещнаха, размисли.

— Нима не изпълнявах най-покорно всичките ти заповеди досега? — попита той малко остро, въпреки лъчезарната си усмивка.

Тя му помогна да прекоси краткото разстояние до креслото близо до прозореца и се въздържа да отбележи: „Нали ти казвах!“, когато съзря как челюстите му се свиха, за да не издаде стон от рязката болка в гърба, докато седнаше в креслото.

— Ти си чудесна — продума той след миг. Лицето му бе преbledняло, а на челото му изби пот.

Емпрес повдигна въпросително едната си вежда.

— Затова, че не ми натякна колко съм безразсъден — поясни той.

— Не те познавам добре — отвърна мило тя, трогната, че той бе разгадал мислите ѝ, — но все пак достатъчно, че да не споря с теб.

Трей се усмихна.

— Много си остроумна — отбеляза той, облегна се жизнерадостно на креслото, а на порумениялото му лице се изписа закачлива усмивка.

— И аз мисля така — съгласи се тя с усмивка. Изведнъж забеляза колко мъжествен и добре сложен изглеждаше той в разкошната

пижама. Може би именно контрастът между бледосините райета на лененото горнище и мургавата му кожа, както и очертаните вратни мускули подчертаваха още повече мъжката му красота. Бронзовият оттенък на огромните му силни ръце, подпрени на креслото, му придаваше допълнителна привлекателност. Сякаш в леглото си не изглеждаше толкова огромен и внушителен.

Енергията, която се излъчваше от него, обезпокои Емпрес и я накара да се отдръпне назад, докато се облегна на перваза на прозореца. Дали не бе усмивката му — толкова съблазнителна и въпреки това като на победител в неравна битка. Дали това бе дълго обработван, рафиниран чар или пък бе просто божи дар — отражение на един чист, съвършен живот? Богат колкото никой друг, а и надарен с такава физическа красота, на която трудно можеше да се устои още от пръв поглед, той беше от този тип мъже, които задължително трябваше да погледнеш още веднъж внимателно, за да се увериш, че не си правят шега с теб. При това, тя бе сигурна, че той е изключително открит и сърдечен. Но не и към враговете си, припомни си Емпрес.

— А освен остроумна си и талантлива — добави Трей внезапно и Емпрес остана безкрайно озадачена от неясните му двусмислени думи. Не бе сигурна какво точно искаше да ѝ каже Трей, при това собствените ѝ мисли бяха доста разхвърляни. Тя спря погледа си на сивите му очи. — Казаха ми, че ти дължа живота си — поясни той.

— А ти спаси моя — отвърна тя сърдечно и топло.

— Та това са само пари — каза той и вдигна рамене.

— Много повече от необходимото — допълни Емпрес.

Очите му заблестяха особено. Ненавиждаше тържествените и прекалено сериозни разговори, както и трогателните сцени.

— При това положение да отменя ли заплащането? — запита той и се усмихна.

Емпрес харесваше закачливия му стил на поведение дори повече от усмивката му. В последните шест месеца на борба и отчаяние бе станала странно снизходителна към палячовщини и комични изпълнения.

— Би могъл да опиташ — отвърна тя и на свой ред му се усмихна, докосвайки ордера в джоба на ризата си.

— Изкушаваш ме — промърмори той, наблюдавайки изпъкналите ѝ под меката фланелена риза гърди, — даже твърде много

ме съблазняваш...

При начина, по който той я оглеждаше, Емпрес се изчерви цялата и накрая напомни за споразумението помежду им.

— Кой ден е днес? — попита той тихо и Емпрес разбра същината на въпроса му.

Тя заекна, преди набързо да изтърси:

— Днес е петият ден...

А можеше просто да каже „четвъртък“ или „двадесет и пет януари“ вместо да напомня така нетактично за споразумението им.

— Ти не си си взела дрехите — отбеляза той, като явно имаше предвид близкото бъдеще.

— Не ми трябват. Наистина — увери го Емпрес, забелязвайки как очите на Трей я оглеждаха от главата до петите — от новоизлъсканите ѝ ботуши през орфаните панталони и избелялата риза до дългата ѝ буйна коса.

— Майка ми навярно има нещо подходящо.

— Не.

— Защо да не поговоря с нея — продължи Трей невъзмутимо, без да забележи отрицателния отговор на Емпрес.

— Моите собствени дрехи ми харесват.

— Носиш ли изобщо рокли? — въпросът на Трей прозвуча съвсем естествено.

— Понякога...

Как можеше да му обясни, че преди година и последната рокля ѝ беше омаляла, а сърце не ѝ даваше да преправи коя да е от роклите на майка си.

— Можеш само временно да заемеш някоя рокля на майка ми — и още преди Емпрес да успее да се възпротиви, той продължи: — заради посетителите. Мама каза, че вече всички са нетърпеливи да ме видят, а какво ще си помислят, ако моят ангел-спасител се появи облечен като наемник?

Долната устна на Емпрес се разтрепери и тя се извърна така, че Трей да не забележи насълзените ѝ очи. Нима той си въобразяваше, че ѝ е приятно да се облича в тези износени дрехи. Само че и Гай, и Емили, и Женевиер, и малкият Едуард също имаха нужда от дрехи, а парите не стигаха за всички.

— О, господи, прости ми, че се изразих така грубо — започна да се извинява Трей и като се протегна към нея, хвана една от гайките на колана ѝ и успя да я притегли към себе си. Вземайки малката ѝ ръка в своята, той погали нежно с палец нейните пръсти. — Изглеждаш прекрасна. Само... о, по дяволите, нима не знаеш какви са някои от жените в провинцията. Ти спаси моя живот. И аз съм ти изключително благодарен. Моите родители — още повече. Затова ще трябва да покажат на приятелите и познатите си кой е моят ангел-хранител. Ето защо се чудя дали ще имаш нещо против, ако мама ти даде някои от роклите си, за да... предотвратим излишни слухове.

Погледът ѝ, властен и недопускащ възражения, рязко се обърна към него. Трей продължи:

— Ще те представят като сестра, която е спасила моя живот — обяви той спокойно — и никой няма да ти досажда с повече въпроси.

— А дали хората не знаят повече подробности? — запита тя предпазливо.

Трей забави отговора си, докато обмисляше как точно да го формулира и вместо това попита:

— Ти не живееш в този район, нали?

Тя поклати глава.

— Всъщност щях да запомня, ако те бях виждал преди — вметна Трей, като че ли сам на себе си. — Тук всички се познават помежду си.

В зелените ѝ очи не пролича никаква емоция.

— А Лили се грижи да доставя удоволствия на много приятели на баща ми, както и на мои приятели и познати. — След кратка въздишка Трей продължи: — Петдесет хиляди, както навярно сама знаеш, е доста над обикновените цени, на които Чу... продава момичетата. Тоест...

— Почти всеки в Хелена знае за теб и мен и за петдесетте хиляди долара — изпревари го Емпрес, като издърпа ръката си от неговата.

Трей повдигна ръка и я прокара през косата си в резултат на нервното напрежение, което го обхвана. Но този жест предизвика остра болка в гърба му, от която той потръпна и бързо свали ръката си.

— Виж, не зная колко хора действително са дочули за това.

Видът на Емпрес бе доста предизвикателен. Трей издържа на саркастичния ѝ поглед.

— А ти какво друго си очаквала? Нищо, че изглеждаш толкова смела. Редно е да знаеш, че в случая не става дума за обикновен бизнес.

Емпрес се престори, че не е чула доводите му.

— Защо тогава ще трябва да се представям пред когото и да било?

Той не ѝ каза, че е в центъра на вниманието на всички жители на града и самият той като жертва, както и причините за това кърваво престъпление, са на втори план. Също така не ѝ каза, че смята да я задържи, докато изтекат трите седмици, според уговорката им. Нещо повече, не ѝ каза, че изобщо не смята да я пусне когато и да било да си отиде. Последното, както той сам осъзнаваше, щеше да бъде възможно едва когато той се изправеше на крака и заякнеше, когото станеше по-подвижен и се освободеше от бдителните погледи на родителите си.

Вместо това Трей най-невъзмутимо, но все пак вежливо я попита:

— Не си ли чувала нищо за изграждането на стени?

Емпрес изглеждаше напълно объркана.

— Според мен не е някакъв френски термин. — Тя вдигна безпомощно рамене и добави: — Но навярно е начинът на живот на семейство Брадок-Блек. Просто се правиш, че нищо не се е случило. Как иначе може да се преживее подобен скандал?

Тя повдигна леко вежди.

Дали това бе умерена атака, или просто въпрос, Трей не бе сигурен, но избра алтернативата на учтив отговор-въпрос:

— И така, ти никога не си изживявала нито един скандал?

— Никога, разбира се.

О, да, сега той разбра. Това бе атака на оскърбена жена, която е била принудена да се продаде в дома на Лили. „Странно раздвижени и разкрепостени понятия за цялата тази история“ — помисли си Трей. Не се въздържа да не се усмихне закачливо, след което каза:

— Поне до този момент.

— И навярно никога няма да се подложа на скандал — остро и язвително го прекъсна тя.

Е, това вече надмина дори неговите представи за свобода на тълкуване и оценка на ред социални понятия.

— Мисля, че си позакъсняла, поне по отношение на Хелена. Въпреки че Монтана е достатъчно голяма.

— О? — възкликна Емпрес с горчивина.

— Мисля, че би могла да ми върнеш чека и да се престорим, че нищо не се е случило, като изключим раните по гърба ми, които е доста трудно да пренебрегнем.

В следващия миг Емпрес почти избухна.

— Ти ми дължиш тези пари, по дяволите!

Трей веднага усети, че е прекалил.

— Правилно — съгласи се той. — Хиляди извинения!

Изобщо не го беше грижа за парите, още по-малко за обществените предразсъдъци и клюки. По някаква неясна за самия него причина той искаше тя да остане при него. Ето защо се постара бързо да я успокои и да се извини за лошото си държане. Преди да си легне отново, той изтръгна обещание от Емпрес, че ще направи опит поне да пробва някоя от роклите. Това постижение го накара да се почувства доволен. Първата стъпка на плана му бе осъществена.

В следващите часове той бе невероятно учтив, предпазлив във всяка своя реплика, ласкателен, щедър и добър. Беше толкова способен, когато трябваше да се хареса на жените и да ги очарова. Твърде способен и ловък наистина, както често отбелязваха недоволни и раздражени бащи от околността. Същата вечер Трей се нахрани много добре и взе цялото си лекарство, без да се оплаква и да мърмори, за да не засегне своята медицинска сестра. А освен всичко се нуждаеше от сили, за да осъществи втората стъпка от плана си.

Навярно е признак на бързото му възстановяване, си помисли той, щом се улови да мисли единствено за това, кога отново щеше да покани Емпрес в леглото си.

ГЛАВА ШЕСТА

Когато Блу и Фокс дойдоха да посетят Трей, Емпрес се възползва от възможността да посети Хейзард и да поговори с него. Сега, когато Трей бързо се възстановяваше, тя бе длъжна да обсъди въпроса за парите с Хейзард.

В отсъствието на Емпрес Трей за пръв път попита братовчедите си за Джейк Полтрейн.

Блу го увери, че Хейзард е наредил да разследват случая, натоварил е шерифа да проучи как е станало престъплението, а също е назначил и частни детективи.

— А доколко е сигурно, че именно Джейк Полтрейн е стрелял по мен? — запита Трей.

— По-вероятно е да е някой от неговите хора — отговори Фокс. — Полтрейн никога не си върши мръсната работа сам.

— А какво стана с Фло?

— Вчера я погребяха.

— Искам да сторя нещо за нея. Има ли семейство?

— Изглежда, никой нищо не знае по този въпрос.

— Нека Лили провери — нареди Трей, след което притвори очи и кървавата сцена изплува в съзнанието му. След малко продължи: — Ако моята глава бе там, където бе нейната — от това, което той си представи в този момент, цялото му тяло потрепери, — нямаше да съм тук в този момент.

— Съдба... — пророни Блу.

— Дедите се грижат за мен.

— Винаги са го правили — отбеляза Фокс. Всички знаеха, че Трей и Хейзард притежаваха специално оръжие против смъртта.

— Слава богу, че бе ловджийска пушка. Скоро ще мога отново да яздя на въздух.

— Жената ще остане ли? — попита Блу.

Този въпрос вълнуваше абсолютно всички. Трей отговори изцяло по мъжки:

— Нали платих за нея?

Емпрес се настани срещу полираното огромно бюро на Хейзард. Библиотеката бе малка и уютна, в камината гореше огън, полиците, високи от пода до тавана, имаха стъклени врати, които отразяваха здрача на късния следобед. В стаята се усещаше позната миризма на стари кожени вещи, както някога в библиотеката на баща ѝ. Едва ли някой можеше да предположи преди пет години, че графинята, която се явяваше дъщеря на Жан-Луи Чарлз Максимилиан Джордан, ще обсъжда подобен договор в отдалечените планински части на Монтана?! Емпрес никога нямаше да си позволи самосъжаление. Знаеше, че от него няма никакъв смисъл, особено когато нещата опираха до осигуряването на храна и дрехи за останалите деца от семейството. Ето защо, тя се отърси от налегналата я меланхолия и тъга.

— Надявам се, разбирате колко много сме ви задължени, мис Джордан! — започна Хейзард. — Безкрайно много задължени — добави той, облягайки се в удобното кресло, модел „Шерагън“, и насочвайки поглед изпод гъстите си тъмни вежди към Емпрес, — и бързам да ви уверя, че можете изцяло да сте сигурна, че всичко, което казах онази вечер, всяка дума, все още важи с пълна сила. — Хейзард всячески се опитваше да се отнесе милостиво и учтиво с нея, за да я накара да се почувства по-спокойно, въпреки странните обстоятелства, които я бяха свързали със сина му. Той замълча, за да ѝ даде възможност да се включи в разговора.

Със здраво стиснати в скута си ръце, Емпрес прехвърляше в ума си различните варианти, по които можеше да му обясни как стоят нещата. Как можеше най-правилно да обясни на бащата на мъж, който я бе купил в публичен дом, че ѝ дължат 37 000 долара в злато?!

— Мога ли да помогна с нещо? — подкани я Хейзард и внезапно разтревожен я запита: — Как е Треј, да не би да е зле?

— О, не, добре е — бързо го успокои Емпрес. — Дори твърде добре, като се има предвид колко скоро се случи нещастieto. — След което тя въздъхна и продължи: — Причините, поради които исках да говоря с вас, мистър Блек, са... става дума за... — Емпрес изгуби и ума, и дума. Разколеба се изцяло.

— Пари? — подметна бързо Хейзард, като съжали притеснената млада жена.

— О, да... всъщност става дума за нещо съвсем необичайно...

— Чух за сделката при Лили — реши да я улесни Хейзард, като видя до каква степен се затрудняваше Емпрес, облечена в дрехи, които той не би позволил и на най-низшия си слуга да облече. — При това от време на време се налага да помагам на сина си, когато изпадне в подобно затруднение.

Хейзард се подвоуми дали да каже „непрекъснато помагам“, но избра по-мекия израз „от време на време“.

— Да не би да искате да кажете, че и преди е купувал жена? — възкликна Емпрес.

Хейзард се усмихна и едва сега Емпрес разбра откъде Трей бе наследил тази невероятна усмивка.

— Всъщност не — поясни той. — Вие сте първата.

Толкова ужасно и неловко бе да стои тук, в тази къща и да проси пари.

— Бих искала да ви кажа, че аз изобщо не съм такава и...

— Мис Джордан, моля ви да се успокоите и да не се притеснявате, че някой прави някому оценка. Не зная откога сте в Монтана, но общественият етикет тук налага единствено да се представите с първото си име, а по-нататък от вас не се очаква нищо повече. Няма какво повече да говорим за тия земи зад Червената река.

Той наистина разбираше всичко и проявяваше невероятна благосклонност, същото, което бе забелязала и у Трей. Тя го погледна право в очите и заговори с леко треперлив, изнервен глас:

— Със сигурност нямаше да ви моля за тези пари, но знаете ли, имам определена отговорност... там, откъдето съм всъщност. И тъй като не зная за колко време Трей ще се възстанови, помислих си, че това може да продължи и по-дълго, отколкото времето, с което разполагам, преди да се върна... Ето защо предпочитам да получа парите сега — изстреля тя на един дъх.

Без всякакво съмнение или любопитство, без ни най-малката проява на каквато и да е емоция, Хейзард само попита:

— Колко искате?

— Само това, което Трей ми дължи, сър — бързо отвърна Емпрес и бръкна в джоба си, за да извади банковия ордер, след което му го

подаде. — Това е повече от достатъчно. Всъщност сумата е ужасно щедра и ако обстоятелствата ми позволяваха, нямаше да ви принуждавам... — Емпрес внезапно загуби цялото си самообладание, почувства се ужасно самотна и изоставена в тази непозната чужда къща, където бе принудена да досажда на този благороден мъж за изумително голяма сума пари. Сълзите напиха в гърлото ѝ. Като стисна здраво ръце, докато я заболя, тя се овладя и успя да се въздържа от разплакване пред този влиятелен и внушителен мъж, който притежаваше по-голямата част от Монтана.

Хвърляйки един поглед към листа, Хейзард си помисли, че сумата наистина е твърде голяма за триседмични удоволствия с това създаване, но същевременно е смешно малка, за да се заплати за живота на неговия син.

— Предложих ви значително повече, мис Джордан. Не бъдете притеснителна и излишно скромна.

Хейзард зачака отговора ѝ. Като мъж, който държеше на думата си, той бе любопитен да чуе отговора на Емпрес.

Очевидно тя се поуспокои, ръцете ѝ се отпуснаха, стегнатата ѝ поза се промени, а нервното ѝ изражение изчезна.

— Това е повече от достатъчно, мистър Блек — каза тя, като едновременно въздъхна с успокоение. — И веднага щом Трей се възстанови — продължи тя с вежлив тон, който му напомни за някакво малко дете, опитващо се да спазва задължителните правила на любезност и учтивост, — ще ви освободя от присъствието си.

— Глупости — прекъсна я Хейзард учтиво и чистосърдечно. — Моята съпруга и аз сме готови да ви предоставим дома си, независимо колко дълго искате да останете.

За миг Хейзард погледна към собствените си ръце, склучени върху лъскавата повърхност на бюрото, и когато погледът му отново се повдигна, в очите му блестяха сълзи.

— Ние сме вечни ваши длъжници — гласът на Хейзард бе умерен и сдържан — и ако има нещо, което бихме могли да сторим за вас, мис Джордан — добави той учтиво, — моля ви само да ни уведомите. За нас животът на Трей е безценен.

Емпрес напълно разбра какво чувстваше бащиното сърце. Та тя самата, макар и за толкова кратко време, също бе обикнала безвъзвратно Трей.

Хейзард се изкашля и продължи с по-спокоен тон:

— Ще наредя незабавно да опаковат златото и да го донесат в стаята ви. Ще може ли да се сложи в дисагите?

Емпрес кимна.

— Да, благодаря ви.

Тя веднага си представи новите обувки и храната, които щеше да купи за братята и сестрите си. Парите щяха да стигнат даже за подаръци за Коледа. Досега рождествените празници бяха минавали толкова бедно и тъжно, че сърцето ѝ се стегна от неприятните спомени. Децата бяха безкрайно възпитани и издръжливи, всичко разбираха. Тя изпита такова умиление, че ѝ се доплака. Усмихна се, като си помисли за неочакваното забогатяване и погледна благодарно към тъмнокосия огромен мъж, който бе също толкова добър, колкото и сина си.

— Благодаря ви много — добави тя.

Първо Хейзард и Блейз обсъдиха въпроса за многобройните посетители, дошли да видят Трей, които се налагаше да отпращат обратно, тъй като той все още не бе в състояние да посреща толкова много хора. После попитаха и Трей дали е в състояние да приема посетителите. Но накрая прецениха, че последното решение трябваше да се вземе единствено от Емпрес.

Тя изслуша Блейз, която изброи списъка с имена на хора, желаещи да посетят Трей. През цялото време наблюдаваше реакцията на Трей при споменаването на различните имена — от радостно ококорване при споменаването на близки негови приятели до истински стенания и недоволство при нескончаемите списъци от женски имена на негови почитателки, изгарящи от нетърпение да го посетят.

— Не можем ли да изберем само някои от посетителите? — попита жизнерадостно Трей. — Дори от гледна точка на въздействието им върху моето състояние. Има хора, които с чувството си за хумор могат да те накарат да се върнеш към живота. Поне като инвалид в момента имам право на някой каприз.

— Какъв например? — запита го Блейз.

— Например да ми спестите посещенията на всички тези скучни млади дами, които непрекъснато ми изпращат бродирани носни

кърпички. Имайте милост!

— Не зная, миличък — бавно отвърна Блейз и погледна към Хейзард с молба за помощ. — По-скоро си мисля, че или трябва да допуснеш всички да те посетят за кратко време, или изобщо никого да не приемеш.

Трей изпъшка.

— Защо си мисля, че няма да се спогодим с вас по този въпрос?

— Те няма да се задържат дълго при теб, а така излиза, че само бият път дотук, без да могат да те видят.

— Позволява ли състоянието на Трей да посреща гости за около един час всеки ден? — попита Хейзард с поглед, насочен към Емпрес.

Същата сутрин тя бе видяла как Трей свободно се придвижва вече до креслото и спокойно отбеляза:

— Ако не е повече от час, мисля, че той ще бъде в състояние да издържи среща с един или двама посетители, но за ограничено време — добави тя предпазливо.

— При това даже доста ограничено — намеси се Трей — и моля ви, спестете ми срещата с Арабела Макгинис и Фани Диксън, а още повече с техните майки.

— Не бъди така груб, Трей. Ние с баща ти имаме съвместна работа с тези хора — напомни му Блейз учтиво, но с тон, който не търпеше възражения.

Хейзард се подсмихна.

— Аз ще водя срещата с Мириам Диксън. Тя действително надминава всички човешки способности за общуване — поясни Хейзард, — и аз ще призная, че е цяло нещастие да слушаш непрестанните й лицемерно набожни цитати и напътствия.

— Това е, защото е твърде пристрастна лично към теб, скъпи, а освен това знае колко богат си. Затова всеки път трябва да съм много предпазлива да не би случайно да успее да те отмъкне — каза Блейз със закачлива усмивка на лицето.

Очите на Хейзард се разшириха от почуда.

— Мили боже, едва ли наистина си го мислиш!

Той беше наясно, че на чара му действително не устояваха много жени, но точно Мириам Диксън?! Та той дори не я считаше за жена. По-скоро със старите си банални реплики и трикове му приличаше на изтъркана грамофонна плоча.

— Видя ли какво излезе, татко — каза Трей с широка усмивка на лицето си, — и Фани е също толкова непоносима, въпреки че е така странно привързана към мама.

— Виж какво, миличък, баща ти отдавна е наясно с всички тези неща, още преди да се родиш — каза Блейз със спокоен глас и продължи: — И за да не се изморим всичките, ще направим така, че непоносимите гости да престояват възможно най-кратко. Какво ще кажете?

— Обещавах ли? — попита Трей.

— Давам ти думата си.

— В такъв случай, нека заповядат... Никой друг, освен мама, не може да се справи така блестящо с подобно затруднение. Тя е истински майстор на справянето с тълпите.

— Всичко това е благодарение на многогодишните ми усилия да се преборя с неуправляемия ти баща — поясни Блейз и повдигна закачливо вежди. — След всичко това ми е твърде лесно да се оправям със света.

— В края на краищата, мое задължение е да те карам да чувстваш живота си пълноценен, нали — подметна също така насмешливо Хейзард.

— Колко мило от твоя страна — измърмори Блейз, като си размениха топли погледи с Хейзард.

— Само запомнете, че в никакъв случай не бива да допускате Мириам Диксън, без да присъствате всички, за да можете да ме отървете от проповедите ѝ — повтори Трей.

— Дадено — увери го Блейз. — Дали десет часът е твърде рано за посрещане на гостите? — попита тя, гледайки към Емпрес.

— Не, десет часът е съвсем добро време — отвърна ѝ Емпрес.

ГЛАВА СЕДМА

Докато най-прецизно мажеше филията си с масло, Дънкан Стюарт остро нареждаше на дъщеря си:

— Ако държиш на компанията на... — той поспря за секунда, докато размаже маслото по краищата на филията. Погледна строго и решително към красивата си дъщеря със студени, надменни очи, които тя бе наследила от него, след което продължи: — неподходящи и недостойни за тебе мъже, то поне си намери някой с достатъчно пари, за да може да те издържа.

— Но, татко, ти имаш достатъчно пари и за двама ни — самонадеяно отвърна Валери, докато си сипваше лъжичка захар в чая, поглеждайки безучастно изпод дългите си нежни мигли.

— Точно като майка си! — въздъхна Дънкан измъчено и отхапа малка хапка от филията. — Нямах никакво понятие от пари.

— Всъщност... аз съм също като теб, татко. Бедната ми майка си мислеше, че парите се получават по пощата в определени дни. Аз, за разлика от нея, зная как се печелят. Но след като си в такова отворително настроение тази сутрин, въпросът е дали някоя от твоите сделки с представителите на индианските племена се е провалила?

При тези думи младата дама, чиито тъмни къдрици безупречно падаха над челото ѝ, изгледа внимателно баща си с яносините си, но студени очи, издаващи нещо хитро в природата ѝ.

След като тъй внимателно бе намазал филията си с масло, Дънкан внезапно се раздразни, при което Валери приятелски нежно и утешително го попита:

— Добре, кажи ми има ли някой, за когото ти е приятно да разговаряме?

— Не, по дяволите — измърмори баща ѝ, — де да беше така лесно! Говори се за нови инвестиции във Вашингтон. По дяволите всичко! Няколко индианци умрели и вече всички решили, че става дума едва ли не за любимата им баба.

— Не го вземай толкова навътре, татко! Знаеш, че всяко чудо е за три дни и скоро паниката и суматохата ще утихнат. Няколко гръмки заглавия по вестниците и оправданията ще се намерят набързо. До момента, когато разследването премине през всичките бюрократични нива и препятствия, на никого вече няма да му пука.

Още преди майка ѝ да умре, Валери се бе превърнала в довереница и съветничка на баща си. Присила Уиндъм Стюарт никога не разбра напълно своя шеметен и непрекъснато променящ се съпруг. Той бе един от най-младите, повишени в чин офицер военнослужещи от времето на Гражданската война. Когато си дойде в отпуск в Охайо, той я омая и превзе сърцето ѝ за съвсем кратко време.

Тя винаги с удоволствие си спомняше за неговата униформа. Баща ѝ, съдията Уиндъм, до края не одобри брака им, но въпреки това продължи да изпраща пари на дъщеря си до смъртта ѝ преди три години. Лекарят считаше, че здравето ѝ е извънредно крехко. Самата Валери обаче считаше, че успокоителните, които майка ѝ в течение на двадесет години поглъщаше заради „изхабените“ си нерви, всъщност я бяха довършили.

Дънкан Стюарт не бе пропилял парите на съпругата си, даже напротив, бе увеличил доста голяма част от тях в резултат на успешните си сделки. Неговият проблем се състоеше в това, че той искаше все повече и повече. Често се отбиваше на покер в клуба на Монтана, но някак неловко и безсмислено му се виждаше да подписва чекове от по шест цифри всяка нощ. Знаеше, че този тип игри са нещо съвсем неподходящо за него.

В Хелена, Монтана, милионерите на глава от населението бяха повече, отколкото във всеки друг град. Повече от петдесет милионери живееха в малката планинска столица. Част от тях само за месец печелеха милион от някоя своя мина. Стотици млади мъже, изпаднали в немилост, живееха в Хелена, докато отшуми скандалът и семействата им си ги приберат отново вкъщи. Обществото там бе аристократично и крайно екстравагантно. А също и твърде разнообразно.

Една от известните богати дами в Хелена веднъж бе заявила, че се отнася твърде внимателно и учтиво със слугите си, тъй като никой не знае дали на следващата седмица някой от тях няма да се приобщи към висшето общество.

Именно в този край все още можеше да се направи състояние за една нощ — от мините, златните залежи, находищата от сребро, мед и въглища. Освен това можеше да се забогатее от дървените запаси или от построяването на железопътни конструкции и пътища, а така също и от обработването на земята.

По целия свят царстваше философията на грабителя барон. Джей Пи Морган тъкмо бе установил контрол над стоманената промишленост и източните железопътни линии. Бе време на открити и смели операции и действия.

Дънкан Стюарт и дъщеря му Валери се бяха ориентирали твърде добре в заобикалящата ги действителност — притежаваха надеждна компания; бяха достатъчно уверени в логическия ход на нещата, така че единствената им грижа бяха личните печалби.

— Що се отнася до съпруг, аз вече съм си избрала такъв.

Баща ѝ спря мърморенето си и погледна учудено към Валери. Оставяйки настрана вилицата си, той попита с любопитство:

— Някой, когото познавам, или по-точно някой, който представлява интерес за мен? — добави той, като си даваше сметка, че добре познава интереса на дъщеря си към неговите сделки и партньорите му в бизнеса, които далеч не бяха подходяща партия за женитба. Неговият личен избор бе най-малкият син на херцога на Съдърленд, но Валери бе казала, че той е ужасно дебел, поради което тя просто не може да се държи почтително и възпитано с него.

— Трей — отвърна лъчезарно Валери. — Какво ще кажеш, достатъчно подходящ ли е според теб? — запита тя с леко подигравателна усмивка.

— Едва ли ще се съгласи да те вземе — отрязва я Дънкан, — в клуба вече се обзалагат, че това момче никога няма да се ожени. Тоя самонадеян младеж се възползва на драго сърце от свободата и предимствата си, но едва ли е така с фамилията му.

— Е, имам намерение да постигна целта си и да се омъжа за него.

Дънкан Стюарт за пореден път се увери, че дъщеря му е прекалено смела, самонадеяна и безочлива. Но освен всичко тя доста добре знаеше и разбираше как трябва да се действа, това той не можеше да отрече.

— И как ще го направиш? — попита я той, без да прикрива любопитството си.

— Ще се ожени за мен, когато му кажа, че нося дете от него.

— Едва ли ще ти повярва!

— Тогава ще трябва да повярва на теб, когато му го събщиш!

— Боя се, че и тогава няма да повярва. Трябва да ти кажа, че дори и пушката на Карл Море не може да го трогне. Или пък тази на Блер Уилърд. Би трябвало да знаеш, че представителите на семейство Брадок-Блек не отстъпват. Слуховете твърдят, че той не е бил първият, който е преспал с дъщерята на Карл, или с която и да било друга млада госпожица. Или поне предпочита да не бъде първият. Навярно си има по-малко главоболия по този начин. Отдавна е платил за всичко на Карл Море и на Блер Уилърд, а дявол знае и на кого още. Всички в града упорито говорят, че Търк се е върнал от училище. Някои твърдят, че сега си навакса с гаджета. Така че, по-добре е да се ориентираш към другиго, или поне доста да поразмислиш, ако наистина се надяваш на венчална халка от Трей Брадок-Блек.

— А какво ще кажеш за... — Валери спря за миг, след което бавно продължи с нотка на престореност и лека самодоволна усмивка на лицето — това, че ще се ожени за мен при всички положения, щом кажеш на баща му, че Сивия орел и Ловеца на бизони непрекъснато ме преследват, за да ме изнасят.

Дънкан се поколеба, но след секунда поклати глава и каза:

— Не става. Тия номера не минават при Хейзард. Наистина ли си бременна от него? — попита той, разбрал най-последно какво означава това.

— Не.

— Слава богу!

— Поне не е от него.

— Господи Исусе! А от кого е?

Валери повдигна рамене и изтърси:

— Не съм сигурна от кого е.

Баща ѝ стовари юмруци по масата и избухна:

— Как може да си толкова ужасно безотговорна!

— Защото съм решила да се омъжа за Трей — отвърна тя поверително, — при това с твоята помощ.

— По-скоро ще получиш проклятието ми, отколкото помощта ми — измърмори баща й. — Да знаеш, че Хейзард Блек никога не губи в преговори.

— Татко, в случая той няма да изгуби — отвърна му Валери със самодоволна усмивка. — Само това, че ще се снабди с любяща снаха, ще спаси главите на двама свои племенници от бесилото, а на всичкото отгоре ще стане един щастлив дядо.

— Струва ми се, че изпускаш една малка подробност в този свой идеален план. Какво би станало, ако Трей не оживее след тези смъртоносни рани?

— Според слуховете той се оправя и вече е твърде добре. Освен това, изобщо не ми казвай, че не ти се иска да се свържеш с толкова богати хора като тях. Не може да си толкова глупав, че да се откажеш от подобна инициатива само защото той е богат, но индианец. Не забравяй и за политическата му власт. Разправят, че Хейзард се познава с половината конгресмени във Вашингтон. Ще се справим, татко, недей да се отказваш!

Дънкан поразмисли и реши, че планът на Валери не е съвсем лишен от смисъл. Да, действително, струваше си да опитат. Тя бе абсолютно нрава за загрижеността на Хейзард по отношение на останалите индианци. В течение на дълги години той бе играл ролята на техен защитник в различните спорове и сблъсъци, дори тогава, когато се налагаше да заплати за свободата им. Освен това Дънкан имаше няколко влиятелни приятели в две от местните съдилища. Ако те можеха да издействат обвинителни актове срещу двамата индианци, а после и да прехвърлят делото в съда при съдията Кланси, тогава наистина имаше някакви шансове да успеят.

— Кога ще започнем да действаме? — попита Дънкан с едва забележима усмивка на лицето.

— Няма къде да бързае, татко! Нека първо да дадем шанс на Трей да се възстанови. При това съдебната комисия ще има заседание едва през следващата седмица. Може би, когато Хейзард се появи в лобито, ще имаш възможност да поговориш с него. Няма да ми представлява никаква трудност, ако реша да се свържа и с Ливингстоун от „Маунтин Дейли“. Знаеш какво е отношението му към индианците. Защо да не се отбия да го видя по някое време?

— А когато отида на обяд със съдията Кланси, ще обсъдя въпроса с него. След като Хейзард направи всичко възможно синът му да бъде уволнен от поста експерт по индианските въпроси, Кланси е настръхнал и жадува за кръв, особено тази на Хейзард Блек. — При тези думи Дънкан започна да върти ланеца на джобния си часовник, както правеше винаги, когато замисляше някакъв нов план.

— Бъди предпазлив и дискретен, татко — предупреди го Валери с явна загриженост в гласа си, тъй като бе уверена, че интригантското в характера на баща ѝ понякога замъгляваше интелигентността му, — не бих искала Хейзард да разбере по някакъв начин за намеренията ни.

Пръстите на Дънкан се поуспокоиха и спряха нервното си движение. Той постави спокойно ръце на бродираната си жилетка и въздъхна от тежките и сериозни мисли, които го налегнаха.

— Дори и да узнае, тази идея може изобщо да не се осъществи.

— Не бъди толкова песимистичен! — успокои го Валери, чиято втора природа бе интригантството. — В момента, в който ангажираме досадните предразсъдъци на Ливингстоун и се уверим, че съдията Кланси е разбрал, че може да се възползва от възможността да притисне и усмири Хейзард Блек, имаме всички шансове да успеем.

Дънкан изсумтя, както винаги, когато не му достигаха думи да се изразя.

— И какво ще стане, ако грешиш? — измърмори той. — Какво смяташ да правиш с детето?

— Ще се омъжа за някой друг — отвърна Валери и примигна два пъти с миглите си. — Навярно. Или още по-вероятно ще отпътувам за една по-дълга ваканция в Европа, където срещу някаква незначителна сума детето ще може да бъде оставено за отглеждане в някое френско или английско градче... Искаш ли още кафе, татко?

ГЛАВА ОСМА

Тази сутрин Емпрес се успа. Събудиха я тихите гласове, достигащи до нея от спалнята на Трей. Сега тя нощуваше в стаята за преобличане, която бе в съседство със спалнята на Трей, ако се наложеше бързата ѝ намеса. Във всеки случай тук, на мекия диван, ѝ бе далече по-удобно, отколкото на малкото походно легло. Стаята бе малка, цялата в огледала, и представляваше нещо като леко разширен коридор, свързващ спалнята с една разкошна баня, в която удоволствието бе върховно и поради това, че можеше да си позволи както хладка, така и гореща вода. Това бе нещо толкова невероятно и контрастиращо с нейния отдалечен планински дом. Монотонното бръмчене на огромния газов генератор, който обслужваше електрическия агрегат, захранващ цялото ранчо, се чуваше някъде отдалеч в тихата утрин.

Емпрес изведнъж си спомни, че това бе първият ден, в който щяха да се допуснат посетители в стаята на Трей. Дали беше възможно да си остане в тази малка стая, далече от любопитните хорски очи? Появата ѝ в дома на Лили онази вечер вероятно е била сметена за крайно безсрамна и безочлива, но тя действително бе плод на пълно отчаяние и безизходица. И ако Трей бе водил живот, напълно безразличен към общественото мнение и бе усвоил до съвършенство методите за обграждане с висока стена срещу нежеланите контакти, то с нея съвсем не бе така. Срещата с всички тези любопитни гости щеше да бъде действително мъчителна за нея.

Ех, да можеха да се отложат срещите за следващия ден! Емпрес въздъхна и се мушна дълбоко под завивките. Няколко минути по-късно тя реши, че няма да успее да заспи отново и поглеждайки към часовника, установи, че часът е само девет. Беше твърде рано, за да се допусне, че в съседната стая има гости. Трей навярно разговаряше с родителите си. Тя реши, че спокойно може да се облече, да се отбие да види Трей, след което отново да се скрие в малката стая, преди първият посетител да се е появил.

Когато стана от леглото, Емпрес забеляза няколко рокли, поставени на закачалки пред огледалото — прости ежедневни рокли от вълнен и кадифен плат. Тя се приближи към тях и ги разгледа така, както едно дете разглежда витрините на сладкарски магазин — с изпълнен с копнеж и тъга поглед, но без да се спира. Цветовете блестяха пред очите ѝ, изкушавайки я да докосне разкошната рокля от зелено кадифе. Тя се приближи плахо и докосна с пръст меката прекрасна материя. Сърцето ѝ потръпна от вълнение. Изкушението бе твърде голямо. Само след миг тя пое роклята и я наложи върху себе си, оглеждайки се в огледалото. Тъмнозеленият плат отрази блестящата ѝ светла коса, подчерта златистия оттенък на кожата ѝ и се разпростря на красиви, богати дупли над босите ѝ крака. Видът ѝ в огледалото ѝ припомни детството. Разкошната рокля ѝ достави изключително удоволствие. Странната наслада, която изпита, макар и за съвсем кратко, не приличаше на игра на възрастни. Усещането, че вече е млада жена я караше да се чувства безкрайно свободна.

Емпрес се замисли дали все още можеше да се счита за дете, когато някаква разумна страна на нейната природа ѝ напомни, че всъщност няма никакво значение в какво е облечен някой. Тя се усмихна жизнерадостно и си каза, че е време да пренебрегне сериозните си мисли, поне в дадения момент. Как ли би изглеждала в подобна екстравагантна рокля? Струваше ѝ се толкова отдалечено времето, в което можеше да носи подобни дрехи.

Тя бързо съблече нощницата си и я метна настрана, след което облече роклята, изпитвайки огромна наслада от докосването на мекия копринен плат до фината ѝ кожа. От дрехата се долавяше дъх на рози — парфюмът, който майката на Трей употребяваше. Тя надяна дългите ръкави и намести диплите на полата, след което се зае да закопчава многобройните копчета от шията до ханша. Не се затрудни със закопчаването на ханша и тънката си талия, но нагоре, там, където изпъкваха красивите ѝ сочни гърди, тя не успя да се пристегне така, че да закопчае копчетата. Корсажът бе скроен за по-дребна жена, което личеше и от дължината на роклята. Разтворен до кръста, той разваляше цялото удоволствие от красивата дреха. Може би трябваше да изпробва някой от другите модели. Тъкмо се двоумеше дали да изпробва синята вълнена рокля или тази в бледомораво, когато дочу виковете на Трей:

— Емпрес! Емпрес! Ела тук!

Гласът му звучеше толкова обезпокоен, че стомахът ѝ се сви от притеснение. Обзе я паника. Да не би отново да се е случило нещо лошо? Не трябваше да му разрешава да става от леглото вчера. Нима пропорциите от лекарствата, които му бе дала, оказваха някакъв страничен токсичен ефект?! Само не вътрешен кръвоизлив, мили боже, не!

Препъвайки се в диплите на роклята си, тя се втурна към стаята на Трей. Измърмори недоволено, след като залитна, при което с едната си ръка хвана полите и ги вдигна, а с другата посегна към дръжката на вратата. Отваряйки я със замах, тя връхлетя в спалнята на Трей.

В следващия миг възкликна от изненада и се закова. Босите ѝ крака се виждаха изпод роклята, гърдите ѝ стърчаха полускрити под незакопчания корсаж. Едва тогава тя пусна роклята си и автоматично придърпа двата края на корсажа, опитвайки се да прикрие гърдите си. В същото време очите ѝ панически търсеха Трей, единствения познат в тази чужда къща. Той лежеше в леглото спокоен, отпочинал, без никакъв признак на болка или страдание, скрил с широкоплещестите си рамене възглавниците. Слава богу, нищо му нямаше. На лицето на Трей се изписа чаровна усмивка. И когато очите им се срещнаха, тя разбра, че паниката ѝ е била съвсем напразна. В погледа му се четеше същата страст, която тя бе забелязала, когато излезе от банята в дома на Лили през онази снежна нощ в Хелена. Тя усети, че желанието, което се излъчваше от него, силно я развълнува. Очите на Трей се спряха на набъбналите ѝ под корсажа сочни гърди.

Емпрес не издържа на погледа му, с който той едва ли не я разсъбличаше. Тя се обърна към останалите присъстващи в стаята. В очите ѝ пролича безпокойство, чиито причини бяха не само в неподходящото ѝ облекло, а и в току-що усетения недвусмислен намек в страстния, похотлив поглед на Трей.

Вглеждайки се в присъстващите, Емпрес срещна удивения поглед на една дебела жена, която едва бе успяла да се напъха в тесния корсет на черната си рокля. Въпросната дама бе притиснала ръце към огромния си бюст и наблюдаваше Емпрес с широко отворени очи. До възрастната дебеланка седеше дребна млада жена, облечена в светлорозова рокля, която изобщо не отиваше на бледото ѝ изражение. Тя изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да припадне.

Хейзард, който се бе облегал на орнаменталния стълб на леглото, едва сдържаше усмивката си, докато Блейз най-спокойно наливаше кафе в чашите.

„Господи, колко красива бе!“ — помисли си Трей, напълно слиян от чара и обаянието на Емпрес. Никога до този момент не я бе виждал в рокля. Блестящият зелен цвят на кадифето подчертаваше ясните ѝ живи очи, леко загорялата ѝ от слънцето кожа, розовия оттенък на бузите ѝ, копринената мекота на гърдите, изпъкнали така предизвикателно. Първата егоистична мисъл, която дойде в главата му, бе как по-скоро да се освободи от присъствието на всички останали в спалнята.

В настъпилата гробна тишина най-последно се чу гласът на Блейз:

— Емпрес, скъпа — каза тя изключително вежливо, — ела да се запознаеш с госпожа Бранфорд Диксън и нейната дъщеря Фани.

В този момент целта бе позицията на семейство Брандок-Блек спрямо Емпрес да стане напълно ясна за гостите. Най-последно трябваше да се спрат слуховете и измишльотините. Момичето бе спасило живота на Трей. Това бе всичко, и нищо друго нямаше смисъл. Те ѝ бяха длъжници за цял живот.

Емпрес пристъпи напред, а страните ѝ се изчервиха и сърцето ѝ заби силно. В този момент тя съзря унищожителния, изпълнен с презрение поглед на Мириам Диксън, в резултат на което арогантността и дързостта на десет поколения от фамилията Джордан сякаш се събраха у нея. Тя вдигна гордо чело и с босите си крака се приближи бързо на около един метър от двете седящи жени.

— Мириам, Фани, това е Емпрес Джордан, прекрасната сестра, която спаси живота на нашия Трей — съобщи Блейз с такъв тон, сякаш представяше Емпрес на кралица Виктория, а начинът, по който каза всичко, съвсем не напомняше за това, че Емпрес е полусъблечена и с боси крака.

— Надявам се и съм сигурна, че разбирате — продължи Блейз с малко по-силен и убедителен глас, — че едва ли можем да се отблагодарим както трябва.

Мириам кимна леко, а после отвори неохотно и мрачно устата си, за да издума през зъби:

— Добро утро.

След това тя отново се вгледа в огромния си като планина бюст.

— Както виждам — отбеляза Блейз със слънчева усмивка, — роклята ще има нужда от незначителна поправка.

След това Блейз се обърна към дамите и продължи:

— Госпожица Джордан остана инцидентно при нас, поради което не е взела личен багаж. Ето защо се опитваме да ѝ помогнем.

Разбира се, Блейз със същия успех можеше да заяви, че Емпрес е паднала вчера от луната и едва ли някой от присъстващите в стаята щеше да оспори твърдението ѝ.

„Без багаж ли... — помисли си иронично Мириам Диксън, — при това на тази малка уличница даже не ѝ мигна окото“, почуди се тя, без да издава мислите си.

Скандалните събития от онази зимна нощ при Лили бяха станали обществена тайна, непрекъснато се обсъждаха по събирания и в компании в Хелена, като разговорите се различаваха само по степента на сарказъм и любопитство. Високомерната Мириам Диксън си помисли с яд: „Как смее да ме гледа така самонадеяно, тая дребна проститутка!?!“. Във всеки случай тя не смееше да даде и най-малкия признак за мислите си, защото семейство Брадок-Блек бяха крепост, която никой не смееше да атакува. Здравото стиснатите ѝ зловни устни леко се разтегнаха в полуусмивка и тя изрече с язвителен, саркастичен тон:

— Зимните пътувания винаги водят до някакви нежелани последици. — Очите на Мириам бяха враждебни. — Смятате ли да се връщате във вашия дом скоро?

Категоричното и бързо „Не!“ на Треј се сля с ясният отговор на Емпрес: „Да“.

Изобщо не се интересувахе какво щеше да си помисли Мириам Диксън. Никога не се бе съобразявал с нея. И ако Емпрес не можеше да се оправи в ситуация като тази, той поне добре умееше да се измъкне. А също да защити и нея. Тъкмо когато се канеше да продължи, баща му се намеси:

— Това означава — каза Хейзард меко, с жизнерадостно бляскащ поглед, — че Емпрес ще си тръгне едва когато Треј напълно се възстанови. Както сами виждате, госпожица Джордан дава надежди за бързо излекуване и укрепване. Тя е цяло чудо — добави Хейзард, поглеждайки към Треј и към съпругата си, — ние всички смятаме така.

Трей се усмихна приветливо и доволно. „При това истинско чудо — и в леглото, и извън него.“ Сега единствената му мисъл бе как по-скоро да се отърве от всички присъстващи в стаята, за да може най-после да провери доколко се е възстановил в действителност, като за целта се възползва от чудната красота и обаяние на госпожица Джордан.

„Това, което е наистина цяло чудо — помисли си с презрение Мириам Диксън, — е, че все още роклята не е изпаднала от тялото на момичето.“ Фани седеше, онемяла на стола си, с широко разтворени от почуда очи.

— Би ли желала чаша кафе, мила моя? — попита Блейз, усмихвайки се мило на Емпрес и изпращайки бърз, поощрителен поглед към Хейзард.

— Не, благодаря ви.

— А кифличка?

— Благодаря, не.

Изражението на Мириам Диксън бе толкова неприветливо, мрачно и явно презрително, че още преди да заговори, Трей реши да я изпревари.

— Ох! — изпъшка той силно, така че да привлече вниманието на всички. — Така ужасно ме заболя гърбът!

И за да прозвучи още по-автентично, той изстена театрално и без да си дава сметка, че изобщо не е добър актьор, се преви напред с измъчен поглед.

Емпрес го стрелна със суров поглед. Толкова безсрамен бе! За миг очите им си размениха жизнерадостна заговорническа искрица, при което Трей шумно изохка повторно.

Ставайки бързо, Блейз уведоми гостите, че очевидно Трей отново има сериозни болки и спазми, след което добави:

— Моля ви да ни извините и благодаря за посещението ви.

И като съпроводи двете жени до вратата, тя продължи най-учтиво да им благодари за вниманието. Едва затворила вратата след гостите, Блейз се облегна на нея и строго отсече:

— Трей Брадок-Блек, ти си възмутително безскрупулен!

— И най-лошият актьор, когото познавам — добави спокойно Хейзард.

— Нали се отървах от тях, какво тогава? — лъчезарно отвърна Трей.

— Мириам изглеждаше така, сякаш ще експлодира всеки момент — вметна Хейзард и най-после се разсмя сърдечно, след като толкова време едва се бе сдържал.

— Да, така беше — ликуващо потвърди Блейз. — Тя си е най-нещастният образец за отчаяна вдовица. Какво да я правиш! — каза тя с въздишка.

— Ние с татко ще се погрижим — подметна Трей, ухилен до уши, — ние двамата сме много по-безмилостни и безскрупулни в това отношение в сравнение с тебе.

— Не смей да ме тревожиш с подобни идеи — предупреди го Блейз, усмихвайки се, — достатъчно ми е да те видя само веднъж как се преструваш на умиращ от страданията и раните си.

Всички се разсмяха от сърце.

За миг Емпрес се почувства изолирана при тази щастлива гледка на веселящите се близки хора. Имаше нещо по-различно, непринудено и очарователно във взаимоотношенията им. В следващия миг Блейз се погрижи да я приобщи към общата веселба.

— Прости ни, скъпа, но Мириам Диксън е такова изпитание и мъчение, че всичките до един се чувстваме като деца, пуснати на свобода, когато тя си замине. Понякога е ужасно неприятна, но всеки от нас наистина съжалява бедната Фани и затова сме толерантни към Мириам. Благодаря ти, че понесе присъствието ѝ така благородно. Тя действително има доста недостойни предубеждения. А сега ще трябва да се погрижим за роклите ти. Ще изпратя Мейбъл. Тя ще оправи всички недостатъци.

— Моля ви, не си създавайте никакви трудности — отвърна бързо Емпрес. Притеснена от факта, че в този момент всички я наблюдаваха, тя се опита още по-здраво да притвори незакопчания си корсаж. — Искях да кажа, че някои от другите рокли могат да ми станат — заекна тя, объркана до безкрайност.

— Между другото, майко, защо не се заемеш с останалите посетители, докато преправят дрехите на Емпрес — предложи с вежлив тон Трей.

През цялото това време той не сваляше очи от Емпрес, още откакто тя се втурна в стаята в отговор на неговия повик. Единствената

му цел сега бе да накара всички да излязат, за да остане насаме с нея. Спомни си за юношеските си години, след които никога вече не се бе притеснявал в случай, че иска да се усамоти с някоя девойка.

— Този път нямам намерение да споря отново с вас за посещенията — заяви Хейзард с ясен и отчетлив глас, в който недвусмислено пролича типично мъжкото безразличие и пренебрежение към всякакъв обществен етикет. — Оставям всичко на теб, обич моя. Ти си наистина прелестна, Емпрес. Не обръщай внимание на Мириам. Тя е живото доказателство на поговорката „Достойните умират рано“.

Обръщайки се към сина си, Хейзард продължи с усмивка:

— А ти не се възползвай от благоразположението на майка си!

След като се отправи към вратата, той се обърна и добави:

— Отивам в конюшните при Блу да видя какво става с кобилата, която щеше да ражда. Може би там имат нужда от помощта ми. С всичко друго, освен национална криза, ви моля да се оправяте сами.

С тези думи Хейзард излезе от стаята.

— Мамо, чувствам се извънредно уморен — излъга най-безочливо Трей веднага щом баща му си излезе.

— О, миличък — повярва му Блейз с типичната си майчинска загриженост. — Предполагам, че Мириам и Фани те претовариха с присъствието си. Безсмислен е този спор за посетителите — внезапно реши Блейз, като в гласа ѝ се усещаше страх, предизвикан от заявлението на Трей, което премахна и най-малкия смисъл в учтивостта и обноските, възприети от обществото на Хелена.

— Ще задържа гостите долу — твърдо и решително заяви Блейз, — а сега си почини, докато се оправя с посетителите.

— Благодаря ти, мамо — отвърна тихо, почти шепнешком Трей, с което ѝ напомни за нейния по-малък брат Едуард, който говореше също така тихичко и учтиво, когато трябваше да я уговори за нещо.

— А ще помолиш ли Мейбъл да изчака с роклите? — добави той уж безразлично, напъхвайки се под завивките.

„Боже, колко безпринципно и безочливо се държеше Трей!“ — помисли си Емпрес, потресена от поведението му.

— Разбира се, скъпи — бързо отвърна Блейз и се приближи до него, за да сложи ръка на челото му. — Нека видя, да не би да си топъл.

— Може би малко — измънка Трей, уверен вътре в себе си, че изгаря от желание да обладае Емпрес, която стоеше в средата на стаята и го гледаше строго и изпитателно.

— Емпрес, как мислиш, дали състоянието му не се влошава?

Емпрес отвърна с готовност и увереност, че ще го постави на мястото му, задето се държи така подло с майка си:

— Ей сега ще му приготвя лекарство срещу треската.

— О, не, само не пак от онези противни на вкус смеси! — възпротиви се Трей като дете.

— Нали искаш да се справиш? — рязко го запита Емпрес.

— Също толкова искам да си ям нормалната закуска — измърмори Трей.

— Тогава, ако те втресе, сам ще си бъдеш виновен — заяви му Емпрес с тон на победител.

— Миличък, послушай Емпрес, за твое добро е — намеси се майка му. — Изпълни нарежданията ѝ и аз ще те оставя на мира.

В следващия миг Трей се усмихна лъчезарно и доволно, настроението му внезапно се бе променило.

— Майко, ти си права — съгласи се той с невероятно добродетелно и послушно изражение на лицето, — само една добра почивка ще ми помогне да се преборя с тази треска, сигурен съм.

Всъщност той мечтаеше за времето, когато Емпрес щеше да е изцяло негова. Изобщо не се съмняваше в способността си да я обладае отново. Дори бе напълно сигурен в себе си. Трей хвърли бърз поглед към часовника, прецени, че до обяд има предостатъчно време и добави:

— Не искам никой да ме безпокои преди обяда.

— Много правилно! — съгласи се моментално Блейз. — Виж само колко послушен пациент е Трей — добави тя с поглед, насочен към Емпрес, сякаш очакваше тя да потвърди родителската гордост на Блейз.

В същото време Трей се облегна на възглавниците и с най-невинен поглед, изгаряйки от любопитство, зачака отговора на Емпрес. След скептичната ѝ реакция по отношение на неговото досегашно поведение, Трей я наблюдаваше с известна доза злорадство, поради неловката ситуация, в която току-що бе изпаднала. Дали щеше да отрече думите на майка му, или вежливо да се съгласи? Дали щеше да

го изобличи? Дали щеше да се съпротивлява, или напротив — би предпочела да се примири и да се предаде? Най-вече го терзаеше въпросът кога най-после тя ще се озове в леглото му.

С леко строг тон Емпрес заяви:

— Ако Трей обещае, че ще си вземе лекарството срещу треска, аз лично няма да имам никакви други претенции.

— Разбира се, че ще го изпие, нали, скъпи? — обърна се Блейз нежно към сина си, очаквайки той да прояви разум.

— Ще направя всичко, което ми помага да оздравея и да се почувствам добре — отвърна Трей, като имаше доста по-различно виждане за това кое е най-добро за здравето и състоянието му.

Емпрес веднага долови двусмислието на отговора му. Този приятелски тон, доверчивите очи и неточният отговор бяха сериозна причина, за да се усъмни човек в намеренията му.

— В такъв случай те оставям в добрите ръце на Емпрес — каза Блейз, целуна го нежно и си излезе.

В следващия миг в стаята настъпи гробна тишина.

Трей най-после бе постигнал целта си — никой нямаше да го безпокои до обяд.

С нюх на ловец той заоглежда изваяните форми на тялото на Емпрес, облечено в красивото зелено кадифе. Сочните великолепни гърди, изпъкнали под деколтето, му напомняха за типична барокова красота, обвита от разкошния зелен цвят на дрехата. Белотата на гърдите ѝ още повече изпъкваше на фона на тревистозеленото кадифе.

— Ела тук — каза Трей с нисък гърлен глас.

Думите му прозвучаха като ясна и точна заповед, изречена тихо и нежно, с мекия тембър на човек, който знае докъде стига властта и способността му да се налага.

Емпрес остана неподвижна, стегната и напрегната, усещайки как замечтаният поглед на Трей я изпива цялата. Против желанието и волята ѝ пулсът ѝ се ускори, тя усети как я обхваща непреодолим копнеж в отговор на неговия страстен пламенен поглед и кратката му заповед. Цяла лудост бе, че само този поглед и двете прости думи можеха да предизвикат такова усещане у нея, такъв прилив на топлина. За сетен път тя направи усилие да се отърси от неразбираемото чувство на копнеж, което я завладяваше.

Трей усети, че онова, което ставаше помежду им в момента, заприлича на увещаване на млад и неопитен жребец да слуша господаря си. Затова заговори тихо и спокойно:

— Всички си заминаха. Няма нужда да продължаваш да стоиш облечена в тази дреха. За мен тя е само рокля, която не ти става, а не нещо като прекалено скромнен опит за демонстриране на благоразумие и чест. В интерес на истината, изглеждаш великолепно.

Като се приведе леко напред, Трей приседна, при което излъчването на сила и енергия от тялото му заличи всеки оттенък на слабост или безсилие, присъщи на болен човек.

Емпрес се престори, че не забелязва колко широки и силни са раменете му изпод навитите ръкави на пижамата, нито пък колко красиво и свободно падаше тъмната му коса над гъстите вежди. Откопчаната до кръста пижама, изпод която се виждаха превръзките, още повече подчертаваше мъжествената му физика. Жизнената енергия, която се излъчваше от цялото му същество, още по-силно подчертаваше пламенното му желание. Във всеки случай той успя да я поуспокои по най-галантния начин, за което Емпрес се почувства истински благодарна. Колко ли жени бяха минали през ръцете му, в колко ли будоари бе тренирал и усъвършенствал това безпогрешно умение да очарова и омагьосва женското сърце?

Той наистина подходи по най-разумния начин. Колкото по-силно продължаваше Емпрес да стиска двата края на корсажа, толкова по-безсмислен ставаше опитът ѝ да изглежда скромна и благоразумна. А това само по себе си бе нещо абсурдно в тази спалня, между двама души, които имаха толкова прекрасни интимни преживявания заедно. Тя се почувства по-добре и от галантния му комплимент, след презрителното поведение на Мириам Диксън. Пръстите ѝ леко отпуснаха кадифения плат, при което очите на Трей светнаха. Цепката на деколтето разкри част от тялото ѝ. Трей си спомни какво удоволствие бе да целува нейните гърди, спомни си аромата им, спомни си и как Емпрес простенваше от наслада и превъзбуда, когато той нежно галеше и целуваше зърната ѝ. Босите ѝ крака, които едва се подаваха изпод диплите на пищната рокля, правеха очарованието и безпомощността ѝ още по-привлекателни.

— Все още не си достатъчно укрепнал — продума тя в настъпилата гробна тишина.

— Е, поне съм по-силен от теб.

Емпрес потръпна и усети, че я обхваща странно вълнение, от което стомахът ѝ се присви.

— Можеш да си навредиш... — Гласът ѝ бе тих и неубедителен, като че ли по-скоро казваше нещо на себе си.

— Вече не издържам — също толкова тихо продума Трей, усещайки как възбудата обхваща всяка негова клетка. — Ето защо те желая. — Той спря за миг, докато намери подходящите думи и продължи: — Бих искал да дойдеш при мен и да ми помогнеш.

При всякакви други обстоятелства тези невинни думи можеха да имат най-различен смисъл, но желанието, което тя прочете в тях, бе повече от силно. Въздухът в осветената от слънцето стая натежа от вълнение.

Трябваше ѝ малко време да размисли как да го спаси от това, което искаше от нея, да го предпази от евентуално усложнение на раните, въпреки че самата изгаряше от желание, което я смущаваше и объркваше безкрайно.

— Само че първо ще трябва да си вземеш лекарството — заяви Емпрес решително, налагайки си да преодолее собствените си емоции и да се върне към дълга си на сестра, която се грижи за Трей.

— Побързай тогава — прошепна той с дълбок и леко дрезгав от вълнение глас.

Емпрес не разбра дали това бе отговор. За да се увери, го попита повторно:

— Ще го изпиеш ли?

Трей кимна, като че ли току-що се е договорил за някаква сделка.

Не от злонамереност, а по-скоро поради здравия си разум, Емпрес добави повече от приспивателното в сместа. Трей току-що бе започнал да се възстановява и това, което искаше от нея, бе твърде опасно за здравето му. И ако той самият не разбираше последствията, то Емпрес бе съвсем наясно какво го грози.

— Ти си изпий лекарството, а аз ще ида да съблека тази рокля. Да спусна ли пердетата?

Тя се доближи до прозорците и посегна към пискюла, като си мислеше, че той ще спи по-спокойно, ако е на тъмно.

— Все ми е едно.

Вдигайки чашата към устата си, Трей попита:

— Ако предпочиташ, да го направим на тъмно? — В думите му пролича известна доза задоволство и шеговитост.

Емпрес се извърна бързо и му хвърли намръщен поглед.

— Някой някога казал ли ти е, че си едно ужасно разглезено, развалено хлапе?

— Освен теб — никой друг — отвърна Трей с усмивка и погълна течността. — Стига вече си се бавила и разтакавала, скъпа моя. Свали си роклята и ела при мен.

Като се увери, че чашата с лекарството е празна и поставена обратно на масичката до леглото, тя отвърна дружелюбно:

— Връщам се след минута.

Влизайки в стаята за преобличане, Емпрес затвори вратата и погледна към часовника на шкафа. След пет минути приспивателното щеше да задейства.

Бавно тя разкопча роклята, смъкна ръкавите и остави дрехата да падне на пода, след което пристъпи настрана. Повдигна я и внимателно и грижливо оправи гънките на плата. Още веднъж се възхити на изящната ѝ изработка — в кадифения плат бяха вплетени копринени нишки, шевовете бяха тъй прецизни, че едва се забелязваха. Спомни си, че майка ѝ имаше прекрасен костюм за езда от същото тревистозелено кадифе. Изглеждаше великолепно в него, когато излизаха на езда двамата с баща ѝ. Това ѝ се стори толкова отдавна във времето. От същия този костюм за езда преди три зими тя бе направила подплатена завивка, с която Гай и Едуард се завиваха в леглото си в плевника над конюшнитея.

Емпрес откря една от огледалните врати на гардероба и окачи дрехата на закачалка, редом с наредените по цветове плътно една до друга ризи. От любопитство Емпрес отвори всички огледални врати в стаята. Пред очите ѝ се откриха множество костюми, блейзери, якета, панталони, много ризи и рафтове с обувки, ботуши и пуловери; дузина копринени халати, някои от които подплатени за зимата; дузина вратовръзки и шалове във всички цветове на дъгата. Това бе един добре подбран гардероб, в който, както Емпрес се увери сама по дискретно прикритите етикети, дрехите бяха шити предимно в Англия. Най-встрани имаше още една врата, която Емпрес отвори последна. Почти извика от изненада при вида на великолепните неща, които се откриха пред очите ѝ. Кожени дрехи от всякакъв вид кожа — украсена

с ресни, с мъниста, хермелин и вълчи опашки. Такива екстравагантни и разкошни кожени дрехи Емпрес виждаше за пръв път в живота си. Тя докосна плахо разноцветно боядисаните облекла с невероятно сложни кройки и мекота като коприна. Погали дългите ресни, пухкавите вълчи опашки и чисто белия хермелин. Тези дрехи напомняха за някакъв друг необичаен свят и въпреки че тя бе чувала за невероятното наследство на Треј, не го бе виждала в друго, освен съвременно облекло. Начинът, по който той се обличаше, цялата тази къща, многобройните слуги, всичко това я караше да се чуди какво ли го свързва с индианския му произход и дедите му. Колко ли различен щеше да изглежда той в тези дрехи!

Тя откачи една от кожените ризи, декорирана с нанизии от лазурносини мъниста и я наложи върху раменете си. Кожата бе мека като коприна. Емпрес се огледа в огромното огледало. Ресните достигаха почти до коленете ѝ. Нещо като геометрични фигури от боядисана в зелено кожа бе изобразено на маншетите на ръкавите. От ризата се усещаше нещо мъжествено и силно. Можеше ли да си позволи да я облече? Държеше ли Треј на тези дрехи? Нямаше ли да е престъпление спрямо другия, чужд духовен свят, в който бе прието да се носят такива дрехи?

Емпрес никога не бе виждала толкова пищно украсена дреха. Ризата беше шедьовър. Тя си помисли, че Треј навярно вече е дълбоко заспал и нямаше да разбере какво е направила. Само щеше да я премери, да се види в огледалото и също така бързо да я постави обратно в гардероба. После щеше да провери дали Треј е добре завит и едва когато се събудеше, щеше да му се извини за измамата с приспивателното. В края на краищата, го бе сторила за негово добро, оправда се тя пред себе си, и независимо от това дали той бе съгласен, или не, тя бе уверена, че е постъпила по най-правилния начин, за да може той час по-скоро да оздравее.

Тя внимателно вдигна кожената риза и я нахлузи през главата си, намести я на раменете си и тъкмо се любуваше на вида си в огледалото, когато зад гърба ѝ се чу тих глас:

— В третото чекмедже има огърлица от мечи нокти, която би могла да пробваш заедно с тази риза.

Емпрес се обърна рязко.

Трей точно се подпираше на страничната част от касата на вратата.

— Но ти трябваше да си... Защо не си... — Емпрес заекна и спря, усещайки колко глупаво и гузно звучи. — Трябваше да си заспал — продължи тя по-спокойно. Видът и височината му я накараха да се почувства неловко, въпреки спокойния тон на гласа си. В сивия си халат, застанал в полусянката на коридорчето между двете стаи, Трей наподобяваше някакво мрачно видение на митичен страховит гигант. Но гласът му съвсем не звучеше мрачно и потискащо, а по-скоро жизнерадостно и слънчево.

— А аз имах други намерения — каза той и се усмихна.

Тази усмивка бе най-голямото му богатство. Поразително заслепяваща и неочаквана. Зашеметена от появата и поведението му, Емпрес шумно изпусна насъбралия се от вълнението въздух в дробовете ѝ.

— Лекарството... — прошепна тя.

Трей повдигна леко и небрежно ръка и заяви:

— Боя се, че се намира обратно в чашата.

— Ти не ми вярваш. — Тя най-послед намери сили да си възвърне гласа.

— А трябваше ли? — попита на свой ред Трей, отдръпна се от вратата и влезе в осветената стая. Откъм външната стена, която бе почти изцяло във френски прозорци, навлизаше слънчевата светлина. Трей започна последователно да затваря огледалните врати, които Емпрес бе отворила, докато накрая стигна до последната — тази на гардероба с неговите индиански дрехи.

— Ако желаеш, можеш да задържиш тази риза — каза той и посочи ризата, която Емпрес бе облякла. — На теб ти стои значително по-добре и по-интересно, отколкото на мен.

— О, не, не бих могла. Твърде ценна е — отвърна Емпрес, като си даде сметка, че той я бе заварил да наднича и бърка в неговите лични вещи. В същото време разбра колко близко стои Трей, а вниманието ѝ бе привлечено от сивия като речни перли китайски шантунг, от който бе ушит халатът му. В тази дреха изключителната му мъжественост и бронзовият отънък на кожата му изпъкваха още по-силно и привлекателно. Тази рядко срещана мъжка красота, физиката му, всичко в него бе необичайно и изключително.

Дали бе нормално да пожелаеш да погладиш с ръце сивата коприна по ръкавите му, за да усетиш изпъкналите мускули? Дали бе редно да спреш очи на небрежно завързания колан около стройния му кръст? Емпрес едва повдигна поглед към лицето на Треј, излято в строги свършени форми. Той се усмихваше.

Потънала в топлината на тази превземаща усмивка и обхваналия я копнеж да протегне ръце и да го докосне, тя изведнъж осъзна, че е виновен само той, Треј Брадок-Блек, мъжът, на когото нито една жена не можеше да устои. Той самият много добре знаеше това.

— Ще трябва да ми платиш — внезапно каза Треј и когато очите на Емпрес се разшириха от изумление при тези застрашителни думи, той спокойно продължи с доволен вид: — за измамата.

Слънчевата светлина се процеждаше през буйните му коси и се отразяваше на стената в различни по форма светлосенки. От лъчите, достигащи до лицето му, миглите му светеха с бляскав златист оттенък.

— Беше за твое добро — отвърна бързо Емпрес. — Ти си още много изтощен.

— Ако случайно припадна — каза той нежно, пристъпвайки още една крачка към нея с едва забележима усмивка на лицето си, — позвъни на слугите да дойдат и да ме отнесат обратно в леглото.

— Винаги ли си такъв... егоистичен и безразсъден?

— От време на време — тихо измърмори Треј, но остана невъзмутим.

Емпрес не успя да скрие изненадата си.

— Никога не съм предполагала. Сега вече зная, че Треј Брадок-Блек постига всичко, което си пожелае.

Треј повдигна леко вежди и попита:

— Нима това те обижда?

— Не съвсем... Познавам и други мъже, които... — В този момент Емпрес млъкна, досещайки се, че бе решила подробностите от нейния предишен живот да останат в тайна. Тъкмо се канеше да каже, че повечето приятели на братовчед й Клод, както и самият той, бяха същите егоисти, що се отнася до собствените им удоволствия. По това си приличаха с Треј. И ако дуелът, в който баща й бе въвличен, не бе довел до съдебно дело в забутаната провинция, тя все още щеше да си живее в онзи приказен свят. Така че тя бе виждала достатъчно мъже,

които си угаждаха и робуваха на собствените си удоволствия. Тъй като провинциалните съдилища поначало бяха тесногръди и ограничени, а човекът, убит от баща ѝ, се оказа син на един от местните херцози, по една случайност с повече власт и влияние от графовете Джордан, баща ѝ бе осъден и оттогава животът на Емпрес рязко се промени.

В продължение на около година баба ѝ бе насочила всичките си сили и средства в обжалването на присъдата, но накрая почина. След смъртта ѝ старите приятели изведнъж забравиха какво ѝ дължат и престанаха да бъдат така лоялни, както преди, особено към сина ѝ, който все пак бе убил единствения син на херцог Рошфорт.

Майка ѝ отпътува за Париж заедно с антуража на британския посланик, сгоди се за сина му и мигновено се прочу в цял Париж с невероятната си красота. През онзи период я наричаха „красивата англичанка“. Превърнаха я в идол, когото всички боготворяха. С баща ѝ се бяха запознали на един бал, даден от императрица Южени. Влюбването от пръв поглед се бе превърнало в скандала на сезона. След като се отрекла от семейството си, тя се омъжила за папа и двамата заживели заедно щастливо и спокойно в имението в Шантили. До деня на дуела.

Трей очевидно бе смяян от отговора ѝ, прекъснат така неочаквано.

— Я ми кажи, много мъже ли си познавала? — попита той доста рязко. — Много бих искал да разбера.

Въпреки че през онази нощ у Лили бе установил, че Емпрес е девствена, той много добре знаеше какво биха могли да поискат някои мъже от жените. Може и да е била с много мъже — Трей леко се намръщи при тази мисъл — по съвсем друг начин. Самият той също бе запознат с какви ли не приумици в секса. И макар че не прибегваше до подобни удоволствия, познаваше доста мъже, които даже ги предпочитаха. Да, действително познаваше мъже, които се възползваха от жените по нетрадиционни начини. Изведнъж усети как в гърдите му се надигна гняв. Нима това невинно създание го бе заблудило с вида си?! Нима тя бе някаква опитна сексманиачка, запозната с много повече начини да удовлетворява мъжете, отколкото той самият предполагаше?!

Трей превъзможна гнева си, като си припомни, че дребната изящна жена, която стоеше пред него с ослепително красиви коси,

облечена в собствената му кожена риза и гола отдолу, бе спасила живота му. С усилие преодоля надигналата се ярост, като си каза, че трябва да бъде разумен. В следващите три секунди той успя да се въздържа да не избухне.

Обидена от явно демонстрирания гняв, отстоявайки правото да запази в тайна миналото си, Емпрес му отвърна с равен, умерен тон:

— Това не е твоя работа.

— Аз платих достатъчно — рязко отсече Трей, — за да получа отговор на въпросите си.

Емпрес се изпъна. По страните ѝ изби червенина от гнева, който тя изпита в същия този момент.

— Твоите пари не могат да купят миналото ми — остро заяви тя, — както и бъдещето ми.

— Няма ли да ми отговориш?

— Не.

— Тогава ще трябва сам да установя какво толкова си научила от всичките мъже, които си познавала досега — заплашително обяви Трей. — През онази вечер у Лили и бездруго не ни стигна времето да проверим... — Той поспря за секунда, отказвайки се от намерението си да употреби грубия израз „разнообразния ти опит“, след което се усмихна хищно и добави: — Чакам с нетърпение да ме обучиш.

— Ами ако това те убие — стрелна го Емпрес, раздразнена от думите му, в които пролича презрение и готовност да допусне какво ли не за нея.

— Това ме заинтригува — подсмихна се Трей, като нарочно изтълкува погрешно нейния въпрос. — Дори не съм предполагал, че си падаш по садистични изпълнения. Ще започваме ли?

— Ти си полудял! — извика Емпрес и отстъпи назад.

Гласът на Трей прозвуча помирително и даже нежно в сдържаността си:

— Едва ли! — измърмори той. — Но поне съм в напрежение и очакване, признавам си.

След тези думи, той се приближи така, че затвори по-нататъшния път на Емпрес. След още една крачка назад, тя се оказа срещу студената огледална стена.

— Колко очарователно — отбеляза Трей, наблюдавайки изплашения ѝ вид, отразен в огледалата. — Предприемчивата млада

дама, която се продаде в дома на Лили, имала вкус към драматични изживявания. Кажи ми — продължи той, като леко прокара пръст по рамото ѝ, отмествайки светлите ѝ къдрици, — това изплашено изражение, да не би да е било нещо любимо на многото мъже в твоето минало?

— Върви по дяволите — извика Емпрес, — мисли си каквото искаш, но знай, че не ме притежаваш!

— Зная, зная — отвърна ѝ Трей кротко и спокойно, като същевременно бавно потъркваше къдриците ѝ между пръстите си. — Не мога просто да те притежавам само срещу петдесет хиляди долара. Кожата ти е твърде бяла. Но аз платих, за да те *използвам* — Трей умишлено изговори думата натъртено — за три седмици. Нали така се споразумяхме?

При това той леко подръпна кичура коса, който държеше между пръстите си.

Емпрес потръпна от болка и обида. За миг размисли дали да се възпротиви. Ала невероятната топлина, която тя долови от тялото на високия мъж, надвесен над нея, я накара да се приближи към него, докато болката от придърпването на косата спря. Емпрес се притисна към сивия мек халат, докато усети мъжкото тяло под него и прошепна:

— Грещиш, наистина ужасно грещиш!

Тя повдигна очите си и срещна циничния му поглед.

— Да не би да искаш да кажеш, че не са три седмици? — саркастично попита Трей. В същото време се приведе над нея, бързо я целуна, след което измърмори: — По-късно ще обсъдим този въпрос.

Емпрес отмъстително ухапа устната му, при което Трей изохка от неочакваната болка, но в отговор само стисна по-здраво раменете ѝ. Това, което тя усети, съвсем не бе силата на един тежко ранен и едва възстановяващ се човек — толкова здраво я стиснаха ръцете му. Той покри устните ѝ със своите и силно и грубо я всмукна в резултат на болката от нейното ухапване. После гневът му леко утихна и той стана по-нежен.

Бе лудост да се възпротиви, когато цялото ѝ тяло тръпнеше от желание и копнеж, нетърпение и страст, обладано от един-единствен импулс — да се слее с него. В този миг Трей потърси с езика си вътрешността на устата ѝ, усети нейния език и бавно се сляха заедно в

любовен танц. Тихият стон на Емпрес премина в тихо възклицание, при което Трей отново хвана раменете ѝ.

Той я притисна леко към слабините си и се потърка нежно в тялото ѝ. Емпрес усети възбудата му при докосването с нарасналия му член и в този миг в съзнанието ѝ нахлу споменът за всичко, което бе изпитала тогава, през първата им нощ. Тя си припомни удоволствието, което той ѝ бе доставил. „Не, помисли си тя, не мога да допусна да ме прелъсти толкова циничен и арогантен мъж!“ В същия миг тя усети отново топлината и нежността, с които той я накара да потръпне, близвайки с език страната и ухото ѝ. Сетивата ѝ се подчиниха на една-единствена мисъл — колко необхватно и всеизпълващо бе удоволствието, което той можеше да ѝ достави. Усети, че копнее за онзи екстаз, от който цялото ѝ тяло се бе разтреперило през нощта, когато за пръв път се любиха. Докосването му бе като магия, думите, които шепнеше в ухото ѝ сякаш я подканяха към един нов непознат рай, от мисълта за което Емпрес потръпна, забрави, че му е смъртно обидена, обви с ръцете си тялото му и го погали, усещайки мекотата на китайската коприна.

„Каквато и да е, помисли си Трей, обладан от желанието да я люби, все пак не е като всички останали и е невероятно страстна и любвеобилна.“ Дори съпротивата ѝ да бе хитро скроена игра, тя също оказваше влияние на цялата им предлюбовна закачка. Когато тя го прегърна и въздъхна така непресторено и тихо, той усети, че присъствието ѝ направо го покорява. Не го интересуваха причините, поради които тя се бе озовала тук. В този момент той усещаше единствено непреодолимото желание да я обладае колкото се може по-скоро.

Тя бе твърде послушна, когато Трей каза:
— Съблечи ризата.

През това време той сне халата си, усещайки слаба болка в гърба. Не можеше да се навежда, нито пък да вдига високо ръцете си или да ги движи бързо. Усети, че най-подвижни са краката му, чието движение единствено не му причиняваше никаква болка. Изпита удоволствие от ерекцията си, защото това го караше да се чувства добре и вече почти оздравял.

След секунда Емпрес остана гола. Бузите ѝ се изчервиха. Лека руменина изби по шията и гърдите ѝ. Трей не пропусна да забележи

как дишането ѝ се учести. Докосна нежно с пръст едната ѝ буза, после устните, шията и надолу, докато бавно достигна зърната на гърдите ѝ, които бяха набъбнали от възбудата. Докато я галеше, той наблюдаваше как по лицето ѝ се изписа видимо удоволствие. Тя вдигна едната си ръка, обхвана кръста на Трей и без думи го придърпа към себе си. Дългите дни, през които Трей не бе имал жена поради раните си, сега избиха в огромно напрежение. Той знаеше, че ще я люби, независимо от това дали тя самата искаше. Като я целуна нежно, Трей прошепна:

— Излекувай ме, диво котенце!

След миг той я опря в огледалната стена и леко приклепна, за да може да се слее с нея. Усещайки влагата между краката ѝ, той пожела незабавно да я обладае. Възбудата взе връх над всичките му сетива.

Желанието им нарастваше неудържимо, телата им потръпваха едновременно. Емпрес стоеше подпряна до стената в поза, която предполагаше върховното удовлетворение да настъпи на талази, успоредно с движенията на двете тела. Всяка нейна частица трептеше в синхрон с топлината и силата на движението на Трей. Всичко това я преизпълни с наслада и когато тя се отдръпна леко назад, тутакси усети как ръцете на Трей стиснаха здраво раменете ѝ, при което тя замря в очакване на нов прилив от нежност и любов.

Тялото ѝ затрепери, а кръвта ѝ бушуваше от обхваналата я страст. За миг топлината и обзелото я чувство на задоволство като че ли стихнаха, точно когато тя все още го желаше с пълна сила. Емпрес неволно извика „Не!“ и силно прегърна Трей. В очите му блесна агонията от болката, която Емпрес, без да иска, му причини при допира с превръзката. Той изстена леко.

Тя мигновено разбра какво му е причинила.

— О, съжалявам, извинявай! — извика тя и отпусна ръцете си внезапно. — О, боже, Трей, добре ли си?

Трей отвори очи, кимна и се усмихна. Жестоката болка, изпитана за миг, се стопи под влиянието на любовната треска, която все още владееше цялото му тяло.

— Във всеки случай, не бих искал да припадна в следващите пет минути — призна той, примигвайки кратко с усмивка на лицето. Хвана здраво китките на Емпрес и отмести ръцете ѝ надолу към кръста си, прошепвайки:

— Ето тук, дръж ме здраво, скъпа!

В следващия миг телата им отново се сляха в безумна страст. И двамата изгубиха контрол над себе си. Като едно цяло те се полюшваха в такт, изгубили представа за всичко друго наоколо.

Екстазът, обхванал и двамата, надминаващ всяка граница на чувствеността и сексуалността, внезапно бе прекъснат от рязък шум, идващ от неговата спалня:

— Трей, Трей... къде си?

Изумлението и шокът, обхванали и двамата нараснаха, след като осъзнаха, че това е гласът на майка му, която се намираще в съседната стая.

Въпреки че мозъкът му моментално осъзна ситуацията, чувствата му нито за секунда не се промениха. Дори някой да бе опрял цевта на пушка в слепоочието му, Трей никога нямаше да спре. Страстта му бе пламнала с всички сили, той усещаше как всеки момент може да се взриви от прекалено силните чувства и насладата, която го бе изпълнила. Той по-скоро усети, отколкото чу тихия изумен вик на Емпрес, при което я стисна още по-силно. Приведе глава надолу, докосна с устни страната ѝ, близна нежно ухото ѝ, след което прошепна:

— Не се стряскай!

После се притисна внезапно напред и изстреля съдържанието на члена си в загрялото от оргазма тяло на изплашената и изтръпнала от напрежение Емпрес.

След секунда те дочуха отново гласа на майката:

— Трей, там ли си?

Оргазмът му бе преминал и той се отдръпна бързо, за да си поеме дълбоко въздух и да отговори със спокоен умерен тон:

— Идвам след малко, майко.

Емпрес трепереше цялата, превъзбудена и недостигнала още своя оргазъм. Отдръпването му бе толкова неочаквано и рязко, че ѝ подейства като внезапна хладна струя въздух. И докато между краката си долавяше студ, то отвътре желанието ѝ още я изгаряше. Непознато досега чувство я облада. Без сама да предполага, че желае само любовта им да продължи, тя издума:

— Не си отивай!

Трей се поколеба, докато се навеждаше да вземе халата си от пода, погледна я бързо, след което се изправи и прошепна:

— Не мърдай оттам! Идвам веднага!

Намятайки бързо халата, той го придърпа на раменете си, което очевидно му причини болка. Отправяйки се към вратата, той затегна колана с леко и пестеливо движение на ръцете си.

Въпреки разгорещеността на пулсиращото си тяло, Емпрес успя да забележи как Трей направи предупредителен знак с отварянето на вратата и го чу да казва:

— Емпрес е заспала, майко. Тя навярно е твърде изморена. Не, иначе е добре. Току-що я завих.

„И дори я удовлетворих — си каза наум Трей, — като имам още малко работа в момента, в който се оттеглиш от стаята ми.“

След две-три минути той се върна в стаята, тържествуващ и развълнуван от случилото се. Завари я там, където я бе оставил. Не поради изричната му заповед, а защото нямаше желание да помръдне. Всичко това бе нещо съвсем ново и непознато за нея — искрящото, изгарящо отвътре желание, неизмеримото удоволствие, както и прекрасното чувство на слабост вследствие на порива към любов. Никога не бе предполагала, че може да съществува подобно усещане, при което всичко друго губеше смисъл и само докосването на Трей имаше значение. Усещане, при което насладата, вълнението и безразсъдството се сливаха в странен любовен пламък, който изпълваше телата им и стопяваше всяка следа от разум.

Междувременно Трей влезе в стаята и заключи вратата, при което Емпрес усети как тялото ѝ потръпна в очакване. Очите им се срещнаха и тя го чу да прошепва:

— Готова ли си?

Стоеше на същото място, където я бе оставил Трей, с леко отпуснати ръце, опряна в огледалната стена, леко поруменяла от възбудата и вълнението си. Гърдите ѝ още бяха напрегнати, а между краката си тя отново усети влага, този път от спермата, стичаща се на струйки надолу. Трей я погледна със скрит пламък в очите. Навсякъде, в огледалата по цялата стая, се отразяваха пищните великолепни форми на тялото ѝ. Гърдите ѝ — сочни и стегнати, но младежки вдигнати високо с предизвикателно набъбнали зърна, бледорозови и твърди. Емпрес бе на върха на насладата, все още незадоволена докрай. За Трей не бе трудно да го забележи. Достатъчно опитен бе.

Очите ѝ бяха полузатворени от вълнението. Напрегната и изцяло готова, тя тръпнеше в очакване.

Непресторените ѝ емоции го накараха да се увери в това, че при всички случаи е грешал относно миналото ѝ. Дали наистина бе толкова чиста и неопорочена, или бе виртуозно опитна и умела, че да постигне толкова истинско излъчване на невинност и неопитност? „Интересно щеше да бъде да разбере отговора на тези въпроси“, помисли си Трей, разкопчавайки колана си.

Вратата бе заключена, а Емпрес — цялата в очакване. Освен това тя бе закупена от него, така че начинът, по който той задоволяваше сексуалните си апетити, както и интересът му към нейното минало, бяха съвсем резонни и обосновани.

Тя го проследи с поглед, докато се приближаваше към нея, събличайки халата си. Разрошените ѝ кичури коса очертаваха прекрасното ѝ лице, чиито черти притежаваха невероятна магнетична сила и чар.

— Прости ми, че те изоставих така... — прошепна Трей и докосна нежно напрегнатите зърна на гърдите ѝ, при което Емпрес потръпна конвулсивно. Някакво непознато досега вълнение завладя всичките му сетива. Тя бе толкова напрегната и превъзбудена, че ѝ оставаше още съвсем малко да достигне до оргазъм. Не след дълго Трей отново се възбуди.

— Погледни към огледалото — каза той, повдигайки нежно брадичката ѝ, като насочи лицето ѝ към отразените им в отсрещната стена тела.

— Би ли искала това нещо да влезе в тялото ти?

Ерекцията му бе възхитителна, тръпнеща. Членът му се намираще само на сантиметри от целта си. Емпрес възкликна тихо, при което той освободи брадичката ѝ.

— Изглежда, си развълнувана — прошепна той. — Какво би сторила, за да проникна в теб изцяло?

Тя повдигна леко замъглените си очи, полагайки огромни усилия да се овладее.

— Не е честно — заяви тя тихо и приглушено.

— Нима не си свикнала с игри, скъпа. В края на краищата, ако действително си имала много мъже, то трябва да си запозната и с

някои подобни игри... И след като се разбра, че си девствена, то игрите трябва да са били твърде... интересни.

Обвинението му бе произнесено с тих, пресипнал глас, в който се усещаше презрението му.

— Не си прав — отвърна Емпрес, но в гласа ѝ пролича смирение и липса на желание да спори, тъй като всичките ѝ сетива бяха в плен на току-що изпитаната наслада и загадъчното непознато чувство на удовлетворение, пронизало цялото ѝ тяло.

— Кажи ми в какво и до каква степен греша? — настоя Трей с твърд, убедителен, леко грапав глас.

— Не мога... докосни ме — отвърна набързо Емпрес, — ти трябва... — довърши тя с твърде заповеднически тон, който можеше да издаде произхода и миналото ѝ.

Точно този тон го сепна за момент — сигурността, самоувереността и властната ѝ интонация, които някак не прилягаха на тази трепереща от възбуда дребна жена, която бе обгърнал в ръцете си. Трей опря пръст в брадичката и с повелителен жест я попита:

— А какво ще стане, ако не го сторя?

Емпрес се пресегна и го докосна там, където бе убедена, че малките ѝ фини пръсти ще предизвикат пулсиране и напрежение. После съвсем бавно тя обхвана с ръка члена му и придвижи пръстите си нагоре и надолу, с лек натиск и увереност. Усещайки как Трей леко потръпна и я отпусна от силната си здрава прегръдка, тя тихичко му прошепна:

— Сега може би ще го сториш, нали?

Той изчака търпеливо, докато напрежението и удоволствието, които го обхванаха, затихнат отчасти и след това се разсмя, като си представи колко елегантно си бяха разменили ролите на господар и подвластен.

— Сега, когато най-после ми обърна внимание — започна Емпрес със звучен глас, — и ако успеем да се споразумеем, си мисля, че двамата можем взаимно да си помогнем. Освен това аз изобщо не обичам да се подчинявам на заповеди.

Емпрес вдигна леко ръката си нагоре и очерта нещо като дъга между двамата.

— Посрещни ме някъде по средата — прошепна тя с тих, ласкав и изкусителен глас — и ще те отведе в рая...

Трей се засмя. Видът му показваше, че е обхванат от невероятно удовлетворение и задоволство.

— Твърде привлекателно предложение — отбеляза той с мек глас. — Пък и как бих могъл да откажа?

Той наклони леко главата си, а сребристосивите му очи светнаха с жив, странно весел блясък. Желанията на двамата се сбъдваха постепенно, а какво предстоеше впоследствие...

Тя се усмихна.

Трей също.

В следващия миг устните им се сляха в страдна целувка. Душите им се преизпълниха от красотата и блаженството на тяхната взаимност и топлина. Тя се почувства безгранично щастлива — дали би се чувствала така с всеки друг мъж? Емпрес за стария Чу и похотливия Джейк Полтрейн и, макар и съвсем неопитна, реши, че Трей бе нещо напълно различно, по-специално от всички останали, а онова, което преживяваше заедно с него, едва ли можеше да изпита с когото и да било друг. Трей не се замисляше над това, което се случваше помежду им и което сам изпитваше, но интуитивно усещаше, че тази невероятна възбуда и предизвикателство бяха нещо ново и непознато. Той се чудеше дали да не опита да легне по гръб, а тя да го яхне. Дали гръбът му щеше да издържи? „Защо пък да не опита?“ — помисли си той, като си даваше сметка, че рискува. След това захапа нежно устните и прошепна:

— Ела. — След което я поведе кротко за ръка към шезлонга.

Тя усети влагата между краката си.

— Не е ли твърде порочно всичко, което вършим? — внезапно попита Емпрес.

Тя по-скоро искаше да му обясни какво чувства и колко силни са тези преживявания за нея, но когато Трей се обърна изненадан от въпроса ѝ, тя просто приведе глава и с поглед му показва влагата от потеклата между краката ѝ сперма.

— Нима това не ти е приятно? — попита тихо и нежно Трей.

И когато тя кимна, той продължи:

— Мога да ти дам още... Мога цялата да те изпълня с тази... неморалност. — Трей я придърпа към себе си, обгърна я с ръце и бавно поглади тялото ѝ — от извивката между краката ѝ до корема, и бавно нагоре, нежно докосвайки грациозно извитата ѝ шия. Цялото ѝ тяло

изтръпна от напрежение и възбуда. Трей не спираше да я гали. Емпрес затвори очи, потъвайки в невероятното блаженство и топлина, докато в унеса си дочу:

— Погледни ме.

Тя уморено повдигна клепачите си, с явно нежелание да се откъсне от рая, в който преди секунда бе попаднала.

— Ще те изпълня — продължи Трей с дрезгав, плътен глас, — ще те задоволя изцяло, ще те накарам да се почувстваш превъзходно.

Това обещание бе нещо, на което трудно можеше да се устои, още повече, че цялото ѝ тяло трепереше от възбуда, самата тя страстно копнееше да бъде удовлетворена.

— Колко хубаво — прошепна Емпрес и се повдигна на пръсти, за да близне нежно Трей под брадичката.

Разбира се, това, което чувстваше, беше нещо много повече от хубаво, мислеше си тя. Трей близна страстно копrienената кожа на бедрата и бавно прокара език нагоре по тялото ѝ, от което тя почти изпадна в екстаз. Чувстваше се така, сякаш бе попаднала в истински рай. Дори забрави коя е и къде се намира в този момент. Емпрес вплете пръсти в буйната тъмна коса на Трей, от която се долавяше екзотичния аромат на някакъв божествен парфюм, който кой знае защо ѝ напомни за кервани, движещи се под яркото, пустинно слънце. С лекота разтвори крака при натиска на неговите длани и конвулсивно потрепери, когато усети езика му близо до влажните срамни устни към влагалището.

Той продължи да я целува, близвайки я нежно и с обич, докато тя се разтрепери и започна да го моли. „Не, не бива — мислеше си Емпрес. — Трябва да почакам.“ Но в същото време тя усети напрегнатостта на онова място, което Трей обсипваше с целувки, сама долови готовността и страстното си желание за секс. Сърцето ѝ заби още по-бързо, а сетивата ѝ се изопнаха до краен предел.

В следващия миг той се повдигна и леко премести Емпрес понагоре, докато се разположи удобно в шезлонга, полулегнала с широко разтворени крака, цялата в очакване. Трей бавно и полека се притисна към нея, без да ѝ показва, че разбира до каква степен е превъзбудена и горяща от желание. Той погали набъбналите ѝ гърди, нежно очертавайки с пръст всяко зърно, после ги обхвана с топлите си длани и ги стисна страстно. Внимателно целуна всяко зърно поотделно,

захапвайки го с желание и страст. Емпрес едва издържаше и тихо прошепна:

— Не ме измъчвай повече, моля те! Това е цяло издевателство!

Трей я погледна спокойно с въпросителен поглед.

— Моля те! — повтори още по-настоятелно Емпрес.

— Изчакай още малко! — прошепна той.

— Не! Не мога! — рязко отвърна тя.

— Не? — почуди се с шеговит блясък в очите Трей.

— По дяволите! Да знаеш, следващия път ще ти дам приспивателно!

— О, това е вече сериозна закана — прошепна Трей с леко подигравателен тон, но в следващия миг изражението му се промени и той продължи: — А може би ще ми поразкажеш за многото мъже в твоя живот...

За миг тя бе поразена от странното му предложение-изнудване, но вече бе изчерпана от чакане, а силите ѝ за нови спорове бяха силно намалели:

— Няма такива.

— Тогава, що за реплика ми подхвърли преди малко?

— Ставаше дума за братовчед ми, ама че си и ти! Искях да ти разкажа за него и приятелите му. Израснахме заедно и много добре зная как се държат мъжете на такава възраст.

— Сигурна ли си? — попита Трей и леко се потърка в зърното на едната ѝ гърда, при което усети как тялото ѝ се разтърси от допира.

— А отровното приспивателно? — заплаши го Емпрес.

В следващия миг Трей внимателно я погледна и с видимо задоволство произнесе:

— Няма да има нужда от него, диво котенце. Ще бъда щастлив, ако те удовлетвори и се почувстваш добре!

Когато след секунда телата им се сляха, Емпрес почти мигновено получи оргазъм, още преди членът му да бе проникнал напълно. Трей я облада максимално и колкото по-дълбоко проникваше в тялото ѝ, толкова по-чести ставаха нейните конвулсии, докато накрая той дочу тихото ѝ възклицание и видя радостни сълзи в очите ѝ. Обгърна я нежно и покровителствено, а тя се отпусна като малко дете, допря едната си буза в неговото рамо и продума:

— Благодаря!

Трей я погледна в очите и отвърна:

— Ще ми благодариш по-късно — усмивката му бе неотразима и лъчезарна като на малко момче, — когато наистина заслужа!

Бе решил на всяка цена да я задоволи максимално. После я погледна с обич и нежност. Бе оживял, след целия този кошмар при Лили, помисли си той. След секунда се притисна отново към нея и изпита невероятно задоволство, не само от това, че бе още жив, а и от това, че бе достатъчно силен, за да прави любов. Очевидно раната постепенно зарастваше и неговото здраве скоро щеше да се възстанови напълно. В тази прекрасна, слънчева зимна утрин, той за пръв път от доста време насам се чувстваше невероятно добре. Поглеждайки към часовника на бюрото, той установи, че до обяд оставаше още цял час. Усети мекото тяло на Емпрес под себе си. Усмихна ѝ се и нежно попита:

— А сега ми кажи, скъпа, по-добре ли ти е, ако направя така?

И той се придвижи напред между влажните ѝ крака и със задоволство я чу как изстена от вълнение и наслада, а после бързо продължи:

— А може би трябва да направя така? — При което Трей подпъкна ръце под меките ѝ заоблени части, повдигна я леко нагоре и страстно се сля с тялото ѝ.

— О, господи! — възкликна Емпрес, обладана от такава възбуда и неопикуем възторг, че когато Трей бавно се извъртя, за да достигне треперещата повърхност на пулсиращата чувствителна област, тя изстена от вълнение.

— Не точно сега... Не толкова бързо... Не мога! — шепнеше тя и едновременно с това се притискаше с треперещи ръце към неговото тяло, точно там, където бе превръзката.

Трей не искаше да я слуша.

— Никога не е рано! — прошепна той в отговор и бавно се притисна към нея, докато усети как членът му потъна дълбоко във влагалището ѝ. От лекото, плавно движение навътре и навън, ръцете на Емпрес се разтрепериха и тя се отпусна, като престана да се съпротивлява, а вместо това го погали нежно по гърдите. За миг спря ръка върху златния медальон, но Трей с ловко и бързо движение го скри под превръзката си. Емпрес продължи да го гали нагоре, докато накрая положи кротко ръцете си на раменете му.

— Видя ли — каза ѝ Трей, когато усети как бедрата ѝ леко се присвиха към тялото му, — ето че можеш.

Когато Емпрес достигна до максимума на удовлетворението, тя леко извика, а стонът ѝ отекна в малката стая така, че Трей изпита огромно мъжко задоволство от всичко, което ѝ бе предоставил.

През следващия един час двамата се наслаждаваха на онова изключително всеизпълващо ги чувство, което бе и екстравагантно, и игриво, и забавно, и украсено с живи, пълноценни огледални образи на тяхната плътска любов и последвалото неизразимо удоволствие. Първоначалният шок от неподозираната издръжливост на Трей се превърна в отстъпчивост, а после и в безрезервно, нетърпеливо желание да го люби, което изцяло му допадна с непрестореността и първичността си.

Въпреки всичко Трей не бе в цветущо здравословно състояние и скоро се почувства приятно изтощен, излегна се на пода и подпря замечтано главата си в краката на Емпрес. После тихо ѝ прошепна, че не би имал нищо против един кратък отдих.

Емпрес се почувства виновна и засрамена. Понечи да се извинява, но Трей се разсмя, погледна я и рече:

— Скъпа, ако имах още малко сили, щях да се изкача при теб и да те разцелувам колкото мога. Изобщо не си мисли, че си виновна, или че трябва да ми се извиняваш!

И в следващия миг той направи точно това. Емпрес забеляза, че превръзката му е напоена с кръв и извика изплашено:

— Трей, миличък, раната ти кърви!

— Нищо ми няма! — заяви Трей с чувство на огромно задоволство.

Емпрес обаче не можеше да се успокои, преди да го види накиснат във ваната с гореща вода.

Трей облегна главата си на мрамора, мислейки си какъв голям късмет има, колко блажено преситен се чувства в очакване на следващия момент, когато неговата грижовна и очарователна медицинска сестра отново ще го прегърне с обич.

— Сигурен ли си, че се чувстваш добре? — попита го малко нервно Емпрес.

— Даже великолепно — увери я Трей.

— И не те боли?

Трей примижа леко, а в погледа му пролича колко забавно му бе да разговаря по този начин.

— Да не би да си мислиш противното? Я не се шегувай! Никога не съм се чувствал по-добре!

— Струва ми се, че кървенето е само на повърхността на раната — заяви Емпрес.

— Добре — отвърна ѝ Трей с безразличие, тъй като кръвоизливът изобщо не го трогваше. Максималното му удовлетворение го караше да се чувства абсолютно безгрижен и щастлив.

Ето защо той се мушна с удоволствие във ваната.

— Ще е от голяма полза за успешното ти лечение — поясни Емпрес, произнасяйки думите бавно и отчетливо, с галски акцент, — ако всеки ден продължиш да вземаш по една такава вана, независимо от подобреното ти състояние.

Трей я погледна закачливо и лъчезарно и отговори с убедителен тон:

— Ще го имам предвид.

С типичния за строга медицинска сестра нацупен вид и сериозен тон, Емпрес му нареди:

— Само не се опитвай да ми пречиш!

— При едно условие... — отвърна ѝ най-невъзмутимо Трей.

Тя бе повече от сигурна какво щеше да ѝ каже и затова го сръза с раздражен тон:

— Нямам намерение да се пазаря с теб!

— Само след няколко дни ще мога да те вдигна и да те нося. Какво смяташ да предприемеш тогава?

— Помисли си само какво ще кажат родителите ти!

— Утре те заминават за Хелена. От вчера са започнали законодателните заседания и единствената причина, поради която все още се задържаха тук, бе моето тежко здравословно състояние. Е, какво ще кажеш при тези обстоятелства? Мисля, че вече си победена!

Емпрес изведнъж почувства как в гърдите ѝ се надигна внезапен гняв и раздражение. „Победена“ не бе точната дума, която можеше да отрази нейните чувства в този момент. За бога, това, което тя изпитваше, по-скоро можеше да се сравни с дългоочакван дъжд след изтощителна, продължителна суша. Да, такава бе чувството, което я

завладя в този миг! Допирът на телата и устните им, невероятното великолепно чувство на наслада, когато двамата се сливаха, но всичко това бе преходно и временно, припомни си тя и изведнъж се почувства като поредната малка луксозна играчка на богатия млад мъж. Затова направи усилие да му отвърне с възможно най-суровия тон:

— Изобщо не си прави илюзии, че бих могла да те надвия по някакъв начин!

— Твърде разумно, въпреки че и без това съвсем не си ми в категорията, тъй като си далеч по-дребна и слаба от мен.

— Ти си един самохвалко и нищо повече!

— Е, да, лесно е да обвиняваш така! А кой ме налива толкова време с тези отвратителни, непоносими сиропи?

— Всичко беше за твое добро!

— И аз точно това имах предвид, когато ти предложих споразумение преди малко — отвърна ѝ бързо Трей с лъчезарна усмивка на лицето си.

Емпрес се престори, че се пресяга да го тупне за наказание, но Трей ловко спря ръката ѝ във въздуха. Дръпна я здраво и тя се прекатури във водата.

Двамата заедно продължиха да обсъждат общата полза от лечението във вода, шепнейки си взаимно нежни и съкровени думи.

Трей, разбира се, бе по-убедителен.

ГЛАВА ДЕВЕТА

На следващата сутрин Хейзард и Блейз се отправиха към своята къща в Хелена. Районната законодателна система бе огнище на егоистични манипулации, а опитите за влияние върху законодателите при редовните им събирания бяха повече от безочливи и користни. Хейзард бе пръснал доста пари, за да повлияе на онези, които трябваше да подкрепят неговата кауза.

Години наред продължаваха опитите да се намалят териториите, принадлежащи на индианците. През миналата година например резерватът Блекфийт бе достигнал до 4 073 000 акра, докато преди това територията му бе 21 651 200 акра. Интересите на отглеждащите едър рогат добитък за придобиване на повече земи за пасбища бяха нараснали неимоверно.

Тази година предстоеше да бъде внесен за разглеждане законопроект за редуциране на земите, принадлежащи на абсароките и Хейзард бе решил на всяка цена да осуети това намерение. Такива законопроекти бяха разглеждани и преди това — още през 1879, 1882 и 1884 година. Благодарение на огромното богатство и влияние на Хейзард, с цената на много пари и натиск, законопроектите бяха отхвърлени. Хейзард знаеше как да се справя с конгресмените във Вашингтон, а също и с бюрократите в Министерството на вътрешните работи. Когато се налагаше, двамата с Блейз се настаняваха в дома си във Вашингтон и работеха усърдно за отхвърляне на законопроектите, които бяха враждебни на интересите на неговото племе.

До този момент резерватът на абсароките не бе докосван, но с всяка измината година апетитите на отглеждащите добитък, строителите на железопътни линии, както и на заинтересованите от богатия дървен материал, все повече нарастваха и поради това тазгодишната битка се очертаваше да бъде жестока. Земите и находищата от минерали на фамилията Брадок-Блек бяха повече от достатъчни за целия клан, просъществувал в последните двадесет години. Другите кланове обаче се нуждаеха от допълнителна помощ и

това бе причината Хейзард и Блейз винаги да прекарват в Хелена времето, през което протичаха законодателните сесии.

Не можеше да се говори за демокрация сред политиците на Монтана. Мъжете с най-много пари и влияние винаги постигаха това, което лично ги засягаше, т.е. одобряваха се законите, които бяха изцяло изгодни за тях. Единствената трудност, която можеше да възникне, беше отказът на конгресмените във Вашингтон да одобрят някой закон. По принцип федералната намеса в териториалната политика бе нещо рядко срещано и често свързано със съвсем други причини. И така, законодателните сесии в Хелена продължаваха да си бъдат нещо като семейна кавга, но изпълнени с користни, монополистични интереси.

Користолюбивото отношение към правителството не беше нещо характерно или присъщо само за Монтана. По-скоро бе безсрамна практика на всеки един барон-грабител от онзи период в развитието на американската индустрия. Това бяха времената на Джей Пи Моран, Карнеги, Рокфелер, Форбс — времена на нерегулиран, хаотичен индустриален напредък и пропагандиране на социалната дарвинова политика, която се изразяваше с фразата „Целта оправдава средствата“. Същите тези капиталисти с готовност повтаряха изтърканите, банални фрази за чудесата, свързани със свободното предприемачество и частната инициатива, необременявани от намесата на правителството, а в същото време подписваха съглашателства за монополизация, пренебрегващи изброените принципи. В същия момент „Стандарт Ойл“ протягаха грабливите си пипала, с цел да закупят Бут и Монтана, за да установят монопол над цените на медта.

В това „вълче“ време, в което основна максима бе „Да вървят по дяволите масите!“, битката на Хейзард да спаси онова, което можеше, в името на абсароките, бе само една малка битка на фона на много по-огромни машинации, в които народът бе обречен. Слава богу, все още парите бяха основният диктатор и от тях зависеше всичко останало. С пари се купуваха гласове в законодателната зала; парите купуваха още земя, за да се опазят границите, с парите се купуваха акциите на някои определени компании, както и влияние и позиции.

И така, Хейзард и Блейз отпътуваха за Хелена с обещание да се върнат в края на седмицата.

Под претекст, че иска да публикува реклама за благотворителния годишен базар, организиран от църквата, Валери се отби на гости у Хириъм Ливингстоун, главен редактор на местния вестник. Познавайки неговия незатихващ интерес към жените и безразличието му към собствената съпруга, Валери умишлено се облече във великолепен костюм от лилаво кадифе с яка и маншети от хермелин. Лилавият цвят подчертаваше красивите ѝ очи, а хермелинът я правеше още по-привлекателна.

Явно, не бе сгрещила с избора на облеклото си. Хириъм бе впечатлен от вида ѝ и не пропусна да го отбележи, докато я съпровождаше в офиса.

— С този хермелин изглеждаш като истинска кралица, скъпа моя — издума Хириъм, а в главата му се завъртяха какви ли не развратни мисли, предизвикани от изкусителния външен вид на Валери.

Валери поблагодари с тънък момичешки гласец, за който бе уверена, че е подходящият при взаимоотношенията ѝ с такива стари развратници. Докато си пиеха чая, поднесен от един служител в офиса, те обсъждаха предстоящия базар в църквата и подходящата реклама за него. Но в момента, в който Валери нежно произнесе „С удоволствие“ в отговор на предложеното ѝ парче кейк, Хириъм я загледа продължително и се замисли за взаимоотношенията си с очарователната мис Стюарт. Въпреки че отдавна бе надхвърлил шестдесетте, Хириъм бе добре сложен и, подобно на своя баща, възнамеряваше да доживее до деветдесет. Също като баща си, който бе успял да направи деца и в третия си брак на възраст седемдесет години, редакторът на „Маунтин Дейли“ се радваше на несекващ сексуален апетит. Слава богу, салонът на Лили напълно го устройваше, защото от години жена му не представляваше никакъв интерес за него. Абигейл бе пълна жена, склонна да разговаря за духовния живот и посвещаваща по-голяма част от времето си на собствените си заболявания, поради което не оставаше възможност за някаква друга дейност. В къщата си държаха четири прислужнички, иконом, двама градинари и трима коняри. Всички те се грижеха активно за господарката си, така че тя не можеше да се оплаче от нищо. А свободното време на Хириъм бе неговото богатство.

— Скъпа моя, казахте, че ви липсват всякакви кулинарни умения, за да правите подобни кейкове. Честно да си кажа, не мисля, че трябва да се безпокоите за такова нещо.

— Защо, сър, нима не би следвало всяка млада дама да умее да се погрижи за своя съпруг? — При думата „погрижи“ Валери леко повдигна очите си, излъчващи добре доловима чувственост.

Привеждайки се леко напред, през малката масичка за сервиране на чай, Хириъм погали нежно ръката ѝ, открила се предизвикателно върху покривката от португалска дантела.

— Мис Стюарт — започна той с тон, който недвусмислено издаваше намека му, — сигурен съм, че няма мъж, който да желае грижите ви за него да се свеждат до домакинските и кулинарни навици!

Бавно Валери измъкна ръката си изпод неговата, облегна се назад в креслото и престорено скромно каза:

— Колко мило от ваша страна, че мислите така — гласът ѝ се снижи почти до шепот и тя продължи, — но майка ми ме е учила, че любовта на всеки мъж минава през стомаха му.

Хириъм преглътна набързо и дишането му се възстанови, след като току-що си беше представил нещо много по-различно от храните и сладкишите, около които уж се бе завъртял разговорът им.

— Скъпа моя, майките невинаги разбират от какво се нуждаят мъжете — каза Хириъм с дрезгав от възмущение глас.

— Какво имате предвид, мистър Ливингстоун? — запита Валери с престорено срамежлив вид.

Хириъм се изкашля и отвърна:

— Нека го обсъдим на събирането в църквата — предложи Хириъм и въпреки че бе един от най-възрастните вярващи, се усмихна похотливо, като си обеща, че ще наддава, докато спечели на търга, организиран по време на базара в църквата.

— Очаквам с нетърпение този разговор, мистър Ливингстоун — изгука Валери, — въпреки че се притеснявам какво ще си помисли вашата съпруга.

— Всичко това е посветено на една добра кауза, скъпа — заяви сърдечно и доброжелателно Хириъм, макар че изражението на лицето му съвсем не бе благонамерено. — А освен това Абигейл се чувства твърде зле напоследък и няма да присъства на събитието.

— Какъв истински християнин сте, сър, щом правите всичко възможно да представлявате вашето семейство на базара.

— Разбира се, млада госпожице, правим онова, което можем, за да изпълняваме своите презвитериански задължения.

— Каква всеотдайност! — възкликна Валери.

— Винаги ваш покорен слуга, скъпа! — отвърна Хириъм и си помисли, че съвсем скоро наистина ще може да ѝ „услужи“.

— Вие сте истински кавалер, мистър Ливингстоун! Това ме кара да споделя с вас един *малък* проблем. Може би бихте могли да ме посъветвате как най-правилно да постъпя... Имам предвид, към кого да отнеса оплакването си. — Валери скромно наведе очи и продължи: — Боя се, че всичко е малко обърквашо.

В този момент тя вдигна погледа си и с леко трепереща устна, което ѝ се струваше твърде подходящо за случая, промълви:

— Макар че всъщност бе толкова страшно, сър!

— Какво се е случило, дете мое — отвърна незабавно Ливингстоун и добави: — Дали бих могъл да ти помогна с нещо...

— Вижте, сър... — започна Валери и някак инстинктивно докосна най-горното копче на жакета си, сякаш за да провери дали е защитена. — Веднъж, като се разхождах покрай конюшните за гледане и даване на коне под наем, един индианец най-внезапно ми препречи пътя. Като че ли бе изникнал от земята — така и не видях откъде се появи и... и ме заговори — продължи Валери с треперещ глас. — Докосна гърдите ми и... — Тя заекна и потрепери цялата, за да даде възможност на Ливингстоун да възприеме напълно ужаса на цялата картина.

В следващия миг лицето на Хириъм се изчерви и той гневно отсече:

— Ще го обесим! Можете ли да го разпознаете, ако го видите отново?

Християнската доброжелателност на Хириъм Ливингстоун не включваше индианците, негрите или ориенталците, но за сметка на това определено бе насочена към женското съсловие, сред което особена чест се падаше на директорката на хора, мис Роджърс, с която се срещаха всяка сряда в неговия апартамент на края на града.

Валери въздъхна и деликатно поглади апликацията на ленената си носна кърпа, разположена на скута ѝ.

— Боя се, че няма да успея да го разпозная, сър. Всичко се случи така неочаквано... Имам предвид, че извиках и побягнах, а писъкът ми очевидно го изплаши. Аз продължих да тичам, докато най-после стигнах до нашата къща.

— Вашият баща трябва да открие името на този мерзавец, а законът си знае работата!

„Маунтин Дейли“ бе само един от многото западни вестници, които защитаваха „крайното“ решение на индианския проблем, като разтръбяваха какви ли не измишльотини и изписваха всякакви лъжи по тези въпроси.

— О, не, сър, моля ви, аз не съм разказвала на баща си за този инцидент. Той е страшно настроен срещу индианците, живеещи извън резервата.

Ливингстоун погледна свирепо и възкликна:

— Но този див червенокож трябва да си получи наказанието! Бесилка! Ако тези диваци не бъдат наказани за назидание на останалите си събратя, ще продължат най-безочливо да застрашават белите жени!

— О, сър, разберете, че не съм искала обществеността да разбере за тази скандална случка! Моля те, Хириъм! — При това обръщение, което Валери умишлено употреби, Ливингстоун наистина бе изненадан, но тя незабавно продължи: — Ужасно ще се разстроя, ако целият град разбере за случилото се. Моля ви... той само докосна гърдите ми, Хириъм...

Последните й думи отекнаха предизвикателно и отчасти похотливо в тишината помежду им.

— Мръсникът ще трябва да плати за наглостта си! — изрева Ливингстоун. — Сега не е време за размекване и разнежване, тъпите проклети диваци трябва да си знаят мястото — разгорещи се той. — Отвратителни червенокожи варвари!

— Умолявам те, Хириъм — измърка Валери, — трябва да ми обещаеш да не разгласяваш тази история! — И в този момент тя пророни театрално една сълза. — Вече съжалявам, че ти се доверих, но си мислех, че познаваш нещата и навярно би могъл да ме насочиш към подходящата инстанция, където да отнесе това оплакване!

Като изтри с юмруче, по детински, сълзата си, Валери леко близна горната си устна, демонстрирайки притеснението си и завърши

трогателно:

— Моля те!...

Макар че изражението му бе като на вълк, попаднал в кошара, Ливингстоун я успокои, като се възползва от възможността и той да я нарече с малкото ѝ име:

— Разбира се, Валери, бъди сигурна, че този разговор си остава между нас, щом твоето желание е такова.

И като извади от джоба носната си кърпа, той я подаде на Валери и добави:

— Винаги ваш покорен слуга!

— Вие сте толкова отзивчив — отвърна му меко Валери, като бършеше мокрите си очи с неговата носна кърпа.

Миг след това тя се усмихна дяволито и заяви:

— Сега се чувствам толкова по-добре, след като най-последно споделих с някого за тази неприятна случка. Благодарение на вашето разбиране и сърдечност.

И докато уж неволно поставяше кърпата му в малката си дамска чанта, което можеше да означава само покана за нова среща, за да му я върне, тя продума:

— Около вас навярно гъмжи от жени, молещи настоятелно за мъдър съвет или помощ.

— Нито една от тях не е толкова очарователна, колкото сте вие, мила Валери — увери я галантно Ливингстоун, докато наум смяташе колко дни оставаха до базара в църквата. — Винаги можете да ме считате за ваш защитник!

Хириъм Ливингстоун си мислеше колко добре се подреждаха нещата — от една страна, щеше да прикотка мис Стюарт в леглото си, а от друга, щеше да изпрати на бесилото още един цветнокож.

— Колко мило от ваша страна, наистина! — отвърна му Валери и се изправи. — Ще чакам с нетърпение появата ви на търга, организиран от мен по време на базара в църквата.

— Можете да бъдете сигурна, че няма да го пропусна, скъпа!

Ливингстоун я съпроводи до външната врата на офиса, като бащински я хвана за лакътя. Когато Валери му каза „довиждане“, тя се обърна така, че гърдите ѝ да се докоснат до ръката му.

По-късно същия следобед, докато си пийваха шери, Валери и баща ѝ обсъждаха успеха от първите стъпки на своя коварен план.

— Хириъм Ливингстоун е вече инструктиран и подготвен напълно — обяви Валери с едва сдържан смях. — Мили боже, татко, ако беше видял как едва не му потекоха слюнки от предвкушаното удоволствие да ме свали и едновременно с това да изпрати един индианец на бесилото. Всъщност, мисля, че ако трябваше да направи избор между моята приятна компания и спектакъла с обесването на един цветнокож, щеше да избере второто!

Дънкан повдигна чашата си за наздравица. За пръв път, откакто Валери му бе съобщила шокиращото си предложение, той почувства известно задоволство и увереност в успеха на тяхното начинание. Милионите на Хейзард изникнаха в съзнанието му като купчина злато и диаманти.

— Значи си успяла да го привлечеш на наша страна, за което те поздравявам!

— Не само съм го привлякла да ни сътрудничи, а дори почувствах готовност да поеме инициативата и да свърши работата сам. Единственото, което се наложи да предотвратя, бе да го убедя да не пуска веднага шокиращи статии за изнасилени бели жени, тъй като това неминуемо щеше да ме подразни и притесни. Но...

— Е, какво? — любопитства Дънкан, отпусвайки се назад в канапето.

— Но и дотам може да се стигне, ако обстоятелствата го наложат. Например, брутално нападение и насилие, извършено от двама индианци — поясни Валери, усмихвайки се лъчезарно, — а аз бих могла да преодолеея собственото си неудобство в интерес на това да предпазим беззащитните госпожици от по-нататъшни набези от страна на дивите необразовани цветнокожи. Хириъм ще бъде сред първите, които ще пропагандират тази идея, начело на тълпата, тръгнала да линчува индианците.

— Хириъм?! — Дънкан бе толкова учуден, че повдигна вежди и се ококори от изненада.

— О, да, забравих да ти кажа, че ние вече си говорим на малки имена с него.

— С този стар развратник? — измърмори Дънкан.

— Да, но полезен развратник, който таи стара, незатихваща омраза към индианците, а освен всичко е и способен да разгласи чувствата си с помощта на пресата. А това е в наша полза, съгласи се!

— А замисляла ли си се поне веднъж, дъще — започна Дънкан, потънал в размисъл, — че дори при този така успешен ход с Хириъм Ливингстоун, въпреки успешното развитие на твоя план, Трей може да не се примири така бързо и с готовност с ролята на съпруг?

— За това, татко, нека аз самата се погрижа! — Валери беше напълно сигурна, че може да привлече вниманието на Трей във всеки един момент. Това дори бе нещо повече от самоувереност, която граничеше с недотам основателно самочувствие, че е способна да наложи на Трей каквото си поиска, само защото познава манталитета му на богат и преуспяващ младеж. До този момент тя бе постигала всичко, което си пожелаеше, ето защо, не допускаше възникването на някакви проблеми в момента, когато Трей станеше нейно притежание. Именно тази самоувереност бе нейната грешка, защото тя почиваше на огромния ѝ опит с мъжете, но не и с непреклонния потомък на рода Брадок-Блек.

— Не се тревожи за Трей, татко — каза тя с уверен тон, — вместо това по-добре ми разкажи за твоя обяд със съдията Кланси. Постигна ли успех, какъвто аз имах в разговора с Ливингстоун?

— За наш късмет, Джо също ненавижда индианците и особено Хейзард Блек. След онзи случай, когато синът му изгуби шансовете да заеме прекрасен пост, съдията е още по-вбесен и поради факта, че всички негови решения се оспорват от по-висшите инстанции, когато Хейзард се отнесе към тях.

— В такъв случай, можем да разчитаме на него, ако се наложи да предявим обвинение и възбудим съдебно разследване срещу индианците — заяви Валери.

Дънкан потупа джоба на самото си и отвърна:

— Той вече е направил първата стъпка — написал е пълномощно за арестуването им, като е оставил празно място за попълване на имената. И ако тези двамата офейкат към планината, на празното място могат да се попълнят имената на други двама.

— Колко безобидно изглежда всичко...

— Да, донякъде, като, разбира се, не забравяме, че без основания не можем да ги затворим зад решетките за неопределено време.

— Това, надявам се, не се отнася за индианци, хвърлени в затвора за изнасилване, нали? Имам предвид задържането им за неопределено време — каза Валери и се усмихна студено, спомняйки си за седмината индианци, обесени съвсем наскоро в Муселшел, след което продължи: — Бих казала, че имаме много добри позиции.

— Да, позициите ни не са лоши — отвърна ѝ по-сдържано Дънкан, защото познаваше Хейзард твърде добре. Как можеше да забрави, че в младите си години Хейзард се славеше с насилие и безпощадност.

— Не са лоши!?! Татко, та ние си изработихме идеален план за действие, защитени и подкрепени сме и можем вече да пристъпим към изпълнение на операцията! Единственото, което остава да свършиш, е да поприказваш с Хейзард.

— И все пак си играем със съдбата! — заяви Дънкан и ясно си представи как Хейзард най-хладнокръвно го прострелва в главата.

— Татко, изобщо не става дума за игра със съдбата! — възпротиви се Валери.

— Но той е професионален убиец, Валери — каза ѝ Дънкан с нисък равен тон, — никога не забравяй това!

Следващите дни бяха една истинска идилия за Треј и Емпрес. С всеки изминат ден, Треј ставаше все по-силен и с повече радост и енергия се посвещаваше на удоволствието да я забавлява и да я прави щастлива.

Една сутрин, със събуждането си, Емпрес се озова обкръжена от вази, пълни с форзии, ухаещи на приближаваща пролет. Бледите разцъфнали цветове ѝ припомниха едни от най-красивите ѝ мигове в Шантили. Сълзите се стекоха по бузите ѝ и тя едва си пое въздух, за да прошепне на красивия мъж, леко подпрян на лакътя си, с грейнали от щастие очи:

— Ти си запомнил кои са любимите ми цветя!

— Харесват ли ти? — попита той скромно, добре запознат с начина, по който жените реагираха в такива моменти, свикнал на подобни галантни жестове и безкрайно удовлетворен от това, че Емпрес бе щастлива.

— О, да — възкликна Емпрес и за миг ѝ се прииска да му разкаже, че тези цветя ѝ напомнят за изкуствената горска поляна, която майка ѝ бе създала, и в която имаше даже малък водопад, където те с удоволствие прекарваха топлите следобеди. — Като в някаква цветна беседка — щастливо заяви тя, въпреки че думите ѝ означаваха нещо конкретно единствено за самата нея.

— В стаята за преобличане има още форзиции.

Очите ѝ се разшириха от изненада, от което тя му се стори още по-прелестна в бялата и фина нощница. Емпрес преглътна с усилие и развълнувано прошепна:

— Благодаря ти!

Никой досега не ѝ бе правил такъв екстравагантен, невероятно галантен жест.

— Мисля, че тези, които сме поставили във ваната всеки момент могат да напъпят — добави Трей.

Като пъргаво малко дете, Емпрес скочи от леглото и се отправи към съседната стая. Когато се върна обратно, Трей се бе облегал на грациозната рамка на леглото.

— Толкова са красиви! — възкликна Емпрес.

— Точно като теб — отвърна ѝ Трей.

— Но как си успял да... — Емпрес изведнъж си спомни, че навън бушуваше люта зимна виелица, а тези цветя неизвестно как се бяха появили в стаята и от тях лъхаше пролетен аромат.

— В специална затворена кутия, сред купища от дървени стърготини и с бързия влак — отвърна Трей със спокоен тон, — и ето, че моето диво котенце е щастливо!

— Ще ме разглезиш! — весело подметна Емпрес.

— Точно това целя — съгласи се Трей.

Въпреки че Блейз бе наредила на Мейбъл да преправи роклите на Емпрес, тази задача бе отложена, тъй като Трей предпочиташе Емпрес без дрехи. Слугите непрекъснато клюкарстваха и по повод на това, че Трей и неговата обаятелна медицинска сестра почти не излизаха от спалнята. Всички ястия им се сервираха горе, а слугите се допускаха веднъж дневно, само за да им сменят спалното бельо и да почистят стаята. Тъй като Блу и Фокс придружиха Блейз и Хейзард до Хелена, двамата любовници се наслаждаваха един на друг в своя малък интимен рай, необезпокоявани от никого през цялото време.

Спяха до късно, а след като се събудеха, дълго се галеха един друг, тръпнещи от чувственост, желание и взаимност. Когато леглото им омръзнеше, се любеха в огледалната стая за преобличане или пък в огромната мраморна вана.

Емпрес разцъфтя като лятно цвете след пламенната любов и себеотдаване на Трей. Понякога тя се измъчваше от факта, че с такава готовност откликваше на безсрамните желания на Трей, но жребият бе хвърлен още през онази нощ при Лили. Цялата тази жертва бе в името на нейното семейство и парите, според уговорката им, бяха вече нейни. Нещо повече, очарованието на Трей не само бе непреодолимо, но и в никакъв случай не беше нещо порочно или противно. Напротив, тя никога не бе изпитвала подобно щастие. Глезена, обичана и спокойна в неговите топли ръце, след мъчителните гладни пет години, всичко това ѝ се струваше такова щастие и късмет, че щеше да бъде наистина грешка, ако се бе отказала от подобна радост.

Една бележка на Блейз им припомни, че през уикенда семейството се завръщаше от Хелена. Колкото и да им бе неприятно, трябваше да повикат Мейбъл, за да преправи най-последно някои от роклите за Емпрес. Трей приседна на перваза на прозореца, а дългите му крака докоснаха пода. В същото време Емпрес стоеше изпъната като струна, за да позволи на Мейбъл да я огледа, да постави знаци и топлийки на необходимите места и да обясни къде ще остави плохи и къде ще отнеме малко от плата. Блейз изрично бе изпратила няколко нови рокли с необходимите забележки, тъй като предполагаше, че Трей едва ли ще може да помогне при преправянето на дрехите. В момента това, което трябваше да се направи, бе само да се нагласят роклите дотолкова, че да стоят добре на тялото на Емпрес.

Слава богу, Трей се държа доста почтително и прилично в присъствието на Мейбъл, макар че през цялото време хвърляше възхитени погледи и предизвикателни усмивки на Емпрес зад гърба на прислужницата. Самата Емпрес през цялото време тръпнеше от страх да не би той да изтърси някоя от своите типични забележки, които да намекнат за неловкото ѝ положение. Трей все пак остана галантен до края и показа благодарност към Мейбъл, като тактично обсъждаше времето навън и живота в ранчото. Дори отпрати няколко комплимента към Мейбъл по повод уменията и сръчността ѝ.

Той си позволи една-единствена забележка, когато Емпрес премери една дреха от кашмир, кариран като типичен шотландски плат, с бяла яка в стил Питър Пан и панделка от тафта. Златисто-медната коса на Емпрес се разстилаше на къдрици по гърба ѝ, а по лицето ѝ пробягваха розови петънца от смущение.

— Изглеждаш ми тринадесетгодишна — каза Трей и добави, — даже още ненавършила тринадесет. — И погледът му се спря на опънатия върху гърдите ѝ плат.

— Мейбъл, донеси ми брошката на мама, за да видим как ще стои на тази рокля.

Когато Мейбъл излезе, Трей прошепна:

— Изглеждаш невинна и толкова беззащитна в тази рокля, като някоя ученичка.

— А ти приличаш на малък развратник. С тъмната си коса и кожа в тази копринена черна пижама си като демон.

Трей наистина бе облечен в дреха от екзотичен брокат, в която мъжествените му черти още повече изпъкваха.

— Колко точно сравнение! Изпитвам дяволско желание да си поиграем на училище с теб! Как мислиш, дали ще имаме време, преди Мейбъл да се е върнала? — попита Трей и се понадигна.

— Да не си посмял да ме притесняваш точно сега!

— Аз само исках да заключа вратата!

— Трей! Тя ще дойде само след минута!

— Ако ми обещаеш, че после ще си поиграем на училище, няма да заключавам вратата.

Емпрес го погледна намръщено и съзря безгрижно отпуснатото му тяло, мургавата му красота и огънчето в очите му. Не ѝ беше до шеги с този презадоволен от живота млад мъж.

В следващия миг Мейбъл се появи.

Трей се взря в очите на Емпрес и я попита:

— Е?

Още преди да се е изправил, тя бързо отвърна:

— Добре!

Той се усмихна, после се обърна към Мейбъл и каза с грейнал поглед:

— Благодаря ти, Мейбъл! Нека сега да поставим брошката малко под яката.

Двете жени бяха възхитени от начина, по който украшението стоеше на тази рокля от лилав мъхест кариран плат.

— Бих искала да отбележа — съобщи Мейбъл, — че ако младата госпожица иска да облече тази рокля утре, когато си дойдат всички, ще трябва да започна да я преправям незабавно.

— А защо да не облече велурената рокля за сутрешния чай — предложи Трей, — а за вечеря — смарагдовозеленото кадифе?

Необяснимо защо неговото разбиране за подобни светски неща силно подразни Емпрес. А и защо пък точно кадифе? Колко са мъжете, които могат да различат отделните видове кадифе! Явно, Трей не за пръв път участваше в обсъждането на женски дрехи и стил на обличане! Когато накрая той запита Мейбъл откъде майка му бе купила една от любимите си дрехи от моаре, Емпрес едва сдържа гнева си. Стори й се, че за него вече е станало навик да поръчва прекалено скъпи дрехи за жените, с които спи и че навярно го прави твърде често. По дяволите, колко неприятно й стана от това разкритие.

В следващия миг Мейбъл се впусна в обширен разказ за това как чеизът на дъщерята на Елизабет Дарлингтън бил разменен поради немарливост на една от гарите в Чикаго по време на медения им месец из Европа. И докато багажите били най-накрая върнати в Монтана, много нови дрехи били поръчани в Ню Йорк, така че Барбара да не почувства никакво неудобство или лишение по време на разходката из Европа. Същевременно, в очакване на Бабс, Елизабет Дарлингтън закупила рокли за шестдесет хиляди долара, които след една година време, вече ще са демодирани. На всичкото отгоре цялото семейство се надявало Бабс да се завърне бременна с някой малък баронет или бъдеща лейди, при което роклите със сигурност нямало изобщо да й потрябват, защото всеки знае какви са последиците от бременността за тялото на една млада жена...

Трей изслуша дългия разказ на Мейбъл с необходимото внимание и търпение, като накрая само отбеляза:

— Колко забавно.

След това с типичното си очарователно изражение и опитност даде последните си наставления за роклите:

— Пригответи велурената и кадифената рокля за петък, а черното моаре и смарагдовозеления шевиот на „Крийд“ за събота. За останалите рокли ще решаваме после. Благодаря ти много засега.

Веднага след като Мейбъл затвори вратата, Емпрес отбеляза с хладен тон:

— Очевидно не ти е за пръв път да даваш такива разпореждания.

— Никога досега не ми се е налагало — чистосърдечно и открито си призна Трей.

— Кадифе, моаре... а откъде познаваш толкова платове, които обикновено се знаят само от жените?

— Моят шивач е твърде словоохотлив.

— Често ли носиш кадифени дрехи?

— Засега успешно отбивам опитите му да ми ушие такива дрехи, с изключение на халата ми в яркочервено.

Трей очевидно нямаше никакво намерение да обсъжда жените, с които бе имал по-специални отношения.

— Не ти вярвам! — заяви Емпрес, а в гласа ѝ прозвуча ревнива нотка.

— Съкрушен съм! — предизвикателно заяви Трей.

— Глупости! — измърмори Емпрес, взирайки се във високия привлекателен мъж, за когото състоянието „съкрушен“ бе напълно непознато. — Моля те, помогни ми да съблека тази рокля, защото е много стегната.

Трей се усмихна и остана неподвижен на перваза.

— Мислех, че сме се споразумели! — каза той.

— Нямам никакво намерение да си играя с теб — заяви с усилие Емпрес. — Няма ли да ми помогнеш да разкопчая тази дреха?

Слънцето проникваше зад мощния му широкоплещест гръб и силуетът му напомняше за някакъв тъмнокож, невероятно красив ангел, осветен от слънчевата светлина. Гъстите му вежди бяха надвиснали над очите.

— Не мисля така — каза Трей с тих глас.

— Много добре — отвърна му тя нетърпеливо, — сама ще се справя!

И като се извърна гневно, тя се отправи към спалнята. Скоро установи, че едва ли ще се справи с брошката, тъй като бе извънредно стара изработка — уникално римско бижу, изпълнено в нов вариант. Поради изключителната ѝ ценност закопчаването бе твърде сложно. Освен това самата брошка бе поставена почти под брадичката ѝ и Емпрес едва успяваше да я забележи, а опитите да я разкопчае, като се

гледаше в огледалото се оказаха съвсем неуспешни. Самата закопчалка се състоеше от фина верижка, прикрепена към сложен, завъртащ се механизъм. След неколкominутно недоволно мърморене и безуспешни опити да се справи със сложната закопчалка, тя се извърна и установи, че Трей е влязъл тихо в спалнята и наблюдава спокойно как тя се мъчи да се освободи от украшението.

— Имаш нужда от помощ, може би? — запита той вежливо.

Емпрес не му отговори. Той се приближи и още веднъж тихо попита:

— Искаш ли да ти помогна?

— Както сам виждаш, не мога да сваля тази брошка — отвърна тя двусмислено, без да помоли директно за помощ.

— Тогава трябва първо да ме целунеш!

— Е, много добре тогава! — каза Емпрес и се повдигна на пръсти като самата щедрост, даряваща благородно някой свой подчинен.

Трей я целуна много нежно, поставяйки ръцете си на кръста ѝ. Това бе една лека, протяжна целувка — такава, при която времето лети незабелязано покрай влюбените и всеки може да се наслаждава на страстта и опиянението, без да бърза.

Едва доловими тръпки преминаха по цялото тяло на Емпрес. Тя прокара гальовно ръцете си по гърба на Трей и попита:

— Добре ли се чувстваш?

Гневът ѝ се бе стопил.

— А ти не се ли чувстваш мъничка? — попита я Трей, а пръстите му нежно се притиснаха към талията ѝ.

— Дразни ме само роклята. Толкова е стегната.

Като я отдалечи леко от себе си, Трей внимателно я огледа. Корсетът явно бе твърде пристегнат и скроен да обхваща тялото ѝ от ханша до гърдите, така че осанката ѝ да съответства на приетия стил на дрехи с извънредно тънка талия, при който се подчертаваха други типично женствени форми на тялото. Пак поради кройката на корсета, гърдите ѝ стърчаха почти навън, опъвайки мекия кашмир на корсажа.

— Тук ли ти е стегнато? — попита Трей и леко я погали по зърната на гърдите, които изпъкваха изпод мекия плат.

— Ммм — измънка Емпрес, изпитвайки огромно удоволствие от допира на ръцете му до гърдите ѝ, където усещането бе още по-силно

поради опънатия плат.

— Приличаш ми на ученичка, която е пораснала и роклята едва ѝ става — каза Трей, като продължаваше да я гали, докато усети как гърдите ѝ се втвърдиха от напрежение и вълнение. — А този плат е толкова тънък — добави Трей, без да спира да очертава кръгове около зърната.

Платът наистина бе невероятен — всичко под него прозираше, като че ли Емпрес не бе облечена.

— Ако наистина беше ученичка, а аз ти бях учител, щях да си помисля, че ме предизвикваш в подобно облекло! В никакъв случай не бива да излизаш от стаята си, облечена в рокля като тази — завърши Трей и се наведе да целуне полуотворените ѝ устни. Той продължаваше да я гали, докато лицето ѝ почервенея, а дишането ѝ се учести. Езикът му бавно проникна в устната ѝ кухина и Трей страстно я близна навсякъде. Емпрес се пресегна да го прегърне, разтреперана от вълнение, а той продължи да гали нежно гърдите ѝ и да я целува страстно, докато езиците им се сляха и тя леко простена.

Трей внезапно се откъсна от нея и заяви:

— Не е редно една ученичка да се целува така със своя учител.

Емпрес не му отвърна. Вместо това се притисна към него и понечи да го целуне още веднъж.

Трей най-после измести ръцете си от гърдите ѝ, стисна я силно за раменете и погледна към нея полушеговито-полусериозно:

— Да не би да се опитваш да прелъстиш своя учител?

Емпрес измърмори „Не“ с нисък глас и се опита да се приближи към него.

— Тогава защо се опитваш да се притиснеш към мен? Така както ми се нахвърляш, не знам какви могат да бъдат последствията! Разбираш ли какво означава всичко това?

Гласът му бе дрезгав, предизвикателен и нежен. Той се приведе леко и бързо я целуна.

— Трей, моля те, тази рокля е така стегната... За бога! Желая те!

— Искаш да съблечеш тази рокля, така ли? — попита Трей и докосна с дланите си изпъкналите ѝ гърди.

— О, да, умолявам те. Знаеш ли как ме боли.

— Тогава ще трябва да се съобразиш с това, което ти казвам, сладка моя!

— Готова съм на всичко — съгласи се бързо Емпрес, усещайки как чувствата, които я бяха обхванали в този момент, напиреха изпод тясната пристегнатата рокля, сякаш това насилие над тялото ѝ още повече усили желанието за секс, а гърдите ѝ тръпнеха от възбуждане.

— Нека първо да сваля брошката — предложи Трей с равен тон.

— Побързай!

— Бъди търпелива, скъпа! — каза Трей и внимателно разкопча брошката, постави я настрана, след което откопча първите две копчета откъм гърба, отпусвайки стегнатото деколте и малката дантелена яка.

— По-добре ли ти е така? — попита Трей със спокоен тон.

— Не.

— Не? — учуди се той и, поставяйки двете си ръце на раменете ѝ, я обърна с лице към себе си. — Не си много признателна! — заяви той меко.

— Съжалявам! О, Трей, умирам за теб! — изстена Емпрес и понечи да го докосне там, където бе убедена, че ще постигне ефект.

Трей обаче пресрещна ръцете ѝ и леко ги отстрани, казвайки:

— Ще трябва да обсъдим този въпрос, скъпа. — Гласът му прозвуча престорено скромно. — Твоето поведение е доста неуместно за случая. Ела да седнеш в скута ми и двамата заедно ще дискутираме това твоё желание. Допада ли ти това предложение?

Емпрес кимна утвърдително и Трей я поведе към един от столовете до прозореца.

Емпрес усети уголемения му полов член и понечи да се намести така, че да го почувства най-добре през тънките материи на облеклата им.

— Колко безсрамно, скъпа моя — заяви Трей и я хвана отстрани, за да ограничи движенията ѝ. — Трябва да потискаш подобни неестествени желаниа, иначе ще се отклониш от правия път. Седни и не мърдай повече.

Едва доловимата усмивка на Трей далеч не бе наставническа. По-скоро говореше за опита и познанията му с жените. Но имаше и нещо хищно в начина, по който се усмихваше.

Емпрес обаче съвсем не бе склонна да осмисли онова, което ѝ говореше Трей, съзнанието ѝ бе завладяно от една-единствена мисъл. Тя чувстваше ерекцията на Трей и знаеше, че той също гори от напрежение и желание да я люби. Гърдите ѝ бяха напрегнати до

крайност от ласките му. В този момент тя си представяше какво би почувствал той, когато се слееше с нея, колко сладострастно и преизпълващо бе чувството, когато телата им станеха едно цяло, и колко приятно изтощена щеше да се почувства, след като най-последно удовлетвореше това непреодолимо желание.

— Тъй като съм твоят учител — дочу тя тихия шепот на Трей близо до ухото си, докато пръстите му се вплетоха в косите ѝ, — сега ще трябва да научим днешния урок. Ако говоря бавно и отчетливо, ти ще можеш да следваш мисълта ми и да повтаряш, а ако се представиш добре, ще те възнаградя, както подобава.

След това той обхвана с ръцете си едната ѝ гърда, притисна я, повдигна я леко нагоре, и докато стискаше внимателно зърното, тихо попита:

— Искаш ли да те възнаградя?

Емпрес повдигна погледа си и Трей побърза да я целуне.

— Предполагам, знаеш каква е наградата, нали? — попита той кратко и след като тя кимна утвърдително и устните им се срещнаха, Трей добави наставнически: — Само че ще трябва да бъдеш много добра.

— Ще бъда — отговори бързо Емпрес, усещайки влагата и напрежението между краката си, заедно със силното желание това сладко мъчение да свърши по-скоро.

— Тогава, повтаряй след мен: „Добродетелта е единственото възнаграждение“. — При тези думи Трей докосна брадичката на Емпрес и повдигна главата ѝ така, че да срещне погледа ѝ.

— Добродетелта е единственото възнаграждение.

— Бъди целомъдрен и непорочен като леда и чист като снега.

Емпрес повтори фразата, гледайки Трей в очите с такова изпепеляващо желание и топлина, която бе достатъчна да разтопи целия Северен полюс. Гласът ѝ бе станал дрезгав от страстното желание.

— Много добре. Ти си твърде прилежна ученичка — каза със задоволство Трей и я целуна страстно в отговор на нейното вълнение и очакване, след което продължи: — Спала ли си някога с мъж?

— Да.

— Какъв срам и позор! — възкликна Трей и присви очи, за да я погледне театрално строго изпод гъстите тъмни вежди. — А хареса ли

ти това, което правихте с него?

— Да.

Трей погледна учудено, смаян от отговора на Емпрес.

— И той навярно те... докосна тук? — попита Трей, като че ли правеше някакви догадки, а същевременно прокара ръката си под полите на Емпрес. — О, та ти си без белъо — възкликна той учуден и видимо доволен. — Колко предизвикателно от твоя страна. Да не би да очакваш да те докосна там? — При това пръстите му се плъзнаха между краката ѝ, достигнаха ерогенната зона и докато се придвижиха напред с лекота, Трей ѝ нареди: — Отговори ми!

— Да! — отвърна бързо Емпрес, въздъхна шумно и се изпъна гъвкаво напред, към ръката му, повтаряйки още по-пламенно: — О, да!

— А хубаво ли е да се любиш с мъж? — продължи да пита Трей, като едновременно симулираше акт с пръстите си, движейки ги навътре и навън, доколкото можеше.

— О, да — отвърна Емпрес и притвори очи, обхваната от екстаз.

— Погледни ме и кажи хареса ли ти да се любиш с мъж? — попита властно Трей, при което Емпрес отвори очи незабавно.

— Да.

— Кажи го.

Емпрес прошепна:

— Хареса ми да се любя с мъж!

— Това се казва добро момиче! Искаш ли една целувка?

И когато Емпрес кимна и с готовност повдигна устните си към него, той я целуна и продължи ласките си. Когато след миг изтегли пръстите си, Емпрес леко изстена от удоволствие.

— Трябва да се подчиняваш на своя учител — прошепна тихо Трей, — иначе няма да ти разреша да съблечеш тази измъчваща те дреха, нито пък ще те възнаградя. А сега кажи: „Искам да правя любов с моя учител“.

Емпрес се подчини.

— И няма да направя същото с който и да е друг мъж.

Тя отново повтори чинно репликата и се притисна към него.

— А кой е твоят учител във всичко? — Този път въпросът му бе типично мъжки, а не учителски и изискваше не подчинение, а реален отговор.

— Ти.

Трей се усмихна доволно и каза:

— Ти си толкова старателна ученичка, че ти позволявам да седнеш за малко в мен.

Емпрес усети как сетивата ѝ пулсират от лудо напрежение и такова усещане за секс, като че ли вече го правеха.

Трей я придърпа към себе си и я настави да седне върху члена му така, че да усети изцяло неговата ерекция, като притискайки се в нея, попита:

— Усещаш ли това?

Усещането бе наистина екзалтиращо и Емпрес се намести още по-удобно, като пресегна ръце да прегърне Трей.

— Не — отклони я той. — Трябва да седиш мирно и кротко. Ако се движиш, ще трябва да те лиша от наградата ти.

При тези думи Емпрес замръзна.

— Мис Джордан, длъжен съм да отбележа, че ученическият ви бележник ще се изпълни с шестици! — заяви Трей, галейки нежно изпъкналите изпод стегнатия корсет гърди на Емпрес. — Кажи ми, когато усетиш нещо — добави той и стисна зърната на гърдите ѝ.

Емпрес възкликна тихо. Спазъмът, пронизал тялото ѝ, я накара цялата да потръпне и тя неволно се надигна.

— Не мърдай! — рязко я предупреди Трей. — И когато отново погали гърдите ѝ, тя стоеше неподвижна, докато я обзе прелестно спокойствие и задоволство.

— Страните ти се зачервиха, мис Джордан! — прошепна Трей. — Топло ли ти е?

— Да — потвърди Емпрес, обладана от невероятно блажено очарование, в плен на тръпнещата страст и емоции, изгубила всякакъв контрол над съзнанието си.

— Да, но към кого се обръщаш?

Емпрес се озадачи, но съумя бързо да отвърне:

— Да, учителю мой.

— Би ли искала да отпуснем тази стегната рокля? — попита Трей и прокара нежно ръце върху сочните ѝ гърди, притиснати от плата и изскочили леко извън деколтето.

Емпрес простена от удоволствие и отвърна:

— Да, о, да, разбира се. — Като същевременно внимаваше да не мръдне, да се държи точно така, както той ѝ бе наредил, така че да

може най-после да се освободи от сладката мъка на очакването и нетърпението. Трей бавно разкопча няколко от перлените копчета на гърба ѝ и леко откри раменете ѝ.

— Така по-добре ли е? — попита той кротко.

— Донякъде — отвърна меко Емпрес.

— Все още ли те притеснява много? — попита той и прокара пръстите си по тънкия ѝ кръст. Погали бедрата ѝ, усещайки стегнатата дреха и се притисна към нея, повдигайки страстно с върховно опиянение и нетърпение гърдите ѝ. Когато ги пусна, те виснаха изкусително и предизвикателно над пристегнатите дрехи, които скриваха прелестните форми на тялото ѝ.

— Малко.

— Това е всичко, което мога да направя до следващия ни урок, но ако се подчиняваш безпрекословно и си изпълняваш задълженията, ще отпусна гърдите ти на свобода. Болят ли те така, когато са толкова стегнати и разположени високо?

— Малко.

— Мисля си, че ако станеш, ще се почувстваш по-добре.

Емпрес дори не помръдна.

— Стани — повтори Трей.

— Не искам — прошепна му кротко Емпрес.

— Да не би сладострастното ти дупенце да иска нещо повече?

Емпрес кимна замечтано.

— Но ще трябва да се подчиняваш, мис Джордан! В противен случай никога вече няма да те любя! Разбираш ли? Трябва да си отстъпчива и готова да се подчиниш! Една самоуверена и агресивна млада дама няма извинение за подобно поведение — продължи да нарежда Трей с предвзета ирония. — Трябва да се научиш да се подчиняваш, мис Джордан, за да можеш винаги да разчиташ на мен. Искаш ли аз да съм винаги готов да те любя?

Погледът на Емпрес бе привлечен от очертанятията на неговия полов член, изпъкнал под фината пижама от черен брокат. Тази гледка я очарова и тя си помисли колко щастлива би се почувствала, когато двамата с Трей се слоят. В следващия миг той се изправи, хвана я за раменете, наведе се и я целуна нежно. След това добави:

— Ти си чудесна, мис Джордан, и послушна, а това е голямо предимство за една млада дама.

Трей я погали по раменете, после по шията и накрая стигна до лицето ѝ.

— Сигурно се чувстваш страшно напрегната и в очакване, нали, мис Джордан? Би ли искала да задоволя невероятното ти желание? Сигурно ще се зарадваш, ако твоят учител те възнагради за послушанието и усилията.

Думите му звучаха като благородно обещание, топли и нежни, тръпнеци и вълнуващи в усещането за чувственост и сладка болка.

Поставяйки ръцете си на раменете ѝ, Трей прошепна:

— Застани на колене — като ѝ помогна с ръце да коленичи пред него.

Когато Емпрес го погледна, нежното ѝ лице бе озарено от буйната ѝ златиста коса, разпиляла се по гърба ѝ.

— Ако и този път се справиш със задачата си, ти обещавам да задоволя копнежите и очакванията ти. Само трябва да изпълниш добре това, което искам от теб. Хвани ме, мис Джордан и отвори уста. Така ще усетиш сладостта от едно ново докосване.

Той придържаше леко главата ѝ, докато тя се подчиняваше на неговите изисквания и същевременно усещаше собственото си вълнение и неудържимо желание за секс да вземат връх над цялото ѝ същество.

— А сега го направи бавно, докато усетиш как достига дълбоко навътре и обратно, а след това ще изпълня онова, което очакваш с такова нетърпение толкова дълго. Ако не се справиш с тази задача, се боя, че няма да мога да задоволя желанието ти. Разбираш ли ме?

Емпрес кимна и смирено се подчини на неговото желание. Нейните движения го възбудиха неимоверно много, а обещанието, че ще удовлетвори копнежа ѝ да се слее с тялото му, я караше да тръпне от нетърпение. Тя не предполагаше, че толкова лесно може да го възбуди до такава степен и това откритие ѝ достави радост, а освен всичко подсили още повече желанието ѝ час по-скоро да се любят.

Трей притвори очи, екзалтиран от изпитаното удоволствие. Почти не трепваше. Стори му се, че едва издържа на напрежението и насладата, които го бяха превзели изцяло. Само миг преди да бе станало прекалено късно, той се пресегна и бързо я вдигна. С дрезгав и нисък от вълнение глас той я попита:

— Готова ли си?

Очите ѝ бяха леко притворени от изпитаното невероятно чувство на наслада, устните ѝ все още усещаха тръпката от току-що преживяното. Тя кимна в отговор на въпроса на Трей, поклати бедрата си предизвикателно и леко изстена в очакване на върховното сливане.

— Мислиш ли, че си достатъчно влажна, мис Джордан? Разтвори краката си, за да проверя сам.

И когато Емпрес не пожела да се вслуша веднага в думите му, Трей ѝ нареди:

— Подчинявай се безпрекословно!

Той повдигна полата ѝ, докато Емпрес остана гола до кръста. Стройните ѝ крака се очертаха изпод диплите на роклята. Стегнатото бюстие някак подчертаваше еротичната гледка на разголените ѝ бедра.

— Изглеждаш ми умерено възбудена, мис Джордан. Това типично ли е при теб... при това буйно нетърпение и копнеж?

Той бе уверен, че е готова за любов. Бавно и нежно прокара двата си пръста навътре във влагалището, разширявайки мястото за още един пръст и след това бързо притисна члена си към нея с думите:

— Сега вече трябва да си научила доста неща за една млада дама, нали? — Тонът му издаваше смесените чувства на обвинение, страст, похот и благоприличие.

— О, не, никога — прошепна Емпрес и се притисна силно към ръката на Трей.

— Е, това е точен добродетелен отговор — шеговито отбеляза Трей и продължи да движи пръстите си. — А сега, чувстваш ли се още по-влажна?

Емпрес въздъхна и кимна утвърдително, погълната от екзалтацията и затруднена да отвърне по-задълбочено на неговите въпроси.

Трей отдръпна ръката си внезапно, спусна диплите на полата ѝ, постави пръст под брадичката ѝ, долавяйки учестения ѝ дъх и изгарящото я желание за секс, при което заяви настоятелно, насилвайки я да преодолее вълнението и копнежа си:

— Кажй „Да, сър“!

Шокът от връщането към реалността не ѝ попречи да отвърне механично:

— Да, сър.

— Нима се чувстваш достатъчно навлажнена, за да можем да го направим най-последно?

— О, да — бързо откликна Емпрес и после тутакси се поправи:
— Да, сър.

— Искаш ли първо да разкопчея роклята ти, така че гърдите ти да се освободят?

— Моля ви, сър.

Трей се пресегна и разкопча повечето копчета, след което свлече роклята покрай раменете на Емпрес и освободи гърдите ѝ от стегнатата материя. Те се отпуснаха свободно и предизвикателно се разтърсиха.

— Трябва да ми кажеш „Благодаря“.

— Благодаря, сър — прошепна признателно Емпрес.

— Гърдите ти са много привлекателни и пищни, мис Джордан. Нима се опитваш най-безсрамно да привлечеш вниманието ми?

— О, не, сър. Не мога да си позволя такава дързост, сър. Това би било твърде нахално от моя страна.

Трей докосна нежно едното зърно, при което дъхът на Емпрес почти спря. Всеки нерв на тялото ѝ започна да трепери, сърцебиенето ѝ взе връх. Всички нейни сетива се изопнаха в очакване на следващото негово движение. Гърдите ѝ порозовяха от предизвикателството и се повдигнаха в отговор на допира с неговите ръце.

— Виж как реагира цялото ти тяло, мис Джордан! Зърната ти тръпнат от нетърпение да ги докосна.

— О, сър, ако искате го направете, но аз не бих си позволила дори да допусна това.

В същото време тя се люшна леко с цялото си тяло към Трей като израз на някаква интимна закачка-предложение.

— Може би още един урок по подчинение, ще те обогати. Повдигни се към мен, мис Джордан, така че да мога да докосна връхчетата на гърдите ти.

И като постави ръце под гърдите ѝ, Трей ги повдигна високо към устата си. После леко захапа зърната, докато усети как тръпката разтърси като електрошок тялото на Емпрес.

— Ако разрешаваш на мъжете да гаят гърдите ти и да смучат зърната им, някои могат да си помислят, че ти липсва благоприличие. Такова поведение не е най-подходящото за една млада дама. Не бива да

разрешаваш на нито един мъж да смуче зърната на гърдите ти. Ако го сториш, сочните ти пищни гърди никога няма да могат да се скрият отново в ученическата престилка. Нетърпеливостта ти не е твърде уместна. Предполагам, разбираш, че ако някой узнае на какво те уча в този момент, ще трябва да отрека всичко. Трябва да запазя репутацията си все пак. Не бива да се забравя, че имам някакво положение в това общество. И въпреки че съм страшно загрижен за твоето образование, предразположението ти към физическо стимулиране наистина е твърде нескромно. А сега кажи: „Искам да смучете зърната на гърдите ми, сър“ и ще видя дали си заслужила отлична оценка за примерно поведение и как върви моята безкрайно всеотдайна работа по твоето образование.

Разгорещен флирт, при който парадоксите се сблъскаха с морала, а удоволствието отричаше благонамереността и конвенционалното поведение, когато двама възрастни си играеха вече извън границите на екзалтацията, преодолявайки бариерите на традиционните неща.

— Ако ми напишете отлична оценка — промълви Емпрес с развълнуван глас, който отекна в тихата стая, — ще се постарая никога да не забравите този зимен ден, докато сте жив...

Страстното желание за любов бликаше от погледите и на двамата. Прелюдията бе свършила. Но точно тогава започна онова незабравимо утро.

Двамата се освободиха бързо от дрехите си и когато останаха голи и тръпнещи от нетърпение, телата им се сляха в най-невероятното изпълващо любовно чувство на екстаз. Утрото остана завинаги в спомените и на двамата, а кадифената завивка на шезлонга бе доста изпомачкана от буйната игра на двамата влюбени.

На сутринта къщата се изпълни с гости, поради което Треј и Емпрес трябваше да се простят със своя малък рай. Треј бе поканен в трапезарията за вечеря. Той облече тъмни панталони и копринена риза. Емпрес го съпровождаше, облечена в роклята от зелено кадифе, специално преправена, за да ѝ стане. Те седяха заедно, един до друг на масата, но не можеха дори да се докосват. И двамата живееха със спомена за незабравимите мигове на щастие и наслада от изминалата

седмица. С усилие се усмихваха на гостите, бърбраха с тях и разискваха въпроси, чиито отговори ни най-малко не ги вълнуваха. Истинско мъчение бе да понесат общуването с цяла дузина хора, които само пречеха на интимността и щастието им. Още повече, че всички те се опитваха да се докопат тъкмо до най-съкровеното от духовния им мир.

Разбира се, централната тема на разговори бе невероятно бързото възстановяване на Трей. Емпрес, като негов ангел-спасител, трябваше да приеме възторжените поздравления на всички гости, на които отвърщаше скромно и смирено. Тя нито познаваше някого от тези хора, нито пък предполагаше какво си мислят. Още по-малко я интересуваше защо те присъстват на това парти. Всички разговори се водеха около политиката. Те продължиха и в салона, където се преместиха всички след вечерята. Към десет часа с истинско облекчение Емпрес дочу как Трей обяви намерението си да се оттегли, тъй като се чувства изтощен. Блу и Фокс го отнесоха нагоре по стъпалата, седнал в едно от креслата, за всеки случай, да не би да се почувства зле, въпреки че вече се движеше доста добре. Блейз беше настояла за тези предпазни мерки, защото, като всяка майка, се тревожеше твърде много.

Емпрес бе пребледняла от ревност при вида на трите млади дами, които съпровождаха родителите си на партито и през цялото време не спряха да флиртуват с Трей. Тъй като тя бе представена като неговата медицинска сестра, а обществото се бе постарало да прибави още пикантни щрихи към портрета ѝ, всички много скоро забравиха за нея и я пренебрегнаха при вида на трите богати госпожици. Твърде неприятно бе да те обсъждат цяла вечер и, ако Хейзард и Блейз бяха проявили своята сърдечност и приятелско отношение, като с това ясно показаха на гостите как следва да се държат с Емпрес, то разглезените млади дами съвсем не проявиха почтителност и вежливост към нея, пренебрегвайки предупредителните погледи на родителите си.

След като Блу и Фокс отнесоха Трей в спалнята, веднага щом вратата се затвори след тях, Емпрес избухна:

— Това ли са жалките ти приятелки, с които си прекарвал времето си досега?

— Не им обръщай внимание — каза Трей с безразличен тон, докато откопчаваше копринената си риза. — Жени като Арабела, Люси и Фани не заслужават даже човек да се дуелира за тях.

— Но те бяха твърде груби! — възкликна Емпрес, изпълнена от възмущение.

— Наистина ли? — учуди се Трей и поясни: — Не съм забелязал, съжалявам.

— Ти не си забелязал даже! — разгорещи се Емпрес, възмутена от безразличието му. — Мили боже! Никога досега не съм срещала толкова надменни и горделиви сноби!

— Те са само богати млади дами. Това поведение е нормално за такива като тях.

Естествено Трей дори не подозираше какъв бе произходът на Емпрес и това напълно обясняваше последните му думи. Първия път, когато я видя, бе облечена в мъжки износени дрехи, без пукната пара, без никакви данни за семейството, от което произлиза. А освен всичко, младите дами, които той познаваше, бяха до една празноглави снобки. Напълно естествено бе такива богати високомерни госпожици да не се понравят на Емпрес.

— И ти наричаш това поведение нормално, а грубостта им — съвсем в реда на нещата?!

Емпрес явно бе раздразнена и засегната не толкова от забележката на Трей, колкото от неприятната ситуация, в която някакви си парвенюта можеха да я пренебрегнат и унижат до такава степен.

— За бога, Емпрес — извика Трей, изправен пред нея, с полуразкопчана риза, — какво съм виновен аз, че те са толкова противни.

— Често ли общуваш с жени от този тип? — обидено го попита Емпрес и си представи Трей, заобиколен от млади жени, които усилено го ухажваха и ласкаеха.

— Какво имаш предвид под „общуване“? — попита Трей с много внимателен тон, като си даваше сметка, че си има работа с явно разсърдена жена, чиито чувства в този момент оставаха непонятни за него.

— Имам предвид да излизате заедно, да ги водиш на тържества, на опера, или каквото там, по дяволите, може да се прави в тази забутана част на страната.

Трей я изслуша търпеливо и учтиво. Разбира се, бе общувал доста по-плътски и нетрадиционно с много жени, но тъй като съвсем

не бе сигурен какво е нейното настроение в този момент, предпочете да не влиза в такива подробности и признания.

— От време на време — отвърна той любезно с невъзмутим тон. Но в същото време си спомни, че има славата на най-търсения и ухажван ерген в цяла Монтана, още от времето, когато бе на осемнадесет години.

— И как издържаш на такива изпитания?

— Едва — отговори Трей с усмивка, захвърли ризата си на пода, разтвори широко ръце и добави: — В главите и на трите, взети заедно, няма и една унция мозък.

Успокоена от получения отговор, Емпрес се приближи, сгуши се в прегръдката му и с типичното за жените любопитство и подозрение попита:

— Наистина ли?

— Честна дума! Изобщо не ги харесвам.

— Е, те със сигурност те харесват твърде много — измърка Емпрес, заровила лицето си в гърдите му, като внезапно я завладя чувството на самота след срещата си с толкова много непознати хора, особено след кохортата от млади жени, преследващи Трей, и демонстрацията на богатство, която изобщо не бе трогнала семейство Брадок-Блек. Тя изведнъж си припомни бедната планинска къща и гладуващите си братя и сестри, които я очакваха с нетърпение. Трей вече напълно се беше възстановил, но уговорката им си оставаше в сила, докато не изминеха трите седмици. При факта, че златото вече бе поставено в багажите ѝ, тя се чувстваше задължена да спази условията от техния договор.

— Нима има някакво значение дали тези жени ме харесват!? — опита се да се измъкне Трей. — Мисля, че няма да е никак лошо да позвъня на прислужницата и да поръчам част от онази прекрасна торта с глазура. Ще си сложа парчето на коремчето ти и ще си го изям.

Емпрес го погледна закачливо и леко намръщено, промърморвайки с усмивка на лицето:

— Ти си направо скандален!

— Но и забавен, нали? — каза Трей и се наведе да я целуне нежно.

Двамата останаха усамотени до чая на следващия следобед, сервиран в западния салон. Начело на масата бе седнала Блейз, която замести мъжете в тази им роля.

Голяма част от територията на Монтана бе заселена от южняци, привлечени от златото през 1863 година или изгонени от собствените си домове по време на Гражданската война. Всички те пиеха с удоволствие бърбън, със или без минерална вода, и масово гласуваха за демократите. Когато Трей и Емпрес се появиха, гостите вече бяха започнали да си пийват, като гръмогласно и язвително обсъждаха републиканските политици.

— Ако Сондърс си въобразява, че може да прокара законопроекта до главния държавен адвокат с помощта на Карлайл през следващата есен, когато станем щат, ужасно се заблуждава и пръска страшно много пари, които иначе би могъл да използва по-разумно.

— Трей, как мислиш, какви са шансовете на Карлайл при положение, че Дойл е включен в бюлетината? — при този въпрос някой придърпа Трей да седне между мъжете около камината.

Блейз тутакси се притече на помощ на Емпрес и след като ѝ направи комплимент за изумително красивата зелена рокля от шевиот на „Крийд“, която подчертаваше очарователните ѝ зелени очи, тя я съпроводи до масата, където дамите пиеха своя чай. Всички бяха насядали на красивите столове със специални бродерии, изработени първоначално от Мария Антоанета от Аврил, автор на много такива шедьоври от вълна и златна обшивка. Емпрес учтиво прие поканата да изпие един чай с дамите, слушайки любезно разговорите им, които се въртяха основно около дрехите и пазаруването. Като хвърли извинителен поглед към Емпрес, Блейз учтиво отвърна на въпроса на госпожа Макгинис за новите интериорни решения на някой си Уърт. По-нататък дискусиата се насочи към екстравагантните стени, боядисани в зелено и към въпроса дали не е твърде вълнуващо да си шиеш при моделиера, който облича кралските величия на цяла Европа.

В един момент Блейз успя да привлече Емпрес в разговора, за да я накара да се почувства малко по-комфортно, но трите млади госпожици изобщо не пожелаха да обелят и дума с нея. Майките им, които доста по-добре познаваха богатствата на фамилията Брадок-

Блек, се представиха по-възпитано и, макар и с неохота, размениха няколко думи с Емпрес.

Трей напълно осъзна неловкото положение, в което бе изпаднала Емпрес, седейки сред надменните млади госпожици. Това го накара да съобщи след около половин час, че е крайно време за неговото лекарство.

Оуен Фаръл се опита да осуети намеренията на Трей да се оттегли с Емпрес, като предложи любезно с лъчезарен тон:

— По дяволите, Трей, защо не накараш малката лейди да ти донесе лекарството тук, вместо сам да се качваш. Можем да изиграем един бiliarд, което не вярвам да ти навреди особено, ако просто си поседиш и погледаш отстрани.

Трей погледна безпомощно към Хейзард с надеждата, че баща му ще се притече на помощ, но той бе зает с изясняването на реалните граници на резервата до Гърмящата река, които не биваше да бъдат засегнати, и поради това не чу забележката на Оуен.

— Всъщност мога да почакам с лекарството — каза Трей с равен тон, като си помисли, че ще опита да се измъкне с Емпрес в момента, в който мъжете се изтеглят към салона с бiliarдната маса.

— Глупости, синко, не бива да си отлагаш лекарството. Хей, малка госпожице — провикна се Оуен.

Трей изруга съвсем тихо под носа си. Когато всички жени повдигнаха погледи, Оуен размаха чашата си с уиски в посока към Емпрес.

— Малкият ангел-хранител в зелено, Трей има нужда от лекарството си. Ти си завеждащата по тази част, нали? Може би ще кажеш на някоя прислужница от какво имаш нужда.

Трей бе абсолютно непроницаем, когато в следващия миг всички извърнаха погледи към него. Той тихо отсече:

— Разбери, Оуен, мога да си взема лекарството и по-късно.

— О, не, момко, нали трябва да оздравяваш! — отрязва го Оуен, който, след като си пийнеше две чаши, вече не можеше да бъде спрян, а питието, с което посочи към Емпрес, бе четвъртото поред.

Трей повдигна рамене, отказа се от идеята да се измъкне от стаята и се усмихна едва забележимо на Емпрес.

Тя разбра неговите намерения и реши да се възползва от възможността сама да напусне салона за известно време.

— Ей сега ще го донеса — отвърна тя вежливо, страшно доволна от появилата се възможност да се измъкне от тази обстановка и от безсмислените разговори, в които по неволя трябваше да участва. Още преди пийналият Оуен да бе направил поредната си забележка, тя вече се бе запътила, като с очарователна усмивка на лицето съобщи, че се връща съвсем скоро.

Разбира се, остана горе, колкото е възможно повече, чувствайки огромно нежелание да се върне отново в компанията на безразличните млади госпожици и техните отегчителни майки. Тя напълно разбираше необходимостта семейство Брадок-Блек да общува с тези хора от гледна точка на политическите цели и обстоятелства, но, честно казано, предпочиташе самата тя да не участва в подобни събирания. Когато усети, че отсъствието ѝ можеше да бъде забелязано, Емпрес наля в една чаша подсилващата отвара от шипки, пое си ободрителен дъх и се приготви да срещне отново студените погледи на женската половина от компанията.

— Емпрес Джордан — звучи като танцуваща кралица...

Гласът, който Емпрес чу да произнася собственото ѝ име, я шокира. Още повече острият, подигравателен, почти саркастичен тон! Тя тутакси спря, зашеметена от изненада. Ръката ѝ остана неподвижна на полираните гладки перила, а самата Емпрес се закова на площадката, разпознавайки гласовете на дамите, които я обсъждаха.

— Тихо, Арабела, някой може да те чуе! — каза заговорнически втори мек, леко фъфлещ, женски глас.

— Ти замълчи, Фани. Мъжете са в билиардния салон, а майките ни седят с госпожа Брадок-Блек и пият третия си чай. Ти винаги си била изключително предпазлива и страхлива, като мишка!

— За бога, Арабела, внимавай с маниерите си! Въпреки че не може да се каже, че имаш чак толкова изискани маниери, за да се притесняваш за тях — прошепна трети женски глас, който по всяка вероятност трябваше да е на Люси.

— Точно ти ли ми говориш за маниери, Люси Роджърс. Нали ти ни измъкна от салона, за да видим уж новата ти рокля. Като че ли не е ясно кого всъщност искаше да видиш!

— Недей да се заяждаш, защото ти самата също искаш да го видиш, нали?

— Толкова е очарователен! Като древногръцки бог! — изговори Фани с изпълнен от възхищение глас.

— По-красив е и от бог — обяви Арабела — и той знае това.

Не бяха малко жените, които усещаха магията на очарованието и привлекателността на Треј през всичките тия години.

— Той изобщо не е суетен, Арабела! Толкова е сладък...

— Фани, хайде спести си момичешките възклицания. И без това сме съгласни с теб. При това е достъпен, не само не е суетен.

— Е, ако можеш да пробиеш през цялата тълпа от негови обожателки — подметна на място Люси.

— Тази вечер поне няма такива съпернички — заяви Арабела с тон, подобаващ на сериозна жена със самочувствие.

— Тогава коя от нас ще влезе първа в стаята, където мъжете играят бiliarд? — попита Люси с треперлив глас. — Аз например съм сигурна, че баща ми непременно ще се намръщи.

— Аз ще го сторя, за бога! А вие, бързливки такива, можете да ме последвате!

— А може би той изобщо няма да разговаря с нас — отбеляза боязливо Люси, — както ми изглежда, той няма време за никого друго, освен за своята *сестра*.

Преди да произнесе презрително тази дума, Люси умишлено замълча за секунда.

— Нали знаеш, че всички познават Треј и неговото отношение към жените. За никого не е тайна. Пък и славата му се носи от доста време — заяви самонадеяно Арабела, като продължи: — Още повече, че мъже като Треј винаги са имали много жени. Какво очакваш от него, когато е заплатил петдесет хиляди долара, за да я притежава? Разбира се, че трябва поне да ѝ обръща внимание.

— Не мислиш, че връзката им е сериозна, нали? — изфъфли Фани. — Той я гледа така... замечтано.

— Не ставай смешна! — отсече Арабела. — Това си е същият Треј. Той никога не взема тези неща насериозно. Особено пък с някаква си уличница.

— Петдесет хиляди долара може да са началото на нещо твърде сериозно, поне така каза татко на мама.

— Петдесет хиляди са нищо за Треј. Той може да изгуби такава сума и на покер.

— Не зная — протяжно заяви Фани, — видях как той я гледаше в спалнята си, когато ги посетихме миналата седмица. Мама каза, че също е забелязала какви погледи й хвърля, и че Треј, макар и болен и на легло, изглежда така разпален по нея, че явно никак не е безразличен.

— Това означава, че майка ти не е виждала как Треј по навик оглежда жените и какви погледи им хвърля. Тези сиви очи могат да те изпепелят понякога. Казват, че нито една жена никога не му е отказала. Така че престанете да се тревожите за нищо — обяви накрая Арабела, — защото скоро ще настъпи денят, в който на Треј ще му омръзне с малката уличница, която е купил в публичен дом, и едва ли ще дойде момент, в който да пожелае нещо повече от секс с нея.

— И татко казва така — потвърди Люси, видимо доволна от общото мнение, че Треј явно не е твърде зависим от Емпрес.

— Все пак не съм уверена — продължи да настоява Фани. — Само ако бяхте видели как я наблюдаваше.

— Толкова си глупава! Няма ли най-после да пораснеш и да разбереш, че такива погледи са нещо съвсем обичайно и не са нищо повече от най-обикновена мъжка похотливост. А сега идваш ли с нас в салона при мъжете, или ще стоиш тук и ще размишляваш какво ще стане с тази платена уличница и Треј?

— Не само ти искаш да го видиш — възпротиви са смело Фани, обезпокоена от недоразуменията с Арабела.

— Какво можеш да направиш ти, Фани, даже да успееш да привлечеш интереса на Треј? Толкова си страхлива, че ще умреш от притеснение.

— Съвсем няма да умра от притеснение, Арабела Макгинис. Не си мисли, че си единствената жена, която знае какво да каже на един мъж!

— Ако вие двете престанете да се карате за особата на Треј — намеси се кротко Люси, — ще можем най-после да влезем заедно в билиардната зала и да го видим в натура. Подобни разговори — как да се домогнеш до него или да привлечеш вниманието му — са толкова излишни, че единственото нещо, което трябва да се знае и което половината женски свят, обитаващ Монтана, признава, това е, че, за да си добре с Треј, трябва да знаеш една-единствена дума: „Да“.

— Стига, разбира се, да те забележи изобщо — поясни Арабела.

— Сама ще му се натрапя — обяви Фани.

— Я се стегни! И преди теб са го правили. Той така се е прочул с мъжествените си изпълнения, че няма да си първата на опашката от обожателки.

— Тогава ще забременея от него. След това ще се ожени за мен и двамата ще си заживеем щастливо — очите на Фани буквално грейнаха от романтичните ѝ измислици.

— Попитай Шарлот Танджън, Луиса, Майа или някоя от младите дами, които се изпожениха набързо през последните години и платиха доста за женихите си, дали такава вероятност се появява така лесно? — Арабела доста се бе разгорещила, но реши да не споменава факта, че нито една от споменатите дами не е била преди това добродетелна девственица. Скромна, и целомъдрена или не, Треј и неговата надеждност се преценяваха в огромните суми, които той бе склонен да плати, само и само да не се жени. По тези въпроси, които по-скоро приличаха на сделки, отколкото на каквото и да е друго, нямаше място за никакво порицание или критика. Можеше да става дума по-скоро за човечност и добрина.

— Не си права! — възкликна Фани.

— О, напротив! Фани, ти си като току-що излязла от детската градина. Господи, колко си наивна! Треј не е мъж, който е готов така лесно да се ожени. — Тонът на Арабела бе крайно самодоволен.

— Като сте толкова умни и опитни, как тогава смятате да привлечете вниманието му? Нали толкова години само го преследвате! — разгорещено заяви Фани.

— Баща ми в удобен момент ще им предложи подходяща сделка, в която да обединят усилията и печалбите си с Хейзард. Сватбата ни ще се окаже съвсем изгодна и престижна и за двете семейства — заяви Арабела и докосна русите си къдрици. — Толкова ли не знаеш как стават тези неща! Няма място за никакви романтични любовни романи. Всичко е само в парите. А моят баща има вече почти толкова, колкото и бащата на Треј. Виждаш колко удобно е всичко...

— Между другото — прекъсна ги Люси, — възнамерявам да вляза в билиардната зала. Мисля, че Треј е все още свободен, тъй като не виждам годежен пръстен на ръката ти, Арабела.

След тези думи гласовете на трите дами заглъгнаха в посока към салона, където мъжете играеха билиард.

Емпрес бе онемяла от изумление и шок след всичко, което току-що бе чула. Това бе не толкова някакво ново откритие, а по-скоро доказателство на всичките ѝ мъчителни догадки, предположения и съмнения. Разговорът, който бе дочула, промени в огромна степен всичко, което до този момент тя не бе пожелала да признае пред самата себе си. В топлатата нежна прегръдка на Треј, докато той я галеше нежно и двамата изгаряха от взаимни чувства и привличане; докато сетивата ѝ изцяло попадаха в плен на неговия невероятен чар и добрина, тя леко и без да забележи пренебрегваше тежката истина за взаимоотношенията им. Беше си позволила да се заблуди, да разреши на романтичното и безгрижно ежедневие да заличи прозаичната истина за доскорошния ѝ живот. Бе предпочела да сънува златни сънища.

В този миг жестоката реалност изведнъж я изведе от съня. Голата истина за онова, което всъщност ги свързваше с Треј, вече незавоалирана от заблуждаващи чувства и емоции се стовари с цялата си тежест върху нея. За нея бяха заплатили, както се купува предмет. А това само по себе си я поставяше в някаква определена категория съгласно всички житейски правила. Каквито и да бяха нейните лични мотиви, общественото мнение бе изградено и непоклатимо. Тя от самото начало знаеше за последиците от всичко, но...

Причината за всичко бе Треј, неговата усмивка, топлина, съвместните им мигове на щастие, когато Емпрес си мислеше, че е някъде в рая, далече от проблемите и тежката съдба. Красивият и добър Треј, който нито веднъж не пропусна да запомни онова, което тя харесваше и предпочиташе, дори любимото ѝ цвете, което тя бе споменала само веднъж мимоходом. Очарователният Треј, който винаги бе добър с нея. Винаги. И толкова привлекателен, че тя изпитваше необходимост да го докосва стотици пъти на ден. Само един поглед към него бе достатъчен, за да го пожелае. Бруталният разговор на трите госпожици още отекваше в ушите ѝ: „уличница... петдесет хиляди долара... изгарящият поглед на сивите му очи...“.

Всичко това бе поредната игра на Треј, с поредната любовница. Не беше чудо на любовта, нито пък невероятна страст и привличане, както Емпрес си въобразяваше. Нито пък бе сбъдната мечта. За Треј това навярно бе едно обикновено приключение с още една всеотдайна жена. Стотици извинения можеха да заличат слух след слух и жена

след жена около особата на Трей. Това си мислеше Емпрес в този момент и още повече се натъжаваше.

Но дори и да отрече, да отхвърли, да се отметне или да се измъкне от истината, в края на краищата, той се бе наслаждавал на всичко, което се случи между тях. Или вече му бе станала безразлична!?

Първият импулс, който Емпрес почувства в този миг, бе да напусне къщата възможно най-бързо. Здравият разум обаче надделя спонтанното чувство на обида и изолираност и тя с мъка се опита да изчисли колко дни оставаха до края на уговорката им с Трей. Шест или седем? Дали не бяха по-малко? Изведнъж ѝ се стори, че времето, което ѝ оставаше да спазва по договора им, е само миг, а после — цяла вечност! В следващия миг тя разсъди трезво. Дали ако сега се измъкнеше, щеше ли да му липсва? Дали нямаше да я преследват? Кой ли щеше да тръгне след нея и с каква цел?

Объркана и разтревожена, в главата ѝ се заредиха хиляди мисли и въпроси, докато накрая се съвзе и си наложи да обмисли сериозно положението. Не можеше да избяга точно сега, когато къщата бе пълна с гости. Ако имаше вероятност да я проследят, то отсъствието ѝ щеше да бъде забелязано твърде скоро. В такъв случай можеше да изчака, докато родителите на Трей и гостите им си тръгнат обратно за Хелена в неделя следобед и през нощта срещу понеделник, когато Трей заспеше дълбоко, тя щеше спокойно да се измъкне. Така можеше да спечели шест-седем часа преднина. Трей нямаше сили да издържи толкова продължителна езда, и то в седнало положение на коня. Блу и Фокс пък щяха да съпровождат Хейзард и Блейз, така че нямаше да има никой, който да може веднага да се впусне след нея. В такъв случай Емпрес щеше да има предимство пред евентуални преследвачи, ако изобщо някой тръгнеше след нея.

В същия миг тя изпита ужасни угризения, че ще си вземе златото, без да е спазила докрай уговорката им, но се успокои като си спомни, че Хейзард ѝ бе обещал всичко, което пожелае, в нощта, когато донесоха ранения Трей в дома им и че тя благородно бе отклонила това предложение. Разбира се, парите, които тя щеше да отнесе за братята и сестрите си, бяха далеч по-малко от сумата, която Хейзард бе казал, че може да ѝ плати за това, че спаси живота на Трей.

Тези мисли я поуспокоиха и тя съумя да се върне към действителността. Влезе в салона с билиардната маса с невъзмутимо изражение на лицето. Трей изпи лекарството си без всякакви уговорки и пререкания, усмихна се лъчезарно, подавайки обратно чашата на Емпрес и каза:

— Вече се чувствам освежен.

Емпрес също се усмихна, макар и малко насила, но в суматоката и цигарения дим тази подробност остана незабелязана от Трей, който като всеки мъж невинаги бе толкова наблюдателен, още повече, че той си мислеше, че неговите приятелки са винаги доволни. Последната седмица, прекарана заедно с Емпрес, бе една непрекъсната идилия от сладости и удоволствия, каквито той самият, макар и потънал в разкош и богатства, никога не бе изпитвал. Как би могъл да забележи след всичко това, че някаква прикрита като хамелеон превратност щеше да сложи край на цялото това удоволствие и щастие от последните дни.

Не, той изобщо не допускаше какво бе намислила Емпрес.

Тя, на свой ред, съзнателно си наложи да играе ролята си докрай, правейки се на вежлива, когато ѝ говореха, оживена, дори в компанията на презрително настроените дами — нещо, което допадна на Трей. Когато Арабела се опита да я унижи с някаква недотам вежлива забележка, тя бе остро порицана от собствения си баща. Стремешът на младите дами да подронят авторитета на Емпрес ни най-малко не попречи на всички мъже да се възхитят от очарователната мис Джордан.

Емпрес сама не разбра как успя да издържи и по време на вечерята. Тя успя и да се сгуши в прегръдката на Трей същата нощ, без да заплаче горчиво. Неделята мина едва-едва с отегчителен обяд и последващ чай. Емпрес със задоволство проследи как колата на семейство Брадок-Блек, боядисана в кралско синьо и с позлатени брони, потегли от малкия гараж на вилата.

Обхвана я трепетно вълнение, когато осъзна, че остават отново сами с Трей. Беше изтормозена от това, че трябваше да се преструва и да води безсмислени разговори с всичките тези досадни гости. По време на вечерята нервите ѝ вече не издържаха и когато на някакъв елементарен въпрос, касаещ избора ѝ на ястие, отвърна с прекалено

дълъг, сложен и неясен отговор, Трей я погледна през малката масичка, поставена по негово нареждане близо до камината в малката трапезария на втория етаж, и попита разтревожен:

— Случило ли се е нещо?

— Не! — отвърна му тя толкова припряно, че Трей я изгледа подозрително.

— Сигурна ли си? — попита той със сериозен тон, след което бързо добави: — Не бива да се впечатляваш от нищо, което тези хора са ти казали или причинили по време на гостуването им тук. Поднасям ти своето извинение, ако съм сигурен, че то би ти помогнало да преодолееш обидата от нахалното поведение на тези глупави, безочливи жени.

Трей се усмихна и повтори още два пъти извиненията си. После се пресегна над колосаната бяла покривка, хвана малката ръка на Емпрес, след което добави:

— Ако не бе дошло времето за законодателната сесия и ако аз самият не бях боледувал, те едва ли щяха да се изсипят у нас. Моля те да ме разбереш!

Емпрес едва сдържа сълзите си. Как можеше да бъде толкова нежен и добър! Нищо чудно, че толкова жени го обичаха. Именно тази мисъл ѝ помогна да преодолее тъгата си. В края на краищата тя се бе оказала още една в дългата редица от негови обожателки. Емпрес си наложи да се усмихне, макар и едва-едва, след което каза:

— О, бъди сигурен, че те разбирам напълно. Не съм се задълбочила толкова. Наистина. Няма причина да се тревожиш. Струва ми се, че пийнах повече вино. А когато пия, говоря повече и по-бързо. Как мислиш, дали ще вали сняг тази вечер?

Трей ѝ отвърна учтиво и любезно, въпреки че начинът, по който тя смени темата на разговора, бе също толкова неспокоен, както бе и бърбренето ѝ преди това. Трей реши, че този претоварен уикенд навярно ѝ се бе отразил зле.

Загрижен за нейното безпокойство и нервното ѝ напрежение, тази нощ Трей бе по-нежен от всякога и я любил с цялата си обич и чувственост. И когато накрая я прегърнал, унасяйки се в сладък сън, той не забелязал сълзите, които се стичаха по страните ѝ.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Емпрес търпеливо дочака полунощ, измъкна се от леглото и бързо се облече. Тръгването ѝ не бе никак трудно. След като облече старите си дрехи, тя трябваше да вземе единствено дисагите със себе си. Промъкна се тихо по стълбите на прислужниците и излезе през вратата на кухнята.

Тя леко потръпна от внезапния хлад, когато пристъпи извън прага на вратата. Нощта бе ясна, с пълна луна, а температурите — доста под нулата. Слава богу, подухваше съвсем слаб ветреца. Когато имаше виелица и вятърът фучеше силно, човек можеше да измръзне по-бързо, отколкото в безветрено време.

За да не привлече вниманието на някой от къщата, Емпрес постоя известно време на тъмно, взирайки се с ококорени очи, докато свикна с тъмнината. Кловър очевидно се зарадва, като я видя. Подобно на малко кученце, се опита да потърка муцуната си в тялото на Емпрес, докато тя я оседлаваше. Дали да вземе още един кон? Емпрес се подвоуми, но после реши, че това няма да е кражба. Просто щеше да вземе още един жребец под наем. Ако трябваше да снабди с провизии семейството си за зимата, със сигурност щеше да ѝ потрябва още един товарен кон.

Десетина минути по-късно Емпрес изведе двата коня тихичко от конюшната, оглеждайки се наоколо с предпазливост. Вървя пеша, като ги водеше за юздите, в продължение на повече от километър, чак тогава възседна Кловър. Тя слизаше от време на време и вървеше, за да предпази краката си от замръзване. До сутринта се озова на един час езда от кръстовището на Кресуел. Това, по което тя се движеше, не беше път, а по-скоро утъпкана от многото пътници диря. Тъй като точно тук се разклоняваше и реката, преди години търговците бяха построили нещо като междинна спирка. Сега това бе най-близката спирка за фермерите, които обитаваха богатите планински долини.

Кресуел бе твърде далеч от тяхната планинска къщичка. Въпреки че бе чувала за това място, тя никога не бе стигала дотук с баща си, но

сега реши да спре, за да купи подаръци за семейството си. Възнамеряваше да зареди с най-необходимите продукти: брашно, захар, кафе, чай, шунка, сушени ябълки и кондензирано мляко. Също така дрехи и обувки за децата. Освен това и подаръци за Коледа, които никой от тях не бе получавал отдавна.

Все още бе доста тъмно, когато Емпрес почука на вратата и събуди Кресуел. Той се чудеше що за жена е тази, която го събужда по никое време и започва да пазарува толкова неща така пестеливо и скромно. Учуди го и фактът, че облечената в раздърпани мъжки дрехи млада жена заплаќа със злато. Странно бе, че е яздила цяла нощ, за да пристигне призори на това място. Емпрес с явна неохота отвърна бегло и кратко на пороя въпроси. Тъй като Ед Кресуел отдавна държеше тази междинна странноприемница, изобщо не го учуди нежеланието на Емпрес да му обясни откъде идва, коя е и защо се е озовала по това време при него. Повечето от хората, които спираха тук, не обичаха да дават каквито и да било обяснения за себе си.

Натовариха конете със закупените от Емпрес вещи, завързаха здраво торбите и когато тя се отправи в североизточна посока, Ед Кресуел дълго гледа след нея, докато Емпрес се изгуби от погледа му.

След като се увери, че Кресуел не я вижда вече, Емпрес рязко изви Кловър и потегли на северозапад, към скритата в планината долина, където я чакаше семейството ѝ.

Не можеше да се отърси от мислите за Треј. Тя си спомни как се събуждаха сутрин — целувката, с която я даряваше Треј вместо „Добро утро“; как сядаха да закусват заедно; спокойният, улегнал вид, мургавата кожа и невероятния апетит, с който той се хранеше — нещо, за което тя искрено му завиждаше. Спомни си какво голямо удоволствие бе да прокара пръстите си в дългата му тъмна коса, когато той се надвесваше над нея с усмивка. Емпрес въздъхна дълбоко, усещайки колко близък и скъп ѝ бе станал Треј. Дали нейните взаимоотношения с Треј се бяха оказали напразен, безуспешен опит да се промени традиционното му виждане за жените. В този миг тя си припомни многобройните му обожателки.

Дочутият разговор между трите госпожици се бе оказал толкова съществен и полезен, си помисли Емпрес. В противен случай, изкушението да остане при него с всеки изминат ден растеше все повече и повече. Рискът да бъде изцяло завладяна от неотразимия му

чар, и то завинаги, бе твърде голям. Той бе раздавал обичта си на твърде много жени. Боже, с колко много жени се бе любил! По-добре — сега да я боли и да страда, отколкото след това да се измъчва от скръб! Тя тихо си каза, че решението, което бе взела, е най-доброто възможно и че трябва да бъде спокойна. Трей Брадок-Блек не бе човек с трайни връзки и познанства. Вътрешният монолог по време на ездата не ѝ помогна да преодолее страданието от раздялата си с Трей. В гърдите ѝ бе заседнала огромна мъка.

В момента, в който Емпрес се скри от погледа на Кресуел и свързко на северозапад, Трей беснееше в къщата, раздавайки ругатни и команди наляво и надясно, като едновременно запасваше вълнената си риза в изтърканите си панталони. Той obu два чифта вълнени чорапи, после нахлузи мокасините, високи до глезена. В този момент се появи един от слугите, който бързо донесе палтото му от бизонски кожи.

Суматохата и паниката настанаха около осем и половина, когато, събуждайки се, Трей установи, че топлото тяло на Емпрес липсва. Виковете и крясъците му изплашиха всички слуги в къщата. Само най-смелите от тях дръзнаха да се качат на втория етаж, за да разберат какво се е случило.

След като слугите притичаха до конюшната и установиха, че два коня липсват, Трей осъзна, че цялата идилия най-ненадейно бе свършила. Никой не посмя да спори с Трей, макар че много от слугите искаха да му напомнят, че здравето му е все още в опасност и че едно такова продължително препускане из планината можеше да се окаже фатално за изтощения му организъм. Слугите обаче прецениха, че при такива обстоятелства, когато господарят им е побеснял, е по-добре да си мълчат и тайно съобщиха в Хелена за случилото се. До завръщането на Хейзард и Блейз трябваше да се чакат инструкциите на Хейзард. Затова икономът Тимс само заяви: „Намерете го!“ и затвори слушалката.

За десетина минути Трей бе напълно готов. Той си сложи колана за оръжията над коженото палто и скри уинчестъра в дисагите. Емпрес имаше няколко часа преднина, но следите ѝ в свежия сутрешен сняг бяха като една блестяща диря.

Трей рязко отрече необходимостта някой да го съпровожда. Искаше да бъде сам, когато я догони. Тя му трябваше напълно сама и беззащитна, помисли си той малко раздражено, докато проверяваше за последен път коня си. Някаква необузdana ярост обзе цялото му същество. Тя се бе осмелила да го напусне! Трей бе така раздражен и вбесен, че единственото нещо, което осъзнаваше ясно, бе, че иска да я върне обратно. Причините за това той не можеше и не искаше да си обясни, а още по-малко да разсъждава по тях. Само знаеше, че не иска да има свидетели тогава, когато щеше да я залови. Ето защо забрани някой да го съпровожда и ги увери, че ще се справи сам. За целта се наложи да ги излъже, като им обясни, че Емпрес живее само на двадесет километра високо в планината и че той ще стигне дотам за около три часа. Всичко това бе произнесено с такъв студен, отмерен тон, че никой от тях не пожела да му се противопостави.

В един и половина часа той стигна до кръстовището на Кресуел, след като бе поддържал лек галоп почти през цялото време. Трей нареди да нахранят коня и да го напоят, а през това време разпита собственика кога бе пристигнала Емпрес и какво бе купила. Трей плати на Кресуел злато за дадените отговори, но отказа да му даде каквито и да е обяснения. Самият Кресуел изобщо не настоя, защото съзря гневния поглед на Трей и ръцете му, опрени на пищовите.

За десет минути езда в посоката, в която бе поела Емпрес, Трей откри мястото, където тя рязко я бе променила.

В низината на Елбоу Пас Емпрес за десети път се протегна към багажите, за да провери дали куклата, която купи за Женевиев не се е счупила. На зачервеното ѝ от студа лице се изписа щастлива усмивка. Децата щяха да изпаднат в екстаз, като видеха коледните си подаръци. Женевиев, която бе на осем години, никога досега не бе имала истинска кукла. Емпрес си спомни собствените си редици от порцеланови госпожици, изоставени в суматохата и бързината, когато семейството напусна замъка.

Последното обжалване също бе пропаднало и баща им трябваше да бъде изпратен в затвора, задето бе убил сина на Рошфорт. Напуснаха дома си с твърде малко багаж — парите, които можаха да съберат, няколко ценности, набързо опаковани, бижутата на майка ѝ.

Но сега всичко това се бе изчерпало. След пет години местене... първите две години в Монреал, но когато до тях достигна слухът, че детективите на Рошфорт разпитват за граф дьо Джордан, семейството отпътува на запад, към дивата граница, където човек можеше да се скрие за цял живот. Като предпазна мярка те решиха да преминат границата и да навлязат в пределите на Монтана, където с малкото останали средства закупиха малката планинска къща. Гледката бе прекрасна и величествена, а всичко наоколо — диво и непокътнато. Бедата бе там, че никой от семейството нямаше и понятие за живота в планината, а и никой досега не бе гледал добитък.

Със златото, което носеше в чантите, Емпрес бе сигурна, че ще имат достатъчно пари, за да купят повече коне, необходими за пролетната оран. Един кон съвсем не бе достатъчен, за да се оре цялата земя. Досега всички участваха в оранта, като натискаха ралото, за да подпомогнат Кловър. Така бяха успели да изорат и засеят цели шест акра миналата пролет. В страна, където всички оряха обикновено с по четири коня, усилията, положени от децата и Емпрес, бяха просто героизъм. А тези шест акра изобщо не бяха достатъчни за оцеляването им.

Освен коне с парите щяха да купят и други неща. Щяха да си върнат предишния живот.

— Благодаря ти, Трей — прошепна тя в студеното утро, — за всичко!

След тези сладки мечти, Емпрес се върна към реалността и към онова, което ѝ предстоеше. Тя пришпори Кловър, поглеждайки към сгъстените облаци на запад. Едва ли щеше да завали сняг и ако в междинните долини нямаше много преспи, тя щеше да си бъде вкъщи, преди да се стъмни.

Те я забелязаха, когато пресичаше дефилето през тесните планински възвишения. Воден от логиката и предпазливостта, наследени от баща си, Гай бе поставил часови да следят през последните два дни. Самият той прекарваше също доста време като часови, защото по-малките деца не можеха да седят на едно място, без да мърдат, повече от пет минути. Цялата къщичка се изпълни от щастливи викове и крясъци, а децата мигом се накачулиха на двата прозореца, за да видят как най-голямата им сестра се завръща у дома.

Обут в огромните ботуши на баща си, Гай я посрещна, поемайки юздите на Кловър. В очите му блестяха сълзи, въпреки че се опитваше да се държи като мъж и да не издава вълнението си. Бяха останали само ботушите на баща им и децата се изреждаха да ги носят. Затова сега всички бяха излезли боси в коридора, за да посрещнат Емпрес. Всички я приветстваха щастливи и доволни, че се е завърнала. Емили и Женевиев крещяха възбудено и подскачаха оживено от радост, а малкият Едуард, хванал се здраво за полата на Емили, подвикваше щастливо „Преси! Преси!“. От пронизителния му гласец пиленцата започнаха също да писукат.

Като ги чу, Емпрес въздъхна облекчено — значи храната им бе стигнала. Беше им наредила да убият пиленцата, ако трябва, само и само да не гладуват. Но това беше само в краен случай, иначе можеха да се хранят с яйцата дълго време.

Като слезе от Кловър, Емпрес силно прегърна Гай и се спусна към вратата, където сграбчи Емили и Женевиев в ръцете си. Женевиев се разплака и хълцайки повтаряше:

— Не си ни забравила...

Емпрес погали личицето ѝ и каза:

— Успокой се, мило мое! Никога не мога да ви забравя! Винаги ще се грижа за вас. Вижте какви подаръци съм ви донесла.

Когато Женевиев се успокои и се усмихна, Емпрес се приведе, прегърна протестиращия Едуард и също се разплака от щастие, че отново си е у дома. Едуард пляскаше с ръчички и викаше нетърпеливо: „Подаръци! Подаръци! За мен също!“.

Той се бе притиснал към нея с такава обич, че Емпрес за пръв път си помисли, че е постъпила правилно, като се раздели с Трей. Тя винаги бе полагала грижи за децата. Те самите имаха нужда от нея, от по-голямата сестра, която ги защитаваше, глезеше, наказваше и обичаше. Те имаха нужда и от храната, която Емпрес им бе донесла няколко дни по-рано от очакваното. Все пак Трей щеше да се справи много по-лесно с факта, че го бе напуснала няколко дни по-рано, отколкото децата, които щяха да стоят гладни. Емпрес притвори за момент очи и прегърна силно малкия Едуард. Наум тя си прошепна: „Сбогом, Трей! Толкова трудно бе да те напусна след радостта и щастията, с които ме дари!“.

Стреснаха я целувките на малкия ѝ брат, който изведнъж реши да ѝ покаже чувствата си по типично детски начин, при което тя тутакси

се отърси от спомените за Трей.

— Нося ви подаръци! — обяви Емпрес жизнерадостно и забрави за тъгата, която я беше налегнала.

Пиленцата явно решиха, че се случва нещо невероятно важно и интересно и записукаха още по-оживено.

— Тихо говорете, защото пилетата изобщо няма да заспят — нареди Гай с твърд тон, който бе станал тревожен заради непрекъснато намаляващите запаси от храна.

— Нека си крякат цяла вечер! — отвърна весело Емпрес и разцелува още веднъж Едуард, който на свой ред незабавно върна целувката на сестра си. — Всичко е наред. Аз ви донесох храна.

Изведнъж детската група онемя и всичко, което Емпрес бе преживяла, за да получи тези пари, ѝ се стори напълно нормално като жертва. Само ѝ домъчня, че за нейните братя и сестри обикновената храна се бе превърнала в нещо толкова важно и проблемно.

Като подаде Едуард на Женевиев, Емпрес се обърна към Гай и каза:

— Ще разтоварим конете с теб. Емили, в това време можеш да сложиш масата и извади сребърния свещник на мама.

Този свещник бе единствената семейна реликва, която не се бяха принудили да продадат, единственият жив спомен от семейните ценности и от майка им. Той се бе превърнал в единствената им надежда за по-добри времена, символ на празнично настроение и спомен от предишния им живот. Само малкият Едуард нямаше никакви спомени от замъка край Шантили.

Емпрес внимателно отвърза натоварените със злато дисаги и ги отнесе под леглото, след което с помощта на Гай вкараха багажа в къщата. Докато Гай отведе конете, за да ги изтрие, нахрани и напои, Емпрес разопакова храната. С благоговение децата ѝ помогнаха да подреди покупките на празните рафтове около печката и сухата кухненска мивка. След като си измиха ръцете Емпрес и Емили се заловиха да готвят, докато Женевиев четеше на малкия Едуард една от най-обичаните детски приказки и двамата си припяваха някаква детска рима. Из стаята се разнасяше ароматът на бекон, бисквити, задушени ябълки и картофено пюре. В същото време Гай внесе една кофа с токущо издоено мляко.

Всред смях и весели разговори всички вечеряха заедно, като братята и сестрите се опитваха един през друг да разкажат на Емпрес за всичко, което се бе случило с тях по време на нейното отсъствие.

— Гай бе главният началник тук — оплака се Женевиер и преди още той да успее да се оправдае, Женевиер попита: — Може ли да си взема още от ябълковия сос?

Емпрес се усмихна мило на осемгодишната си сестра, чиито черни къдрици очертаваха нежното ѝ лице с чипо носле.

— Можеш да ядеш колкото ти се иска от соса. Но не забравяйте, че има портокали и шоколади за десерт! — каза Емпрес.

— Шоколади! — възкликнаха всички в един глас.

— С нарисуван розов лък на кутията.

— Покажи ми да видя — помоли Емили нетърпеливо. Тя поразително много приличаше на Емпрес.

— Нахранихте ли се всички? — попита спокойно Емпрес, при което четири чифта очи се повдигнаха и я погледнаха съсредоточено.

— Какво е това портокал? — попита Едуард, стъпил прав на стола си. — Аз видя портокал?

След портокалите всички се възхитиха на шоколадите, като опустошиха повечето видове, дискутирайки на кого кои са му любимите.

По-късно децата насядаха около камината и Емпрес раздаде подаръците — обувки или ботуши за всеки един, нови палта и ръкавици, неща, които бяха отвикнали да притежават. Докато слушаше щастливите изблици на радост, Емпрес леко избърса една сълза, стекла се по бузата ѝ и преглътна тежката буца, заседнала в гърдите ѝ. Започна да раздава специалните подаръци лично на всяко дете — клоун с подвижни ръце и крака за Едуард, куклата с истинска коса и порцеланово лице за Женевиер; огледало, гребен и комплект четки със сребърна декорация за Емили. Гай не успя да сдържи сълзите си, когато отвори пакета, който Емпрес му подаде и съзря револвера, предназначен за него. Колекцията на баща им от различни оръжия бе останала в замък в Шантили, а единствената обикновена пушка, която бяха взели, се наложи да я продадат на границата.

— И дръжката е даже гравирана — шепнеше унесено Гай, като леко поглаждаше полираното дърво.

— Трябва само да ми обещаеш, че ще внимаваш с това оръжие — предупреди го Емпрес, а в отговор получи намръщения момчешки поглед на шестнадесетгодишния си брат.

— Аз мога да стрелям — заяви той със самочувствие на голям мъж.

През изминалата година Гай действително се бе източил и даже бе надминал Емпрес с няколко сантиметра. Поразена от приликата му с баща им, тя си помисли, че може би вече е време да се отправят обратно към Шантили, за да възвърнат титлата и наследството на Гай. Сега, когато баща им вече не беше жив, заплахата от затвор не съществуваше и ако финансовото им състояние позволяваше, те непременно щяха да се отправят обратно към Франция. Сега, когато имаше всичкото това злато, тя реши, че трябва да помисли по този въпрос. А може би щяха да останат още малко в тази красива тиха долина, докато Гай възмъжее още малко и придобие напълно правото да претендира за титлата си граф дьо Джордан.

Стресна я Едуард, който я задърпа за ръката и помоли да му помогне с развързването на новите обувки.

— Стегнати — произнесе той с оживление, докато се настани на пода до нея. — Преси, виж обувки стегнати.

Емпрес се усмихна на бебешките му приказки и си спомни, че той бе ходил само бос до този момент. Помисли си, че може би е трябвало да му купи нещо по-подходящо, като мокасина например. При мисълта за мокасина тя естествено си спомни бронзовата кожа на Трей, снажната му осанка, дългата черна коса, при което потрепери, извърна се към Емили и попита:

— Остана ли някакъв шоколад?

Много по-късно през нощта, когато всички деца най-после си легнаха в леглата с новите подаръци, Гай и Емпрес поседнаха до огъня, отдъхвайки си от вълнението и глъчката около нейното завръщане. Преди час Гай бе проверил дали всички животни имат храна за през нощта.

— Тази вечер ще бъде доста студено — каза Гай на влизане, докато потропваше, обут в новите си ботуши. — Небето е ясно, а

северните звезди са ярко очертани. В момента е поне минус двадесет градуса. А до сутринта ще стане още по-студено.

Ако луната не светеше така ярко, Трей едва ли щеше да различи следата, оставена от Емпрес при скоростта, с която се движеше. Тя изобщо не бе проявила предпазливост, като се изключи хитрият ѝ ход, след като бе напуснала станцията на Кресуел. При това двата тежко натоварени коня бяха оставили доста ясни следи в снега.

Студът бе сух, времето — безветрено, а нощта — една от тези, през които температурите падаха ниско и краката ти можеха да замръзнат така, че когато се усетиш вече да е твърде късно. Ако скоро не открие къде се намира нейната крайна цел, Трей трябваше да се погрижи за някакво прикритие, където да се шмугнат с Рали или рискуваше да се изгубят и двамата. Тъй като бе облечен в шубата от бизонска кожа, с допълнително палто отвътре, и обут в кожените дебели мокасини, Трей можеше да издържи на всякакъв студ, но от дългото пътуване болката в гърба започна да се обажда. Кожата над устната му, там, където дишаше и издишваше, започна да се заскрежава. Слава богу, следите от двата коня на Емпрес бяха достатъчно ясни, макар че на някои места, където имаше възвишения и снегът бе навял повечко, те се загубваха частично.

Трей нямаше намерение да обръща никакво внимание на болките в гърба си. Той дори изпита някакво озлобление срещу слабостта и немощта на тялото си. Колко пъти до този момент си бе задавал въпроса защо Емпрес бе постъпила така. „Защо трябваше да се измъкне през нощта, като някой крадец! Трябва да е имала основателна причина“ — каза си той. Разбира се, че бе точно така. Но въпреки всичко, той отново се поддаде на подозрения и опасения. Защо все пак не му бе казала. Непрекъснато го преследваше някаква натрапчива мисъл — че на една жена, която се бе продала за пари в някакъв публичен дом, не можеше да се вярва!... Не можеше да ѝ има доверие!...

Разбира се, гневът му бе чисто егоистичен. Чувстваше се лишен от нещо, което искрено желаше да притежава. Нещо ново в неговия живот се бе случило, след като се срещна с нея.

Рали се препъваше, започваше да се уморява и да бави ход, при което Трей ругаеше. По дяволите, каза си той, защо ли се бе нагърбил да я преследва през тази мразовита зимна нощ, в тия затънтени планински райони, докато измръзна ужасно и едва чувстваше вече крайниците си. Трей предпочете да не вини никого за това, че сам бе избрал да я последва.

Обзе го отвратително настроение, когато установи, че следата все още продължава след поредното възвишение. Той толкова се подразни, че вътре в себе си се закле първо да обвинява и да порицава и чак тогава да задава въпроси. И тогава изведнъж съзря светлинките на малката планинска къщичка в дъното на долината. Той тупна Рали с една ръка и пришпори коня в посока към къщата.

— Най-послед! — прошепна Трей и устреми погледа си към блещукащите светлини. Нито за миг не се съмняваше, че това е къщата, където живее Емпрес. Подканяйки коня да усили темпото, Трей го погали по главата, сякаш за да се извини за необичайното си поведение. Той се пресегна с една ръка в пазвата си, извади бързо талисмана си и го целуна, след което прошепна:

— Най-послед я достигнахме.

По навик Трей огледа внимателно къщата. Научен да бъде предпазлив още от най-ранната си възраст, той се послуша за звуци на някое куче-пазач, опитвайки се да отгатне дали това не бе ранчо с въоръжени мъже вътре. Той леко прищрака с револверите си, за да провери дали предпазителите все още се местеха леко поради невероятния студ. После провери и пушката си и се увери, че е напълно заредена. Леко бодна с пети хълбоците на Рали и двамата бавно се спуснаха в долината, приближавайки бавно към къщата.

Гай тъкмо бе попитал Емпрес откъде е спечелила толкова пари. Той се бе опитал да ѝ зададе този въпрос на няколко пъти от мига, в който тя пристигна с толкова много покупки и подаръци за всички. Но когато Емпрес нито веднъж не го удостои с никакъв отговор, той престана да се интересува. Тя бе напуснала дома преди време с мрачната решителност да спаси семейството си.

Емпрес се взря в брат си, седнал срещу нея близо до камината, в един от онези стари столове, които майка им бе донесла от

пътуванията си по света. Въпреки че бе репетирала отговора на този въпрос стотици пъти по време на дългото пътуване към къщи, тя не успя да отвърне веднага. Въпреки всичко въпросът му дойде неочаквано.

— Смятах да се хвана някъде на работа в Хелена, за да припечеля пари — започна да обяснява Емпрес, убедена, че това бе самата истина, но без да изпада в подробности къде точно бе възнамерявала да работи, — и тогава случайно един мъж бе прострелян. Случи се така, че бях наоколо по време на инцидента и... — Емпрес продължаваше да си мисли, че все пак това отговаряше донякъде на истината, — и успях да помогна като спасих живота му. Оказа се, че семейството му е много богато. Те ми дадоха тези пари в знак на благодарност, заедно съм спасила живота му.

— Как така са го простреляли? При някаква схватка ли? — заинтригува се Гай, което бе съвсем нормално за неговата възраст и интереси.

— Нищо особено — спокойно каза Емпрес, припомняйки си кървавата сцена с двете простреляни тела на Трей и Фло през онази ужасна нощ. — Застрелян бе в гърба.

— Но това е било извършено от някой голям страхливец!? — възкликна Гай истински възмутен от това, което чу. — Пипнаха ли този мерзавец. Той заслужава да го разкъсат на парчета!

— Гай, не бъди толкова кръвожаден, моля те! — намеси се Емпрес. — Още не са го заловили. Но ще го сторят.

— Откъде си толкова сигурна?! Ако е избягал някъде надалече, никога няма да могат да го заловят!

Емпрес си спомни за разговора, който бе дочула една сутрин между Блу, Фокс, Хейзард и Трей. Четиримата обсъждаха Джейк Полтрейн и възможността официално да го обвинят в опит за убийство. Стигнаха до заключението, че ако не можеха да се открият официални пътища престъпникът да бъде изобличен и наказан, трябваше да се пристъпи към други начини в по-подходящ момент. Нямаше никакви разногласия или съмнения по въпроса как да се „справят“ с този проблем. Джейк Полтрейн щеше да заплати за всичко, рано или късно! Това, което шокира най-много Емпрес не бе обсъждането на самото отмъщение, а по-скоро увереността, че

възмездието бе неизбежно. Хейзард бе заявил с тайнствено сериозен глас:

— Не вярвам особено в правосъдието, но все пак първо ще дадем някакъв шанс на тях да решат този проблем. Все пак, предполага се, че живеем в цивилизована страна. Но ако съдът не успее да осъди Джейк Полтрейн на бесило...

Това, което Хейзард не произнесе на глас, бе повече от ясно за всички.

— Семейството на този мъж са мелези — бащата е индианец и всички бяха много добри... — Емпрес се замисли каква дума да употреби, докато накрая добави: — ловци!

— Истински индианци! — възкликна Гай и в главата му се появиха представите за типично диво отмъщение. — А дали ще го скалпират, като го заловят?

— За бога, Гай, не бъди толкова отмъстителен и кръвожаден! Отдавна вече никой никого не скалпира!

— Напротив, черните стъпки все още го правят. Татко ми разказа веднъж. Чувал е за такива случаи надолу по долината.

— Това са само слухове. Никой никого не скалпира — излъга го Емпрес. Трей й бе разказвал, че за индиански скалпове се заплащат извънредно щедри възнаграждения, но само тайно. В Дедууд, Южна Дакота, например, преди не много години, индианските скалпове стрували около две хиляди долара на парче, а тези на жените били по-скъпи и по-търсени. Споменът й отново я върна в онази сутрин в спалнята на Трей, когато четиримата мъже с дълги черни коси и изпити скулести лица с класически черти, обсъждаха смъртта на Джейк Полтрейн като нещо съвсем нормално и необходимо. Споменът за това сякаш й помогна да бъде по-убедителна в разговора с Гай.

— Татко каза, че те често напускат резерватите, за да ловуват, и той е виждал цяло племе на един от планинските хребети. Само че те бързо се оттеглили. Пак от татко знам, че те много обичали да нападат и крадат чужди коне.

— Аз нищо не зная за индианците, а и ти знаеш толкова, колкото клюките разнасят. Никой от тях досега не ни е безпокоил в продължение на две години. Нито веднъж! Така че не очаквам някой индианец да се заинтересува от Кловър.

— А другият кон... той е доста хубав! Това да не е индиански кон? Да не би това семейство да ти го е дало?

— Ще трябва да го върна обратно. Само го наех за багажа.

— Кога възнамеряваш да го отведеш обратно? Може ли да дойда и аз с теб?

Колко приятно щеше да ѝ бъде да отведе обратно коня през лятото и да каже „Благодаря!“. Щеше да се види още веднъж с Трей. И изведнъж в ушите ѝ отново отекнаха гласовете на трите госпожици и това, което те споделиха за нея и отношението на Трей към жените изобщо. Всичко бе свършило завинаги. Никога повече не можеше да се върне пак там. След няколко дни Трей щеше да я е забравил, потънал в прегръдките на някоя друга. Не бе предполагала, че от спомена за Трей ще я заболи толкова много. Трудно можеше да се отърси от непрекъснатите мисли за него.

— Не зная — каза Емпрес замислено, — може би няма да върнем никога този кон.

Това бе и самата истина. Въпреки че предвидливо бе употребила думата „наела“, тя нямаше никаква представа как изобщо би могла да върне коня.

Докато Трей проверяваше колко са конете в конюшната, а Емпрес и Гай се прехвърлиха на малко по-леки теми за разговор, Дънкан Стюарт тъкмо се бе завърнал от една среща, чийто домакин бе Асоциацията за усъвършенстване на Монтана — група от алчни мъже, които възнамеряваха да отсекаат и последното дръвче в района, при това с благословията на законодателите.

— Твоят „възлюбен“ е изчезнал някъде — обяви Дънкан с влизането си вкъщи, при което се отправи директно към масичката за алкохол, за да си налее чаша бърбън. Едва след като отпи солидна глътка, Дънкан погледна към дъщеря си. Валери бе седнала на мекия диван, облечена във вечерна рокля, тъй като бе пристигнала току-що от едно парти. Като отпи глътка шампанско, тя постави внимателно чашата на масата пред себе си, спокойно посрещна язвителния поглед на баща си и кротко обясни:

— Вече целият град е научил за това.

— И това не те засяга, така ли?

Валери повдигна рамене, при което тюленият воал, прикриващ деликатно деколтето ѝ, просветна в различни нюанси.

— Нима това би ми помогнало?

— Ти си толкова студена.

— Няма нужда да се горещя твърде много.

— Ами, ако измръзне някъде в планината? Нали едва преди няколко дни се съвзе от раната.

— Татко, толкова ли се притесняваш за един индианец? Та точно той знае как да оцелее там — Валери махна неопределено с ръка към прозореца, — в планината!

— Разправят, че е тръгнал след някаква жена.

— Също така разправят, че тази жена се продала в салона на Лили. Нима се страхуваш, че тя може да ми бъде съперница? Не бих казала. Освен това, поне като мъж, трябва да можеш да различиш нещата в този случай.

Дънкан кимна, после се изкашля и както често му се случваше да прави, се замисли за необичайно циничния подход на дъщеря му към живота.

— Във всеки случай са изпратили хора да го издирват.

— Сигурна съм, че ще го открият — спокойно отвърна Валери. — Каж ми какво мислиш за един разговор с Хейзард през следващата седмица или по-нататък? Явно, Трей е оздравял достатъчно, че да може да се ожени. Мисля си, че вече е време да представиш нашето малко предложение пред Хейзард, като му дадеш и малко време да поразмисли. Освен това ще му трябва време да провери историята със Сивия орел и Ловеца на бизони.

— Ако Хейзард Блек не беше така заинтересован за съдбата на своето племе, да знаеш, че тази твоя идея едва ли щеше да се осъществи.

— В противен случай щеше да ни се наложи да измислим нещо друго, нали? Но тъй като обстоятелствата в случая са на наша страна, няма никакви проблеми. А аз съм твърде добра в ролята си на изнасилена млада девойка, която, ако се наложи, мога да изиграя пред съда. Много добре знаеш какво е отношението на правосъдието към индианците в този район. Само през миналия месец четирима от тях бяха обесени в Мисула. Ами другите седмина, които също увиснаха на

бесилки в Муселшел? За какво ги осъдиха, заради нечий добитък, нали?

— За кражба на коне.

— Виждаш ли колко лесно ще стане всичко, татко? — попита Валери със самоуверен тон и вдигна чашата с шампанско към баща си.

Пламъкът в керосиновата лампа трепна. Внезапният студен полъх, нахлул в стаята, сепна Емпрес и Гай и те се извърнаха към вратата.

На входа се изсипаха снежинки, полетяха в кръг и се разтопиха при докосването с пода. В рамката на вратата се изправи огромната фигура на Трей. Главата му почти опираше горния праг, а в бизоновата шуба тялото му изглеждаше два пъти по-едро, отколкото бе в действителност. Качулката му бе отметната назад, покрита със скреж, както и миглите му.

Той бе дошъл дотук! Неизвестно защо Емпрес изпита странното чувство, че животът ѝ току-що започваше отново. Несъзнателно тя се изправи, за да го посрещне.

Трей безшумно пристъпи навътре, затвори вратата след себе си с рамо и каза:

— Дължиш ми още шест дни!

Сърцето на Емпрес заби силно от изненада и притеснение. Толкова внезапна бе появата му. Особено странно прозвучаха и думите, произнесени с нисък, дрезгав и отчетлив тон.

Гай скочи от стола си и попита:

— Кой е този, Преси? Кой си ти? Какви шест дни?

Трей погледна бегло към юношата, сякаш едва сега го забеляза, след което отново се обърна към Емпрес и каза със заплашителен тон, като същевременно оглеждаше предпазливо вътрешността на стаята:

— Да му кажа ли?

Още преди да влезе в къщата, той добре огледа конюшната и всичко наоколо. Изглеждаше му така, сякаш са само двамата, но за всеки случай трябваше да бъде предпазлив.

— Какво Преси? Каж ми какво означава всичко това? — настоя Гай.

Трей стрелна с поглед Емпрес и повдигна любопитно вежди.

— Не — отсече Емпрес, а в очите ѝ се четеше огромна молба към Трей да остане дискретен. — Гай, това е мъжът, за когото ти разказвах. Запознайте се.

Трей разтвори широко очи, приятно изненадан.

— Мъжът, чийто живот спасих — наблегна Емпрес.

— Да, действително, без спор — добави Трей.

— Това е човекът, чиито родители ме възнаградиха с толкова пари, задето спасих живота му — бавно и предизвикателно подчерта Емпрес.

Трей се усмихна, махна великодушно с ръце и добави дяволито:

— И то как ми спаси живота...

Емпрес го стрелна с поглед. Безочливостта на Трей за пореден път я порази.

— Гай, това е Трей Брадок-Блек. Трей, това е моят брат Гай.

Като пристъпи напред, Трей намигна деликатно на Емпрес, протегна сърдечно ръка към Гай и каза:

— За мен е удоволствие!

— Добър... вечер, сър! — заекна от притеснение Гай, втренчил поглед в огромната фигура на мъжа, препасал шест оръжия на пояса си. — Вие трябва да сте мелезът — отбеляза нетактично Гай, след което мигновено се изчерви от спонтанната си реакция и започна да се извинява още по-притеснено.

Трей го прекъсна с думите:

— Това няма значение, Гай. Свикнал съм вече. Всъщност много ценя бащиното си потекло и това, което съм наследил от неговата външност.

— Преси каза, че ще преследвате онзи мерзавец, който ви е застрелял в гърба. Ще го застреляте или ще го обесите? А може би е по-добре да го завържете на земята, за да го изпохапят мравките и всякакви други гадини?

Трей изглеждаше слисан и развеселен. Той погледна усмихнат към Емпрес и попита:

— Сестра ти ли ти каза всичко това?

— О, не, сър — побърза да отговори Гай, — аз само си мислех, че след като сте... половин индианец и...

— Хареса ми идеята за мравките — подхвърли закачливо Трей. — Ще ми помогнеш ли да я осъществим, когато заловим онзи

нещастник?

Гай разтвори широко очи и възкликна.

— Трей, стига вече! — намеси се Емпрес. — Гай, престани да досаждаш на мистър Брадок-Блек с тези свои жестоки идеи!

Без да обръща никакво внимание на забележката на сестра си, Гай загледа оръжията на Трей и попита дали всички револвери са автоматични. Никога досега не бе виждал мъж, който действително да прилича на боец.

Трей кимна.

— Правени по поръчка?

— Да.

— Преси ми донесе един такъв за подарък, но той не е правен по поръчка.

— Всеки автоматичен револвер е много добро оръжие.

— Ще може ли да погледна някой от твоите — попита Гай с вперени в дръжките на револверите очи.

— Да, разбира се, заповядай — каза Трей, тутакси разкопча колана си и го подаде на юношата.

— Не ми се иска да развалям мъжкия ви разговор — намеси се Емпрес, явно подразнена от чара на Трей, с който той бързо печелеше хората край себе си. Всички, не само жените, бяха готови да се влюбят в него, — но бих искала да узная какво правиш тук, в планината, Трей?

— Нали вече ти казах? — отвърна Трей и я погледна право в очите.

— Трей, виж как ми стои — възкликна Гай, закопчавайки колана на последното му копче, невероятно щастлив при вида на окачените по него оръжия. — Мога ли да ги изпробвам? — развълнувано попита Гай.

— Не точно сега — натъртено каза Емпрес, след което се обърна към Трей и със същия сърдит тон отсече: — Бих искала да зная какви са плановете ти.

— Моля те! — намеси се Гай.

— Гай! — стрелна го с поглед Емпрес.

— По-късно, Гай — спокойно го увери Трей. — Ще излезем навън по-късно. И без това има пълнолуние. Моля те да ни оставиш за малко насаме, бих искал да поговоря със сестра ти на четири очи.

— Ами... — започна Гай и погледна към смръщеното лице на Емпрес. — О, да, разбира се, отивам да отведа коня ти в конюшната.

— Той вече е там, но можеш да го нахраниш и да донесеш багажа ми.

Трей по навик носеше всичко най-необходимо. И този път бе успял да се приготви извънредно бързо, при това, без да забрави нищо. Един кат дрехи, допълнителен чифт мокасина, муниции — всичко това завито в един вързоп багаж.

— А освен това нямам нищо против да хапна нещичко — допълни той с усмивка на лицето.

— О, ние вече имаме храна, нали, Преси? — бързо изтърси Гай и добави: — Преси ще ти приготви нещо, а аз отивам да се погрижа за коня ти. Аз съм страшно добър готвач, когато има какво да се готви, но преди да се върне Преси, ядохме овесена каша по три пъти на ден. С яйца. Не беше толкова лоша, но Едуард нищо не разбира. Преси наистина ни донесе огромно щастие, като се завърна. Показах ли ти новите си ботуши? — Гай продължаваше да се хвали и да обяснява, докато в същото време Емпрес умираше от притеснение.

— Сигурна съм, че мистър Брадок-Блек съвсем не се интересува от новите ти ботуши! — отрязва го Емпрес, но вече бе твърде късно, тъй като Гай даже бе успял да свали единия ботуш и го показваше гордо на Трей.

— Много са хубави — призна Трей, осъзнал изведнъж, че никога не му се бе налагало да размишлява над въпроса дали има или няма нови ботуши.

— Единственият чифт, който имахме, бе на татко, преди той да умре... и най-трудно беше, когато всички искаха да вървят нанякъде. — Гай внезапно замлъкна, забелязал ужасения поглед на сестра си. — Като че ли е по-добре да видя какво става с коня ти — измърмори той и излезе.

— Той приказва толкова много — продума Емпрес в настъпилата тишина, след като Гай затвори вратата.

— Всички деца са такива — усмихнато се съгласи Трей, — и в това е техният чар.

— Само че той вече не се мисли за дете — уточни Емпрес, — и е твърде зрял и пораснал, след като...

— След смъртта на баща ви? — помогна ѝ Трей.

— Да.

— А майка ти? — попита Трей, вперил очи в малките портрети на стената.

— Тя умря три дни след татко.

— Кога се е случило това?

— Миналото лято.

— Съжалявам. Затова те открих в салона на Лили.

Емпрес кимна.

— Затова и не изпълних уговорката ни за трите седмици.

— Аз също бих постъпил така. Можеше само да вземеш парите — добави Трей с усмивка.

— Не бях сигурна дали съм права.

— И в това е бил моят късмет — добави Трей със закачлив поглед, в който Емпрес долови пламъчето на страстта. — И тъй като обсъждаме темата, нека да решим как да уредим последните дни, които ми дължиш, при положение, че Гай и Едуард са наоколо.

Това си беше повече от закачка и предизвикателство. Гневът му се бе изпарил в момента, в който я откри. Емпрес си оставаше невинна и чистосърдечна, а прибързаното ѝ необмислено бягство беше даже проява на съвест и морал. Ако ѝ трябваше някакво извинение, Трей бе готов да ѝ го даде.

— Не забравяй за Емили и Женевиев! — поправи го тя със същата закачлива усмивка.

— Ти имаш и сестри? — Трей бе шокиран, но бързо се съвзе и тихо произнесе: — Ами да, разбира се, нали през онази нощ у Лили, ми каза, че имаш и сестри, и братя.

Той почувства колко безпомощен и незапознат е с начина на общуване с децата, и то на различни възрасти. А това навярно налагаше по-специални умения и старание.

Емпрес го наблюдаваше в този момент и остана доволна от реакцията му. Самоувереността и достойнството му бяха също толкова невероятни, както обаянието и чарът му. Но сега нещата бяха по-различни, тъй като Трей се намираще на нейна територия и ситуацията коренно се отличаваше от тази в ранчото, където Трей се възползваше от възможността родителите му и куп слуги да го обграждат с внимание. При новото положение, в което се бе оказал — в тази малка къщичка с братята и сестрите на Емпрес, той едва ли щеше да си

позволи да нарежда както преди. Не, Емпрес не таеше никакви лоши чувства към Трей, нито пък искаше да му отмъщава за склонността към властност. По време на дългото пътуване към дома си тя бе установила, че не само не го мрази, а напротив, таи искрени и топли чувства към него. В този миг тя изпитваше едно-единствено желание — да се хвърли в прегръдките му. Но дългите монолози и агонизиращите размисли за мястото ѝ в живота на Трей ѝ бяха помогнали трезво да прецени всичко. Без любов нищо нямаше смисъл.

— Да, имам двама братя и две сестри — уточни Емпрес, — затова се боя, че твоето пътуване ще се окаже напълно безсмислено.

Емпрес едва намери сили да произнесе тези думи. При това Трей най-невъзмутимо разкопчаваше палтото си. Той погледна към нея и в очите му проблесна добре познатия сребърен пламък.

— Едва не уморих коня си, за да те догоня, така че сега не мога да се смутя от това дали имаш четири или четиридесет братя и сестри. — Трей продължи да разкопчава и второто си палто, като предпочете да не довършва изречението, а само повдигна въпросително вежди. — Става дума само за... — той се усмихна дяволито, по момчешки — някакво уреждане на нещата.

Трей отметна горните си дрехи и ги подаде на Емпрес. Поразена от тежестта им, тя възкликна:

— За бога, Трей, как носиш толкова тежка дреха?! Сигурно си още по-силен, отколкото съм допускала.

— А ти — по-слаба — добави Трей и постави ръце на раменете ѝ. — Една добра комбинация всъщност...

— Тихо, Трей, децата могат да чуят — прекъсна го нервно Емпрес и посочи с поглед към втория етаж.

Когато го видя целият в сняг да влиза през вратата на къщата, тя си бе помислила, че животът ѝ започва отначало. А сега, когато ръцете му я докоснаха, сетивата ѝ мигом бяха погълнати от усещането за неговото присъствие, така близко до нея.

— Целуни ме, диво котенце — прошепна Трей, — това поне е достатъчно тихо, за да бъде забелязано от някого.

При тези думи Трей я вдигна заедно със собствените си тежки дрехи и я целуна нежно.

— Не, не бива — протестираше Емпрес, сякаш с думите си можеше да спре онова, което изпитваше винаги, когато Трей я

целуваше, или пък отказът щеше да ѝ помогне да преодолее спомените за онова, което се бе случило помежду им. — Не биваше да идваш — тихо прошепна тя, поемайки си въздух, след като Трей я бе целунал страстно.

Той пое палтото си от ръцете ѝ и го метна на един от столовете.

— Не биваше да ме изоставяш — отвърна ѝ Трей и се извърна към нея. Вълнената му риза бе от невероятно мека материя, в алено. По всичко приличаше на кашмир. Емпрес продължаваше да изглежда твърде скромно до него, въпреки парите, които вече притежаваше. Дори по времето, когато баща ѝ получаваше завидна сума пари като граф дьо Джордан, тя никога не бе имала този разкош и лукс, които бяха характерни за живота на Трей. Може би неговата самоувереност, основана на богатствата му бе причината за недоразуменията между тях. Привилегиите и богатствата му го правеха такъв, какъвто си е, а това съвсем противоречеше на нейните разбирания и мечти за бъдещето.

— Бях принудена да го сторя — противопостави се Емпрес, убедена, че Трей никога няма да бъде неин, — а ти не е трябвало да ме следиш.

При тези думи тя се отдръпна назад.

— Трябваше да го сторя — каза Трей с нисък, дрезгав глас и пристъпи към Емпрес.

Тя се почувства като в капан, притисната до стената.

Усети познатия аромат на тялото му, когато Трей постави нежно ръцете си на раменете ѝ. За него явно не съществуваше понятие като „не“. Отказът ѝ, макар и произнесен на глас, съвсем не можеше да се прочете в искрящите ѝ от желание очи. Докато устните им се докосваха в нежна целувка, Трей се питаше дали в скоро време ще могат да се уединят в тази малка, препълнена от деца къща, в която едва имаше място човек да се завърти. Емпрес усети възбудата на Трей. Тя неволно потърси езика му и тъкмо когато страстно сляха устните си в едно цяло, отвън се дочу жизнерадостното подсвиркване на Гай.

Емпрес рязко се отдръпна и с две крачки се озова почти в кухнята, когато брат ѝ влезе в стаята.

— Трей, как се казва твоят жребец? — попита Гай, докато тропаше с ботушите в пода, за да изтърси снега от тях. — Толкова е

красив!

Гай приличаше на някакъв ентузиазирани младеж, на когото за кратко време са дали възможност да се почувства като голям мъж. На едното си рамо бе праметнал багажа на Трей.

Трей преглътна веднъж, за да си възвърне нормалния глас и направи всичко възможно, за да превъзмогне вълнението и моментното си желание.

— Казва се Рали — отвърна той. — Когато беше на една година, спечели конните състезания в Хелена. Побеждавал е всички бегачи в Шеридън през последните две години. Можеш да опиташ да го пояздиш утре.

— Йяпии! Какво предложение! Къде да сложа багажа ти? Сега ли ще стреляме?

За пръв път Гай виждаше човек, който въплъщаваше идеалите му за западняк-герой и най-важното нещо за него бе да се увери, че Трей ще остане у тях.

Трей бе повече от сигурен къде иска да си легне, но не му бе мястото да обяснява това на младия Гай.

— Дай да помогнем на сестра ти с вечерята — предложи той.

В това време Емпрес отваряше и затваряше някакви кутии с продукти с нервни отсечени жестове. Трей добре познаваше реакциите и характера ѝ, затова реши, че най-добре ще е да се достигне до някакво приемливо компромисно решение.

— Освен всичко, утре можем малко да постреляме. Ще остана малко на гости, ако нямаш нищо против.

— Нима мислиш, че някой може да има нещо против! Трей остава при нас! Не е ли великолепно! Ще стреляме заедно и ще яздя неговия кон! Преси, не разбираш ли колко великолепно е всичко това?

Гай бе точно в тази възраст, когато мъжествените прояви бяха всичко в живота, а стрелбата и ездата го привличаха извънредно много.

Да, разбира се, че бе божествено това събитие — Трей оставаше при тях. Тя дори не бе мечтала за такова нещо. Раят ѝ се стори само на една крачка. Трей ѝ се усмихваше, докато я докосваше и целуваше. Постепенно Емпрес почувства как неговият непреодолим чар я обхваща. Насладата от допира на телата им дотолкова я завладя, че въздържаността ѝ остана някъде далеч. Най-красивият мъж в целия свят я желаше отново.

Приличаше на жив ад. Нищо в реалния свят не се бе изменило, а те двамата оставаха затворени в своя малък рай. В другия свят Емпрес бе свободна. Тогава Трей си играеше на любов. В този микросвят обаче Емпрес съзнаваше, че само ще си разбие сърцето, ако отново си позволи да го обикне. Объркана до безкрайност, тя изобщо не можеше да си представи обичта и щастието като неща, които вървят заедно. Гласът ѝ прозвуча по-остро, отколкото самата тя искаше:

— Добре, всичко е чудесно. А сега, ако обичаш, помогни ми да обеля тези картофи.

— Добре, Преси, ето ме! Само виж как съм се научил да беля картофи! Да знаеш колко добър съм станал в домакинската работа, докато те нямаше!

Когато Трей също предложи да помогне, Емпрес му отказа остро и категорично. Гай бе толкова щастлив от присъствието на Трей, че едва ли би могъл да му откаже каквото и да било. Не беше твърде лесно за него да напусне осигурения, спокоен живот в замъка и на единадесетгодишна възраст да поеме задължения и отговорности, които бяха извън неговите способности. По една или друга причина той и Емпрес се бяха оказали по-подготвени да се справят с дивия живот, отколкото техните родители. Бяха по-млади и в състояние да работят тежък физически труд.

Като забеляза стиснатите ѝ челюсти, Трей се увери, че Емпрес бе решила твърдо да го държи на разстояние. Не искаше да я дразни повече, за да не се стигне до други недоразумения. Той все още усещаше сладостта от допира на телата и устните им и в никакъв случай не желаше да разруши моментното им щастие. Ето защо кротко седна в креслото до огъня и докато чакаше вечерята, неусетно заспа. Волята и усилията, които бе проявил по време на преследването, го бяха изтощили максимално, а тялото му, и бездруго отслабнало и не напълно възстановено, най-после го предаде. Сякаш цялото му същество беше разбрало, че е достигнал крайната си цел и най-после можеше да се отпусне. Намираше се там, където най-много искаше да бъде и вече нямаше нужда да стои напрегнат, бдителен и устремен. Той се отпусна и заспа.

— Тихо! — каза строго Емпрес на Гай. — Остави Трей да поспи.

В погледа, който тя отправи към Трей, имаше нежност и топлина. Той бе толкова прекрасен, отпуснал се в креслото пред камината.

Емпрес знаеше какви усилия му е струвало преследването в планината, каква упоритост е проявил при тези ниски температури да язди толкова километри. При крехкото му, още неукрепнало здраве! Какво пък, по дяволите неизвестността и бъдещето! По дяволите тези дребнави нищожества като Арабела Макгинис! Тя истински го желаше, а може би и фактът, че Трей бе изминал толкова километри, за да я открие, означаваше все пак, че той държи повече на нея, отколкото на онези префърцунени богаташки дъщери. Докато му се възхищаваше, Емпрес усети, че нямаше нищо по-важно от това, че той все пак бе тук, при нея. Тя го остави да поспи почти цял час, преди да го събуди, за да види очарователната му усмивка. Той отвори очи и ги потърка с юмрук като малко дете.

— Колко съм щастлив, че те намерих — призна Трей и сърцето на Емпрес се обля в щастие.

Вечерята премина тихо и спокойно. Керосиновата лампа отразяваше сенки и нюанси по масата и лицата на тримата, насядали около нея. Изглеждаше така, сякаш са сами, единствени в този свят, изолирани високо в планината в тъмната мразовита нощ. Успокоена и доволна, Емпрес наблюдаваше как Трей се храни с апетит и грейна от радост, когато той похвали ястието ѝ пред Гай. Той изяде по две чинии от двете блюда, като каза мило „Да, моля!“ в отговор на нейното предложение да му сипе още от горещия шоколад. В този момент на Емпрес ѝ се искаше светът просто да изчезне, за да могат да си останат тук, в планината, далече от всичко и всички, завинаги.

Докато Трей спеше, Емпрес предупреди Гай да не досажда повече с въпросите си, и сега Гай с всички усилия потискаше желанието си да започне отново да го разпитва за всичко. Той зададе няколко по-скромни въпроса за индианците, скалповете и кървавите отмъщения. На всичките му въпроси Трей отговори вежливо, със сериозен и задълбочен тон. Двамата се уговориха да пострелят по мишена на другата сутрин.

— Ако до утре виелицата не е натрупала сняг.

— Мислиш ли, че може да натрупа? — попита Емпрес. — Небето е толкова ясно.

— Докато яздох насам вятърът се усили и смени посоката си. Намирисваше ми на голям сняг.

— Ами ако имаме късмет — лъчезарно подметна Гай, — значи ще ни затрупа.

— Може би — отвърна Трей, докато си сипваше крем в ябълковия сос.

— О, само това не! — възкликна Емпрес, раздвоена между мислите и чувствата си. — През първата ни зима тук бяхме затрупани от сняг и останахме така цели два месеца.

Тя обаче най-много се разтревожи от евентуалната възможност Трей да бъде принуден да остане с тях, ако снегът наистина ги затрупаше.

— Този път това няма никакво значение — намеси се Гай, — нали донесе толкова храна.

Гай бе твърде малък и изобщо не подозираше какви бяха притесненията и проблемите на сестра му, а присъствието на Трей му вдъхваше кураж и задоволство.

— Но ако ни затрупа... ти не можеш да останеш толкова дълго тук! — изгърси тя и след като осъзна колко грубо прозвучаха думите ѝ добави, заеквайки: — Имам предвид, че семейството ти ще се тревожи.

— Аз лично не се притеснявам, ако снегът натрупа, а и семейството ми добре знае къде съм.

Е, ако не знаеха със сигурност, че я е открил, то поне се досещаха, че е тръгнал да я догонва. Ако майка му неминуемо щеше да се разтревожи, то баща му със сигурност знаеше, че Трей умее да се грижи за себе си и ще оцелее в планината.

— Чуваш ли, Преси? Трей няма нищо против да остане с нас! — Лицето на Гай грееше от щастие. — Ще ме научиш ли да стрелям с лък и стрели? Можеш ли сам да стреляш с лък? Обзалагам се, че сигурно можеш! — забъбри развълнувано той.

— Ще имаме време да направим много неща — увери го Трей спокойно. — Първото нещо, което ще трябва да направим, са специални обувки за снега. Имате ли си такива?

Трей съзря паниката в очите на Емпрес при споменаването на възможността снегът да ги затрупа и се смили над нея.

— Не, нямаме такива обувки — отвърна тя, — татко веднъж се опита да направи такива обувки...

— Тогава просто ще направим обувки и никога няма да се страхувате, ако снегът ви затрупа. Как ти се струва тази идея? —

попита Трей с мек тон.

— Добра е — отвърна Емпрес, убедена, че застояването на Трей в дома им щеше да бъде катастрофално за чувствата ѝ.

Трей, от своя страна, целият грееше от щастие и задоволство. Топлината, излъчвана от цялото му същество, достигна до нея като полъх нежност. Емпрес разбра колко много означава Трей за нея. Трябваше обезателно да седнат двамата заедно и да обсъдят неговия престой в къщата. Това, разбира се, можеше да стане по-късно, едва когато Гай си легнеше да спи.

Само че Трей заспа преди Гай, поради това, че бе максимално изтощен от дванадесетчасовата езда. Емпрес го покри с одеяло и когато Гай също си легна, тя поседна за малко, загледана в прекрасните черти на Трей и бронзовия оттенък на кожата му. Почуди се защо ли този толкова красив мъж бе решил да я преследва чак до дома ѝ. Любувайки се на отсечените му, съвършени черти, Емпрес осъзна, че нямаше никакъв смисъл да се обвързва с най-богатия, преследван от толкова жени, заклет ерген на Монтана. Глупаво беше да се влюбиш в толкова привлекателен мъж, който дори и да не бе толкова богат, можеше спокойно да се радва на интерес от страна на нежния пол. Стари ѝ се абсурдно да сравнява неговите чувства със собствените си, защото всичко от негова страна бе на плътска основа, а Емпрес имаше някакви други идеалистични схващания за взаимоотношенията помежду им. Всичко, което се бе случило между тях, от момента на тяхното запознанство като купувач и предложила се за продан жена, бе необмислено, прибързано и абсурдно. Интересно защо все пак Емпрес усещаше невероятна привързаност и топлина към него. Какво я накара да прошепне тихо, едва чуто: „Не оставай за дълго тук... защото може никога да не те пусна да си отидеш...“.

Само след миг тя се усмихна на собствените си разсъждения и приумици. Като че ли някой някога можеше да завърже Трей в клетка!

На другата сутрин Трей се събуди малко схванат, но отпочинал. Той се огледа наоколо в малката стаичка, докато забеляза, че Емпрес зареждаше печката и меко каза: „Добро утро!“.

Тя се извърна към него и се усмихна. Трей ѝ отвърна също с лъчезарна усмивка. Той повдигна ръце, опря ги на темето си и се

облегна, задавайки въпроса:

— Къде спа снощи?

— Ей там — посочи Емпрес с ръка към малкото легло в нишата, на което вече бе постлано разноцветно одеяло.

Трей се изпъна бавно, свали ръцете си и каза:

— Не мисля, че мога да спя отново в креслото и тази вечер.

— Можеш да си легнеш на голямото легло при Гай — каза Емпрес и посочи към противоположната стена. — Това бе спалнята на мама и татко и тя е напълно достатъчна за такива огромни мъже като вас двамата.

Трей се разкърши, за да прогони болката от схванатите си рамене и с приглушен глас, за да не събуди спящия всред куп смачкани одеяла Гай, промърмори:

— Струва ми се, че той спи доста здраво.

Емпрес го стрелна с поглед и отсече:

— Трей, само недей да си въобразяваш разни неща!

Бе облечена в традиционните панталони и фланелена блуза, в които изглеждаше толкова свежа и млада.

— О, аз вече всичко съм обмислил, скъпа! — заяви Трей и я огледа от главата до петите. Като спря погледа си на греещите ѝ зелени очи, той допълни: — Вече е твърде късно.

— В тази малка къщурка има още четирима души, освен нас двамата, при това те са целите в слух и с любопитни очички да разберат какво става. Не забравяй това!

— Обещавам да не забравя — увери я Трей с жизнерадостна усмивка на лицето. — И да бъда дискретен!

И като отстрани одеялото от себе си, той се изправи, отметна с ръка косите си назад, протегна се към нея и като я погледна с цялата си нежност и обич, призна:

— Липсваше ми!

— На всички жени ли правиш подобни признания? — попита го Емпрес твърде спокойно, правейки неимоверни усилия да запази някаква дистанция помежду им. Още в ранни зори тя бе обмислила поведението си спрямо него и бе решила: първо, да не се поддава на изкушението на неговата красота и обаяние (което не бе толкова лесно, когато той бе наоколо); второ, да показва непрекъснато безпристрастие и незаинтересованост (дори когато той ѝ се усмихваше така мило) и

трето, да го отпрати обратно колкото е възможно по-скоро, тъй като той само щеше да ѝ обърка живота. Невероятно много при това.

— Никога не съм признавал такова нещо на някого — отвърна изведнъж Трей, — ти си първата.

Дълбокият дрезгав глас, с който Трей ѝ отговори, я накара да потрепери от възмущение. Трябваша ѝ няколко секунди, за да се съвземе и да преодолее изненадата и слабостта си, както и да намери сили да отвърне с хладен тон:

— Извини ме, ако проявя съмнение, но ми е твърде трудно да ти повярвам.

В спомена ѝ изникна дочутият разговор, злонамереният, презрителен тон на Арабела и Емпрес почувства внезапна болка и обида. Тя осъзна, че един толкова очарователен и известен сред жените мъж не можеше да не знае най-милите и галантни фрази, с които да пленява женските сърца.

Трей се придвижи покрай грубо изработената маса, по-близо към нея, уверен в това, че може да я убеди, ако я докосне или държи в прегръдката си. Сдържаността и притеснителността ѝ се променяха бързо, когато Трей успееше да я целуне и да ѝ прошепне любовни думи, с които преодоляваше бариерите, поставени от Емпрес.

Нямаше нужда от тези препятствия и резервираност. Той бе разбрал напълно тайната на нейното минало — тези невръстни братя и сестри, мизерията и беднотията, заедно с мъчителните спомени за аристократична почтеност и влияние, проличаващи в семейните портрети, окачени по стените; самотният сребърен свещник и висящия над камината офицерски меч. Какво още можеше да се скрие? На територията на Монтана — пък и навсякъде на Запад — имаше многобройни семейства, които се бяха придвижили към границата, за да възстановят своите предишни наследства и богатства. Защо ѝ трябваше да се изолира така от него! Трей съвсем нежно попита, преди да я докосне:

— Скъпа, защо си толкова сдържана и непристъпна? Казах ти точно това, което си мисля. Липсваше ми.

Но когато Трей се пресегна да я хване за ръката, Емпрес се оттегли с бързи крачки настрана, при което масата отново се оказа помежду им.

Как можеше да отвърне на въпроса на мъж, чиято спалня бе по-голяма от цялата тази къщичка, където тя живееше със своите братя и сестри! Още повече, че брат й Гай, а също и останалите деца по всяка вероятност чуваха целия разговор. Та те бяха толкова близо, на една ръка разстояние! Как можеше да му каже: „Не, не съм уличница и въпреки това, че бях в салона на Лили, аз не съм за продан — а още по-малко душата ми!“. А как можеше да обясни на Треј, обграден от толкова много обожателки през целия си живот, че не може и не иска да си „играе на любов“ с него. Според Арабела и Люси флиртуването бе нещо обикновено, съвсем в реда на нещата, може би се бе превърнало даже в *навик* за него!

А нейните чувства към Треј бяха действително твърде сериозни и дълбоки. Тя не можеше да си позволи и най-малката игра с него. Трябваше да бъде силна! Толкова години бе успявала да бъде, а сега, още повече — след като бе поела на плещите си бремето да се грижи за цялото семейство след смъртта на родителите. Затова Емпрес предпочете да бъде сурова и хладнокръвна, за да не изпадне в неловко положение пред децата, ако ги слушаха в този момент, както и да опита да се защити. „Не може да се говори за никаква интимност, бъди практична!“ — наложи си тя. Емоциите й обаче, съвсем не издържаха и неочаквано за самата себе си, тя отвърна:

— Ти също ми липсваше.

— Аз ще се погрижа за децата — каза Треј тихо и уверено, наблюдавайки как вълнението я обхвана. Пулсът й на секундата се ускори, което можеше да се види от фината кожа на шията й. Треј си спомни какво удоволствие бе да обсипва с целувки тази нежна кожа. Беше уверен, че нейните чувства в този миг са същите. — И ние двамата с теб можем да останем насаме.

— Не! — отсече Емпрес, а страните й се изчервиха при чувството за обида и посегателство над нейния личен живот. — Не можеш да го направиш!

— Напротив, мога — отвърна й Треј.

Той не се опита повторно да я докосне, но думите и погледът му бяха достатъчни, за да се почувства тя ужасно неловко и притеснено. Емпрес потръпна, при което Треј се усмихна и попита:

— Искаш ли да ти помогна да приготвим закуската?

Същия ден Трей се държа твърде прилично и сдържано, въпреки тайно подхвърляните любовни погледи към Емпрес в моментите, когато децата не ги забелязваха или бяха заети. Емпрес бе невероятно развълнувана, струваше ѝ се, че всички чуват ударите на сърцето ѝ. Трей, разбира се, се държеше изключително добре и почтено и още от първия момент, в който се запозна с децата, той спечели всеобщото им възхищение. Невероятно бе, че тези малки същества, вместо да се шокират или изненадат при вида на странния грамаден мъж, появил се ненадейно през нощта в тяхната къща, го възприеха веднага като свой и всички до един го харесаха. Емпрес изобщо не бе допускала, че той умее да готви толкова добре и когато спомена за това, Трей само я погледна, арогантно повдигайки едната си вежда и престорено смирено запита:

— Защо пък да не умея да готвя?

Това изобщо не удовлетвори любопитството на Емпрес и тя настоя да разбере откъде, за бога, знае да приготвя нещо толкова сложно като ябълковия сос, когато нито веднъж не го бе видяла да помогне в готвенето, докато бяха в ранчото. Всичко, което Трей бе правил там, се свеждаше до позвъняването за някой слуга. След като децата с радост се включиха в приготвянето, изпичането и изяждането на кейка, Трей им предложи да се облекат в топли дрехи, за да ги изведе да се пързаят с шейна.

За кратко време той се превърна в нещо като образец, идол и най-добър приятел на децата, нещо, което действително изглеждаше невероятно, като се имаха предвид възрастовите разлики между братята и сестрите на Емпрес.

— Надявам се, че децата няма да имат нищо против, ако остана — каза той в момента, когато и последното дете излезе навън.

Усмивката, с която той произнесе тези думи, бе иронична, а очите му грееха от задоволство и радост.

— Мога ли да ти хвърля нещо? — гневно го попита Емпрес в отговор на самоуверения му тон.

Проникналият през прозореца слънчев лъч освети скулестото лице, правилния нос и типично строгите индиански черти, като накрая се отрази в светлите му усмихнати очи.

— Отказвал ли съм ти някога каквото и да е, скъпа моя? — отвърна Трей и широко разпери ръце.

Рефлексите обаче никога не му изневеряваха. Докато Емпрес го замери с чайника, който държеше в ръка, Трей вече бе изхвъркнал навън и затворил вратата зад себе си.

Той беше като истинско дете покрай братята и сестрите ѝ, помисли си Емпрес, докато ги гледаше как беснеят и се пързаят дивашки по снега. За миг тя дори се зачуди дали Трей не се радваше на играта повече и от самите деца. По-късно всички успяха да придумат Емпрес да се присъедини към тях, докато направиха снежни кули и укрепления и започнаха игра на два лагера — мъжки и женски. Групата на Трей изгуби битката — нещо, което изобщо не се понарави на Едуард и Гай, въпреки старанието на Трей да им обясни, че един истински джентълмен винаги отстъпва на една лейди да победи. Междувременно Трей прошепна бързо на ухото на Емпрес, че изобщо не се смята за победен, защото възнамерява да открадне една целувка от нея по време на церемонията по предаването на вражеския женски лагер.

Тази целувка разтърси и двамата. Беше една бърза, истински страстна целувка, на която станаха свидетели всичките деца, викащи и крещящи от възбуда, оживени и радостни както никога досега. Тази целувка приличаше на докосването на ръцете на разделени влюбени между решетките на затвор, беше като нещо непозволено, откраднато или престъпно, както например да целунеш любовника си пред очите на собствения си партньор. Толкова се бяха разгорещили от битката със снежни топки, че за пръв път си дадоха сметка колко различно и неповторимо е да се целунеш с възлюбения в такъв невероятен студ, и при допира да усетиш измръзналите устни на другия. Това беше като електрически шок, разтърсил в един миг и двамата, като чувството бе неопишуемо, вълшебно и единствено. Трей рязко се извърна и се оттегли на няколко крачки. Емпрес се облегна на един от ледените снежни късове, оцелели след битката и потрепери от вълнение.

Същата сутрин, след като се прибраха в къщата, всички се заеха да майсторят снегоходки. Когато съзряха колко ловко и умело се справя с това занятие Трей, децата останаха почти изумени, спомняйки си несполучливите опити на майка им и баща им да скалпят подобни обувки. С дългите си пръсти Трей прегъваше и моделираше парените

дървени калъпи, после завързваше и прокараваше през дупките въжето от сурова кожа, затягаше го с фини малки възли, макар по всичко да личеше, че това никак не е лесно, още повече, че през цялото време прекъсваше собствената си работа, за да помага на нетърпеливите слаби детски ръчички. Децата толкова оживено се стараеха да му помагат, че отстрани гледката бе неописуема. Трей бе изумително бърз, доброжелателен и търпелив. Хвалеше ги от време на време, за да поощри ентузиазма им и продължаваше труда си. Той успя да помогне на всяко едно дете, така че от опитите им да майсторят и те, действително се получи желаният продукт. Често-често той хвърляше по един страстен поглед към Емпрес, над главите на децата, от което сърцето ѝ биеше още по-силно и развълнувано. Той се усмихваше по своя типичен начин, леко и загадъчно, колкото отново да я накара да потрепери от желание и нетърпение. Тази негова усмивка не означаваше нищо друго, освен че той е готов да почака още малко и да постигне всичко, което си бе наумил. Нямахше нужда да изразява мислите си с думи.

И когато вятърът заблъска силно привечер и навън изведнъж притъмня, Трей най-спокойно каза:

— Ето я и бурята, която се задаваше от вчера.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

До сутринта цялата долина бе затрупана в сняг и преследвачите на Треј, след като бяха изминали около четиридесет мили в напразни опити да открият някаква следа от него, се отказаха напълно. Всъщност снегът бе заличил и най-малката следа от Треј, а след ужасната буря, изобщо нямаше никакъв смисъл да продължават издирването. Групата, тръгнала след Треј остана за три дни при Кресуел, докато затихне вятърът и снегът намалее. За четиридесет и осем часа дебелината на снежната покривка бе станала около шестдесет сантиметра, а след като вятърът задуха напосоки, преспите достигнаха дори човешки бой.

След като разпита Кресуел, Блу разбра, че Треј почти е настигнал Емпрес с разстояние от няколко часа разлика и това се бе случило един ден, преди снегът да започне да вали. Блу пределно добре знаеше уменията на Треј като преследвач и конник, затова бе сигурен, че е успял да я открие. И ако не я бе открил, преди да е достигнала своя дом, дано поне семейството ѝ не причиняваше никакви неприятности на Треј. В случай, че Треј бе успял да я засече по пътя, можеха да се скрият в някой навес и да изчакат, докато бурята отmine. А такъв навес Треј щеше да открие със сигурност, защото наследникът на Хейзард бе обучен във всички възможни техники и способности за оцеляване при екстремални обстоятелства.

Сега, когато бурята бе отминала, издирването можеше спокойно да продължи. Блу изпрати неколцина мъже до ранчото за още коне и провизии, а двамата с Фокс разпитаха допълнително живеещите около станцията на Кресуел за посоката, в която Треј бе потеглил. Никой обаче не можа да им помогне.

Докато търсенето на Треј продължаваше, Джейк Полтрейн предпочете да прекара колкото може повече време в Палата на удоволствията на Ли Синг Ку. Той обмисляше отмъщението си над Бладок-Блек и никой не го обезпокояваше в този момент на опиянение от наркотика. Виждаше се като победител над всичко и всички. Това

обясняваше и пристрастието му към опиатите. В такова състояние Джейк бе само триумфиращ, изпаднал в еуфорията на надмощието и отмъщението над семейство Брадок-Блек. В тези моменти, когато главата му бе замъглена от опиати, той никога не подгъваше гръб, винаги излизаше най-силен и смел — нещо, което съвсем не бе така в реалността. Да, той наистина се бе огънал в онзи ден, когато поставяше огради, контролиращи правата му над водите в района, а Хейзард изникна отнякъде, мощен като бик, заедно с проклетия си син и онази дяволска шайка бойци край него. С ръце, леко спуснати на хълбоците, където висяха револверите, Хейзард тайно се надяваше Джейк да посегне към пушката си. Тъп арогантен индианец! Той много добре знаеше, че никой не стреля по-бързо и по-точно от него. А и този негов син, безочлив и дързък като дявола, пълно копие на стареца, само че още по-огнен и макар и не толкова хладнокръвен убиец, все пак доста добре владеещ оръжието. Говореше се, че Трей е почти толкова добър в стрелбата, колкото баща си. В онзи прокълнат ден Хейзард бе произнесъл с дълбок, тих и невъзмутим тон:

— Намираш се на земя, която принадлежи на абсароките. Ние не разрешаваме на никого да поставя каквито и да било прегради на земите на абсароките. Правата над водата са наши. — Смиреността и кроткият благ тон бяха като на самия Бог...

Джейк вдъхна дълбоко от опиата и надигналият се в гърдите му гняв се стопи и изчезна в облака дим. Още едно вдишване и въображаемите сцени, в които той винаги бе победител щяха отново да заемат замъгленото му съзнание.

Джейк бе убил най-хладнокръвно мъжа, когото бе наел да застреля Трей в дома на Лили. През нощта, когато тексасецът дойде да получи втората част от парите, из града се носеше слух, че Трей е на смъртен одър, но Джейк осъзнаваше, че ако открият убиеца, ще разкрият и самия него. Джейк не бе глупак, а безскрупулен хищник, който добре знаеше, че свидетелите винаги са излишен риск. Малкият пистолет, скрит в ръката му, бе изненада дори за самия професионален убиец от Тексас, който от ранна възраст бе научен да бъде предпазлив. Един от заселниците бе открил вкочаненото тяло на тексасеца, докато търсел изгубено животно. Никой не познаваше намерения труп, въпреки че в хайката, с която Джейк напоследък дружеше споменаха, че този мъж се бил представил като Уейко.

Още едно подозрително съвпадение на обстоятелствата падна на гузната съвест на Джейк Полтрейн.

Една седмица след като Треј бе потеглил след Емпрес, Хейзард и дъщеря му от първия брак, която изпълняваше ролята на негов адвокат, бяха на посещение при шерифа на Хелена.

— Няма да е така лесно — спомена адвокатът.

Шерифът току-що ги бе информирал, че всички улики срещу Джейк нямаха конкретно доказателство. Нищо не даваше достатъчни основания да бъде обвинен Полтрейн. При смръщения поглед на Хейзард, шерифът добави:

— Продължаваме разследването.

— Той ми е задължен — промърмори Хейзард, докато минаваха през богато декорираните врати на съда и излязоха навън, където блестеше яркото зимно слънце. Острият вятър прониза тялото му, а косите му се развяха над кожената яка на палтото му. Хейзард поспря, за да се закопчае. „Защо, си мислеше той, проявявам такова търпение и вежливост при явните доказателства за жестокия хладнокръвен опит за убийство на сина ми?!“ Първото, което му хрумна, бе, че с един куршум в главата на Джейк Полтрейн всичко щеше да свърши мигновено. Докато подрастваше, едно време, го учеха да отмъщава на всички свои врагове. Той въздъхна тежко в студения брулец вятър.

— Мартин прави всичко, което е по силите му — каза дъщеря му, досетила се какво може да означава тази въздишка на Хейзард, — но няма никакви свидетели. — Гласът, с който тя произнесе тази защита на шерифа, прозвуча на Хейзард като нещо типично и общоприето от страна на адвокат в такъв случай. — Явно, никой през онази вечер у Лили не е забелязал убиеца да идва или да напуска местопроизшествието.

— Да не би да се опитваш да защитаваш Мартин? И сам виждам, че е достатъчно млад и неопитен, макар да ми изглежда добър и надежден. Искаш ли да го накарам да...

— Татко, изобщо не се опитвай да ми напомняш, че той ми е длъжен — каза дъщерята на Хейзард с отмерен тон, докато тъмните ѝ очи бяха твърде сериозни.

Дейзи бе дъщеря на Хейзард от предишния му брак, преди да срещне Блейз.

— Не мога ли да се произнеса за процеса, преди да са го изопачили като някакво злобно нападение на ревнива жена над мъж? Ако го направят, това означава, че нямаме никакви доказателства за обратното, което означава, че не можем да обвиняваме. Би ли искал да стане точно така, а, татко?

— Дейзи, успокой се — подкани я Хейзард с усмивка.

Тя обаче не само не се усмихна в отговор, а повдигна намръщено вежди, което извънредно много напомняше за собствения му навик да го прави, като се разсърди.

— Изобщо не съм се усъмнил в твоите умения и опит — извини се Хейзард, като си припомни, че годините във Васар и високите ѝ оценки на изпитите, докато следваше право в Чикаго, несъмнено ѝ бяха дали основание да има определено самочувствие. Той самият много се гордеше с нея. — Само че ми се иска всичко да стане много по-бързо — поясни Хейзард.

— Татко, разбери, че не можеш да разстреляш всеки, който не е съгласен с тебе.

Дейзи определено се заяждаше с него, макар че усмивката ѝ бе доброжелателна. Именно тази усмивка, нежна и чувствена, бе причината Хейзард да се влюби навремето в майка ѝ.

— Ще се опитам да се държа по-цивилизовано. Допада ли ти тази идея?

— Не се занасяй. Знаеш твърде добре, че си по-цивилизован от всеки друг тук, в Монтана!

— Добре тогава, какво ще кажеш, ако наистина проявя цивилизованост и покания Мартин на вечеря? Това ще навреди ли на собствените ти разбирания за добро поведение и етикет? — попита Хейзард, лъчезарно усмихвайки се към дъщеря си.

— Недей да ме притесняваш, татко!

— Не ме наричай „татко“. Звучи ми така, сякаш сме се срещнали точно преди два дни.

— Добре — съгласи се Дейзи, отказвайки се изобщо от всякакви такива обръщения, тъй като „тате“, „на-па“ или „татенце“ ѝ се струваха още по-неофициални и интимни, несвойствени на нейната улегнала, задълбочена натура. Още като съвсем малка тя бе твърде

сериозна, концентрирана над всичко, което вършеше. Не бързаше да изказва мнение или становище, преди да е премерила всички доводи и алтернативи. Тя изцяло бе случила с професията, която си избра.

За да я разсее, Хейзард каза:

— Е, бих предпочел „татко“ пред тази продължителна и мъчителна съдийска пауза.

При тези думи той се усмихна широко и разроши перата на тъмновиолетовия ѝ кадифен жакет.

Като се приведе леко и предпази с ръка скъпите пера на жакета си от закачката на баща си, тя бавно се усмихна. Дейзи шиеше дрехите си при един парижки шивач. Шапката ѝ бе невероятно женствена и предизвикателна. От баща си бе наследила високия ръст и живия поглед, а от майка си — изключителната женственост, елегантност и чар.

— Татко, не се тревожи за мен. Няма опасност да си остана стара мома.

„Едва ли, наистина, при тази красота...“ — помисли си Хейзард, но предпочете да ѝ отвърне тактично, като не пропусна и нейните собствени виждания за женските права:

— Не бих се тревожил, Дейзи, ако ти сама пожелаеш така да живееш, но, по дяволите, ако действително проявяваш някакъв интерес към Мартин Содерберг, защо да не направим нещо?

— „Да направим“? Не ми допада твърде като предложение. Защо всички ще се ангажираме с това? Сама също бих могла да се погрижа.

При тези думи Дейзи се протегна и помирително подаде ръка на баща си.

В този момент Хейзард си припомни изплашеното дванадесетгодишно момиченце, което току-що бе изгубило майка си и втория си баща при злополука по време на лов. След ужасното нещастие дъщеря му го очакваше толкова сериозна и задълбочена в неговия кабинет, че Хейзард не можеше да разбере дали всичко, което ѝ каза тогава, действително ѝ бе станало ясно. След като я бе хванал за ръката, той ѝ бе предложил:

— Ела, Дейзи, нека видим дали стаята ти е същата, както и преди...

Оттогава Дейзи бе станала неотлъчна част от неговия живот, не само гостенка по време на летния сезон.

Хейзард неволно потръпна от спомените, усмихна се и забрави за техния разговор отпреди минута.

Когато се върнаха вкъщи, той потърси Блейз в библиотеката и я помоли:

— Скъпа, нека поканим Мартин Содерберг на следващата ни официална вечеря заради Дейзи.

Блейз погледна леко изненадана, прекъсвайки писмото, което пишеше в този момент. Хейзард бе изрекъл молбата си бързо, още с влизането си в библиотеката. Значи бе напълно сериозно.

— Аз също съм толкова изненадан, колкото и ти, но, изглежда, натам отиват работите — призна Хейзард, докато си смъкваше шала, за да го метне на един стол. — Освен това трябва да го направиш като голямо парти, за да не се усъмни Дейзи. Тя ми даде да разбере, че не иска да ѝ се меся.

— Виждам, че, както винаги, продължаваш да правиш това, което сам решиш.

Сините ѝ очи блестяха провокиращо, като тона, с който произнесе последните думи.

— Не се подчинявай на заповедите ми, скъпа моя, знаеш добре как да постъпваш в такива моменти. — Хейзард се приближи до Блейз, за да я целуне и добави: — Само че има едно малко изключение. — Блейз долови топлия му дъх, докато той говореше. Хейзард се изправи, усмихна се дяволито като момче и каза: — Знаеш, че правя винаги всичко, което ти ми кажеш.

Блейз гледаше с благоговение, докато Хейзард събличаше палтото си. Той ѝ се стори толкова красив и привлекателен, както бе и в първия ден, в който го бе срещнала. С годините тялото му не се бе променило ни най-малко — той бе останал все така строен и стегнат. Това се дължеше на ездата, която си оставаше негово хоби и занимание във всяко свободно време; благодарение на нея всеки негов мускул бе във форма. Блейз му отвърна със същия забавен тон и закачливост:

— Може и да правиш онова, което ти казвам, драги, но само ако предварително те накажа за всеки случай, като майстора, който набива чирака, преди да е счупил стомната.

Облягайки се на ъгъла на бюрото, Хейзард погледна развеселено, поклати единия си крак и каза:

— Ти си единственият човек, който може да си го позволи.

След това погледна бързо към часовника и попита:

— Имаме ли време до вечерята?

Блейз повдигна веждите си от почуда и едва сподави смеха си.

— Не ми се вярва, освен ако не си решил да правиш нещо прекалено скоростно. Знаеш, че никога не съм си падала по бързите процедури — обясни Блейз с предизвикателен, сладострастен тон, който Хейзард обожаваше. — Знаеш ли, когато се отървем най-после от всичките тези отегчителни и досадни политици, ще се радвам да прекарвам остатъците от нощите с теб.

— С бутилка шампанско и бумтящ огън в камината — допълни Хейзард.

— И с дръпнати завеси, за да можем да се любуваме на звездите.

— Нашите звезди... помниш ли онази хижа в планината преди години?

Всяка година Блейз и Хейзард с радост посещаваха мястото, където Трей се роди през първата зима от техния съвместен съпружески живот. Те прекарваха колкото могат по-дълго в тази планинска хижа. Мястото бе тихо, приказно красиво, далеч от суетнята и проблемите на ежедневието. „Нали няма да се връщаме?“ — питаше Блейз винаги, когато приближаваше моментът да потеглят обратно за Монтана. Хейзард я уверяваше, че ще останат и дълго я държеше в прегръдката си. Разбира се, и двамата знаеха, че щастливите и спокойни дни привършват и ще се завърнат в Хелена. Знаеха, че тази фраза е по-скоро като някаква тяхна детска игра на думички.

— Да, струва си поне да си спомним за хижата в планината, какво друго ни остава тук в града? Какво ще кажеш, ако приключим днес в единадесет? — попита Блейз усмихнато.

— Това се казва идея, скъпа! Ще бъде най-кратката вечеря в цялата история на Хелена.

— О, мили, нали няма да пропуснеш някои задължителни изисквания на етикета? — обезпокои се Блейз, която добре познаваше мъжа си, склонен понякога да пренебрегне някои условности.

— Нали знаеш, че с мен е много лесно да се разбереш — увери я Хейзард и прокара пръст по извитата ѝ вежда. — Ще имаш

възможност да изпратиш всички гости до десет и половина вечерта, с моя помощ, разбира се. След това обаче, не мога да гарантирам, че ще съблюдавам някакви си цивилизовани маниери.

— Ти си непоправим, но въпреки това аз харесвам такива мъже.

— Запази си чувствата за мен, за да не се налага да убивам някого.

В очите му се четеше привързаност към нея и Хейзард си помисли какъв невероятен късмет е имал да намери жената, която е способен да обича до смъртта си. Той изведнъж си спомни за чувствата на дъщеря си и докато отпускате вратовръзката си и разкопчаваше копчетата на жилетката си попита:

— Какво мислиш за Мартин?

— Изглежда много приятен. А ако отговаря на изискванията на Дейзи, означава, че е още по-добър. Тя е доста особена.

— При тази забележка не зная дали да се обиждам или напротив. Да не би да искаш да кажеш, че ти не си особена? — попита Хейзард закачливо и раздразнително.

— За бога, не! — отвърна Блейз с усмивка на лицето. — Аз изобщо не съм особена. Единственото нещо, което искам, е мъжът ми да ме обича повече от всичко друго на света.

— Сигурно затова така добре се разбираме — каза Хейзард със задоволство.

— Ако те чуя да казваш нещо подобно на някоя друга жена, ще те убия! — закани се Блейз с ведре усмивка на лицето, а сърцето ѝ тръпнеше от щастие, че любовта им се бе съхранила непокътната през годините.

— Като зная колко добре стреляш, ще внимавам доста — отвърна Хейзард, очевидно развеселен.

Съвсем скоро след разговора им, докато Блейз и Хейзард се обличаха, Фокс пристигна с новини.

— Открихте ли го? — попита Блейз с разтревожен глас и безпомощно потърси ръката на Хейзард.

Фокс ги осведоми как е протекло издирването, докато стигнат до Кресуел, отговори бързо на въпросите на Хейзард за темпото, с което се придвижват, провизиите, снежната покривка и предаде куп заповеди за Блу след завръщането му от планината на следващия ден.

Блейз, естествено, бе много по-загрижена от Хейзард. Бащата имаше абсолютно доверие на сина си, че ще оцелее в планината. Нали сам го бе обучавал! Освен това Трей бе тръгнал с достатъчно провизии. Онова, което безпокоеше Блейз, бе неукрепналото му здраве. Майките, помисли си Хейзард, винаги пренебрегват дреболиите и детайлите, като например онова, което той бе узнал за начина, по който Емпрес и Трей бяха прекарвали дните си в спалнята, докато са били сами. Това го караше да бъде спокоен, че Трей очевидно имаше доста сили, щом е съумял да прекара така бурно цяла една седмица. Като баща той не се безпокоеше изобщо за Трей, но ако Блейз не вярваше на слуховете за преживяванията му с Емпрес през последната седмица, и това не я успокояваше ни най-малко, то всичко си беше неин проблем. Хейзард не искаше да засегне чувствителността и разбиранията ѝ, като ѝ намекне, че напразно се безпокои за Трей.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Изпълнен с енергия, Трей изрина снега от пътеката към конюшната. Той успя да извърши това след полунощ, тъй като луната светеше ярко след преминалата буря и всички в сгушената къщичка бяха заспали.

През последните дни той бе прекарал весело и приятно времето си с децата. След като завършиха снегоходките, те се заеха да майсторят лъкове и стрели, а надвечер всички оставиха по един отпечатък в непокътнатата снежна покривка. Трей и Гай донесоха на няколко пъти кофи с вода, за да могат всички да се изкъпят с предварително нагорещената вода в пригодената за целта вана, поставена до печката, пред която бе спуснат един чаршаф.

По време на вечеря, когато всички сияеха от чистота, задоволство и радост, гледката бе повече от идилична — няколко малки деца и млади хора, които излъчваха здраве и жизненост. Заедно с децата Трей пях разни песни на френски и английски, които никога преди не бе чувал. Когато Емпрес тихо му прошепна „Благодаря ти!“, малко преди да отведе децата да си лягат, той възкликна несприноудено какво удоволствие е било всичко това за него. Бързият му отговор отчасти стъписа Емпрес и я накара да се замисли сериозно над неговата топлина и приобщаване към дома им. Понякога той искрено се учудваше колко спонтанно Емпрес се радваше на всичко, а след това мигом се натъжаваше или ставаше сериозна, като че ли загрижена за това, че си е позволила твърде много. В тези моменти тя бе твърде различна от онази лъчезарна и весела Емпрес, която Трей си спомняше отпреди. Той си обясняваше всичко това единствено с факта, че децата бяха тук.

Затова тази вечер енергично и буйно изрина снега, за да прокара пътеката, мислейки само за мига, когато щеше да поговори с нея насаме, без децата да шават наоколо. Вече бе направил топло легло за двамата в плевника — с два топли юргана, надиплени върху сладко ухаещата слама.

Това бе някакъв невероятно красив сън, помисли си Емпрес, като тихо въздъхна. Тя неволно повдигна брадичката си нагоре и потърси устните на Треј. Почувства как я обхваща вълна от неописуемо щастие, радост и удоволствие, когато устните им се сляха. Емпрес леко измърка от наслада, а тялото ѝ потръпна от пронизалия я любовен импулс, на който тя отвърна безрезервно с готовност.

Ръцете ѝ нежно обгърнаха врата на Треј и го погалиха с обич, на което той отвърна с тих гърлен звук, издаващ удоволствието му.

Ако някой ги бе наблюдавал през изминалите дни, щеше да предположи колко бързо ще се възбудят и до каква степен е взаимното им привличане. Младостта и страстното им желание за любов, както и потисканите чувства през изтеклите дни, бяха причината между тях да се възпламени истински пожар от страст и сексуално влечение. Цялата игра на обиди, честолубие, чувствителност и сдържаност, сега, далече от очите на децата, бе отприщила задръжките им и ги бе довела до истински транс. Докосването, целувките, възбудата, пронизала телата им, и непреодолимото страстно привличане бяха нещо съвсем реално.

Емпрес се сепна, когато Треј я повдигна и премести към себе си, но не усети нито за миг студа, тъй като тялото ѝ бе прекалено загрято от възбудата. Обгърната в одеяла, в топлата прегръдка на Треј, тя леко и нежно хапеше ушите му.

С лекота Треј я настани на импровизираното легло върху сламата, съблече с един замах нощницата ѝ и я покри с топлия юрган. Тя го наблюдаваше как бързо и сръчно се разсъблича и в този миг почувства някаква невероятна магия да я обзема. Щяха отново да си принадлежат един на друг. Какво огромно истинско щастие!

Треј коленичи и се взря в очите на Емпрес. Мускулестото му широкоплещесто тяло напомняше на някакъв езически бог, мощен и непобедим, а сребристото сияние в очите му я караше да си мисли, че тези очи са като истински скъпоценни камъни, излъчващи топлина и обич.

Настъпи мълчание, в което Емпрес осъзна силата на чувствата и желанията си и тихо прошепна името му. Тонът ѝ този път съвсем не бе неуверен или колеблив; не беше гласът на жена, която бяга от неговата обич, топлина и добрина. Жената, която Треј бе съзрял онази вечер у Лили и която бе изкушаваща и предизвикателна, отново стоеше пред него.

Трей протегна ръцете си към нея и тя изведнъж забеляза, че те треперят.

— Караш ме да се чувствам като малко момче. — После той се усмихна леко печално и продължи: — Не съм свикнал да се чувствам така. — Трей въздъхна дълбоко и отпусна ръце. — Не бива да ме напускаш отново.

Той леко се намръщи и се умълча.

Емпрес не можеше да му отговори без да го засегне, защото двамата се стремяха към съвсем различни неща. Но в тази зимна нощ тя копнееше единствено да се люби с него. Трей също.

Тя измъкна ръката си изпод юргана и се пресегна към Трей. Изглеждаха така, сякаш никога досега не се бяха докосвали. Сякаш страстта, която ги обземаше, бе нещо съвсем ново и непознато за тях. Трей никога не бе допускал, че ще преживее толкова непознати чувства. Коленичил в сламата, изтръпнал от вълнение, той си помисли, че времето е спряло завинаги и неописуемото щастие, което изпитва, никога няма да свърши.

— Ела при мен, ще замръзнеш — каза му Емпрес, наслаждавайки се на силната му атлетична фигура. Беше зима, а той най-невъзмутимо стоеше гол.

— Не ми е студено. Напротив, топло ми е.

Усещането бе сякаш току-що е излязъл от затоплена стаичка в тъмната зимна нощ. Всъщност това, което той чувстваше, бе нещо още по-различно. Тялото му бе загрято отвътре.

— Виж, наистина съм топъл — каза Трей и протегна дланта си, при което скъпоценният камък на пръстена му проблесна.

Емпрес дочака това докосване с огромно нетърпение, сякаш бе мечтала за него цяла вечност. Тя гледаше тънките му пръсти, смаяна, че желанието ѝ да се допре до него и да го люби бе обзело цялото ѝ същество. Устните ѝ още трепереха от целувката, с която Трей я бе събудил. Потисканите с дни наред чувства и сексуално влечение сега избликваха като буря след временно затишие.

Трей докосна пръстите ѝ, после спусна ръката си надолу, долепи дланта си в нейната, а пръстите им се увиха едни в други. Неговата ръка бе наистина топла. Толкова топла, че в първия момент Емпрес си помисли какво удоволствие е да я стопли с милувките си.

— Ти си измръзнала — прошепна Трей. — Страх ли те е?

„Даже ужасена от страх, че ще ме обладает страстно и непростимо, както винаги“, помисли си Емпрес, но въпреки това каза:

— Не ме е страх от нищо!

Трей стисна здраво ръката ѝ и за да прикрие насмешката в гласа си, тихо и нежно прошепна:

— Бях забравил колко си вълнуваща и предизвикателна. Но сега виждам, че моето диво котенце е отново във форма.

Емпрес леко притвори очи и изрече с тайнствен глас:

— Ще те изям жив!

В очите на Трей проблесна изненада, той придърпа ръката ѝ към устните си и бавно целуна дланта ѝ. Емпрес потрепери от наслада.

Трей ѝ отвърна с леко изръмжаване с нисък дрезгав тон, който бе твърде разпален, но не от раздразнение, а от вълнение и възбуда.

— Ще трябва да видим кой какво може да стори на другия. Доколкото си спомням, доста добре се разбирахме и си допадахме...

— При тези думи той бавно близна единия ѝ пръст и целуна върха на палеца.

Той си спомни дните на мъчително страстно влечение, потискано и прикривано под беглите погледи, разменяни помежду им, откраднатите целувки, детските игри и забавления във веселата компания на братята и сестрите ѝ. Той забравяше, че тя навярно го желае със същото нетърпеливо чувство и е готова по същия начин да откликне на взаимното притегляне помежду им. Бе забравил, че въпреки непознатата нова обстановка, която бе еднакво сложна и за двамата, Емпрес Джордан можеше да изпитва същите чувства и възбуда, както и преди, защото това бяха истински чувства и привличане.

Само след миг Трей беше вече отгоре ѝ, леко подпирайки се на лакти, усещайки мекото и фино тяло под себе си, прикрито от юргана, който ги разделяше. Трей я целуна и закачливо подметна:

— Позволи ми да узная дали си затоплена достатъчно, за да отметнеш този юрган от себе си.

В очите му блещукаше дяволитото пламъче.

— Тогава ще мога да реша кога и как... — Той замълча и не довърши мисълта си.

През цялата тази нощ те се отдадоха на любовта си с пълна сила. Под тях, в обора, се чуваха неспокойните звуци, издавани от

домашните животни. Луната и звездите блестяха над тях, а сеното под телата им лъхаше на лято и свежест.

През цялата следваща седмица всичко, което се случваше, приличаше на една вълшебна приказка. Децата обожаваха Трей, всички живееха като едно дружно семейство, а Емпрес бе по-щастлива от всякога. Всички близки до сърцето ѝ същества бяха наоколо, а радостта и обичта на децата към Трей я караха да се чувства още по-щастлива.

Емили започна да става суетна покрай комплиментите на Трей, а Женевиер го третираше като свой идеал за мъж и герой, ролята на който досега бяха изпълнявали средновековните рицари от приказките и романите. Трей се оказа живо възплъщение на всички нейни идеали, мечти и възжелания.

Гай се отнасяше с Трей като с обичан по-голям брат, а Едуард дебнеше всяка свободна минута на Трей, когато можеше да се шмугне в прегръдките му, в скута му или да възседне раменете му. Емпрес се опитваше да спаси Трей от натрапчивото преследване на малкия Едуард, но виждаше, че те двамата се привличат и си допадат. Докато тя укоряваше Едуард, Трей само се усмихваше и я уверяваше:

— Нали виждаш, че двамата се разбираме отлично, кажи ѝ Еди!

При тези думи Едуард само се притискаше още по-силно към него.

— Липсват ми татко и мама — обясни веднъж Емпрес. — Той бе толкова малък, когато те починаха.

— Двама братя и две сестри, всичките по-малки от мен, починаха. Зная колко ужасяваща е смъртта, когато си малък. Едуард изобщо не ми пречи. Освен това много обичам някой да ме прегръща така силно. — При последните си думи той се усмихна закачливо.

Емпрес се изчерви, а в съзнанието ѝ изплува споменът за любовните вечери, които двамата прекарваха заедно в плевника, след като децата заспяха. Бяха нарекли своето блажено легло под звездите „Гнездото“, заради това, което то наистина означаваше за тях — уединение, закрила, блаженство и любов.

Измина цяла седмица на спокоен, блажен, изпълнен с обич и разбирателство живот. Те мечтаеха за дните пред тях и за онова, което

щяха да направят в бъдеще. Емпрес за пръв път си даде сметка, че мисли за бъдещето, и то заедно с някого до себе си. Всяка нощ в тяхното скривалище Трей я уверяваше колко много я обича. През деня работеха заедно с Гай — грижеха се за животните, поправяха и ремонтираха, поставяха нови огради и оправяха старите.

— Когато дойде пролетта — каза един ден Трей, докато гледаше снежната долина през прозореца, — ще вземем още коне и ще засеем много семена.

Емпрес се почувства безкрайно щастлива от това, че Трей говореше за тяхното бъдеще.

Същата нощ, докато я прегръщаше и обсипваше тялото ѝ с целувки, той ѝ обеща:

— Като дойде пролетта, непременно ще ти покажа мястото, където минзухарите за пръв път се появяват изпод снега, ще ти направя легло от пролетни цветя, на което да можеш да легнеш гола...

Когато един ден Емпрес усети, че я тресе, тя пренебрегна състоянието си, мислейки, че просто е настинала. Но до вечерта тя цялата гореше и започна да повръща. Трей се паникьоса.

Тъй като нищо не разбираше от медицина, той само следваше инструкциите на Емпрес и възваряваше различни билкови чайове, с които да облекчи болките в стомаха ѝ и да свали температурата. До сутринта състоянието на Емпрес не само не се подобри, а напротив, още повече се влоши. Трей ужасно се притесни. Той знаеше, че стотици хора умират от тези зимни трески. Собственото му семейство бе покосено от тази привидно лека болест. А най-близкото място, където можеше да има лекар, се намираще на около сто и двадесет километра. Ако Емпрес отпаднаше още повече, след ден-два изобщо нямаше да има смисъл да търсят лекар.

На другата сутрин той събуди децата рано-рано, докато Емпрес бе изпаднала в дрямка. Шепнешком Трей им нареди да се облекат и да приготвят багаж за път. Каза им, че ще тръгнат със снегоходките, които сами бяха приготвили. Бе решил на всяка цена да намери лекар, за да спаси Емпрес. С помощта на децата той приготви каша и препечен хляб, след което провери дали всички са се нахранили добре и са облечени достатъчно топло. После повдигна Едуард от креслото, зави го в топли дрехи и едно допълнително одеяло и го настани в една раница, докато момичетата си слагаха шапките и ръкавиците.

Гай се погрижи да остави достатъчно сено за конете и кравата, а за пилетата остави всичката храна открита, за да бъде леснодостъпна. След като всички бяха напълно готови за път, Трей зави Емпрес в едно плътно одеяло и своето палто от бизонска кожа. Когато тя се опита да протестира, Трей тихо ѝ прошепна:

— Връщаме се в ранчото. След минута ще те изнеса навън.

Тя цялата гореше. Очите ѝ блестяха от високата температура. Трей почувства как го обзема страхът, изпитван при подобна гледка неведнъж в неговото детство. Ами ако тя не се оправи? Лекарите не бяха успели да помогнат на братята и сестрите му. Трей затвори очи и тихо отпрати молитва към своите богове. Молитвата бе за силата и оздравяването, за оцеляването на Емпрес. Той знаеше за какво се моли с цялото си сърце и разум.

Трей нарами раницата, в която бе сгушен малкият Едуард, намести ремъците и палтото си, сложи една лента на челото си и се приближи към леглото на Емпрес. Повдигна я, излезе от къщата и съгледа очакващите го, готови за път деца. Той последен обу снегоходките си, усмихна се приветливо и каза:

— Дръж се, Еди!

След това потегли начело на колоната през заснежената долина. Трябваше да изминат шестдесет и осем километра до най-близката хижа. Оттам Трей се надяваше да може да изпрати някого за лекар.

Тъй като децата не се бяха движили със снегоходки, това се оказва трудно за тях и те напредваха твърде бавно. Въпреки че Трей им прокарваше пътека отпред, те все пак изоставаха, често се налагаше да спират и да почиват, а по обяд спряха и да хапнат. С помощта на една малка лопата те разчистиха снега и запалиха огън. Трей нарязва малко елхови клонки, от които стъкми едно легло за Емпрес близо до огъня. Докато децата хапваха от храната, която всеки един носеше в свое пакетче, Трей се опита да нахрани Емпрес. Той всячески я молеше да хапне нещичко, но тя бе толкова изнемоощяла от сутринта, че едва успя да преглътне една-две хапки.

Трей разбра, че със скоростта, с която се движеха, няма да успеят да стигнат до Суенсън, преди да се стъмни, както бе предполагал първоначално. Децата просто не можеха да се движат бързо като него. Така че трябваше да продължат и през нощта. Емпрес бе изпаднала в положение, от което трудно можеше да бъде повдигната или

преместена. Всички продължиха упорито да се движат, защото трябваше да стигнат до Суенсън. Нямаха друг избор.

В късния следобед те започнаха да се уморяват и да спират все по-често. Колкото и бавно да се движеше Трей и както и да се стараяха децата да го догонват, те непрекъснато изоставаха. Той спираше от време на време, запалваше малък огън и всички отпочиваха за малко, след което ги ободряваше с думи и похвали и продължаваха да вървят. Всеки негов мускул бе опънат до болка и само невероятната воля го държеше все още на крака. Онези части на тялото му, които не бяха претоварени, той ги усещаше изтръпнали и вдървени от студа и непосилната тежест да носи и Емпрес, и Едуард. За щастие, Едуард отдавна бе заспал и не мърдаше отзад на гърба му, а бе просто като неподвижен товар. Трей за малко да се строполи на два пъти, когато Едуард внезапно се размърда, без да го предупреди.

Оставаха още около петнадесет минути, преди да се смрачи. Децата явно бяха изтощени до крайна степен. Женевиев, която бе само на осем години, почти се бе предала и Гай усилено я теглеше за ръката, стиснал здраво челюсти от умора и изнемога. Малкото му лице бе преbledняло от изтощение и той едва ли щеше да издържи още дълго. Когато по едно време Женевиев се разплака, Гай и Емили мигновено я смъмриха.

— Преси е болна — каза ѝ Гай — и трябва да продължим да вървим. Когато вече не можеш сама, аз ще те нося на гръб.

Емили, от своя страна, добави:

— Бъди силна, Жени. Трей е сигурно също много уморен — той носи и Преси, и Едуард. Ако не плачеш, ще ти дам моята книжка за рицарите.

Женевиев изхълца и подсмърчайки, продължи да върви бавно.

Самият Трей бе вече на върха на паниката и изтощението. На него също му се доплака, когато погледна безжизненото тяло на Емпрес, отпуснато в ръцете му без всякакъв признак на живот, което още повече го уплаши. Той едва-едва долавяше дишането ѝ. Трогна го невероятната сила и издръжливост на трите малки деца, които едва кретаха зад него и бяха изстрадали толкова много до този момент, а сега мъжествено се опитваха да прикрият сълзите и слабостта на Жени, за да му спестят допълнителното бреме и тревога. Плачът, разбира се, изобщо не помагаше никому в този момент. Нямаше

никакъв друг разумен вариант. Децата едва ли можеха да продължат с това темпо при цялото си изтощение. А не можеше и дума да става да ги изостави при тези обстоятелства. Емпрес се бе раздвижила съвсем леко след обяда и Треј предпочиташе да продължат към целта си. Само че по всичко личеше, че ще трябва да се установят някъде, за да могат децата да поспят, а на сутринта отново да потеглят, като през цялото време се молят Емпрес да оживее.

— Продължаваме да се движим, докато се стъмни — каза Треј, — само още около петнадесет минути. Ще можете ли да издържите?

В отговор той получи три смели усмивки и дрезгав утвърдителен отговор от Гай. Треј преглътна буцата, заседнала в гърлото му.

Огромен кедър, тъмнозелен от сумрака, се виждаше някъде в далечината. В тази снежна белота разстоянията бяха твърде измамни. Кедърът съвсем не бе толкова близко, колкото им се струваше, макар че Треј бе решил да се установят точно там. Той погледна безучастно в далечината към хоризонта и пристъпи още една крачка напред. Със свито сърце той наблюдаваше величествения кедър в далечината. Това място можеше да се окаже и последното за Емпрес. Треј почувства как сърцето му се раздира от болка и безпомощност, от която му се искаше да крещи.

Откъм мястото, където се разклоняваше могъщият кедър се появиха Блу и още шестима мъже на коне. Животните с труд си пробиваха път през натрупалия сняг. При вида на Треј и неговите малки спътници, Блу шибна коня и препусна бързо. Треј замръзна на място. Той за пръв път в живота си повярва, че има Господ, който се грижи за всички.

Като съзря мъчителното придвижване на Треј, Блу побърза да поеме Емпрес от ръцете му. Треј бързо сне лентата от изпотеното си чело, а след това свали от гърба си раницата със спящия Едуард и я подаде на друг един ездач. Тъй като цялата група, предвождана от Блу, бе твърде добре екипирана, той предложи да се установят на лагер за през нощта, но Треј категорично отказа.

— Ти оставаш с децата, а аз ще отведа Емпрес при лекар — каза той, пребледнял и изтръпнал от изтощение.

Това бе просто немислимо, като се имаше предвид умората му. Беше носил Емпрес цели десет часа.

Качиха се на конете и праметнаха Емпрес в скута на Трей. Той ѝ говореше тихо, докато язدهа, но тя не му отвърщаше. Дори не се чуваше тихият шепот, с който бе реагирала на думите му доскоро. Беше отпаднала до крайна степен. Нищичко не бе хапнала, въпреки горещите молби на Трей.

— Искам да спя — бяха последните ѝ думи отпреди три часа и Трей напълно се отчая.

Беше два часа след полунощ, когато пристигнаха в ранчото. Няколко от ездачите избързаха напред, за да предупредят всички да излязат и посрещнат групата мъченици.

Трей бързо нареди да се погрижат за децата, след което представи на родителите си Гай, единствения от всички, който все още бе буден. Едуард, Емили и Женевиев бяха заспали от изтощение, завити в бизонски кожи. Трима от ездачите на Блу ги внесоха на ръце в детската стая и ги настаниха на леглата. Гай последва Трей нагоре по стълбите, по петите на лекаря, който бе наредил да внесат Емпрес вътре. Хейзард и Блейз изчакваха групата да пристигне от полунощ, след като дойде съобщението, че са ги открили.

Когато Емпрес бе настанена на легло, а от Хелена пристигнаха спешно повиканите лекари и сестри, Трей посъветва Гай да си легне. Осъзнавайки, че Гай бе повече от отчаян да не изгуби сестра си, той го увери със спокоен тон:

— Тя ще се оправи.

Трей сам не вярваше на думите си. Той също бе изключително изплашен от състоянието на Емпрес. Тя не отвърна на думите, които ѝ прошепна на ухото. Беше твърде пребледняла и безжизнена, положена на голямото легло. Трей с усилие се сдържа да не издаде отчаянието и безпомощността си пред Гай.

Първата му реакция, когато остана насаме с лекаря, бе да го сграбчи за раменете и да му нареди да я спаси. После дори заплаши.

— Ако тя умре, ще те убия — бе казал той с едва сдържан гняв и напрежение. И макар че тонът му бе твърде нисък и спокоен, стиснатите му челюсти показваха, че състоянието му е кризисно. Само слугите знаеха колко близо до бурята бе Трей.

— След малко се връщам — бе процедил Трей към досадния лекар, който бе пожелал да го оставят насаме с болната.

Трей се оттегли рязко, като кършеше нервно ръцете си. Блу внимателно го изтика от стаята, преди да бе избухнал.

— Гай заспива прав, Трей. По-добре му помогни да се настани и да легне да спи.

Най-дипломатично Блу обясни на докторите защо Трей е толкова нервен и категоричен. А и те самите разбираха твърде добре ситуацията. При това Хейзард не им плащаше малко. Късно вечерта в библиотеката им сервираха да хапнат и след като Трей бе съпроводил Гай до спалнята, родителите му учтиво го изчакаха, за да му зададат деликатно няколко въпроса. Очевидно Трей бе страшно разтревожен за здравето и живота на Емпрес. Беше изтощен, с тъмни кръгове под очите. Тялото му бе измъчено и изтъняло от тежкото пътешествие през снежната планина. Той се отпусна в стола си срещу масата. Толкова изнервен беше от всичко случило се през последните дни, че това проличаваше и в гласа, и в реакциите му. Родителите му решиха, че е съвсем неуместно да го уведомят за неочакваното посещение на Дънкан Стюарт предния ден. Нямаше нужда да го обременяват допълнително с шокиращите новини, които Дънкан им бе поднесъл.

Те всички останаха будни тази нощ, а Трей бе непрестанно край леглото на Емпрес. Лекарите се бориха цялата нощ, като смъкваха температурата ѝ с късове лед.

Трей не се откъсваше от нея, само от време на време слизаше за още кафе. Наблюдаваше с проникателен поглед усилията на лекарите. Седнал неподвижно на един стол, той приличаше на истински демон на отъмъщението. При вида му лекарите просто не смееха да прекъснат старанията си нито за миг. Към сутринта дишането на Емпрес се възстанови и температурата ѝ спадна. Трей заспа, както бе седнал в стола, държейки ръката на Емпрес в своята.

— Какво ще правим? — разтревожено попита Блейз и се притисна към Хейзард, седнал до нея на канапето, обгърнал я с една ръка зад гърба. — Трей се тревожи за Емпрес. Това е повече от ясно. Блу каза, че е заплашил лекарите с убийство, ако Емпрес не оживее. Сигурен ли е Дънкан, като твърди, че... — Тя не довърши думите си. Фактът, че Валери бе посочила Трей за баща на детето, което носи, все още ѝ се струваше твърде странен и непроверен, за да изрече това на глас.

— Има ли някакво значение дали той е сигурен, щом отправя такива обвинения?

На същия ден Хейзард бе проверил доколко са верни и другите твърдения на Дънкан — относно обвиненията за опит за изнасилване, повдигнати срещу Сивия орел и Ловеца на бизони. Какво ли щеше да стане, ако Трей откажеше да се ожени за Валери? И двамата индианци признаха, че са спали с Валери, но без никакво насилие. Напротив, самата Валери Стюарт ги бе подтикнала към това. А ако една бяла жена обвинява червенокож в опит за насилие над нея, нямаше никакъв шанс индианецът да бъде оправдан. Двамата застрашени можеха спокойно да избягат, разбира се, но Валери и баща ѝ бяха обмислили своя ход дори и при такова стечение на обстоятелствата. С крайно спокоен, невъзмутим тон, въпреки наглия и безочлив начин, по който изнудваше, Дънкан бе уведомил Хейзард, че ако тези двама обвиняеми изчезнат, Валери ще посочи някой друг от индианското племе. Очевидно за нея това нямаше никакво значение. Хейзард нежно погали жена си и това донякъде я утеши.

— Не се тревожи, любов моя, ще намерим изход от тази ситуация.

Думите му обаче увиснаха във въздуха, като една безпомощна, макар и благородна лъжа.

Час по-късно Трей влетя в стаята, светнал от щастие. Той обяви с весел глас:

— Отивам да се обръсна и да се изкъпя. Емпрес отвори очи. Мисля, че успя да разбере къде се намира. Когато ѝ казах, че децата спят, тя се усмихна. Толкова е изтощена и измъчена, но все пак изглежда прекрасно!

Трей едва ли осъзнаваше какво говори, толкова бе развълнуван. Той си мислеше, че прави някакво невероятно важно съобщение. Накрая бързо добави:

— Трябва да вървя.

Махна бързо с ръка и изчезна от стаята. Родителите му се усмихнаха печално след него.

— Това се казва любов — продума Хейзард. — Той самият се нуждаеше от лекар преди няколко часа. Никога не съм го виждал толкова изтощен. А сега... — Изведнъж усмивката на Хейзард се

стопи, той въздъхна и добави: — Мисля, че имаме доста сериозен проблем.

— Трябва да направиш нещо. Той няма да се съгласи с условията на Дънкан Стюарт. Това ми прилича на някогашните заплахи на Карл. Помниш ли какво каза тогава Треј. Той не е бил първият и последният. Шарлот Танджън бе имала цял куп любовници. Едва ли детето и тогава е било от Треј. И сега е същото.

— Скъпа, няма защо да ме убеждаваш. Чувал съм всичко това и преди.

Всъщност Хейзард бе чувал за подобни обвинения не само от страна на Шарлот, а и от много други жени, които са били с Треј и за които Блейз изобщо не подозираше. Когато някоя клюка достигнеше до нейните уши, Хейзард я пренебрегваше като типични сплетни за малкия град.

— Не се тревожи, мила моя. Ще направя всичко, което е по силите ми.

— Искам Треј да бъде истински щастлив.

— Не мисля, че трябва да се тревожиш за това, обич моя — каза й Хейзард твърде уверено. — Той отдавна преследва щастието и му се наслаждава твърде усърдно от години насам.

Разбира се, Треј означаваше страшно много за Блейз и Хейзард добре знаеше това. Треј бе единствен син и Хейзард също го обожаваше. Но Блейз бе неговата опора в живота, неговата вярна спътница и когато я видеше разтревожена или нещастна, Хейзард се измъчваше изключително много.

— Остави всичко на мен — каза той нежно и се наведе да я целуне. — Ще се справим някак с този проблем. — Видът му бе намръщен и решителен. — Нека първо Емпрес се оправи, за да може Треј да се запознае със ситуацията и да се справим със Стюарт за няколко дни. Все още никой не знае, че Треј се е завърнал. Ако наредя на всички да мълчат, можем да запазим в тайна неговото завръщане поне за още един-два дни.

Хейзард знаеше, че може да има доверие на домакинството, състоящо се от дузина слуги. Трябваша му само два дни, за да позволи всички жители на Хелена да узнаят, че Треј се е завърнал жив и здрав.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

На закуска децата се държаха изрядно, с изключение на Едуард, който игриво пренебрегваше нарежданията, прошепвани му от Женевиев, и повтаряше с високия си, писклив глас:

— Пиш! Имам пиш! Имам пиш! Пиш!

Бяха изтълкували ентузиазма на Едуард към новите му родители като детско прехласване пред вътрешната канализация. Всъщност той беше прекарал изминалия час неизменно в тоалетната на детската стая, която не преставаше да облива, с което беше докарал по-големите си сестри до затруднение, граничещо със смърт. И трите по-големи деца сега розовееха от смущаващата насока на приказките на Едуард на закуска. Интересните въпроси на Хейзард и Блейз за високопланинския чифлик на децата облекчиха всички, а щом вниманието на Едуард веднъж бе привлечено от канелените рула, разговорът прие по-приемлива в социално отношение насока.

След закуска всички вкупом се изкачиха по стълбите да видят Емпрес, която, макар и още слаба, беше много по-добре. Температурата ѝ се бе смъкнала рязко и тя беше успяла да задържи малко пилешки бульон, но бе много бледа. Крехкостта ѝ се подчертаваше от размерите на леглото на Трей.

Родителите на Трей бяха щастливи от нейното завръщане и от „възможността да се срещнат със семейството ѝ“. Емпрес едва не избухна в сълзи при добрината им, но беше възпряна от енергичното, знаменателно съобщение на Едуард за шедьовъра на канализацията. Емпрес се изкикоти.

— Наистина, Едуард, ти си такова дете! — каза Женевиев, а Трей сърдечно изтъкна, че с десетте бани в къщата Едуард ще има забавление поне за месец.

След няколко минути една от трите медицински сестри в стаята започна да се покашля и да поглежда подчертано часовника си. Блейз предложи да отидат заедно с децата и Хейзард в детската стая да проверят дали са останали здрави играчки. За по-малко от минута

стаята се опразни. Дори Гай и Емили, които се смятаха за възрастни, бяха изпълнени с благоговение при вида на редиците играчки, подредени спретнато на полиците по стените на детската стая. След още една минута медицинските сестри напуснаха стаята, прогонени от един изричен поглед на Трей.

— Имаш ли нещо против? — попита той, като придърпа един стол по-близо до леглото. — Искях да останем насаме, двамата, а тези сестри, макар да съм сигурен, че са изключително компетентни, имат вид, достоен за фронта на Нотр Дам. Честно да ти кажа, с тях щях да оздравея само от страх. — Трей нежно докосна ръката на Емпрес, след това преплете пръсти с нейните и се засмя. — Действа, нали? Чувстваш се по-добре.

В отговор Емпрес се усмихна на високия, силен мъж, който държеше ръката ѝ, сякаш е рядък порцелан от времето на династията Мин.

— Много по-добре, а ръката ми няма да се счупи.

Единствено, за да ѝ покаже, че може да проявява и по-голяма обективност към здравословното ѝ състояние, той стисна ръката ѝ със сила, която не би измачкала и нежния пух на новоизлюпено пиленце.

— Знам, скъпа. Все пак ме разтревожи.

— Боя се, че съм ти създала огромни неприятности, въпреки че за децата всичко явно е едно голямо приключение, сега, когато лошото мина, ако не беше направил онези снегоходки...

— Щяхме да измислим нещо друго.

Въпреки че той учтиво използва *ние*, Емпрес знаеше, че ако Трей не беше в чифлика им, никой от тях нямаше да е в състояние да го напусне в дълбокия сняг. И макар че лечението на треската беше преминало без произшествия, тя беше признателна на Трей, че е свалил бремето от плещите на Гай. На шестнадесет години, той бе твърде млад за такива грижи.

— Длъжник съм ти — каза тя със смирена сериозност.

— Струва ми се, че това ми харесва — усмихна се в отговор Трей. — Рядко си толкова хрисима.

— Сигурно е от треската — отвърна Емпрес. Усмивката ѝ сякаш озари зелените ѝ очи.

— Както и да е. — Гласът на Трей отново беше сериозен. — Радвам се, че си по-добре. Никога не съм се чувствал толкова...

безпомощен. Не знаех какво да направя.

— *Ти* трябва да внимаваш. Тази треска уби мама и татко миналото лято, а и ти се възстанови неотдавна.

Трей сви рамене:

— Никога не се разболявам. — И беше истина. С изключение на стрелбата в дома на Лили и редките настинки през детството, здравето му беше забележително.

— Не бъди толкова самодоволен — упрекна го Емпрес. — И аз приказвах така, а погледни ме сега.

— Грижете ти за мен те преумориха, а след това и дългото пътуване към дома. Събра ти се прекалено много. Сега не трябва да мислиш за нищо. Само се храни, спи и си почивай. Остави децата на мен. — Той се усмихна. — Може и да не си забелязала, но се справяме доста... сносно.

— В края на краищата, в теб има и някаква скромна жилка. — В очите и гласа ѝ имаше възхищение, нежната извивка на бузата ѝ беше леко порозовяла.

— Обиден съм — пошегува се Трей, елегантен в меките си ботуши от ярешка кожа, тъмносините си вълнени панталони и памучна риза във винени и тъмносини тонове. — Не съм ли просто изграден от скромност?

— Не, доколкото си спомням. — Внезапно тя се запита как ли е изглеждал той като дете и юноша, преди да настъпи времето на незаинтересованата изтънченост.

— И ти самата не си непретенциозна, графиньо. — Трей вече знаеше за аристократичния род на Емпрес, беше чувал историята за дуела на баща ѝ, за тяхното бягство и за последвалите ги тежки години в Канада и Монтана.

— Ако бях непретенциозна щеше да бъдеш отегчен до смърт.

— Вярно е — отвърна Трей и се усмихна отзивчиво, с ясната представа, че никога досега не е бил толкова щастлив, че Емпрес е заела неизмеримо важно място в неговия живот, с мисълта, която го беше измъчвала през цялото дълго пътуване, през което се боеше, че тя ще умре, че животът му ще бъде пуст и неутешим без нея. — Мислила ли си някога за... — Той спря, шокиран от мисълта, че беше на път да се изрази по начин, който благоразумно бе отбягвал в продължение на години. — Имам предвид... — Той отново се отклони, неподготвен за

новите чувства и само дългогодишният му опит му помогна да им даде последен отпор. — Справяме се — погледът му беше топъл, натежал от любов — отлично.

— Съгласна съм — отговори Емпрес. Нейният поглед също беше изпълнен с нежност. Винаги независима в начина си на мислене, тя беше възприела новата си сексуалност като прекрасно удоволствие, допълващо нейния живот.

— В такъв случай... — Трей се покашля и Емпрес за пръв път разбра, че този разговор не е само размяна на лекомислени закачки. Сърцето ѝ прескочи. Възможно ли бе чувствата на Трей да са толкова силни, колкото са и нейните собствени? Възможно ли бе най-желаният ерген на запад от Уест Ривър да е престанал да си разиграва коня? — Мислех... — продължи той.

Би могла да го улесни, но ако грешеше, неудобството щеше да е ужасно. Затова тя замълча, въпреки че сърцето ѝ биеше така, сякаш щеше да се пръсне.

— Наистина имаш нужда от помощ с децата — каза той. Изявлението му беше уклончиво, но Емпрес, която не знаеше това, благодари на звездите, че не се беше изтървала в порива си да сподели страстните чувства, които изпитваше към него.

— Оценявам помощта ти — вежливо отвърна тя. Униинето я заливаше на вълни. Трей Брадок-Блек беше женкар и тя се бе проявила като глупачка, като го забрави. Той обожаваше жените, но не по принцип, единствено глупавите новачки можеха да си го помислят.

Той долови хладината в тона ѝ.

— Не исках да кажа това — каза той и с това още повече увеличи неопределения смут, заседнал помежду им.

— Наистина, Трей. Няма нужда да ми помагаш. Не очаквам от теб да се чувстваш по някакъв начин задължен към моите...

— О, по дяволите! — възкликна той и като пусна ръката ѝ, рязко се изправи. Той се запъти с широки крачки към прозореца, подпря длани на дъбовия перваз и навъсено се втренчи в зимния пейзаж навън.

— Високо ценя всичко, което си направил за мен и за моето семейство — спокойно каза Емпрес. — Но не трябва да чувстваш някаква отговорност и веднага щом се почувствам по-добре, ние ще се върнем в Уинтър Маунтин.

— Това, което чувствам, не е отговорност — каза Трей. Стоеше гърбом към нея, суров и смутен от мисълта, че Емпрес би могла да напусне живота му още на следващия ден.

— И не би трябвало. — Емпрес потисна болката и се насили да изрази нужната вежливост. Бе проявила излишна мечтателност, като смяташе, че с нещо е по-различна от многото предани, чувствени жени в миналото на Трей. — След няколко дни отново ще съм на крака и повече няма да злоупотребяваме с твоето гостоприемство.

Трей се отблъсна от прозореца и се обърна към нея с рязко, неспокойно движение:

— Дявол да го вземе! Не ме бива за това — остро каза той.

О, божичко! Как беше възможно това? Да го желае толкова много, когато всяка негова дума беше точно противоположна на нейните чувства? Като се взираше в строгото му изражение, в силуета на напрегнатата му фигура, очертан на светлината на прозореца, тя събра цялата си гордост и тихо му отговори:

— Разбирам. Никой, освен теб...

— Никога преди дори не съм мислил за това — продължи Трей, сякаш тя не беше проговаряла. — Всъщност всячески съм се старал да го отбягвам.

Емпрес не искаше повече да слуша. Беше сигурна, че каквото и да каже той, то щеше да я нарани дълбоко.

— Трей, наистина... Няма нужда да...

— И то няма нищо общо с децата — продължи той, сякаш не я забелязваше, с глас, в който се беше промъкнала мрачна и леко заканаелна нотка. — Въпреки че — бързо допълни той, сякаш гласът му звучеше с трисекундно закъснение и той току-що беше осъзнал строгостта му — аз много ги харесвам — довърши той с блага вежливост. Изглеждаше така, сякаш се завръща от някаква бездна. В следващия миг видя паниката в очите ѝ. — Добре ли си? — Уплахата го сграбчи на мига и той се озова до нея с няколко бързи крачки. Спомените за покоя, в който беше притихнала през последните часове, преди да стигнат ранчото, оживяха ярки в съзнанието му. Като седна до нея с припряност, която отразяваше опасенията му, той бързо докосна челото ѝ с длан: — Да повикам ли лекарите? Топло ли ти е?

— Добре съм. — Колкото можеше да е добре човек разбрал, че всеки момент ще настъпи краят на света.

— Сигурна ли си?

— Малко съм уморена — отвърна тя. Искаше той да си тръгне. Искаше да прекратят този злополучен разговор.

— Ще се погрижа за теб — нежно каза Треј, а пръстите му деликатно отстраниха кичур от светлата ѝ коса от раменете ѝ.

— Няма нужда. Наистина. И без това вече всички сме ти прекалено задължени. — Емпрес си помисли за огромната сума пари, които той ѝ бе дал, достатъчна, за да може семейството ѝ да си позволи едно ново начало в живота; как се беше посветил на децата и се беше погрижил за сигурността им по време на нейното боледуване. Беше задължяла твърде много. И колкото по-скоро престанеше да прибавя към дълга си, толкова по-добре.

— Аз искам да се грижа за теб!

— Мога и сама да се грижа за себе си — малко грубо отвърна Емпрес. Разбитите ѝ чувства допринасяха за нейната рязкост.

— Не бъди толкова обидчива.

— Аз ще реша каква да бъда.

— Както искаш — любезно каза той.

— Благодаря — неучтиво отвърна тя с тон, напълно лишен от благодарност.

— Разбира се — усмивката му беше великодушна, — знам колко раздразнителен може да стане човек от треската.

— По дяволите, Треј! Не можеш ли да не проявяваш такова нетърпимо съчувствие и разум.

— Винаги съм разумен.

— А аз съм Кралицата на Нил. Сега, ако нямаш нищо против, бих желала да си почина. — „И да си изплача очите“, помисли си тя.

— Предполагам, че нямам друг избор.

— Е, би могъл да останеш и да ме гледаш, докато спя, но съм сигурна, че можеш да си запълниш времето с нещо по-добро.

— Ще трябва да ти поставя въпроса ребром — продължи Треј, крайно неотзивчив към отговорите на Емпрес, колкото и странно да беше това за него.

— Не, не сега. Имам главоболие — възрази озлобена Емпрес. Раздразнението ѝ от леконравния му начин на живот беше надделял над нейното униние.

— Ще се омъжиш ли за мен?

„Да!“ бе мигновената ѝ реакция. Едно „да“, извикано високо, като еуфоричен крясък от най-високия земен връх. Недвусмислено. Без никакво колебание.

— Опитваш се да се възползваш от треската ми? — каза тя вместо това.

— Отговори на въпроса ми — настоя Треј. Той искаше да получи желанието отговор. Треј Брадок-Блек, наследник на богатство и власт, искаше да получи нейното съгласие. — Отговори — тихо повтори той, като обгърна китките ѝ с изящните си пръсти. Не искаше тя да го напусне.

— Сигурен ли си? — попита Емпрес, а въпросът ѝ бе толкова рязък, така напълно лишен от каквато и да е нежност и галантност. Пръстите на Треј се свиха като окови около китките ѝ. Това не беше мечтата, с която заспиват младите момичета, не приличаше на предложенията от приказките.

Той се поколеба за една нищожна част от секундата, преди да отговори:

— Да.

Все така, никакви пламенни думи за любов, само загадъчната пауза и една-единствена дума. И ако Емпрес Джордан беше практична жена, тя би отговорила утвърдително без повече суетене. Тя обаче не беше такава. Беше достатъчно непрактична, за да желае поне минимум от едно любовно обяснение.

— Обичаш ли ме? — простишко попита тя. В големите ѝ очи гореше любопитство. Може би въпросът бе подсказан от нейното минало, от ранните ѝ години на охолство и привилегии, които последните, изпълнени с трудности години така и не успяха да заличат. Страстта ѝ казваше „да“, но докато някоя друга жена можеше да приеме Треј без колебание единствено заради неговото състояние и положение, Емпрес искаше любовта ѝ да бъде споделена.

Треј я погледна. Погледна изтънчената красота на лицето ѝ, упоритата извивка на брадичката ѝ, очите, които го наблюдаваха с непринудена искреност. Той се засмя, внезапно добил увереност сред въртопа от упорити образи за отнета свобода, сигурен най-малкото в едно:

— Обичам те — отговори той. — Много те обичам.

В отговор тя се усмихна. Усмивката ѝ беше успокояваща и ослепителна със своя блясък.

— Не искаш ли да знаеш дали и аз те обичам?

Мисълта, че тя може да не го обича, не му беше минавала през ума. Обожанието на жените, което неизменно го бе съпътствало в живота му, превръщаше подобни въпроси в банални подробности. Но арогантността му беше по-малка, отколкото изглеждаше, затова Трей се извини чаровно и замълча, за да чуе нейния отговор.

— Обичам те — каза тя. Изразът на лицето ѝ беше мил със своята обреченост. — Повече от Кловър.

— Какво повече — любезно отвърна той и сведе тъмнокосата си глава със спокойното, грациозно движение на придворен — може да желае един мъж? — Той освободи китките ѝ с плавно изящество, сякаш тяхното договаряне правеше заплахата за принуда вече излишна. — Смяташ ли, че утре е прекалено рано или искаш голяма сватба? — Закачливият тон отново се долавяше добре в гласа му.

— Винаги ли си толкова самонадеян?

— Зад гърба си имам дългогодишен опит. — Сега гласът му издаваше повишеното му настроение.

— Бързаме ли за някъде?

Отново тази пауза, преди да отговори, колкото сърцето да удари за пореден път — това обезсилващо колебание, най-съкровената заключена врата. „Да, омъжи се за мен, преди да съм се паникьосал и да съм променил решението си. Никога не съм правил това преди, кълна се, никога не бих могъл да го направя отново, поне през следващите десет години: омъжи се за мен утре, преди цялата логика на света да ме е сграбчила отново.“ Неговите чувства бяха съвсем нови, навикът му да избягва брака все още бе много силен. Подобно на опит да превъзмogneш втълпен още от детството предразсъдък.

— Не. Разбира се, че не — каза той.

— В такъв случай, бих искала да изчакаме, докато се позакрепна. Така че да мога да си стоя на краката на моята сватба.

— Не искам да чакам. — Гласът му беше нисък. — Но разбирам. — Той дълбоко си пое дъх. Тревога или облекчение? Тя не знаеше... Но светлите му очи бяха пламенни — поне в това тя никога не можеше да се излъже. — Следващата седмица ще е чудесно — съгласи се той. — Да кажа ли на децата, или искаш ти да им кажеш?

— Ще им кажем заедно. Ще полудеят от възторг.

— Чувството е взаимно. — Трей беше очарователен. Мислеше си какъв късметлия е бил да я открие за себе си, за настоящето и за всички, изпълнени с радост дни, които ги очакваха. Чувстваше, че щастието стремително нахлува в живота му.

Ярката светлина на утрото подчертаваше бледността на Емпрес. Очите ѝ бяха тъмни като борови гори и изглеждаха огромни на фона на светлата ѝ кожа. Силуетът ѝ не можеше да се различи сред огромното бяло легло — батистената ѝ нощница беше тебеширено бяла, възглавниците и чаршафите блещукаха с белотата на перли, в цвета на разкошното вълнено меко одеяло се долавяха нюанси на слонова кост. Единствено косата ѝ, разпиляна в безпорядък, притежаваше цвят — позлатата на минзухарите и лимона. От треската косата около лицето ѝ се бе навила на къдрици, прилични на нежни филизи, разпилени по ирландската дантела на яката на нощницата ѝ.

На фона на цялата тази изящност и белотата, тъмната енергичност и сила на Трей контрастираха изключително ярко. Той беше слаб, мускулите му излъчваха сила, а бронзовата му кожа намекуваше за времето прекарвано на открито. Когато посегна да вземе отново ръцете ѝ в своите, нейните юмручета се изгубиха напълно и той сви пръстите си, сякаш за да ги приюти в своите длани. Помисли си, че почти я беше загубил и страхът го прониза. Капанът на смъртта едва не се беше затворил над нея и устата му пресъхна при спомена за това. Заля го желанието да я защити и да я закриля, чувство напълно ново за него със своята мощ и сила на въздействие. Преди да срещне Емпрес никога не беше мислил за възможността да се грижи за друг човек и сега той за пръв път разбра покровителството над майка му, което баща му защитаваше с ярост.

Колко пъти бе чувал баща си да казва: „Няма да позволя майка ти да бъде нещастна“, когато някоя от неговите лудории излезеше на бял свят, „а е много вероятно твоето държание да стане причина за това“. Мърмренията на Хейзард биваха произнасяни въздържано, никога под формата на заповед, но посланието в тях беше ясно: Трей трябваше да се ограничи до същността на проблема.

— В такъв случай, следващата седмица ще сме женени. — В гласа му отново имаше нотка на нетърпение. — Така добре ли е? — допълни той, като си спомни за добрите обноски.

Емпрес се усмихна:

— Следващата седмица е чудесно.

— Добре — приключи въпроса той и докосна с лека целувка носа ѝ. — Ще се погрижа Мейбъл да донесе плата за сватбената ти рокля. Ще трябва да започне да я шие незабавно, ако...

— Трей — прекъсна го Емпрес, — не искам голяма сватба. Нямам нужда от специална рокля. — Искаше ѝ се нещо простичко, интимно, а не грандиозни ефекти.

— Глупости! — Думата звучеше като гаранция от човек, свикнал да разполага само с най-доброто. — Ти си моята Емпрес и ще бъдеш облечена както подобава. Трябва да имаш шлейф, диаманти... Или предпочиташ сапфири? Нашата мина Блек Лоуд произвежда едни от най-висококачествените, имат оттенък на лавандула.

Като издърпа ръцете си, Емпрес повдигна брадичката си, а очите ѝ срещнаха неговите.

— Трей, нямам нужда от *това*. — Гласът ѝ беше притихнал. — Искам само *теб*.

Ръцете му с бързо движение уловиха раменете ѝ и той сведе тъмнокосата си глава така, че лицата им застанаха на едно ниво.

— Хей... хей — прошепна той, — съжалявам... наистина. Каквото поискаш. А аз съм твой. — Нежните му светли очи се задържаха върху нейните и дълбоко в тях тя откри опрощаваща нежност, внимание и непреодолима страст. — Завинаги!

За да познаваш истинското щастие, помисли си тя, е достатъчно то да те е спождало дори един-единствен път... а той беше неин... Завинаги!

— Обичам те — прошепна тя. В очите ѝ блестяха сълзи. Внезапно светът беше станал тесен за нейното щастие. В последните няколко минути се бяха изпълнили най-съкровениите ѝ желания и сега радостта ѝ бликна и се разля във вселената.

Ръцете на Трей се плъзнаха по раменете ѝ, върховете на пръстите му лекичко докоснаха гърлото ѝ и той нежно обхвана лицето ѝ в дланите си.

— Не плачи. Аз ще се грижа за теб — нежно каза той — и за децата. Ти си моят живот. — Устните му докоснаха нейните в лека ласка. Самообладанието му се поддържаше от нейната слабост вследствие на болестта. — По-късно — каза той мъчително с топлота,

която беше малко дразнеща, и я погледна, като се изправи, — когато си по-силна, можеш да ми върнеш целувката.

— И ще го направя — отвърна Емпрес, по-щастлива отколкото мислеше, че е възможно. — Животът е пред нас.

Достави му огромно удоволствие да я види щастлива.

— Животът ни е в ръцете ни — каза той с непоколебимост, каквато тя никога досега не бе усещала. Без съмнение, това бе твърдостта, която той използваше в законодателното тяло, когато искаше да наложи мнението си. — Ако искаш да придобиеш отново титлата на Гай, ще наемем най-добрите адвокати във Франция. Или ако искаш да останеш в Уинтър Маунтин, ще построим нов дом и по-хубав обор, ще засадим овощни градини, ще закараме оборудване за една истинска ферма. Ако пък предпочиташ — продължи той, а крайчетата на красивата му уста се повдигнаха в лека усмивка — да живееш под палмите на Таити, ще отидем там. Ще ти осигуря — каза той с тиха решителност, — каквото пожелаеш.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Да има до себе си Трей, който да сподели огромната отговорност за децата, да може да се облекне на него, да разчита на неговата сила, да има този красив мъж, когото обичаше повече от всичко на света... Да е неин! Неин собствен кът сред орхидеите на вечната пролет.

— Няма нужда да ми подаряваш каквото и да е — каза тя и сочната ѝ горна устна потрепери от силата на чувствата ѝ.

Все още беше толкова бледа, помисли си Трей, косата ѝ бе невчесана, неясните сини кръгове под очите ѝ, и... му беше толкова скъпа. В себе си тя носеше радост и възторг, които напълно го обезоръжаваха. Искаше да ѝ даде всичко, искаше да я облича, да я храни и да реши косата ѝ сутрин. Искаше да постави в краката ѝ богатствата на света и вечното щастие. Искаше да ѝ дари деца. Беше млад, за първи път в живота си влюбен и знаеше, че без нея животът му щеше да бъде безкрайно празен.

Той изтри сълзите от миглите ѝ с лекичко докосване на върха на пръстите си.

— Аз искам да ти дам всичко. Искам да познаеш цялото възможно щастие. Но най-много от всичко — каза този разглезен от всеобщото внимание на хората любимец — искам да си моя.

— Аз съм твоя, твоя, твоя съм — щастливо отвърна Емпрес, а ароматът и усещането за земен рай я обгръщаха като ухаеща на приказен парфюм мечта. — Но ако те обичам — продължи тя игриво, — и ти трябва да ме обичаш със същата сила.

Той се засмя, като си мислеше колко често и по колко различни начини би могъл да ѝ покаже любовта си, щом отново се почувства добре.

— Изгарям от неизразимо желание — отговори той, с озарени от усмивката очи — да те обичам, докато моретата по света не се превърнат в пустини.

— Добре — заяви Емпрес, а усмивката ѝ беше така привлекателна в своята изкусност, с онзи парадоксален намек за съблазняваща покана, на който Треј никога не беше успявал да устои, — защото въобще не съм от жените, за които можеш да смяташ, че са твои просто ей така, по принцип.

Усмивката му, помисли си тя, би могла да окъпе света в бляскав ореол.

— Никога няма да бъда такъв глупак — нежно отговори Треј. — Всъщност, след като те открих, обявена за продан в бара на Лили, след като едва не погубих Рали и себе си, докато те проследя до Уинтър Маунтин, ще съм последният мъж на света, който да мисли, че можеш да му принадлежиш просто ей така. Ти не си точно от типа домошарки, които докарват мъжа до самодоволство. — Закачливата светлина в очите му можеше да се сравни със сияйни слънчеви лъчи.

— Самодоволни жени има в изобилие — остроумно възрази Емпрес, като имитира едно чисто клюкарско и охулващо изсумтяване. Дъщерята на граф Джордан не бе възпитана да отстъпва. Във Франция има хора, които биха могли да потвърдят, че почтителното отношение е било отгледано в семейство Джордан много преди кръстоносните походи. Девизът на рода им „Стой настрана“ и техният герб с изображението си на меч и светкавица драматизираха една традиция, изтъкана от агресивни подбуди.

Треј леко простена, като си спомни за всичките жени, които го преследваха.

— Така е — мрачно се усмихна той. — Буквално в изобилие.

— Аз никога няма да стана самодоволна. — Въпреки че натърти на думите, дълбокото звучене на гласа ѝ и пикантният поглед, който тя

му хвърли изпод притворените си клепачи, внушаваха по-различни мисли.

Не, помисли си той, като си спомни безбройните случаи, когато тя му напомняше на живи, полюшващи се пламъци.

— За мой късмет, любима — щастливо прошепна той.

— И още нещо — живо заяви Емпрес с блеснали от радост очи. — Трябва да ме обичаш завинаги и винаги, винаги!

— Ваш слуга, госпожо — отговори Трей с нисък дрезгав шепот и притегли Емпрес в прегръдките си.

Почукване на вратата прекъсна райското блаженство, в което се бяха потопили.

Прегръдката на Трей стана по-силна.

— Махай се — извика той.

— Баща ви желае да говори с вас, сър. — Беше Тимс. Трей леко повдигна вежди. Странно. Защо не беше изпратен някой от лакеите, Чарли или Джордж... Тимс не предаваше съобщения.

— Трябва да е кралска заповед — иронично промърмори Трей, като отпусна ръце и настани Емпрес обратно на възглавниците. — Ще се върна след минутка.

— Не си тръгвай... Искам да ти кажа колко много те обичам — закачи го тя и като протегна ръка, прокара пръст по правия му съвършен нос.

— Ще имаш на разположение цяла вечност, скъпа, веднага щом се върна — усмихнат ѝ отвърна той, след което се наведе и докосна устните ѝ с нежна целувка. — Не си отивай — прошепна той.

Когато Трей отвори вратата видя Тимс, който чакаше, застанал мирно в хола. Той изпрати въздушна целувка на Емпрес и като затвори вратата зад себе си, повдигна въпросително вежди.

— Какво е това, Тимс. Да не си наказан? — пошегува се той.

— Баща ви не споделя с мен, сър. — Но Тимс разбираше, че при нормални обстоятелства, Хейзард щеше да изпрати някой от нисшия персонал да предаде съобщението. И нямаше никакво съмнение, че мисис Брадок-Блек плачеше.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— И дума да не става! — избухна Трей разярен. — *В никакъв случай!*

Хейзард погледна иззад бюрото си Трей, който разгневен се бе изправил на крака и стоеше настръхнал от яд и обида. Пулсиращите вени на врата му изпъкваха.

— Ще кажеш на тази кучка, че може да си намери друга изкупителна жертва — гневно възкликна Трей. — Или по-добре ще ѝ го кажа сам!

— Заплашват Сивия орел и Ловеца на бизони или някои други двама абсароки. Дънкан се постара да бъде напълно ясен, че не ги интересува кого ще обвинят — спокойно напомни Хейзард с натезало от отчаяние сърце. От два дни Хейзард се опитваше да намери някакъв изход — беше направил допълнително предложение на Дънкан Стюарт предишния ден, безбожно предложение, възлизащо на сума, която би изумила един обикновен изнудвач. Но явно те държаха на далеч по-висока цена. Като съпруга на Трей, с мрачно предчувствие размисли Хейзард, Валери би получила половината от неговото богатство.

— Трябва да има някакъв начин да се справим с това. Добри ми боже, не те нея, а тя *тях* съблазни.

— Тя е бяла.

Трей започна да крачи из стаята, съзнаващ не по-зле от баща си зловещия смисъл, който се криеше в тези две думи.

— Дори няма да има процес, нали?

— За индианците, които обесиха при Муселшел немаше.

— Няма ли да приеме пари?

— Вече опитах.

— Проклетата курва! Детето, което носи, не е от мен. Някой друг ѝ го е направил. — Думите му плющяха, изпълнени с презрение.

— Сигурен ли си? — Въпросът беше зададен тактично и отговорът не беше от голямо значение. Хейзард щеше да подкрепи

сина си, независимо от обстоятелствата, но никога не беше излишно да бъдеш напълно осведомен за фактите.

Трей спря да крачи напред-назад, обърна се към баща си и направи мрачна физиономия.

— Виж, знам, че общоприетото обществено мнение е единодушно в тълкуването на отношенията ми с жените, но противно на всеобщата убеденост аз не съм разточително безразсъден и нехаещ за последиците. Способността ми да нося на алкохол е отлична и последния път забелязах, че любовта, в чисто плътския смисъл на думата не уврежда разума. Така че съм съвсем наясно какво правя, къде се намирам и... Не съм бил с Валери от четири месеца. А дори *онази* нощ заспах, така че става и повече от четири месеца. Да й имам нахалството! То поне не може да й се отрече.

— Мисля, че по този въпрос *всички* сме съгласни.

Трей се свлече обратно в креслото срещу баща си, отпусна се отпаднало и като вдигна очи каза:

— Помолих Емпрес да се омъжи за мен.

Дъхът на Хейзард заседна напред гърлото му и му придаде вид на човек, който се задушаваше. Трябваше му известно време, за да отговори.

— Утре сутринта ще се срещна със съдиите Хенри и Пеперел. Може би ще успея да ги убедя.

— Няма да можеш — тихо отвърна Трей. Отношенията им със съдиите бяха обтегнати, след като Апелационният съд реши в тяхна полза делото за обществения сервитут за преминаване на железопътната линия. Хенри и Пеперел имаха лични интереси по това дело и бяха загубили много пари.

— Във всеки случай ще опитам — твърдо отговори Хейзард.

— А като откажат? При това с огромно удоволствие, бих добавил.

— Ще увеличим офертата, която направихме на Дънкан.

— И ако и той откаже?

Хейзард погледна сина си:

— Ще опитаме нещо друго.

— Шибана кучка! — изръмжа Трей. Знаеше, че възможностите за избор са ограничени и че Валери и баща й добре разбират това. Едва ли имаше някой, който да познава по-добре от семейство Стюарт

мръсната страна на политическите задкулисни интриги и обществената зла воля.

Хейзард отмести настрани мастилницата в стил „Джордж III“, а след това неспокойно я плъзна на старото ѝ място, като обмисляше как да зададе на Трей следващия въпрос. На два пъти той въздъхна, вдигнаobelиска, който ѝ служеше за поставка, и като започна да го усуква, попита сякаш се гнусеше от самия въпрос:

— Ще се ожениш ли за Валери, ако се наложи?

— Знаеш отговора — с равен глас изрече Трей. — Разбира се.

Беше израснал със Сивия орел и Ловеца на бизони. Като малки момчета заедно се бяха учили да яздят и да ловуват, бяха обладани от тайнството на проникновението по едно и също време. Заедно се бяха изкачили в планината, заедно бяха видели легендарните същества — закрилници на тяхното племе в нощното небе. Свързваше ги братство, скрепено в сърцата им. Неговото първо задължение към племето му. Нямаше нужда да му напомнят за чувството му за вярност.

— Колко време ще трябва да остана женен за нея? — Той зададе следващия въпрос със студен практицизъм.

— Докато се роди детето. Не по-дълго.

— А детето?

— Предполагам, че Стюарт ще преговарят за правото му на наследник.

— Ще се съгласим ли?

— Откровено казано, що се отнася до това, не виждам друга възможност. Плащаме сега, което те няма да приемат, или по-късно. Поне племето ще остане невредимо. В бъдеще на нея *няма* да ѝ бъде позволявано да се приближава до селото. Ако се наложи, ще наемем бяла охрана.

— Съществува възможност Валери да не приеме развод.

— Мога да убедя някой съдия, който да даде развод по подходящи подбуди. Законът за развода се поддава на тълкуване. Да не обесиш индианец, който е изнасилвил бяла жена, е друго нещо. В най-лошия случай можем да получим развод другаде.

— Всичко е много несигурно.

— Всичко, освен че Сивия орел и Ловеца на бизони ще бъдат обесени със сигурност, ако не се ожениш за нея. Но първо ще опитаме със съдиите и с по-голяма сума.

— Ще поговоря с нея.

— Струва си да се опита.

— Не могат ли Валери и баща ѝ просто да изчезнат. Нямам предвид завинаги, въпреки че изкушението е голямо, но да речем, едно пътуване до Европа за десетина години?

— Би било възможно, когато аз бях млад — меко отговори Хейзард. — Тогава беше прието човек да отмъщава на враговете си. Това се очакваше от него. Но тя е жена. Тогава, както и сега, това променяше обстоятелствата: не можеш да воюваш срещу жени и деца. — Той се облегна назад в креслото си и уморено затвори очи. — Ще опитаме — измърмори той — да се договорим с тези хора по начина на белия човек. — Главата му се изправи, очите му се ококориха и гласът му придоби решителната твърдост, която беше всявала страх у мнозина. — Обещавам ти, женитбата ще бъде кратка.

— А ако разводът не може да се уреди мирно и тихо? — Трей все още лежеше проснат в креслото си. Сбитите мисли на баща му не го задоволяваха, недоволството обезсилваше тялото и ума му.

— Както към Джейк Полтрейн, и към Стюарт ще приложим средствата на абсароки. Ти разбираш... — Хейзард разтърка очите си с ръка и дълбоката му въздишка разкъса тишината на стаята. — Ще решиш сам дали да направиш тази... саможертва заради племето си. Но ти обещавам... Заклевам ти се с честта си на войн, че щом веднъж изпълниш дълга си, ако методите на жълтооките не дадат резултат, методите на абсароки ще бъдат използвани с цялата им сила, за да те отърват от една нежелана жена.

Трей разбираше, че баща му не го насилва да се ожени за Валери. Той разбираше също така, че честта го изискваше. Животът на Сивия орел и на Ловеца на бизони беше изложен на риск.

— Преди да кажа каквото и да е на Емпрес, бих искал да видя Валери. Утре сутринта. Може би тя ще промени решението си. — Беше просто механична, инстинктивна реакция, необоснована от каквото и да е разумен мотив и подхранвана от силна омраза. — Може би аз мога да я убедя — добави той, без нищо в отпуснатата му фигура да помръдне, освен мигновения заплашителен проблясък в сребристите му очи, — да я накарам да промени решението си.

— Надявам се — каза Хейзард с глас внезапно пресипнал от изтощение.

Когато на следващата сутрин Трей беше въведен в салона, Валери го посрещна любезно и дружелюбно, сякаш тя и семейството ѝ не бяха отправяли никакви заплахи за изнудване.

— Станал си много рано — каза тя с niskия си, зноен глас. — Закусил ли си? Искаш ли кафе?

Трей стоеше гърбом към вратата, която твърдо беше затворил зад себе си.

— Искам главата ти на сребърен поднос, Валери — изръмжа той. — Ще ми направиш ли тази услуга?

— Наистина, скъпи, винаги си имал страховито чувство за хумор — упрекна го тя с онзи сладък глас на хубавица от Юга, който използваше в такива случаи. — Ела. Седни и ми кажи как си. Както виждам, чудесно си се възстановил след... ъъ, лошия ти късмет в бара на Лили. — Сините ѝ очи бавно обходиха високата фигура на Трей. С изключение на зеления цвят на реверите на жилетката си и на блестящия златен амулет на врата си, той беше облечен в черно. Дългата му гарванова коса беше прибрана зад ушите и подчертаваше високите му скули и суровата красота на лицето му. Сребристите му очи бяха студени.

Сигурна в своето положение, тя пренебрегна заплахата в стойката и изражението му. Държеше всичките козове в ръцете си.

Той беше дошъл при нея.

— Ела, седни — повтори тя и деликатно потупа синьо-зелената дамаска на дивана, на който се беше разположила внимателно, така че да изложи на показ всичко, което си заслужаваше да се види. Вълненият ѝ прасковен халат стоеше ефектно на лъскавия аквамарин, помисли си тя. Беше права. Така изглеждаше почти гола.

За съжаление, наситената с въображаема зрелищност картина остана недооценена от Трей в сегашното му състояние. Трябваше да дойде и да изиграе своята шарада докрай, въпреки че не хранеше оптимизъм за своите шансове, след като и последното солидно предложение на баща му беше получило отказ. Но усилието трябваше да бъде направено, така че той се отблъсна от вратата, приближи се до стола срещу Валери и седна.

— Кафе? — отново попита тя. — Чай? Или може би нещо по-силно? — прибави тя със съвършения си глас на домакиня.

Все още беше стройна, забеляза Трей, когато погледът му бързо пробяга по пастелния халат, който тя носеше, и това го накара да се почувства по-добре. За последен път беше с нея преди четири месеца.

— Не, благодаря — отвърна той и се отпусна назад, временно успокоен.

— Никакво кафе, чай, никакъв алкохол? Пренебрегваме светските любезности. В такъв случай, на какво — сладко измърка тя — дължа това необичайно ранно посещение?

— Мина доста време, Валери. Реших да мина да видя как — той замълча за момент — изглеждаш.

— Не е минало чак толкова много време. Трей, мили — хладнокръвно отвърна Валери, без да изгуби и частица от своята самоувереност, — помниш ли миналия ноември?

— Спомням си — провлече той. — И което е по-важно, ясно си спомням, че тогава не се случи нищо.

— Откъде знаеш? — дяволито възрази тя и спокойно отпусна ръце в скута си. — Ти припадна.

— Аз заспах. Има разлика. Спомням си какво се случи, или по-скоро какво не се случи. И оттогава не съм те виждал, Валери. Това беше преди четири месеца. И двамата знаем, че това дете не е от мен.

Грубото му заявление не се отрази ни най-малко на леката ѝ усмивка.

— Твоята дума срещу моята, мили. Не е ли така? — с готовност се отзова тя. — А твоята — веждите ѝ се повдигнаха леко — забележителна репутация е известна на всички. И обратното. — Продължи тя, като приглади ризата си с изящен жест. — Аз съм невинната мис Стюарт. Посещавам неделното училище, миличък Трей. — Тя вдигна поглед от гънките на ризата си, които оправи набързо, и очите ѝ, изпълнени с тренирано обаяние, срещнаха неговите.

— А също така се чукаш наляво и надясно — натърти Трей, невъзприемчив за драматизма на изражението ѝ — в свободното си време. Ловеца на бизони, Сивия орел, кой още? Дузина други. Тъмната кожа те възбужда, нали? Може би бихме успели да съставим списък с доброволни показания под клетва от твоите любовници индианци.

— Никой няма да им повярва — спокойно отвърна тя. — Те са индианци, господи, та те живеят в колиби.

Очите на Треј бяха ледени:

— Но са достатъчно добри за оная работа.

Тя се засмя:

— Не толкова добри, колкото си ти, скъпи. Но това си го чувал и преди.

Пренебрегвайки комплиментата ѝ, той едва отрони:

— Защо аз, Валери?

Тя не се престори, че не разбира въпроса му. На красивото ѝ лице беше изписано наивното простодушие, което я беше виждал да разиграва и преди.

— Аз те обичам и искам да се ожениш за мен, Треј. Толкова е просто.

— Ти не знаеш какво е любов, Валери. Всичко, което ти искаш, е да станеш мисис Брадок-Блек.

— Има ли някаква разлика?

Той потисна непреодолимото си желание да я зашлеви през самодоволната ѝ физиономия.

— Колко, Валери — много меко попита той, като се контролираше с голямо усилие, — за да намериш друг баща или да си вземеш продължителна почивка? Кажу ми цената си.

Нейните пълни устни, които той така добре си спомняше, се свиха оскърбено.

— Понякога си истински варварин, Треј. И приказките ти са дебелашки, като на някакъв бакалин.

— Но все пак достатъчно вежлив, за да не те наричам с имената, с които ми се иска, Валери. Не искам да се женя за теб.

— Но аз искам да се омъжа за *теб*.

— Можеш да получиш парите и без мен.

— Всичките? — сладко попита тя.

— Кучка — прошепна той с гневно стисната челюст.

— Която нямаше нищо против да любиш много пъти, ако си спомняш.

Той се втренчи в нея. Гневът му бе видим.

— Ако знаех, че ще е с цената на брак, нямаше да има първи път.

— Животът ти е бил прекалено лесен, мили Трей. Получавал си всичко, което си поискал. Винаги. Всяка жена, която си поискал. Неизменно. Неограничено богатство. — Тя го погледна изпод притворените си клепачи и се усмихна леко. — Помислих си, че не би било зле и аз да се порадвам на това чувство на пресищане. Като твоя съпруга.

— Много си нагла — мрачно каза Трей. — Ще получиш каквото искаш. Но ще намеря изход от това положение.

— Продължавай да мечтаеш скъпи. Не мислиш сериозно, че предложението, което ти се прави, е резултат на спонтанен импулс, нали? По-скоро ми се струва, че ще откриеш, че изход няма.

— Чие е детето? — рязко попита той.

— Нямахте да ти кажа дори и да знаех. Разбира се, официално е твое, скъпи. — Дори и Клеопатра едва ли е била по-самодоволна, когато е разкрила предстоящото бащинство на Марк Антоний.

— Невъзможно е това да се случва в действителност — изръмжа страдалчески Трей. Очите му бяха като ледени кристали.

— Ти си най-богатият, най-привлекателният ерген в Монтана — заяви Валери със самодоволна увереност. — Аз съм най-красивата жена. Просто съвършено.

Той я погледна и видя красива, но също така студена, коравосърдечна жена, хищна като тигрица.

— Не — озъби се той.

— Бих желала сватбата да стане в деня на нашата Дама от хълма... да речем след три седмици. Това време трябва да ми стигне да приготвя поканите. Ще пусна съобщение във вестника. Трябва да се свържем с епископа. Аз ще се погрижа за това. Така. Що се отнася до приема, хотелът вероятно не е достатъчно голям... Това означава, че ще трябва да резервираме балната зала на Клаудио. Да, тя ще е идеална.

— Никога — грубо каза Трей и рязко се изправи, без да е сигурен дали ще успее да овладее силното си желание да я удари, ако остане още малко. Валери нямаше никакви скрупули. *Никога* не беше разбирал безпощадната чудовищност на нейните намерения.

— С френско шампанско... — чу я да казва, когато отвори вратата. Напусна къщата с няколко крачки, разгневен повече, отколкото когато и да било през живота си.

И за Хейзард, който беше при съдиите, денят не беше по-добър. Въпреки че след несъгласията им около сервитута за преминаване на железопътната линия, те лично не проявяваха съчувствие към проблема на Трей, и двамата биха погледнали с практицизъм на едно евентуално ползотворно участие и принос към всеки друг случай, различен от изнасилване. Всъщност те не скриха унинието си от факта, че трябва да отхвърлят щедрото предложение на Хейзард. Но ако Валери действително повдигнеше публично обвинение в изнасилване, протестът на обществеността щеше далеч да надхвърли което и да е съдийско решение по обвинителния акт или процеса. Сигурно беше, че индианците нямаше да преживеят до края на седмицата и никой от съдиите нямаше да бъде преизбран на този пост отново, ако ги подкрепяше. Независимо от алчността им, те не можеха да направят нищо за Хейзард.

Баща и син се срещнаха за обяд в един частен ресторант в Монтана и сравниха липсата на късмет, която беше спходила и двамата.

— Това бяха изстрели в тъмното — уморено призна Трей и пресуши чашата с уиски.

— Само да не беше изнасилване — въздъхна Хейзард.

— И да не бяхме индианци — добави Трей. В тона му се долавяше цинизъм.

— Много ако — съгласи се Хейзард. — Ако не беше богат...

— И ако Валери не беше алчна — промърмори Трей. — Тя говори за сватба в деня на нашата Дама от хълма.

— Мили боже!

— Напълно споделям чувствата ти. Между другото, това е след три седмици.

Хейзард мрачно погледна сина си:

— Ами Емпрес?

— Ще трябва да се опитам да ѝ обясня.

— Съжалявам — каза баща му. — Майка ти очаква аз да се погрижа за това, нали знаеш.

— Все пак тя е реалист. Знае, че Сивия орел и Ловеца на бизони, или когото и да обвинят, няма да имат никакъв шанс, ако Валери

потвърди официално обвиненията си.

— Бихме могли — каза Хейзард, въздишайки унесено — да отвлечем Валери и Дънкан и да ги държим някъде в планината. Въпреки че при изчезването им може да се вдигне голяма дандания, ако имат и друг съучастник в това проклето изнудване. В най-добрия случай, всичко, което ще спечелим, е малко време с надеждата, че те ще преразгледат решението си. Напразна надежда, както ми се струва, като се има предвид тяхната алчност. Дънкан мами правителството от години с договорите си за войската. Не е от хората, които проявяват някакъв разум.

— Валери дори не знае какво означава тази дума. Виж, бракът ще продължи най-много шест месеца, може и по-малко. — Трей сви рамене. — Все пак не сме напълно лишени от избор. Сега всичко, което трябва да направя, е някак си да обясня цялата тази бъркотия на Емпрес. — Трей се сниши на стола си. — Имам нужда от едно питие.

Баща му се пресегна през масата и напълни отново чашата на сина си.

— След шест месеца — каза той — ще те черпя едно по случай развода ти.

Трей вдигна чашата и мрачно се усмихна.

— При условие че не я удуша, преди да изминат тези шест месеца. Така. В такъв случай нека разгледаме всичко още веднъж. Може би забравяме нещо. Може ли цялото племе временно да се изнесе от Монтана? — на шега запита Трей, но думите му бяха проникнати от отвращение от самата мисъл.

— Сигурен съм, че преселението на индианци и стада коне ще бъде приветствано навсякъде в Америка — саркастично отвърна Хейзард. — Правителството препоръчва особено горещо заселването в пустинните области.

— Ами, ако ги убием? — За първи път Трей беше сериозен.

— Дънкан изрично предупреди за такава възможност — отговори баща му. — Не забравяй, че оцеляването е основна грижа на Дънкан от години при всичките индианци в резерватите, които е уморил от глад. По-късно — спокойно обеща Хейзард, — в краен случай.

— Можем ли изобщо да разчитаме на думата им? — Трей отново напълни чашата си. — Имам предвид тази заплаха да не се повтаря?

— Подписали сме такава застраховка в три екземпляра. — Хейзард изпусна една дълбока въздишка на облекчение. — Документът ще издържи и пред проклетия Върховен съд.

Трей погледна баща си над ръба на чашата си.

— Трябва да има едно „но“.

— Носи по-късна дата.

— Откога? — безцеремонно и лаконично попита той за срока на неговия тъмничен затвор.

— Осем месеца, като се счита отсега. Дори и за това бяха необходими часове на горещи преговори — кратко отговори Хейзард. — Започнаха с пет години.

— Поздравления — простичко рече Трей и изпразни чашата си.

— Два пъти се хващах за пищовите — обясни баща му с кисела усмивка — и май помогна.

— Дънкан никога не се е славил с твърдост, още повече, че онази мастия, дъщеря му, прави повече от възможното, за да го лиши и от малкото, която му е останала.

— Тя притежава неизчерпаема наглост — сухо заяви Хейзард. — Когато баща ѝ излезе за малко от стаята ми се натисна.

— Не бих останал за дълго в една стая с нея — язвително се съгласи Трей.

— Като че ли се обиди, когато ѝ казах, че е твърде стара за моя вкус.

Трей се засмя.

— Тази неблагодарност сигурно ти е струвала още един милион.

— В изражението ѝ имаше известно огорчение — ухили се Хейзард — през останалата част от преговорите.

— Значи така — провлече Трей, — можем да им помогнем да се запилеят някъде, да ги убием или да им откажем. И тъй като белите са създадени равни — цинично продължи Трей, — през тази 1889 година някои са по-равни от други. — Той се облегна назад в стола си и посегна към бутилката бренди. — Аз съм продаден за срок от осем месеца. — Той старателно напълни чашата си до ръба и я вдигна за наздравица към баща си. — Погледни на нещата и от тази страна... можеше да е и по-лошо. Тя можеше да е майка на детето ми.

— Сега сигурен ли си, че не е? — внимателно попита Хейзард.

— Това е единственото сигурно нещо в цялата тази макиавелианска измама — прочувствено въздъхна Трей — и единствено благодарение на него още не съм полудял.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Когато Трей влезе при Емпрес, всички деца бяха в стаята ѝ, така че му се наложи да прекара цял мъчителен час във водене на любезни разговори, в изслушване на отчета на всеки поотделно за извършеното през деня, както и на безчислените им планове за новото им бъдеще заедно, тъй като във възторга си Емпрес им беше казала за техните планове за женитба. Това беше най-ужасният един час, който Трей някога беше преживявал.

Емпрес усети напрежението му и когато врявата, която децата вдигаха, утихна, тя ги отпрати да се приготвят за вечеря.

Трей незабавно се изправи и започна неспокойно да крачи из стаята.

— Пътуването ти до Хелена не е било успешно?

— Може и така да се каже — промърмори той, като повдигаше и местеше насам-натам четката за коса по писалището.

— Има ли нещо, за което искаш да поговорим?

— Бих предпочел изобщо да не говорим за това.

— Съжалявам — извини се Емпрес. Лаконичността и явната възбуда на Трей бяха необичайни. — Не исках да си пъхам носа, където не ми е работа. — Точно когато си мислеше, че го разбира, настроението му се променяше и той не беше вече онзи Трей, когото тя познаваше.

Трей погледна жената, в която току-що бе осъзнал, че е влюбен. Единствената жена, за която някога си беше признавал, че обича. Днес бузите ѝ розовееха. Бледността ѝ я бе напуснала за първи път откакто боледуваше. Изглеждаше свежа и здрава. Тъмнокестенявата ѝ коса падаше буйно на раменете ѝ, а бродираната дантела на халата ѝ и стегнатият с панделка корсет я правеха да изглежда много млада. Очите ѝ бяха живи, с чистия зелен цвят на окъпана от дъжда моравя. И доверчиви.

Контрастът с Валери беше твърде силен.

— Каквото имам да казвам... — започна Трей, а в гласа му личеше дълбока болка, — ... трябва да бъде казано.

Стомахът на Емпрес се сви, а пръстите ѝ се впиха в ленените чаршафи.

— Знаех, че нещо не е наред.

— Отнася се до нас — каза Трей, като се отпусна на стола до леглото. — Ти нямаш никаква вина — бързо прибави той, като видя слисването, изписало се на лицето ѝ. — Донякъде вината е моя — продължи той и като се намести на стола, протегна краката си. — И в много голяма степен на Валери Стюарт. Не я познаваш — отново въздъхна той, — но, за съжаление, аз я познавах.

— Разкажи ми — спокойно каза Емпрес. Искаше да разбере за какво става въпрос, въпреки че я погълна смазващото чувство за обреченост. Красотата на Трей бе помрачена от изражението му на сурова неумолимост. Стиснатите му устни бяха тънка стегната черта.

— Какво ще кажеш, ако плановете ни за женитба се забавят с шест месеца? — попита Трей. Гласът му беше безизразен.

— Това ли е всичко? — с радостно облекчение отговори Емпрес. Не беше толкова лошо. Очакваше нещо бедствено. Отчаяният ѝ страх я напусна. — Нямам нищо против. Лятото е чудесен сезон за сватби — усмихна се тя на Трей. — Не бъди толкова мрачен. Плановете ни могат и да се променят, нали? Обичам те и дали ще се оженим тази седмица или след шест месеца... Няма да настъпи краят на света.

Трей не се усмихна и Емпрес разбра, че това не е всичко.

— Не съм ти казал най-лошото — меко каза той. Държеше се за крехката си надежда като удавник за сламка. Само един поглед към лицето на Трей ѝ бе достатъчен, за да разбере, че я очаква катастрофа. — Трябва да се ожения за Валери Стюарт.

Беше хиляди пъти по-лошо отколкото си бе представяла. Унищожаване на нейната мечта, пълно разрушаване на щастието, което едва бе започнала да възприема. Измина известно време, преди Емпрес да успее да събере сили, за да попита:

— Защо?

— За да спася двама от братовчедите ми от обесване. — Емпрес слушаше потресена и ужасена, а историята се разплиташе още и още и бъдещето ѝ с Трей се превръщаше в развалини. Той беше тъжен и потиснат, но в основата по-оптимистичен от нея. Емпрес имаше

чувството, че от жени като Валери Стюарт едва ли е толкова лесно да се отървеш след шест месеца. Човек, достатъчно хитър, за да държи като заложници семейство Брадок-Блек, няма да е толкова наивен да изпусне такова богатство. Трей не беше споменал възможностите на абсароки, които щяха да използват в краен случай, така че в мислите си Емпрес не можеше да държи сметка и за тях. Катастрофата приемаше застрашителни размери.

— Не знам какво да правя... какво повече да кажа — нещастно завърши Трей. Чувстваше се злочест и обречен, изоставен от своите духове закрилници.

— Нямах избор. Ожени се за нея. Децата и аз ще се върнем в Уинтър Маунтинс. Можеш да дойдеш да ни вземеш през лятото. — Емпрес си наложи гласът ѝ да остане спокоен. Искаше ѝ се да крещи от болка. — Ще кажа на децата... — Думите я задавиха, тя преглътна, а след това продължи решително с пълни със сълзи очи. — Не зная какво да им кажа. — Смазващата агония се надигаше в гърдите ѝ. — Струва ми се, че те обичат дори повече от мен.

Трей скочи на крака в момента, в който видя сълзите да извират от очите ѝ. Той я вдигна в прегръдката си, занесе я до коженото канапе, близо до камината, седна и я положи в скута си, като подпъхваше полите на нощницата ѝ под голите ѝ ходила.

— Няма да е завинаги — прошепна той. Сребристосивите му очи преливаха от отчаяние. Прегръдката му стана по-силна. Усещаше топлото ѝ тяло и се вкопчваше в тази единствена утеха за измъченото му съзнание.

— Лятото ще дойде, преди да разберем — меко отговори Емпрес и въпреки че думите ѝ бяха разумни, сълзите не преставаха да се стичат по лицето ѝ.

— Не плачи... не плачи — молеше Трей и триеше сълзите ѝ с пръстите си. — О, господи! — прошепна той. Искаше да я утеши, искаше му се да се посъветва с някого, да намери някакво магическо избавление от този ад. — И не трябва да си отиваш — нежно шепнеше той и обсипваше с целувки косата ѝ, бузите ѝ, солените ѝ сълзи. — Няма защо да се връщаш. — Мисълта, че ще я загуби, дори и за шест месеца, беше непоносима.

— Не искай от мен да остана. Не мога. — Унизителната мъка я заливаше. — Не и когато си женен за друга.

— Това е просто една сватба. Не женитба — бързо каза Трей с одрезгавял глас. — Няма да живея с нея.

— Все пак не мога да остана — прошепна Емпрес със слаб тъжен глас. Не можеше да му обясни, че за нея мисълта, че мъжът, когото обича, е женен за друга жена, не е въпрос на временна спогодба. Някак си в самия акт се съдържаше ужасяваща нотка на притежание и много устойчив ангажимент в правно отношение, независимо от надменния начин, по който Трей гледаше на него. А и Валери Стюарт явно не беше от жените, които спокойно биха приели факта, че съпругът ѝ живее с друга. Но да речем, че Трей беше прав и Валери се съгласи на развод... Тогава каторгата му нямаше да е безкрайна. Ако Емпрес можеше да брои дните до изтичането на тези шест месеца, имаше възможност да се справи с този опустошителен удар. Но не и тук, не и като вижда Трей всеки ден, не и достатъчно близо, където би могла да срещне Валери, която щеше да е мисис Брадок-Блек вместо нея. Не беше толкова силна. — Ще се приберем вкъщи веднага щом съм в състояние да измина разстоянието на снегоходки.

— Добре — съгласи се Трей. Не искаше да спори с нея сега. Но нямаше да я пусне да си отиде. По един или друг начин щеше да я накара да остане.

Обстоятелствата дойдоха на помощ на Трей и не му се наложи да привежда убедителни доводи, за да я накара да остане. Оказа се, че децата, без изключение, са хванали треската, която заплашваше Емпрес. Точно когато тя започваше да се чувства по-силна, Женевиев се оплака от възпалено гърло. След пет дни треската повали и Гай и не спря, докато къщата не заприлича на малко болнично отделение. Изминаха три седмици в размесване на лапи и лекарства, налагане на компреси, успокояване на раздразнителните деца и в разхождане и люлеене на ръце на Едуард, когато той крещеше от болка от ушната инфекция, която се беше развила заедно с треската. Последното падна в най-голяма степен на плещите на Трей, тъй като Едуард спеше най-добре в неговите прегръдки. Но дългите часове безсъние и умората се отразиха на всички. В известно отношение болестта на децата дойде като благословия, защото дните преди сватбата на Трей изминаха някак си незабелязано, изпълнени от собствения малък свят на Емпрес

и болните деца, от безсънните нощи, от борбата със смъртта, която Емпрес водеше посредством всяко лекарство, което имаше на разположение, посредством молитви, прошепнати уверения и любов.

Беше благодарна, че всички оцеляха. Емпрес едва забеляза деня, в който Трей отиде на сватбата си. Същата сутрин на разсъмване, тя изтощена беше потънала в сън и Трей се бе измъкнал тихичко, без да я буди. На медицинските сестри изрично им беше наредено да я оставят да спи. Необичайната тишина я порази едва в късния следобед, когато тя се събуди и осъзна причината за притихналата къща.

Тази вечер Емпрес плака въпреки решителните си опити да спре сълзите и когато Женевиер я попита какво се е случило, тя каза само: „Уморена съм и искам да се прибера у дома“.

Нямаше прости начини да се обяснят сложните и заплетени пътища, по които вървеше подлостта на Валери и баща ѝ, така че Емпрес бе казала на децата само, че се прибират у дома веднага щом всички се оправят и че Трей ще ги последва през лятото, когато ще се оженят. Женитбата на Трей с Валери изобщо не беше спомената. Трей не беше изразил открито несъгласието си с Емпрес, когато тя каза на децата за промяната в плановете им, но в себе си той възнамеряваше да я убеди да остане.

Църквата беше изпълнена до краен предел, въпреки че родът Брадок-Блек не беше представен изцяло, всъщност липсата на повечето от роднините се хвърляше в очи. Но Валери беше разпратила покани до половината град и никой от гъделичканите от любопитство да видят припряната сватба между двама души, които не са били заедно от доста дълго време, не остана навън. Правеха се облози за причините, поради които Трей най-накрая се беше предал, или пък Валери беше направила невъзможното. Но дори и хората, които залагаха, разбираха, че истинската причина сигурно никога няма да се узнае.

От Калифорния бяха докарани две коли бели рози и църквата приличаше на божествено ухаещ облак от хилядите цветове. „Или на погребален салон, помисли си младоженецът, зависи от гледната точка.“ Осемте шаферки на Валери, облечени в розова коприна, представляваха пухкав контрапункт на благоуханните рози, а булката беше великолепна — нямаше друга дума за нея — в перленобяла рокля

от венецианска везана дантела с дълъг двадесет стъпки шлейф. Трей се чувстваше като затворник и му личеше.

Сватбената вечеря беше рядка по своята пищност. За изпълнението отговаряха десетина френски майстор-готвачи. Френското шампанско беше внесено и се лееше в изобилие. Всички гости забелязаха, че младоженецът се възползува от своя дял. Веднага след вечерята оркестърът започна да свири, но младоженецът безпрецедентно отклони първия танц с булката. Както сам каза, предпочиташе пиенето пред танците.

Родителите на младоженеца останаха колкото за пред хората. Приказваше се, че Хейзард не е доволен от женитбата. Според клюките булката била в положение. Говореше се, че момчето било насилено да се ожени за нея, но повечето признаваха, че в случая с Трей това можело да се очаква. С неговите подвизи из моминските спални било само въпрос на време и на натиск от страна на съответното семейство.

Дали женитбата ще накара женкаря в Трей да поулегне, питаха се всички повече от любопитство, не че вярваха в това. Всички жени, които поканиха Трей на танц на неговата сватба, бяха единодушни, че това няма да стане. А и разбира се, най-новата придобивка на Трей, която той криеше в лоното на рода — семейното ранчо, не беше тайна. Изобщо, развалено момче.

Докато стане време щастливата булка и навъсенят младоженец да се преоблекат в пътните си дрехи и да се отправят на пътешествието за медения си месец, заплашителният оттенък в изражението на Трей вече беше отчетлив. Чу се как един от гостите отбеляза, че Трей не изглежда подготвен за семейния живот, на което събеседникът му отвърна:

— Трей никога не е имал нищо против семейния живот, но както той го разбира — в ограничени дози и с неограничен брой жени. Валери взе своето.

— Онази хубавелка, дето я купи в бара на Лили — шепнеше се от ухо на ухо — чака в ранчото. — Очичките святкаха злобно. Сигурно ѝ липсваше.

Трей мрачно придружи Валери до къщата, която тя беше купила с неговите пари. Спря веднага щом влязоха в гостната и остана прав и мълчалив, докато тя подаваше кадифената си наметка на една

прислужница, като в същото време издаваше заповеди на иконома за приготвянето на късна вечеря. Беше уморен, а от шампанското го болеше главата. Но само благодарение на него успя да сдържи яростта си пред всичките гости, от които го болеше главата. Самодоволните изблици на Валери също си бяха свършили работата за ковашките удари в слепоочията му. Лицемерна кучка! Беше изиграла ролята на поруменяла пламенна булка идеално.

След като освободи прислугата, Валери се завъртя, прошумоля с коприната и безгрижно махна с ръка към Трей.

— Скъпи, свали си сакото и се настани удобно.

Въпреки че се беше оженил за нея, всяко нещо си имаше граници и те бяха точно определени по отношение на онова, което смяташе да направи за нея.

— Няма да остана — каза той. Нямаше никакво намерение да я докосва и да се възползува от това, че е свързан с нея наистина. Това дете не бе негово, но при малка разлика във времето можеше и да е. Твърдо беше решил да се погрижи това никога да не се случи.

За момент Валери се обърка. Отказът му да остане беше възможност, която тя не бе обмислила. След женитбата тя се чувстваше сигурна.

— Разбира се, че ще останеш — огорчено каза тя. — Ние сме женени. Това е твоят дом.

— Това е твоят дом — с вежлива жестокост възрази Трей, — не моят. Съобщи ми, когато бебето се роди. — Той се обърна към вратата.

Тя го зяпна. Зяпна високия, красив мъж, когото смяташе, че е спечелила с толкова интриги. За един кратък миг тя едва не изгуби контрол над себе си и не се спусна след него с крясъци и клетви, но в самообладанието си още не беше паднала толкова ниско, колкото в своя морал.

— Какво ще кажа на хората — спокойно попита тя.

— Сигурен съм, че ще измислиш нещо — отговори ѝ от вратата Трей. — Лека нощ.

Емпрес чу суматохата, когато Хейзард и Блейз се прибраха, но остана в стаята си с надеждата, че нито единият, нито другият ще се качат при нея. Не беше сигурна дали ще издържи един разговор, без да

избухне в ридания. Последните часове бяха мъчителни — децата спяха в леглата си, бе прекалено тихо, а тя — твърде самотна. Въпреки че разбираше необходимостта от сватбата на Трей, страшното усещане за голяма загуба заливаше всичките ѝ разумни мисли. „Какво прави той сега?“, със сълзи на очи си мислеше тя. Усмивва ли се на новата си булка? Тя усмивва ли му се? Притискал ли е тялото ѝ към себе си, когато са танцували? Гостите одобрили ли са двойката? Красива ли е била Валери като сияйна булка? Защо, отчайваше се Емпрес, катастрофите следваха една след друга в живота ѝ през последните пет години? С какво беше заслужила този бич? Дали това не беше наказание за някакви прегрешения, които тя не знаеше? Колко още ще издържи? Колко мъка ще понесе още, преди духът ѝ да се прекърши?

След това заплака, сама и нещастна, и заспа с ужасната смазваща представа за Трей и неговата невеста през първата им брачна нощ.

Трей се върна в ранчото късно през нощта. Беше потиснат и постоянно се ядеше отвътре. Влезе в тъмната спалня и макар през целия изнурителен ден да беше запазил присъствие на духа, сега се строполи в креслото до леглото и потрепери. Постепенно очите му привикнаха със сумрака и той остана така, в безмълвно съзерцание на съня на Емпрес. Беше изпълнил дълга си. Перспективата за следващите месеци го изпълваше с горчивина и той унило потърси утеха в съзерцаване на жената, която обичаше.

Тя се беше свила в юргана и сред възглавниците като в гнездо, мъничка сред простора на огромното легло. Беше преметнала едната си ръка над главата като малко дете, а светлата ѝ коса проблясваше като лунна пътека в полумрака. Трей изпита смазващо чувство на нещастие, сякаш беше стигнал до дъното на пропастта, зейнала на злополучния му сватбен ден. Внезапният страх, че по някакъв начин Валери и Дънкан ще му попречат да има за себе си Емпрес, го сграбчи за гърлото. Той направи усилие да се отърси от грозния демоничен образ на тревогата си, като си каза, че причината е в късния час, мрачното му настроение и умората от баналните учтивости, разменени с хилядите гости. Не беше забелязал, че е въздъхнал, докато Емпрес не се размърда. Той видя очите ѝ да се отварят бавно, а след това рязко,

при вида на тъмната му фигура. Тя незабавно се изправи и седна в леглото. Коприненият юрган се свлече от тялото ѝ като ромоляща вода.

— Трей — извика тя. Гласът ѝ преливаше от щастие и тя инстинктивно се наведе към него. Когато си спомни какво се беше случило същия ден, тя спря по средата на порива си, чудейки се какво прави той там. И дали ще издържи още един кратък миг, без да го докосне. Той все още беше в официалните си дрехи, само палтото му беше разкопчано, а възелът на коприненото му шалче — разхлабен.

— Това е първата ми брачна нощ — каза той с дълбокия си тих глас, сега безутешен. Чувстваше студ, опустошение и празнота. По бузата на Емпрес се плъзна една сълза, която бързо беше последвана от други. По-голяма блудница ли ставаш, когато обичаш женен мъж? Блудница ли си изобщо? Тя не знаеше това, а в следващия момент вече не я беше грижа. Разтвори прегръдките си.

— Благодаря ти — нежно каза Трей и я взе в ръцете си.

Той я притисна безмълвно, като остави нейното малко топло тяло да преодолее ненавистта, да стопи ледения страх. Нежно галеше косите ѝ, както се утешава разплакано дете. Бузата ѝ лежеше на кадифения му ревер, а ръцете ѝ обгръщаха врата му. Никой от двамата не проговори. Беше достатъчно това, че той бе дошъл, а тя го бе приела. Отвъд това лежеше ужасяващото бъдеще и ако се приближаха твърде близо до ръба на пропастта, можеше да паднат в бездната. Един едър, много силен мъж, който винаги се беше изправял срещу света с дързост и безстрашие, сега седеше на ръба на огромното неоправено легло и безмълвно стискаше в прегръдката си мъничката златокоса жена. Прегръдката им сякаш ги предпазваше от света, който се канеше да се сгромоляса върху тях. На фона на проблясващия му шал и катраненочерния цвят на палтото и костюма му, жената изглеждаше крехка като цвете, над което бе надвиснал мрачен буреносен облак. Но именно мъничката топлинка, която той чувстваше под големите си силни ръце, сгръвяваше душата му и топеше бездънния мраз.

На следващата сутрин мълвата плъзна. Разпространяваше се деликатно над чашите с кафе на закуска, по-неподправено из клубните зали и злонамерено при Лили, а с напредването на деня и в другите барове. Вироглавият младоженец не се е възползувал от сватбената си

нощ. И се прибрал у дома, в ранчото. Това само още веднъж доказваше, че на Лили може да се разчита за първокласна стока.

Икономът на Валери беше залепил ухо на вратата. Персоналът от собствената свита на Брадок-Блек наброяваше десет души. Единствената слугиня, която беше будна, когато Трей неочаквано се бе прибрал вкъщи, събуди братовчедката си в града в шест сутринта. Сред прислугата новините се разпространяваха бързо.

Злобните клюки стигнаха до Валери, още преди обядът да бъде сервиран. Телефонно обаждане от притворна приятелка, която мислела, че Валери би искала да знае „за свое добро“. Валери, която имаше на разположение цялата нощ, за да измисли правдоподобно обяснение извъртя историята с лекота. Непредвидени обстоятелства в ранчото изисквали присъствието на Трей, обясни тя. Не, не знаела кога точно ще се прибере. Зависи от размера на кризата. Каква е тя ли? Наистина, не обърнала голямо внимание. „Нали знаеш, когато Трей заговори за ватове и енергостанции... Е, вярно е — подхвърли тя. — Трей не е единственият, който може да се справи с тази работа, но нали знаеш с каква отговорност се отнася, когато става въпрос за семейни проблеми. И аз, разбира се, съм щастлива. Ти нямаше ли да си щастлива, ако беше омъжена за Трей?“

На Валери ѝ бяха необходими само няколко часа, за да анализира систематично позицията на съперницата си и още половин ден, за да разработи план за неутрализирането ѝ. Нямаше намерение целият ѝ упорит труд да свали най-големия дивеч на запад от Мисисипи да отиде на вятъра и тя да се окаже с някакъв си съпруг-фантом. Вярно, имаше парите му, имаше и положението си като мисис Брадок-Блек, но тя искаше и съпруг. Причината не беше само в богатството му или в глупавите клюки. Валери знаеше, благодарение на значителния си опит, че Трей беше най-добрият в леглото и я гризеше мисълта, че той може да предпочете някаква си курветина пред нея.

Валери се смяташе за интелигентна жена. И което е по-важно, беше и красива. С нейната красота, щедро изложена на показ, и с внимателно прикритата си интелигентност тя методично беше задоволила всичките си себични прищевки. Дори Трей, когото беше по-трудно да примамаш в сравнение с другите мъже, в крайна сметка се бе поддал на съблазънта. Това, че не беше останал дълго в знойната ѝ власт, се очакваше предварително. И той беше като другите мъже. А

тя беше достатъчно умна, за да го знае предварително. Не беше споменала пред баща си, че от самото начало беше запланувала да хване Трей за свой съпруг. Баща ѝ беше коравосърдечен човек, но не бе особено умен. Тя никога не му се доверяваше. И сега, когато Трей беше неин съпруг, беше влудяващо да гледа как той ѝ се изплъзва. В другата жена ли се криеше причината за това? Или само в неговата неприязън към оковите на брака? Ще започне с жената.

Трябваше да изчака още една седмица, преди да се изправи пред онази покупка на мъжа ѝ в ранчото. Струваше ѝ се безкрайна, но бе необходима. Валери нае двама мъже, на които баща ѝ имаше вяра, да наблюдават движението на Трей в продължение на седмица, и още четирима, които да свършат същата работа със семейството му. Беше разпределила времето прецизно. Искаше да се срещне лице в лице с любовницата на Трей насаме, без никой от семейство Брадок-Блек да ѝ се пречка. Тъй като жената явно изобщо не напускаше ранчото, налагаше се Валери да отиде при нея. Номерът беше да се подбере момент, когато Трей и родителите му бяха в града на заседание на законодателната комисия.

През последната седмица Трей почти беше убедил Емпрес, че няма нужда тя и децата да се връщат в Уинтър Маунтинс. Женитбата му не беше нищо повече от една церемония и нямаше да повлияе на живота му по какъвто и да е начин. Делова сделка — нищо друго. Още повече, че беше опасно да се мисли за завръщане в затрупаната от сняг долина. Дори ако пътуването до там минеше без произшествия, възможността и по-нататък да има бури отново можеше да изложи семейството на риск. Не му се искаше да си я представя сама в момент, когато трябва да се справя с някакви критични обстоятелства. „Моля те!“, беше я умолявал многократно той, човекът, който никога за нищо не беше молил, „Остани!“.

С колебание, подвластна на чувствата си и разкъсвана от съмнения, тя бе останала. Може би решаващият фактор бяха децата. „Тук ни харесва, плачеха те. Да се върнем? По целия този път? В този студ?“ Трей стоеше настрана от семейството, като се опитваше да придаде на трепетното си очакване вид на вежлива заинтересованост. „Да оставим тате Трей?“, изписка Едуард и изтича към него, като протегна пълничките си ръчички, за да бъде гушнат. Усмивката на Трей изразяваше очароваща любезност, но само с цената на големи

усилия. С рошавата глава на Едуард, сгушена на рамото му, и с препускащо от щастие сърце той спокойно се поинтересува:

— Значи, решено?

Всички вечери през тази седмица се изпълваха с блажено щастие, щом Трей се върнеше от града. А часовете им, когато децата си легнеха, бяха истински рай.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

В понеделник сутринта след един уикенд, през който Хейзард и Блейз бяха забавлявали малките на пързалката, а Трей още веднъж бе казал: „Виждаш ли колко щастливи са децата?“, Емпрес стоеше на прозореца, любуваше се на ясения зимен ден и задоволството изпълваше сърцето ѝ.

Трей беше излязъл рано сутринта заедно с родителите си. Този следобед в дневния ред бе предвидено решително гласуване и колебаещите се законодатели се нуждаеха от допълнително вдъхновение или увещания, в зависимост от собствената им съвест.

Емпрес и децата бяха все още на масата за закуска в трапезарията, когато Тимс с огромно притеснение обяви пристигането на мисис Брадок-Блек. Въпреки че в ранчото бе назначен пълен обслужващ персонал, домакинството не се водеше редовно и Емпрес и семейството ѝ се бяха сблизили с прислугата. Тимс, икономът, беше особено привързан към Емпрес заради нейната добрина към жена му, която страдаше от артрит, и се бе опитал да задържи Валери на главния вход. Безуспешно.

Тя вървеше плътно по петите му и бе настроена агресивно. През последната седмица Валери кипеше от гняв — една седмица, през която трябваше да се оправя с любопитни посетители, всички жадни за клюки, всички с въпроси за съпруга ѝ и местонахождението му в момента. Една ужасна седмица, изпълнена със словесни боричкания, жлъч, нагли въпроси и безмълвно отминати, безсрамни забележки. Един ужасяващ кошмар, какъвто не беше предвиждала, но за който твърдо бе решила да получи възмездие. Беше твърдо решена да види съпруга си под своя покрив, по един или друг начин, и тази среща с неговата любовница беше само началото.

Тимс още не беше произнесъл името ѝ, когато Валери величествено профуча покрай него и влезе във веселата, осветена от слънчеви лъчи стая, а самурената ѝ пелерина се развяваше зад нея с

грандиозна внушителност. Тя впери сериозните си сини очи в Гай и каза:

— Не може да е едно от онези на Трей. Прекалено е голям, въпреки че — сладко измърка тя — цветът съвпада. — Черните ѝ очи се присвиха, когато втренченият ѝ поглед се спря на Едуард. — А, този малкият — той трябва да е от Трей. — Тя се обърна към Емпрес и двете застанаха лице в лице. — И от теб?

„Значи, това е било“, развеселена си помисли Валери. Отговорът на необяснимото притегляне. Трей имаше дете от тази жена. Явно, онази нощ при Лили я беше купил не в търсене на нещо ново, а като акт на притежание. Не беше разбрала, че той е толкова придиричлив към раздялата, и ако едно дете беше от толкова голямо значение за него, то детето от Трей без съмнение беше задължително за брака им.

Емпрес видимо се стегна при грубостта на Валери. Хвърляше чести погледи към слияния Тимс, застинал на вратата, като прикриваше собствения си шок с решителност, за която призова благородството на рода си от десет поколения назад.

— Изведи децата от стаята, Тимс — нареди тя. Заповедническият тон и властната нотка в гласа на Емпрес промениха преждевременно изградената представа на Валери за „курвето на мъжа ѝ“. Тази светлокоса жена, много по-дребничка отколкото беше очаквала, не бе обичайната стока, която се намираще при Лили, въпреки че Лили се гордеше с предлаганото качество. Тази жена, за която всички бяха говорили не само защото се бе продала, но и защото беше облечена като каубой, не изглеждаше нито евтина, нито уличница. А следата от акцент, който я отличаваше от останалите обикновени хорица, също я поставяше в позиция на някакво недоловимо превъзходство. Интелигентните ѝ очи подсилваха този образ.

Валери едва не сви рамене, когато в себе си реши да отmine без внимание необичайните достойнства на жената. Дори и да изглежда като някоя благородна кралица, на кого му пука? Тя беше една малка фермерка или помощница в някое ранчо, която се бе продала в един долнопробен бардак. Това ѝ беше цялата важност. Трудно можеше да се каже, че е от типа жени, в които Валери би могла да види някаква заплаха. Валери беше рожба на своята класа, която признаваше вроденото превъзходство на богатите. Със своя немилостив и себичен нрав, подсилен от оценката, която ѝ даваше обществото, тя

възприемаше Емпрес като нещо, което се намира толкова по-долу от собственото ѝ положение, че подминаването му като възможна заплаха беше принцип. Но тъй като Валери не обичаше недовършените работи, а и мисълта за клюките, че Треј е влюбен в тази принадлежаща към низвергнатата класа жена, ѝ бяха неприятни, и тя реши, че една кратка очна ставка с нея ще я постави на мястото ѝ. Веднага щом децата излязоха от стаята, Емпрес се изправи и положи ръце на масата, за да спре треперенето им. Нейният най-ужасен кошмар се бе превърнал в действителност: стоеше лице в лице със *съпругата* на Треј.

— Какво искате — рязко попита тя, а нервите ѝ бяха обтегнати.

Валери неучтиво оглеждаше Емпрес.

— Просто исках да се срещна с вас, скъпа моя. Няма нужда да се ядосвате толкова. Не е нещо необичайно любовниците на Треј да се застъпят. — Тя сви рамене и при движението самурът проблесна. — Винаги е бил много търсен. Помоли го да ти разкаже историите, които стават в апартамента му в града. Жените направиха пътека. — В очарователната ѝ усмивка прозираше злоба. — Малки домашни истории.

„Прилича на дете, помисли си Валери, в розовата си вълнена рокля и вързаната с панделка коса.“ Остро раздражение от съвършената, зряла невинност на жената пред нея прониза самодоволството ѝ — непостижима поза за нейния собствен тип красота и когато заговори, в сладникавата лъжливост на думите ѝ можеше да се долови и засегнатото ѝ честолюбие:

— Всички ние можем да бъдем приятелки — сладко каза тя, като котка, която си играе с ранена птичка.

— Това не ме интересува. Нито пък ме интересува миналото на Треј. Не сте добре дошла тук — натъртено каза Емпрес. — Моля ви, вървете си. — Непокколебимата увереност в гласа на Валери и хладното ѝ спокойствие, когато говореше за чара на Треј за жените, я караше да съдържа своя глас да не се разтрепери. Нямаше нужда да ѝ напомнят репутацията му. Не и тази обаятелна жена, която беше познавала Треј години преди тя да го срещне.

— Не съм добре дошла в дома на съпруга си? — небрежно възрази Валери, въпреки че грубостта ѝ беше съвсем ясно доловима. — Позволявате си твърде много. Аз съм негова съпруга — допълни тя

меко, като не откъсваше погледа си от очите на Емпрес. — Нося неговото дете.

— Нямам намерение да споря с вас — отвърна Емпрес. Увереността в гласа на Валери беше пагубна за душевното ѝ равновесие. — И Трей няма да се прибере до вечеря. Бихте ли ме извинили... — Тя понечи да заобиколи масата с намерението да напусне стаята. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите ѝ като ковашки чук. Гладките, уверени думи на Валери я обезсилваха. Дори като си повтаряше, че Трей обича *нея*, дори като си припомняше всичко, което той ѝ беше казал за нейната безскрупулност, за начина, по който го изнудваше, ужасните думи: „Нося неговото дете“ плашеха със своята простота. А цитирането на любовните му приключения в града и небрежния начин, по който Валери го спомена, причиниха друг силен пристъп на безпокойство. Дали Трей наистина можеше да се откаже от предишния си начин на живот? Само ако го познаваше по-добре... не по-добре, по-отдавна.

— Не мисля, че тази вечер Трей ще се прибере — каза Валери, сякаш се беше сетила за някакво маловажно съобщение. — Каза ми да го чакам за вечеря в осем. — Безцеремонната ѝ лъжа имаше за цел да спре Емпрес.

И успя.

— Грешите — остро отвърна Емпрес. — Няма да идва при вас. — Но ударът беше унищожителен и въпреки че опита, тя не успя да скрие болезненото си потръпване. Нямаше да ходи при нея за вечеря. Защо говореше така? Как можеше тя да лъже? Нима щеше да бие целия път дотук, за да я лъже?

— Наистина, скъпа, колко си наивна — измърка Валери с порочна усмивка. — Той ли ти го каза?

— Това е истината. — Но още докато изговаряше думите, пълзящото съмнение надделяваше и думите ѝ съвсем не прозвучаха твърдо. Трей беше изпечен до съвършенство и имаше огромен опит в любовните интриги. Нима просто е възвърнал формата си? Нима всички ласкави думи за любов са били само... думи? Нима в противен случай тази жена щеше да е така самоуверена и жлъчна?

Погледът на Валери се откъсна от прозореца.

— Разбирам колко лесно е било да те измами там, в провинцията. — Блестящите ѝ очи се завъртяха обратно. Изразът на

лицето ѝ беше подигравателен. — Трей е разглезен любимец, трябва да знаеш това, иска ни и двете, както виждаш.

Като се бореше с пристъпите на ревност и с усилие се опитваше да успокои гласа си, Емпрес каза:

— Не се е виждал с теб от сватбата. — „Всичко това са лъжи. Ти си лъжкиня. Не се е виждал с теб“, безмълвно крещеше тя, но скептицизмът и неувереността ѝ ставаха все по-големи под безпощадната увереност на декларациите на Валери.

— О, скъпа, колко жалко, детето ми, но това просто не е така. — И тя бавно поклати глава с престорено състрадание. — Виждаме се всеки ден. — След ахването на Емпрес, Валери продължи да върти острието на ножа в раната. — Наистина решението ми да дойда да те видя тази сутрин беше породено по-скоро от любопитство, отколкото от нещо друго. — „Колко е лесно, помисли си тя, с малка селянка като тази. Без съмнение, вярва в Бог, вечната любов и всички други блажени баналности.“ — Разбира се, ти знаеш — с внимателно модулиран назидателен глас продължи тя, — че изобилието в любовния живот на Трей винаги е било скандално. Тъй като го познавам от години, преди да се оженим, приемах това с нужния реализъм. В края на краищата, мъжете са си мъже. — Тя се засмя и за един кратък миг очите ѝ проблеснаха злобно. — Бих ти предложила да се погрижиш да осигуриш бъдещето си сега, скъпа, докато страстите кипят. Никоя от галеничките на Трей не изкарва много дълго, би трябвало да проявиш повече практичност. Въпреки че, ако се съди по възрастта на твоето малко момченце, знаеш това по-добре от мен. Поздравявам те за дългия живот на вашата връзка с Трей. Сигурна съм, че е рекорд.

„Спри, искаше да изкреци Емпрес, това не е истина!“ Никоя от подигравателните думи не беше вярна.

— Не е възможно Трей да се вижда с теб — възрази Емпрес. — През деня той е в законодателната комисия с родителите си и всяка вечер си е у дома.

Валери се засмя с весел невярващ смях.

— Наистина, скъпа, родителите на Трей са изкуфели по него, това е известно на всички. Ако той каже, че е с родителите си, те са съгласни. Но вместо да работи в законодателната комисия той прекарва дните си с мен — спокойно заяви тя, — и то изключително приятно, мога да кажа.

— Лъжете! — Обезумяла и с натезало сърце, Емпрес хвърли думите в лицето на красивата, богато облечена жена.

Беше удоволствие да се види страстния изблик. Валери подпря брадичката си с пръсти с преднамерен жест каза:

— Да видим... В петък Трей носеше синия си костюм със сивата си раирана риза; в четвъртък беше облечен в пътните си дрехи и отдели няколко часа за обяд с Джъд Паркър. — Валери изброяваше с тих, ликуващ глас.

Сърцето на Емпрес спря. Трей се беше смял, разказвайки за обяда си с Джъд Паркър и за техния разговор за злополучното предразположение на Джъд към покера, в който винаги губеше. Със закачливо пламъче в очите Трей беше казал на Емпрес, че е предложил на Джъд да му дава уроци за по-тънките моменти в играта. В клуб „Монтана“ не се допускаха жени, така че тя не би могла да го види там случайно.

— Искаш ли да чуеш още? — измърка Валери, почувствала победата. Сега думите ѝ се лееха с тържествуваща благост. Лицето на бедното момиче почти нямаше цвят. — Във вторник беше окапал ризата си със супа. Или беше в сряда? Не помня — продължи тя. Надигането на някаква вътрешна мощ, която тя усещаше винаги когато се преструваше особено добре, я караше да набляга на думите с драматизъм и оцветяваше тоналността на гласа си с богата оркестрация. — Но прислужницата беше наругана както се полага, можеш да бъдеш сигурна, задето похаби ризата му като го бутна. Вече стана невъзможно човек да си осигури прилична помощ вкъщи — добави тя и се смръщи подигравателно.

Какво още, помисли си Емпрес с горчив вкус в устата, може да ѝ разкрие тази самоуверена жена... по колко време се любят? Беше закачила Трей за петното на ризата му и той нехайно беше отминал закачката ѝ, както, без съмнение, отминава и всичко, в което тя го обвиняваше? Възможно ли беше, обади се тъничък, изпълнен с надежда гласец, въпреки гладката ѝ увереност, възможно ли бе да лъже? Нищо от последните ужасни моменти не беше истина. Объркана и смутена, Емпрес трябваше да признае, че Трей винаги беше водил невъздържан, отдаден на задоволяването на собствените си желания живот, винаги е бил заобиколен от жени, които са го обсаждали, изгарящи от желание да му угодят. Не беше ли тя последната от тях, в

крайна сметка, захвърлена като останалите? Или той беше искрен, а Валери — ужасяващ кошмар, който скоро ще се разсее?

— Не ми вярваш — каза Валери. Сините ѝ очи блестяха, а дръзкият ѝ глас разбиваше надеждите на Емпрес, че това може да се окаже сън. — Попитай Трей, въпреки че той няма да се връща в ранчото за вечеря, защото ще вечеря с мен. — Валери беше разбрала от баща си, че допълнението към законопроекта за правото на паша ще бъде представено за обсъждане малко преди края на заседанието и имаше голяма вероятност този политически маньовър да принуди Трей да остане до късно. Хитрината беше с пресметнат риск, но тя беше по-скоро убедена, че това ще се случи. Беше горда от подготовката си... никога не беше поемала излишни рискове. — О, между другото, Трей си ги забрави — добави тя с репетирано нехайство и измъкна чифт кожени ръкавици от вътрешния джоб на пелерината си. С деликатна извивка на китката си тя ги пусна на полираната махагонова маса и шарката на черна пума, бродирана на фината кожа, улови светлината като взрив.

Ако за всичко останало съществуваше някаква възможност за обяснение, то ръкавиците не можеха да бъдат отминати. Трей ги беше носил в деня, когато отиде в града, облечен в пътни дрехи. Емпрес погледна разсеяно светлите кожени ръкавици, а след това вдигна очи към изискано облечената жена, която хладнокръвно превръщаше живота ѝ в руини. Жената на Трей беше по-красива отколкото си бе представляла, контрастът между чистата ѝ бяла кожа и черната ѝ коса бе поразителен, високото ѝ женствено тяло бе изумително, роклята ѝ с цвят на гранат и самурената ѝ пелерина — изискани по европейски, перлите на врата ѝ — безукорни. Щедростта на Трей — без съмнение. В разговорите им той винаги беше отминавал Валери с небрежност, като нещо маловажно, но тя не беше от онези жени, които един мъж може да си позволи да пренебрегва. И той не я е пренебрегвал, с безпокойство си помисли тя. Беше ѝ признал, че с Валери са били любовници, и сега, когато тази ослепителна жена стоеше пред нея, тя разбираше защо. Според Валери още бяха.

Тя е лъжкиня, бе казал той, упорита, своеволна, преследваща парите му и Емпрес искаше да му вярва. Но вярата трябваше да бъде отдадена на *неговата съпруга* (мъчителни думи) и на интимната ѝ осведоменост за Трей и дейността му през изминалата седмица...

проклета да е! При все че искаше да отмине всичко, което Валери каза, да го нарече лъжа, изпълненото ѝ с болка сърце не можеше да пренебрегне ръкавиците. Те лежаха захвърлени на масата, като хвърлена за дуел рицарска ръкавица — красиви индиански ръкавици, които все още пазеха извивките на пръстите му. Трей ги бил забравил, каза Валери. Все едно попита: „Какво предпочиташ, да бъдеш обесена или разстреляна?“. Ако знаеше, че с това нещата ще станат по-добри, ако знаеше, че това ще направи Трей безвъзвратно и изцяло неин, би разкъсала Валери част по част. Но това нямаше да го накара да я обича или да ѝ бъде верен, вцепенено си помисли тя. Изобщо нямаше да ѝ помогне. Западната граница беше свят на целесъобразността, нещо, което се потвърждаваше по просташки кресливо тук, в суровите покрайнини на цивилизацията, и явно и Трей, и Валери бяха привърженици на по-свободното тълкуване на етиката. В една млада страна, като тази, съществуваше много малка разлика между добрия и лошия човек, между добро и зло, и Валери, по женски прагматична, се съгласяваше, че „мъжете са си мъже“.

Очевидно, Трей винаги беше живял според изискванията на тази сентенция за ненамеса в частните инициативи.

„Той ме помоли да се омъжа за него“, объркана и поразена си мислеше Емпрес. Възможно ли беше всички тези омайни, ласкави думи също да са били лъжи?

— Надявам се, не мислиш, че той щеше да се ожени за теб — нехайно каза Валери, като че ли четеше мислите на Емпрес. Тя се засмя великодушно, както човек се смее на някое несръчно, простодушно дете. — Наистина, скъпа, Трей е известен с горещата си преданост и вещината си в любовните думи. В съблазънта. Не бива да си мислиш, че ти си първата... а и той е опияняващо преживяване, не отричам. Но никога не би се оженил за теб.

Любовни думи, така ги нарече Валери. Колко подходящо за човек така обигран в играта на любов. Значи е прекарвал дните си, като се е забавлявал със съпругата си, вечерите — с лековерната жена, която беше купил при Лили. Била е толкова наивна. Очакваше, че за него тя ще е нещо различно, а той просто ѝ се е наслаждавал по свой собствен начин, с подмилкващо се обаяние, което изглеждаше като добрина към децата, с незначително увеличаване на благодеянията, възможни благодарение на неограниченото му богатство, като я

утешаваше с любовни думи, когато нейната „гореща преданост“ се е нуждаела от успокояване.

Първият импулс на Емпрес, замаяна от лудостта, която дяволито изречените зловни думи на Валери носеха в себе си, бе да откаже да си даде сметка за тях, да отхвърли инсинуацията на неоспоримите факти. Искаше да вярва на Трей. Не искаше собственият ѝ свят да се разпадне на парчета. Но ръкавиците, украсените ръкавици, които бледнееха на фона на тъмното дърво на масата, привличаха погледа ѝ като магнит. Той я мамеше. След това дойде безмълвната почуда от собствената ѝ самоизмама... кого мамеше Трей? Нима просто не живееше както винаги беше живял? Усети как кожата ѝ изгаря от срам, обида и гняв от нейната заблуда, от глупавата ѝ наивност. Мъжете с опит, като Трей, приемаха удоволствията, които жените им предлагаха искрено и непресторено, и едновременно с това без скрупули или постоянство. Дори Валери, със задоволство си помисли Емпрес, в края на краищата, може и да не бъде толкова самодоволна, защото, макар че Трей се наслаждаваше на нейната любовна компания, той мразеше положението си на съпруг. Наистина ли беше така? Главата ѝ представляваше едно заплетено от лъжи кълбо и тя вече не знаеше в какво или на кого да вярва. „Каква глупачка! Каква безумно влюбена, заслепена глупачка!“, отекваше в съзнанието ѝ, а когато вдигна очи, всичко, което видя, бе начервената с тъмно червило уста на Валери, която се смееше на нейната простодушна лековерност. Внезапно почувства, че ѝ се повдига и преди да се унижи напълно пред тази студена, издокарана жена, Емпрес се шмугна покрай разтеглената в усмивка уста и самурената пелерина и избяга от стаята.

Като гледаше след мъничката бягаща жена, облечена в ягодовочервена вълна, върху която като водопад се изсипваха филизите на светлата ѝ коса, Валери промърмори с доволна усмивка на леко начервените си устни:

— Сбогом, малка селяндурко.

В шейната, по пътя обратно към Хелена, Валери самодоволно се поздрави с резултата в първия рунд. Задоволството ѝ се долавяше ясно в усмивката на устните ѝ и в блясъка на очите ѝ. Ръкавиците бяха неочакван късмет. Трей ги беше забравил в деня, когато той и Джъд Паркър обядваха заедно, и нейният човек, който следеше Трей, ги бе прибрал. Сега оставаше само да види докъде ще ѝ стигнат силите на

крехката, ужасно наивна жена да се съпротивлява. С хищническия си инстинкт Валери по-скоро чувстваше, че съпротивата ще бъде минимална.

Единственото съображение, което будеше тревога, бе вероятността, и то много голяма, малкото момче да е на Трей. В такъв случай допълнението към неговия временен ангажимент можеше да промени ситуацията. В действителност необичайната гледка на любовницата на Трей, заобиколена от малки деца, плашеше. Тя никога не си беше представяла Трей — съвършения мъж на града в такъв романтичен семеен кръг. Винаги практична, в следващия момент тя захвърли ненужния образ от съзнанието си и се концентрира върху по-неотложни въпроси. Имаше нужда от правдоподобна история за посещението ѝ в ранчото, в случай че Трей решише да ѝ потърси сметка. Като при партия шах, да планираш няколко хода напред и преди противника си, винаги се оказваше печелившата карта.

Когато достигна уединението на спалнята, Емпрес заключи вратата, пристъпи разсеяно в средата на голямата стая и спря. Трепереше. „Той не ме обича, той не ме обича“, натрапчиво се повтаряше в съзнанието ѝ и при всяка лаконична фраза стомахът ѝ се свиваше от силното ѝ желание да повърне. Нима в онази част на мозъка си, която беше запазила разума и критичния поглед, не беше очаквала да достигне някакъв предел; нима не *знаеше* от самото начало, че радостта ѝ е прекалено силна, за да бъде все така? Нима не беше разбрала предразположението на Трей към забавленията?

„Ще го преживееш!“, остро си каза тя, за да успокои треперенето си. „Никой не е умрял от несподелена любов.“ Тя направи усилие да отиде до креслото и седна. Стисна силно облегалките за ръце и остана така, борейки се да овладее повдигането в стомаха си.

Беше я напуснал заради Валери... беше я напуснал.

Не можеше да спре треперенето. Не можеше да се концентрира върху каквото и да е. Целият ѝ мисловен процес се бе свел до една-единствена мисъл — мисълта за загубата, която като свиреп звяр гризеше вътрешностите ѝ.

След един час все още бе в същото положение.

— Свърши се — прошепна тя. — Край на всички красиви чувства.

Трей не се беше прибрал за вечеря и малката надежда, оцеляла покрай логиката и злочестината на Емпрес, бе смазана невъзвратно. Той вечеряше с Валери. Беше ѝ невъзможно да яде, въпреки че геройски запази спокоен външен вид пред децата. Те чувстваха нещастieto ѝ и самите те, потресени от посещението на Валери, опитаха да подемат разговор за мисис Брадок-Блек. Потресаващата истина не можеше да бъде обяснена просто ей така, макар че Емпрес изложи една в голяма степен редактирана версия на заплахата над членовете на племето на Трей и призна, че Трей наистина е женен за жената, която се беше появила на закуска сутринта.

— Женен временно, само за известен период от време — допълни тя, когато възбудените им въпроси взривиха стаята. Гласът ѝ не звучеше много убедително, а надеждата в него беше още по-малко. За първи път откакто беше срещнала Трей, тя повдигна пред децата въпроса за връщане във Франция, за да предявят иск за наследството на Гай.

— Може би времето, докато трае тази женитба на Трей, е подходящо да уредим въпроса за имението на папа. — Емпрес положи усилия гласът ѝ да звучи въздържано, сякаш светът около нея не се рушеше, сякаш едно предстоящо пътуване до Франция бе възможно най-разумният план.

Когато тя спомена за пътуването, децата останаха безмълвни. Малките познаваха само пуцинака, а Гай и Емили останаха нерешителни — и техните спомени за Франция бяха толкова слаби. Никой не спомена за Трей, но той беше в мислите им — важен и влиятелен.

— Да помислим за това — настоя Емпрес, която се бе хванала за идеята като за последната нишка, свързваща я със здравия разум. Мислите, които трябваше да остави зад себе си, и от които трябваше да избяга, непрекъснато се въртяха из главата ѝ. Ако можеше да си позволи лукса да решава сама за себе си, може би би обмислила възможността да остане, за да изясни чувствата си, да ги очисти от лъжата и болката. Може би дори би могла да реши да остане, докато Трей не я иска повече. Но с всеки изминал ден децата все повече се

привързваха към Трей, така че не можеше да си позволи да се съобразява само със своите собствени желания.

Трябваше да мисли за тяхното бъдеще. Заслужаваха повече от това да живеят затворени, като непотребни вещи в домакинство, където сестра им е любовница на богатия господар.

Сега, благодарение на Трей, имаше достатъчно пари, за да се върнат във Франция. Поне в това не можеше да го обвинява, въпреки че, беше сигурна в това, тя беше само една от многото жени, които се радват на щедростта му. Тогава тя си помисли с копнеж, като малко дете, което мечтае да се случи чудо: „Ако той наистина ме обича, ако всички разтърсващи разкрития бяха фалшиви, ако можеше да си обясни по някакъв начин, с някакво забележително хрумване Валери, ако всичко беше някаква ужасна грешка... тогава той ще дойде да ме вземе“.

След като децата си легнаха, тя седна сама и нарочно насочи всичките си мисли към плановете си за завръщане във Франция. Всички причини изглеждаха разумни и практични. Тя не би могла да остане, децата се нуждаеха от сигурно бъдеще, но болката сякаш заливаше логиката и от нея не оставаше и следа. Болезнената тъга напълни очите ѝ със сълзи и скоро тя чувстваше, че при най-малкия повод ще избухне в ридания. Ако Трей се върнеше тази вечер, имаше намерение спокойно да му обясни, че тя и децата са решили да се върнат във Франция, но докато това стана, мирните ѝ, спокойни намерения бавно се бяха променили в негодуващ гняв. Върху първоначалната ѝ болка и тъга се наслаждаваха образите на Трей и Валери и настроението ѝ се бе променило от меланхолично усещане за претърпяна загуба до горчива обида.

Трей сваляше коженото си сако в движение, докато вървеше към нея. На красивото му лице грееше усмивка.

— Ужасно ми липсваше — каза той, като се наведе и лекичко я целуна по бузата.

Емпрес се опита да се усмихне, опита се да изглежда нормална, но единственото, за което можеше да мисли, беше вечерта в уюта на семейното гнезденце, която той бе прекарал с Валери.

— Късно е — спокойно каза тя, но в действителност ѝ идваше да закрепши.

— Опозицията внесе за разглеждане изненадващо допълнение към дневния ред в пет часа, когато почти всички си бяха тръгнали или вече си тръгнаха. Надявах се да го прокарат с помощта на своите сподвижници, но успяхме да издействаме отлагане и отново подбрахме всички обратно. Загубиха с два гласа. Беше дяволски близо. Почти успяха да откъснат петстотин хиляди акра от резерватите. — Той запрати сакото, което държеше в ръката си на най-близкия стол и като се хвърли както си беше облечен и с ботушите в леглото, въздъхна изтощено. Имаше моменти, в които чувстваше бремето на плещите си особено тежко. — Удържахме ги — каза той с подигравателната ирония на човек, прекарал деня в разгорещени дебати и сега не се чувства много добре. — *Още веднъж.*

Когато човек е склонен към цинизъм, както беше Емпрес в момента, обясненията като тези на Трей звучаха прекалено изпипани, като че ли са били репетирани.

— Днес Валери беше тук — каза Емпрес и ако в желанието си по-бързо да я види, Трей не се бе втурнал покрай Тимс, небрежно махвайки с ръка за поздрав, щеше да бъде информиран за посещението ѝ още долу.

Той седна в леглото изправен, сякаш е глътнал бастун.

— Без съмнение, за да създава неприятности — навъси се той.

— Имаше известна информация, при това много интересна за...

— Не вярвай на нищо, което тя ти каже — прекъсна я Трей. — Тя е завършен лъжец. Както добре знам.

— Тя каза, че си бил при... — Емпрес замълча несигурна в избора на думите — ... че си я посещавал — довърши изречението тя и почувства горещата вълна на яда си.

Трей се намръщи. По дяволите! Валери ставаше досадна.

— Не съм я виждал от сватбата. Казах ти. — По-жестока и по-опасна отколкото бе предполагал, помисли си Трей. Утре ще я предупреди.

— Тя твърди друго — тросна се Емпрес и Трей се стресна от тона ѝ и от нейните думи.

Той прехвърли крака отстрани на леглото и се изправи.

— Да не би да искаш да ми кажеш — внезапно гласът му притихна, натезал от преднамерената настойчивост на въпроса, — че

изпитваш някакво съмнение? — Той се облегна на гравирания стълб на леглото и впери очи в лицето ѝ.

Исправена пред нежното настояване на Треј, Емпрес въздъхна:

— Историите ѝ са много добри. — Клепачите ѝ се спуснаха леко при вида на неясното обвинение в израза на лицето му. — Спомена обяда ти с Джъд Паркър — тихо каза тя, като се питаше кога и как той ще обори факта и дали въобще ще си направи труда — и окапаната от супа риза. И върна това... — Като плъзна ръкавиците, които сякаш ѝ се бяха надсмивали през цялата вечер, към Треј, тя наблюдаваше лицето му.

Треј хвърли бърз поглед към своите ръкавици на малката масичка до стола на Емпрес.

— По дяволите! — тихо възкликна той и в начина, по който изпусна дъха си, Емпрес видя още едно изобличаващо доказателство. Треј отиде до масичката и докосна колоритните цветя, които обграждаха извезаната черна пума. — Кучката му мръсна! Поне ги е върнала! — промърмори той. Пантеистичното му благоговение към тотема на баща му и негов талисман за щастие бе помрачено от допира на Валери до тях. — Сигурно е наела някой да ме следи.

— Това звучи малко пресилено. — „Мили боже!“, искаше да изкрещи тя, „не можеш ли да измислиш нещо по-добро? Някой да те следи?“. Очите ѝ проследиха съвършената симетрия на извитите му вежди, подчертаната властност на правилния му нос, суровата безусловна сила на челюстта му, след което се спряха на искрящата красота на очите му, задавайки си въпроса дали градусът на страстта му варираше в зависимост от жените, на които той я предлагаше.

— Нищо не е пресилено, когато става въпрос за Валери. Тази жена е абсолютно безпринципна. Виж — подхвана той, уморен до смърт от изтощителния ден, почувствал внезапна досада от безспирните машинации на Валери. — Миналата седмица загубих някъде тези ръкавици. Не съм виждал Валери от сватбата и това е истината. — Той взе ръкавиците и отиде в гардеробната.

„Някъде, да“, огорчена си помисли Емпрес, докато го гледаше как се отдалечава. Въпросът беше приключен, обвиненията в изневяра — отхвърлени с пренебрежение. Кипяща от гняв, тя се изправи и го последва.

— Каквато и да е истината — заговори тя в гърба му, докато Трей влизаше през една от отворените огледални врати, — наистина няма никакво значение къде си оставил ръкавиците си! — През съзнанието ѝ проблесна самодоволната физиономия на Валери.

Той се извърна с рязкост, която се опитваше да потисне.

— Как, по дяволите, трябва да разбирам това?! — запита той. Тонът на гласа му беше с една октава по-нисък.

— От седмици се опитвам да ти кажа, че тук се чувствам неудобно — каза тя, като си мислеше за ръкавиците, без съмнение, изработени от някоя друга предана жена. — Посещението на *жена ти* — продължи намусено тя — и нейното завладяващо изложение на историята на любовните ти похождения просто ме принудиха да преценя точно *колко* неудобно.

— Не съм разбрал, че се чувстваш *неудобно* — саркастично ѝ отвърна Трей. — Сигурно си ме заблудила. И освен това нямам жена — разгорещено продължи той. — Имам осеммесечна застраховка против настроените за линч тълпи в едно общество, което оценява стойността на живота ти според цвета на кожата ти. По дяволите! — каза той при следващото рязко вдишване. Гласът му продължаваше да се снижава. — Не слушай нейната версия на моите любовни похождения. Не искам да се карам. Сама виждаш, тя иска точно това. Хайде да не спорим. Всичко, което трябва да направя, е да изтрия няколко месеца и ще се отърва от нея.

Внезапно в думите му прозвуча студен егоизъм, като че ли нищо друго, освен чувствата му нямаше значение и в сегашното си състояние, в което съмнението преобладаваше, Емпрес се запита дали след няколко месеца Трей нямаше да говори по същия начин и за нея. Знаеше само, че преди шест месеца сигурно е казвал на Валери, че тя е тази, която той боготвори.

— Мисля, че аз и децата ще прекараме тези шест месеца другаде — спокойно каза Емпрес. Чувствата ѝ бяха нестабилни, неподдаващи се на контрол.

— Не искам да си тръгваш. — Изражението на Трей бе мрачно.

— Но *аз* искам!

Жестокостта ѝ го изненада.

— Не я оставяй да ни причини това — спокойно, със сериозен тон каза Трей. — Моля те, недей! Тя иска точно това.

Тази вечер дори тези думи звучаха двусмислено за Емпрес, сякаш чуваше Валери да казва: „Той иска и двете ни“. Истина ли беше това? Нима Трей се интересуваше единствено от своето собствено удоволствие и като дете, което не е в състояние да избере между две лакомства, настояваше и за двете.

Тя го обичаше, но го обичаше и всяка друга жена, пресякла живота му. За първи път посещението на Валери днес бе подчертало този факт. А и подочутият разговор между трите млади дами, в който се обсъждаше репутацията на Трей като прославен женкар, напомни на Емпрес за неговия вкус към удоволствията от женските прелести.

— Точно това искам и аз — с равен глас каза Емпрес. Чувстваше се сякаш всеки момент ще се разпадне на хиляди парченца.

— Вярваш ли й? — Гласът му беше безизразен.

Емпрес се поколеба и това колебание накара Трей да избухне. Целият епизод с Валери, проклетата му саможертва заради дълга, неговият отказ от личната му свобода в името на племето, ограниченията, които трябваше да си наложи през следващите шест месеца, за да не може *неговата мила съпруга* да намери и други способности да го контролира, непреодолимото чувство, че е *хванат* в капан — всичко това сякаш експлодира.

— Виждам — почти недоловимо прошепна той. Зъбите му бяха силно стиснати.

— Не знам на какво да вярвам — искрено отговори Емпрес, но за един мъж в състояние на моментно разочарование, което надхвърляше границите на поносимостта, благородната лъжа би свършила по-добра работа.

— Чудесно — рязко каза той. Ноздрите му се разшириха от усилието да сдържи гнева си. — Вярвай на някаква непозната, която никога не си срещала досега. Непозната, която ти описах с подробности като измамница и лъжкиня. Вярвай й на нея, не на мен. Благодаря ти, поне за твоята внезапна — устата му се изкриви от отвращение, сякаш самата дума горчеше — прямота. Не бях разбрал колко повърхностни са твоите тържествени клетви в любов. Мислех, че ме обичаш.

— Аз те обичам.

— И аз ви обичам, госпожо — отвърна Трей и се преви в рязък подигравателен поклон. — Сега, след като се уверихме един друг в

своята безсмъртна любов, моля за извинение, но с вашето позволение ще се оттегля за през нощта. Беше дълъг ден — сдържано заяви той, — а утрешният ден обещава не по-малко тежка битка, за да спасим земите на индианците от алчните ръце, които се протягат към тях. Макар че забравих — горчиво се усмихна той, — предполага се, че съм прекарал деня в сладки приказки с моята съпруга. Е, както и да е, прости умората ми и лека нощ.

През днешния ден се беше състояла една от най-тежките битки досега. Днес противниците им бяха най-близко до победата. Всяка година ставаше все по-трудно да се запазят земите на резервата от посегателствата, диктувани от чужди интереси. С всяка година дългите часове на дебатите ставаха все по-дълги, старите аргументи все по-малко убедителни. Сякаш всичко, от което другите се интересуваха, бяха парите. Земята означаваше пари. И обширните пространства на земята на резервата бяха изкусителна премия. Понякога Трей чувстваше, че безкрайните борби му идваха прекалено много. Безсмислени. Безкрайни. Спечели миналата година, тази година, днес, само за да се сблъска с още по-силна атака утре, следващия месец. Изглеждаше, сякаш той, баща му и племето им се опитваха да променят света сами с голи ръце. Бе уморен — уморен от собствения си скептицизъм и натрупалата се горчивина, а сега трябваше да обяснява постъпките на Валери. Отново. И Емпрес трябваше да бъде успокоявана. Убеждавана в любовта му. Отново. Утре. Утре можеше да се заеме с нови сили с всичко това.

Трей се събуди рано. Сега опитваха да присвоят земите на резервата Блекфийт. Мили боже! Това нямаше край. Той лекичко целуна Емпрес в сивия здрач, предшестваш утрото и се засмя на свитата детска поза, която тя беше заела в съня си, после стана и бързо се облече. Остави бележка на възглавницата, близо до главата ѝ, в която се извиняваше. Казваше ѝ, че я обича повече от Рали и Кловър *заедно* и че довечера, когато се върне от Хелена, ще разсее всичките ѝ съмнения за Валери.

Трей с мъка успя да постигне победа, която отекуваше в ушите на хората, направили опит да сложат ръка на земите на Блекфийт. А

когато Хейзард го поздрави за неговия плам, енергичност и изкусно маневриране, Трей отвърна:

— Налагаше се. Тази вечер трябва да се прибера рано. Никакви извинения. А освен това трябва и да напазарувам някои неща. Ще се видим утре.

„Пазаруване? — помисли си Хейзард като гледаше как синът му спринтира надолу по мраморното стълбище. Това ще е за пръв път.“

Трей пристигна в ранчото рано, отрупан с подаръци за Емпрес и децата и беше поздравен от изненадания Тимс.

— Те си тръгнаха, сър — каза той. — Не се ли видяхте в Хелена? Мис Джордан и децата тръгнаха в единадесет часа, за да се срещнат с вас в града. Разминали ли сте се?

Трей застина. Пое си дълбоко дъх.

— Как отиде тя в Хелена? — кратко попита той.

— Шейната — преглътна Тимс. Гласът на господаря му бе прекалено спокоен. — Руди ги откара.

— Той върна ли се? — Думите плющяха като смъртоносни оръжия.

— Да, сър. — На челото на Тимс изби пот. — Прибра се към четири.

— Доведи го — настоятелно и рязко каза Трей и остави пакетите, които държеше на масата във фойето. Подаръците, които бе избрал сам, вместо да остави това на Тимс, както беше правил винаги досега. Тимс и Болтън — помощникът на баща му, знаеха адреса на всяка достойна и не чак дотам достойна жена на разстояние от сто мили околоръст. И се гордееха с вкуса си за бижутерията. — Незабавно! — добави Трей и свъсено погледна часовника си. — В библиотеката.

Когато пет минути по-късно конярят влезе в стаята, Трей все още беше с палтото и ръкавиците си. Беше седнал на бюрото си в строга, неумолима поза, с опрени на плота, облечени в ръкавици длани.

— Къде закара мис Джордан? — незабавно попита той. Не личеше никакъв гняв. Гласът му не се отклони нито с тон от внимателно модулирания резонанс. Лицето му беше безизразно.

— До универсалния магазин на Ъруин, мистър Бродок-Блек. Каза ми, че имате среща.

— Кога?

— Кога стигнахме там? Около един и половина, сър.

Неканена, гибелната мисъл се вряза в мозъка му. Два и двадесет за Юниън Пасифик за Ларами. Следващата му мисъл отхвърли това предположение. Не би могла. Колко време ще му трябва, запита се в следващия миг той, за да открие следите ѝ? Нямаше никаква причина да си тръгва. Изобщо. Проклетата да е черната душица на Валери! Скочи на крака и прекоси половината път до вратата, преди да си спомни за Руди. Той се спря по средата на крачката си и се обърна.

— Благодаря ти — каза той. — Кажи на инженера, че тръгвам обратно за Хелена до десет минути.

Той изкачи стълбите на бегом и отвори вратата на спалнята с трясък, сякаш от силата тя можеше да се материализира пред очите му. Стаята беше абсолютно тиха, по странен начин чужда и празна сега, когато бе свикнал с нейното присъствие. Погледът му премина по безлюдната празнота търсейки някакво обяснение, с надеждата, че ще открие някаква проста причина за нейното отсъствие.

Когато видя бележката, подпряна до неговата, на възглавницата, го заля чувство на гадене. Той отиде до леглото. Дълго време остана така, загледан в нея, като отлагаше очаквания удар. Първо взе своята бележка и я обърна, за да се увери, че е била отваряна. Беше. Пусна я и много бавно посегна към почти същия бял плик с неговото име, написано по средата.

Бележката не бе нито кратка, нито гневна. В малкия си ръкопис Емпрес му казваше за своето решение да си тръгне с думите, които вече бе чул предишната нощ и с други фрази, обясняващи, че тя чувства, че ще е по-добре за всички, ако го почака на друго място. Трей с облекчение прочете изречението, в което тя му казваше за своята любов. „Връщаме се във Франция, завършваше тя, за да се погрижим за наследството на Гай. Ще ти изпратя адреса ни, когато се настаним. С любов! Емпрес.“ С послепис тя го молеше да се грижи за Кловър и животните във фермата.

Той все пак отиде в Хелена, движен от слабата надежда, че тя може още да е в града. Едно позвъняване по телефона щеше да свърши същата работа, но някак трябваше да се убеди сам за себе си. Първо провери гарата и нуждата да проверява хотелите отпадна. На касата си спомниха младата дама с четирите деца. Беше купила билети до Ню Йорк. Бе платила със злато.

Те не бяха свалили торбите със златото на Емпрес от планината поради тежестта им. Без коне никой не бе достатъчно силен, за да се справи с двете тежки торби. Трей беше натоварен с Емпрес, а Едуард и Гай нямаха силата, необходима, за да се мъкнат почти сто фунта злато. По негово настояване миналата седмица Трей беше възстановил златото на Емпрес, защото искаше тя да се чувства независима за нуждите на своето семейство, желание, което произтичаше от новите ѝ опасения, че с оставането си ще му задлъжнее. Какъв глупак! Ако не беше проявил такава благотворителна щедрост, тя все още щеше да е тук. Той се усмихна печално на моментната си мизантропия и си помисли, че му остава поне удовлетворението да знае, че Емпрес разполага с достатъчно средства за своето пътуване.

Студеният северен вятър го забрули, докато стоеше на перона и се взираше в мрака на вечерта. Вятър, толкова безрадостен и мрачен, колкото и неговите мисли. Прокле Валери по хиляди начини. За първи път му се прииска да убие някого, и ако с убийството на Валери щеше да си върне Емпрес, с удоволствие би го направил.

Най-накрая пръстите на ръцете и краката му се вцепениха от пронизващия вятър и го подсетиха да започне да се движи, да се върне в колата... към живота си, който сега изглеждаше съвсем пуст. Докато прекосяваше безлюдния перон, той тихичко прошепна на духащия вятър в тъмната тиха нощ: „Не си си тръгнала завинаги... нали, лошо коте?“. Но нощта му отвърна само с воя на северняка и разлетелите се като пръснати конфети снежинки. Никакъв успокоителен отговор. Като стигна края на дългия дървен перон, Трей се спря на ъгъла на сградата, пое си дълбоко въздух и напрегнат, съкрушен от разочарованието стовари юмрук върху солидната каменна стена. Като изруга високо от болката, той изведнъж се затича надолу по стълбите към чакащата кола. След като посочи адреса на градската къща на родителите си, той се отпусна назад на студената кожа на седалката и се погрижи за болящата го ръка.

Почти през цялата законодателна сесия родителите му отсядаха в Хелена и единствено Трей пътуваше до дома им всяка вечер, за да бъде с Емпрес. Вече няма нужда от това, горчиво си помисли той. За миг обмисли възможността да я настигне и насила да я върне обратно или да се обади и да поиска да я свалят от влака. Все пак в следващия момент разумът надделя над грубите чувства.

Може би имаше право да си тръгне, щом чувствата ѝ искаха това. Емпрес беше много по-чувствителна от него към каноните, които налагаше обществото. Сама бе казала, че изпитва неудобство от това да бъде негова любовница със знанието на целия свят. Беше живял твърде дълго така, както на него му харесва, за да цени такава чувствителност. Той слезе с въздишка пред резиденцията на семейството на „Хомър Стрийт“, благодари на шофьора и се заизкачва по изметеното гранитно стълбище. Валеше лек сняг и през прозорците на салона той можеше да види тържеството, което даваха родителите му. Като заобиколи откъм един от страничните входи, той се изкачи по стълбището за прислугата до своята спалня. Тази вечер не беше в настроение да си разменя любезности с когото и да било.

Като се отправи директно към бюрото си, разположено в нишата на един от прозорците, той взе един поръбен с месинг календар, върна се до леглото и легна. Снежинките по косата и раменете му се разтопиха в топлината на стаята и той започна отново да усеща пръстите на краката си. Трей закрепил календара на гърдите си и тежкият месинг потъна в черната боброва кожа на палтото му. Отново и отново прелистваше страниците на различните месеци. Отново и отново броеше и пресмяташе, сякаш изпитваше някаква утеха в това да види края на собственото си нещастие. Шест месеца. Шест месеца, докато пак види Емпрес. Спря се на юли и намръщен погледна страницата с месец август. „Кога през август?“ Никога не беше питал Валери кога очаква детето си. Преди това нямаше значение, но изведнъж бе станало изключително важно. Като се надигна от леглото, той се отправи към бюрото си и взе телефона.

Да помоли оператора да го свърже с мисис Брадок-Блек беше преживяване, което отне силите му. Беше избягвал да мисли за нея в тази светлина.

С вдигането на телефона икономът отново му напомни по един безусловен начин за неговата женитба.

— Семейство Брадок-Блек — изпя той в слушалката. — С какво мога да ви помогна?

Трей не намери сили да използва официалното обръщение — мисис Брадок-Блек. Той помоли за Валери и когато икономът високомерно запитал кой се обаждат, Трей се представи с чувството на унижение.

От другия край на линията се чу подлизурско потвърждение и той незабавно беше свързан. „И защо не?“ помисли си Трей. „Нали аз плащам шибаната му заплата.“

— Добър вечер, скъпи. — Гласът на Валери преливаше от сладост и ако не бе информацията, заради която я беше потърсил, Трей щеше да затвори с чувството, че му се повдига от пресищане.

Той попита рязко, без предисловия:

— Кога очакваш детето си?

— Но, скъпи, как може да си забравил. И освен ако не искаме целият град да разбере — натъртено каза тя, с ясното съзнание, че операторите в централата одумваха всички наред, — не би трябвало да обсъждаме това по телефона.

— По дяволите! — тихо продума той, като за момент се почуди дали това има някакво значение. Но най-добре беше всичко свързано с тази наложена му насила женитба, да си остане в семейството. Не искаше да се появят никакви пречки за развода им. — Добре — бе всичко, което каза, преди да затвори.

Той бързо измина двете пресечки до новия дом на Валери — резиденция от червен пясъчник в същия модерен хълмист район, където бе и тяхната градска къща — неговия сватбен подарък за нея, както дяволито я бе определила самата тя, когато я избра и поиска чека, за да я плати.

Възможността тя да се развлича не му беше минавала през ума, който беше зает изключително с мислите за Емпрес. Би трябвало да я познава по-добре. Валери бе завършена социална пеперудка, а сега със собствена къща и щедра издръжка едва ли би се превърнала в отшелничка.

Като отказа да бъде представен, Трей каза на икономата, че иска да види Валери в кабинета. Докато чакаше, не спираше да кръстосва стаята и често-често да си поглежда часовника. Наля си уиски, направи още няколко обиколки из стаята и пак погледна часовника си. Кучката беше вярна на навиците си. Знаеше, че той иска да научи това, което го вълнуваше; знаеше също, че няма да се присъедини към гостите на тържеството ѝ.

След три пътиета двойната врата се отвори и тя застана в рамката ѝ, застинала в ефектна поза на фона на искрящата светлина на полилея в салона. Роклята ѝ бе от златист плат, тъканта блещукаше с

цветовете на дъгата, на ушите ѝ проблясваха диаманти и за секунда той с горчивина си помисли, че е срамота цялата тази красота да прикрива такава поквара.

— Колко мило, че си решил да се отбиеш, Трей — престорено изгука тя.

— Нямам намерение да любезнича, Валери. — Лицето му бе спокойно и неподвижно. — Дойдох за датата.

Тя пристъпи в стаята, бутна крилата на вратата зад себе си и застана в рамката от позлатено дърво, като пренебрегна думите му, сякаш не ги бе чула.

— Разбрах, че жената и семейството ѝ, ония *твоите* — тя отегчено замаза думата — са си тръгнали с влака за Източното крайбрежие. Зимата в планината ли ѝ омръзна или може би изолацията в ранчото?

Последва кратка тишина.

— Ти си първокласна кучка, Валери — рязко отвърна Трей, вече убеден, че Валери наистина е наела хора да го следят и да наблюдават ранчото. Въпреки че в градче с такива размери клюките се разнасяха бързо, новината за заминаването на Емпрес не би могла да е стигнала до Валери толкова бързо.

— Винаги си имал огнен нрав, скъпи — измърка тя, припомняйки си някои моменти от времето, когато бяха по-близки и се любеха. Валери обичаше да дразни със своята предизвикателност, както обичаше и произтичащите от предизвикателствата ѝ последици. А когато ставаше въпрос за Трей, последиците от физическите предизвикателства винаги бяха изпълнени с изключителна по силата си еротичност.

— Търпението ми почти се изчерпа, Валери. Ще ти бъда благодарен, ако за в бъдеще се въздържаш от посещения при който и да е от моите приятели.

— Но, скъпи, в това малко градче имаме толкова много общи приятели, че се боя, че това е невъзможно. Но ако имаш предвид онази дребна руса женица, вече нямам никаква възможност да я посетя, не е ли така? — Диамантите на врата ѝ уловиха светлината. Бяха огромни. „Колко ли, запита се Трей, а в главата му се въртяха мисли за насилие и смърт, са ми стрували? Но поне са удобни за гарота“, реши той.

— Валери — много тихо каза той, — не разбираш колко си близо до възможността да бъдеш удушена.

— Тя не беше твой тип, Трей — отговори Валери, сигурна от новата си позиция на силата. Единствената ѝ сериозна съперница бе във влака, на път за Източното крайбрежие. — Бе прекалено хрисима. До пролетта щеше да се отегчиш от нея.

— Някой ден — изръмжа Трей — ще ти го върна, задето се бъркаш в живота ми.

— Би трябвало да ми благодариш, скъпи, че отпратих малката уличница по пътя ѝ.

— Ти си единствената уличница, която познавам.

— Скъпи, бързо забравяш, че съм свидетел как си проправяше много широка пътека през женското население на Монтана.

— Повтарям ти. — Очите на Трей бяха студени като кубчета лед.

— Наистина, мили, никога не съм знаела, че имаш такава поучителна нравствена жилка в себе си. Винаги си се интересувал от удоволствия без задръжки. По-различно ли е с някой, притежаващ нравствена чистота?

— Ако някога реша да обсъдя морала на сексуалния си живот с теб — острите му думи едва се процеждаха, — ще ти кажа. Сега, ако бъдеш така добра да ми дадеш информацията, която поисках от теб, ще си тръгвам.

— Джъд Паркър и Бо Талмъдж са тук тази вечер. Защо не си свалиш палтото и не останеш за още едно питие? — Валери бе така спокойна и безучастна, сякаш обсъждаха менюто за следващата седмица. Разбира се, на своя страна тя имаше предимството на голямата победа, извоювана днес. Беше изгонила най-новата приятелка на Трей, единствената приятелка, която той бе допуснал в дома си и с която беше живял. Беше я прогонила от града само с едно кратко посещение и няколко умело подбрани лъжи. Валери ликуваше. Не само носеше името на Трей, но имаше и една хубавичка сума от парите му и удовлетворението от чувството за безпроблемно бъдеще. Мис Джордан се оказа изненадващо лесен противник. Щеше да е по-трудно да постави под контрола си Трей, но тя беше оптимист.

— Успя да си осигуриш сватбена церемония, Валери, но не и мен. Дългът ми към племето си има граници. Нямам намерение да

присъствам на тържеството ти. Датата на раждането на детето, ако обичаш, и повече няма да те отнемам от гостите ти.

— Защо — направо попита тя — искаш да знаеш? — Валери беше подозрителна по природа и съпротивата беше първият ѝ импулс.

— Уточнявам социалния си календар за лятото, кукло, и искам да бъда тук, за да приветствам с добре дошъл на света най-новия член на семейство Брадок-Блек. — Яростният сарказъм изпълваше гласа му.

— Не знам дали искам да ти кажа — отвърна тя, раздразнена от неприкритата враждебност на човека, за когото се бе омъжила.

Трей дълбоко си пое въздух и притисна ръце към гладката кожа на палтото си, сякаш самото движение можеше да го задържи на мястото му, когато силният импулс да я убие го подтикваше да скочи отгоре ѝ.

— Виж, Валери — притихналият му глас бе търпелив, но си личеше с какво усилие той се контролира, — твоята бременност няма нищо общо с мен, така че какъв е смисълът да проявяваме излишна свенливост. Съгласих се, вследствие на твоето изнудване, да бъда бащата на това дете. Не ме интересува дали си в третия или в тридесетия месец, нито пък времето или загадъчният баща. Не ме интересува нищо друго, освен шибания ти термин. Така че, както виждаш, не се опитвам да те хвана в прегрешение. *Просто искам да знам.* — Последното изречение бе отблъскващо със своята прямота.

По изключение Валери Стюарт усети, че е достигнала границата на предизвикателствата.

— Десети септември — отвърна тя с неприсъща за нея честност.

— Благодаря. Няма нужда да ме изпращаш.

Трей изпита моментно колебание, обуздавайки силното си желание да я разкъса на парченца, когато тя не се отмести от рамката на вратата.

— По дяволите, Валери! — с голямо усилие продума той, а дълбокият му глас бе стихнал до шепот. — Не ме предизвиквай. Махни се от пътя ми, дяволите да те вземат! — Той протегна ръце, сграбчи я за кръста и я повдигна. Блъсна вратата с мощен тласък, излезе в мраморното фоайе, прекоси черния полиран под с бързи крачки и като кимна за лека нощ на иконома, който държеше външната врата отворена, излезе от къщата.

Десети септември, отпаднало, но с облекчение си мислеше той и раздвижваше пръстите си, които несъзнателно се бяха свили в юмрук. Снегът валеше по-силно — големи снежинки, които леко се рееха надолу, искрящи като дантели от кристали в сиянието на уличните лампи и караха света да изглежда древен и ослепителен. Не е за цял живот. Само до десети септември, пое си въздух той, а след това изплезе език, за да улови една блещукаща снежинка, почувствал се внезапно по-добре.

Когато беше отново в стаята си, той разлисти страниците на календара, отвори го на септември и ограда с дебело подчертано кръгче десети.

— Свобода... и Емпрес — прошепна в тишината на високата стая Трей. По някакъв необясним начин, въпреки своето униние от заминаването на Емпрес, той почувства огромно облекчение. Имаше край. В края на краищата, проклетата му робия имаше край.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Зад заскрежените прозорци на купето се простираше красив пейзаж, но очите на Емпрес, замъглени от насъбралите се в тях сълзи, не можеха да му се насладят. Беше объркана, наранена и нещастна. Искеше ѝ се да е сама. Може би, ако останеше насаме със себе си, би успяла да се справи с чувството, че е била предадена, би могла да подреди всичките си съмнения и да ги противопостави на безспорните факти, да постави на везните несправедливостта и щастието, да успее да се примири със собственото си решение да си тръгне. Но тя не беше сама. Трябваше да отговаря на настойчивите въпроси на децата, и то без в гласа ѝ да личат риданията ѝ.

Защо си бяха тръгнали, питаха я те, защо трябваше да си възвърнат титлата на Гай сега, за какво им е тази титла, защо не се сбогуваха с Трей? А щом Емпрес започнеше да обяснява... отново... резултатът бе единствено нови въпроси. Кога точно ще пристигне Трей, искаха да знаят те, и как ще ги открие във Франция? Сигурна ли е Емпрес, че той *би могъл* да ги открие? *Как* може да е сигурна в това? Емпрес с мъка сдържаше заплашващите да се излеят в порой сълзи и на ръба на самообладанието си перифразираше предишните си отговори за съществуването на писма и начини човек да бъде упътен; натоварената програма на Трей; смекчаващите вината обстоятелства, задържали Трей точно по времето, когато влакът им тръгваше.

— Гай вече е достатъчно голям, за да поеме отговорността за именията — внимателно заяви Емпрес, сякаш не бе казала същото едва преди десетина минути, — ако съдът е готов да разгледа нашия случай, а в момента Трей е изключително зает с някакви граници на земите на резервата.

— Не можеше ли да го изчакаме? — отново попита Женевиев. — Не виждам защо да не можеше да изчакаме Трей, докато не се освободеше достатъчно, за да дойде с нас. Онзи ден Емили каза, че няма нищо против да остане в Монтана завинаги. — И Женевиев погледна по-голямата си сестра за подкрепа. Четири години по-голяма,

Емили бе достатъчно зряла, за да вникне в същността, скрита зад умерените отговори на Емпрес, и като имаше предвид червените кръгове около очите на Емпрес, тя дипломатично замълча.

— Не биваше да тръгваме сами — с мрачно упорство продължаваше Женевиер, пренебрегвайки липсата на каквото и да е насърчение от страна на сестра ѝ. — *Ти* каза, че той винаги ще е с нас — с обвиняващ глас се обърна тя към Емпрес.

— Шшт, Треј *не може* да тръгне сега — спокойно я опроверга Емпрес за кой ли път вече. Искаше ѝ се да закрещи. — Просто *не може*. Сесията на законодателната комисия още не е приключила. — И освен това би било неудобно, отчаяно си помисли тя, да се раздели още сега с младата си съпруга.

Едуард, с подуто от плач лице, страдаше най-открито от отсъствието на Треј. Откакто се качиха на влака отказваше да яде, изпълнен с негодувание и твърда логика. Щом Емпрес се опита да го утеши, той я отблъскваше и хлипаше:

— Иска Треј... връща се... намерим Треј...

— Отиваме на прекрасно пътешествие, Едуард — придумваше го Емпрес, — като в картинките в твоите книжки, с лодки... а Гай ще бъде граф. Знаеш ли какво е граф?

— Не ме интересува! — викаше Едуард, а мъничкото му личице бе зачервено и подпухнало — лодки-мотки. Искам Треј!

— *Кога* ще се върнем? — изпълнена с копнеж питаше Емили, а тъмните ѝ очи отразяваха собствените ѝ неизречени страхове, породени от внезапното им заминаване.

— Не зная — тихичко въздъхна Емпрес, преследвана в мислите си от възможността „кога“ да се превърне в безпределна вечност, ако интересът на Треј действително бе съсредоточен върху новата му жена. — Може би...

— Мразя те! — изкрещя Едуард с простодушната откровеност на детската мъка. По бузите му се стичаха сълзи. — Чучело! Чучело! Уууу!

Гай, по-възприемчив за безрадостните причини на Емпрес да напусне Треј и с пресния спомен за унижаващото посещение на Валери в съзнанието си, несръчно се опита да отвлече Едуард от гневливата му мъка.

— В новата ни къща ще си имаш собствена стая... цяла голяма стая само за теб, а не таван, който да делиш с другите.

— Къщата на Трей по-голяма — възрази Едуард. — Иска Трей!

— Можеш да си имаш и пони. Само твое. Това ще ти хареса, нали?

— Не иска пони — мръщеше се Едуард. — Иска Трей.

Стомахът на Емпрес се присви от съчувствие към оплакванията на Едуард. „Нима не го искаме всички?“ с мъка си помисли тя. Чувството за безвъзвратност на заминаването им се усилваше с всяко изтракване на колелата. Тя стисна ръце в скута си при копнежа, който изпита.

— Като спрем, ще ти купя бонбонче — залъгваше го Гай, но Едуард, коленичил на седалката с притиснато в прозореца лице, само упорито поклати глава. — Хващам се на бас, че ще имат от бяло-виолетовите — подразни го Гай.

— Розови. — Приглушеният отговор на Едуард остави облаче влага на студеното стъкло.

— О, харесваш розово-белите бонбонки? — с престорена изненада отвърна Гай. — Чудя се колко ли пенита имам тук за розово-бели бонбончета? — И той шумно пъкна ръка надълбоко в джоба си, откъдето се чу звън на дребни монети. Съблазънта на любимите бонбони бе неустоима дори и за едно толкова угнетено момченце и след миг Едуард седеше, сгушен в скута на Гай, и броеше пенита.

Милият Гай, винаги готов да помогне, да предложи утеха, без да осъжда никого. Какво би правила Емпрес без него? Като се облегна на седалката и отпусна глава на плюшената тапицерия, тя затвори очи, преглътна сълзите си и се помоли да има сила за всичките дни, които тепърва им предстояха.

В допълнение на емоционалната преумора от загубата на Трей и нещастieto на децата, които сякаш я смазваха през следващите дни, Емпрес бе и физически изтощена и страдаше от чести пристъпи на гадене. Беше загубила апетита си още от посещението на Валери и ритмичното люлеене на влака влошаваше, както тя реши, състоянието на разстроения ѝ стомах. Но и след като се настани в просторната луксозна каюта на борда на парахода им, отплавал от Ню Йорк, тя не почувства никакво облекчение. Храната съвсем престана да я привлича, бялата ѝ кожа придоби зеленикав оттенък и тя реши, че

причината този път е морската болест. Осем дни по-късно обаче, докато лежеше в хотела им в Le Havre със солидна земя под краката си, недокоснат поднос с храна на нощното шкафче и непослушен стомах, тя с премала и потрес разбра, че люшкането на влака и вълните не са били причината за нейното неразположение, нито пък това е било физическото изтощение или вълненията, последвали заминаването им.

По-скоро беше на път да направи Трей баща за втори път през тази година. Или освен нея и Валери имаше и други? „Колко бременни любовници на най-търсения ерген в Монтана правеше това?“ питаше се тя едновременно покрусена и огорчена. Без съмнение, той беше на път, ако можеше да се вярва на клюките, да постави рекорд, а нейният гняв се разгаряше от начина, по който той небрежно се възползваше от всички, изгарящи от желание жени. Но докато денят се изтърколи, негодуванието ѝ от нехаещия за хорските приказки чар на Трей бе смекчено от нейните собствени спомени за радостта и омаята, които той беше внесъл в живота ѝ. В никакъв случай не можеше да се каже, че Трей Брадок-Блек я е ограбил, защото той ѝ беше отвърнал с цялата възможна наслада, смях и топла привързаност, която тя все още пазеше скътана в сърцето си, независимо от всичко казано от Валери. Когато първоначалният зашеметяващ шок от нейната бременност поутихна и тя бе преминала през цялата гама от чувства, от яда и раздражението през тревогата, та до страха, дълбоко в нея се разгоря една тиха радост и с изминаването на часовете, топлината на мислите ѝ я заливаше все повече и повече, за да се превърне накрая в странен чудат триумф.

„Нося дете на Трей“, мислеше си тя и си шепнеше думите с почуда и щастие, които не се опитваше да разбере. Вътре в нея растеше неговото бебе, което винаги щеше да ѝ напомня за него. „Здравей, мъничко“, нежно с приветствие и топлина промълви тя. Въпреки всичко той беше с нея... част от нея.

В допълнение на собственото ѝ тихо щастие от това, че двамата с Трей имат дете — една съвършено безсмислена реакция, тя разбираше това — се изсипа и потоп от объркващи, не така непресторено блажени проблеми, които се нуждаеха от неотложното ѝ внимание. Разбира се, най-явен и скандален бе фактът, че в сегашното си състояние е сама, а веднага след него идваше и абсолютната неотложност от повторното ѝ влизане в обществото. Едва ли това е най-подходящото начало на новия ѝ живот в модните кръгове, които родителите ѝ бяха напуснали

преди пет години, развеселена си помисли тя. Comtesse de Jordan се бе завърнала — млада, неомъжена и бременна.

Сегашното ѝ затруднение криеше значително по-малка заплаха от глада, с който тя и децата се бяха сблъскали миналата зима, прагматично си напомни тя. С помощта на няколко по-енергични лъжи недостатъците на личността ѝ лесно можеха да бъдат изгладени. След кратък период на полезен и съзидателен размисъл Емпрес се сдоби с необходимия съпруг, измисли удобната смърт и собствената си загуба, облекчена от скромното му наследство.

Тя информира децата за своята бременност с известен трепет и с помощта на комбинация от откровеност и уместни пропуски ги запозна с причините, породили необходимостта от фиктивния съпруг и минало. След това притеснена и със затаен дъх, тя изчака реакцията им на очевидната неортодоксалност на нейното положение.

— Еха! — радостно възкликна Гай ухилен до уши. — Ще си имам племенник абсароки. С Трей ще сме *роднини*.

— Може и да е момиче — веднага го сръза Женевиев.

— Моля те, искам *племенница*.

Емпрес избухна в смях и усети как притеснението ѝ изчезва.

— Ще се постарая, миличка, но не мога да гарантирам момче ли ще е *или* момиче.

— Видя ли, *видя ли*, Гай! — надсмя му се Женевиев.

— На ти пък!

— Засега можеш да бъдеш вдовица, във всеки случай, лятото Трей ще дойде и ще се ожени за теб — с поверителен тон заяви Емили, — така че тогава всичко ще бъде идеално. — На четиринадесет, Емили вече схващаше усложненията, произтичащи от благоприличието.

— И аз искам момиче, защото ръцете на Едуард винаги лепнат, а Гай не знае нищо друго, освен да говори за пушки и коне. А едно мъничко момиченце ще е много по-хубаво.

— Трей идва, Трей идва, Трей, Трей, Трей... — щастливо бърбореше Едуард, проявяващ внимание единствено към онази част от разговора, която се отнасяше до Трей и напълно незаинтересован от приказките за бебета. — Аз види Трей и има пони също — жизнерадостно продължи той, сигурен, че щастието му се е усмихнало.

Като слушаше жизнерадостното мънкане на Едуард, Емпрес съжеляваше, че няма неговия оптимизъм. Нямахте ли да е чудесно наистина, ако Трей *действително* дойдеше, ако напуснеше жена си, всички жени, които го преследваха, семейството си, работата си; ако изоставеше всичко и прекосеше половината свят след жена, закупена през една нощ заради някаква прищявка от един долнопробен бардак? Тъй като беше по-добре осведомена за безпътството в миналото на Трей, тя не споделяше вярата на Едуард в неговото завръщане. Дългата върволица жени, които той беше обичал и изоставил, сякаш бе гравирани дълбоко в съзнанието ѝ — висока хиляда фута барикада срещу оптимизма.

Без да знае какво става с нейната любима братовчедка Аделаид, Емпрес ѝ изпрати телеграма и остана в La Новге да изчака отговора. Разбираще, че за пет години можеше да са се случили много неща. Аделаид можеше вече да не живее във Франция, ако се бе омъжила за един от техните унгарски братовчеди, в когото тя се беше влюбила още на петнадесет години или можеше все още да е в Nice след Великденската седмица. Или пък, възможно беше да реши, че подновяването на приятелството ѝ със семейство, което беше напуснало страната опозорено, както някои може би чувстваха това, би било неловко. Но незабавният отговор на Аделаид пристигна рано на следващата сутрин. Тя все още беше в Париж, сега Нейно Кралско Височество като съпруга на принц Валентин Шантел и оставаше в напрегнато очакване да ги види отново.

Аделаид ги посрещна на гарата в компанията на цяла свита от слуги, началник-гарата и тълпа раболепни чиновници. Яката ѝ от бяла лисица се влачеше зад нея. Между прегръдките и целувките си размениха десетки въпроси, които издаваха тяхната възбуда. Усмивчица тук, отегчен безличен жест там — Нейно Кралско Височество управляваше с лекота персонала и чиновниците.

В резултат на бързите им оживени нареждания, гостите бяха настанени в карети и отпратиха за това, което Аделаид описа като тяхното непретенциозно бижу. Скътано интимно на Ил дьо Ла Сит в близост до Нотр Дам, скъпоценното малко бижу, облагородено от пищни фигури и орнаменти, представляваше идеалната средновековна обстановка за дилетантския вкус на Аделаид и съпруга ѝ, които се смятаха за покровители на изкуствата. И всичките петдесет и четири

идеално обзаведени стаи бяха предоставени милостиво за подслон на Емпрес и семейството ѝ.

Много късно същата вечер, когато Емпрес и братовчедка ѝ за пръв път останаха сами, Аделаид, изгаряща от нетърпение и тръпнеща от възбуда, както можеше да се види и от по-скоро артистично, отколкото модно аранжираните ѝ в стил а la Grecque черни къдри, настойчиво попита:

— Сега ми разкажи *всичко*. Валентин ще се погрижи всичко да ти бъде възстановено, така че нито за секунда не се обременявай с някакви си досадни подробности — весело прибави тя, като махна небрежно с отрупаната си с пръстени ръка. — Папа те търсеше навсякъде. — Челото ѝ се смръщи, а изразът на лицето ѝ стана печален, когато тя се отказа от обичайната за нея прибързаност, — но сякаш бе изчезнала от лицето на земята. Но стига толкова за тази трагедия — продължи тя със своята неподражаема кокетна дикция, сякаш дуелът никога не се беше състоял и ужасните години на изгнаничество никога не бяха съществували.

Седнала от другата страна на камината, Емпрес се запита какво щеше да прави сега, ако дуелът никога не се бе състоял. Колко ли изолиран щеше да е животът ѝ, ако бе оградена от предимства и привилегии като тези на Аделаид. Къде ли щеше да живее сега на двадесет години и с кого? Ами всичките промеждутъчни „ами ако“? А след това обмисли положението си и от противоположната страна — лекият живот, на който щеше да се наслаждава във Франция. Ами ако никога не бе срещнала Трей? Тя веднага реши, че всякакво сравнение е невъзможно. Според мерките на фриволния живот на Аделаид, Трей Брадок-Блек бе жизнена енергия, бурна страст и наслада, каквито никога не би познала в изпълнения с глезотии пашкул на бижута на Аделаид.

— Разкажи ми за съпруга ти — живо прошепна въодушевената Аделаид. — Красавец като моя Валентин ли беше? — За момент лицето ѝ стана сериозно. — О, скъпа, прекалено е болезнено — утешително каза тя, след това се приведе съзаклятнически, както бе правила това толкова пъти през детството им, когато късно вечер, след като бавачките им си легнеха, двете си споделяха тайни. — Но все пак *трябва* да ми кажеш.

Седнала в уютния будоар на Аделаид, с присвити под тялото си крака, Емпрес си сръбваше горещ шоколад и като слушаше въпросите на братовчедка си, които се сипеха в стакато и със същото леко фъфлене, отприщващо водопада на спомените, за момент ѝ се стори, че никога не бе напускала Франция. Сякаш никога не се бе тормозила за насъщния и не бе плакала над гробовете на родителите си; сякаш никога не бе стояла в салона на Лили и не се бе разтапяла в обятията на Трей. Отново беше на петнадесет и Аделаид отново неудържимо настояваше — „Разкажи ми всичко“.

Емпрес усети как на сърцето ѝ става по-леко, когато спомените я заляха и тя почувства безусловното състрадание, което Аделаид не пестеше. За първи път, откакто бе срещнала Трей, тя можеше да се довери на някого, да сподели ревностните си чувства и незабравимата наслада, която той ѝ бе подарил.

— След като мама и папа починаха, срещнах, по-скоро по случайност, един мъж. И да — меко добави Емпрес в отговор на приковаващото внимание на Аделаид, — беше много красив... по-красив от Роланд.

— Не! — пое си дъх Аделаид. Тъмните ѝ очи гледаха съсредоточено.

— О, да, въпреки че косата му бе гарвановочерна.

До края на седмицата принц дьо Шантел, по молба на своята обожавана съпруга, се погрижи Simoult — известният адвокат да бъде ангажиран с възстановяването на правото на собственост на Гай върху именията, а след още един месец искът на Джордан бе одобрен, не точно в резултат на блестящите умения на Simoult, а по-скоро, защото влиятелният член на кралската фамилия принц дьо Шантел го искаше. От не по-малка важност беше и това, че дук дьо Рошфорт бе умрял миналото лято и беше отнесъл своята горчива омраза, причинена от смъртта на сина му в гроба. Преди пет години той беше изправил граф дьо Джордан пред съда с неумолима злост, въпреки че дуелите и дори дуелите с фатален край бяха нещо обикновено за Франция. С несравнимото си ожесточение се бе погрижил присъдата да влезе в действие. Беше обществена тайна, че всеки аспект от случая носеше покварата на корупцията, така че всичко, което трябваше да направи

Simoult, бе да се погрижи подкупите на дука и неговите безскрупулни сделки да излязат на бял свят.

Налагаше се едномесечна правна процедура — приемане и одобряване на молби, подписване на документи, събиране на доброволни свидетелски показания под клетва и анулиране на присъди — но най-накрая правото възтържествува и на наследниците на граф дьо Джордан бяха възстановени законното им положение, богатство и имоти.

След като семейството беше приветствано с „добре дошли отново“, наскоро овдовялата и очакваща първото си дете Емпрес бе оградена с грижи и съчувствие от всичките им предишни приятели. И докато в добрината им тя намираще някаква утеха, подновяването на старите приятелства запълваше само една малка частица от празнината, оставена от Трей. Независимо колко внимателни, деликатни и добронамерени бяха приятелите ѝ, тя всеки ден многократно си пожелаваше да е отново с Трей.

Но от желанията до действителността имаше разстояние колкото от земята до небето. Разделяха ги не само физическото разстояние, но също така и измамата, предателството и гордостта на една млада жена. Въпреки че Емпрес бе обещала да изпрати адреса си веднага щом се установят, бременността ѝ я възпрепятства. Беше прекарала безкрайни часове в спорове със себе си дали да напише писмо на Трей, но логиката взе надмощие над необузданите чувства. Колко много ѝ се искаше да му напише: „Ела... ела при мен... още сега... веднага. Обичам те и нищо друго няма значение“, но разбира се, другите неща имаха значение. Особено голямо значение имаха чувствата на Трей. А чувствата на Трей Брадок-Блек към жените в живота му бяха горещи, преходни. Доколкото ѝ беше известно, в разгара на страстите той бе предложил поне на дузина жени да се омъжат за него.

Така че едно предложение за женитба от човек, известен със своите скандални крайности, бе просто още един от невъздържаните импулси, също както екстравагантните му предложения за дрехи и бижута. Обичта, склонността или пристрастяването към Трей бързо се превръщаха в движеща страст, но скоро бълнуването свършваше, както това бе станало с всичките му жени и непреодолими нужди.

Как би могла изобщо да го моли като просто *още една* забременяла негова любовница? Отговорът, който безразсъдният

непостоянен Трей Брадок-Блек даваше на жените, обвиняващи го в бащинство, беше общоизвестен — той ги отбягваше. Никога нямаше да забрави гневната му реакция на бременността на Валери и на последвалото изнудване. Беше се почувствал хванат в капан, дразнеше го чувството за отговорност, беше се противопоставял упорито на твърденията ѝ. И ако някога Емпрес бе вярвала на категоричния му отказ да признае, че е баща на детето на Валери, то след нейното посещение устоите на тази вяра бяха силно разклатени, а в онзи — най-лошия — ден в живота ѝ вярата ѝ бе смъртно наранена.

Колко уничително за нея би било и колко безсмислено, по думите на всички, да му пише, да го информира за своята бременност. Във всеки случай, дали тя иска да се омъжи за него бе въпрос от съмнителна важност, след като той вече беше женен, обвързан с непоклатим договор. Сега, като си спомняше, се чудеше дали Валери просто не е проявила повече предвидливост със съпруг с репутацията на Трей. Може би бракът с Трей *изискваше* непоклатим договор. Дори и като младоженец той разделяше времето си между града и ранчото и се оплиташе в обещания към Емпрес, докато в същото време се наслаждаваше на прелестите на съпружеското ложе.

Но обладана от силно желание и копнеж, напълно равнодушна към съпругите, безбройните изневери и предразположението на Трей да напуска любовниците си, щом те забременеят, Емпрес с простодушие се отдаваше на собствените си мисли, също като някоя принцеса от приказките, затворена на непревземаем планински връх. „Ако той ме обича истински, ще дойде да ме вземе... независимо от всички препятствия, независимо от всички усложнения, без да обръща внимание на драконите, разбойниците и свадливата гордост.“ „Твърде романтично, за разлика от конкретната ситуация“, логично отсъждаше тя в следващия момент, като си спомняше мъжа, неговата съпруга и собственото ѝ, изключително кратко пребиваване в неговия изпълнен с оживление свят.

Въпреки че, цинично разсъждаваше тя, колкото и кратко да беше появяването ѝ в неговия наситен романтичен живот, все пак бе достатъчно дълго, за да зачене детето му. И това, от което я болеше най-много, когато се ядосваше, бе наранената ѝ гордост — неспособността ѝ да разпознае неговия практичен, повърхностен чар. Беше достатъчно наивна, за да се влюби в измамник. Не можеше да се

примири да бъде победена толкова лесно, не можеше да свикне с мисълта, че е една от многото.

Така че, тя взе твърдото решение да изхвърли Трей от мислите си и отново да изгради собствената си личност като Джордан. Това лято тя бе много заета с устройването на тяхното домакинство, с назначаването на собствената ѝ прислуга в градската им къща, с подреждането на градината от рози на майка ѝ, така че да ѝ възвърне предишната слава, с подновяването на детската стая за собственото ѝ дете. Когато имаше възможност, се скриваше в имението им в Шантили, за да си поеме глътка въздух на спокойствие. Не, никакво спокойствие, не и със спомените за Трей, които устояваха на усилията ѝ да ги изхвърли от мислите си, но поне малко отдих и... усамотение.

Това лято, по случай стогодишнината от революцията в Париж, се провеждаше Световното изложение и децата в никакъв случай не биха останали спокойни в провинцията за дълго време — феномен, типичен за по-голямата част от селското население на Франция. Градът бе претъпкан от посетители. Мнозина осъдиха Айфеловата кула, издигната с помощта на петнадесет милиона златни франка като конструкция обезобразяваща Париж, но тя примамаваше с оскърбителния си стил и за една нощ се превърна в знаменитост. Туристите я посещаваха, художниците я рисуваха, младоженци с щастливи физиономии се снимаха до нея, самоубийци и изобретатели на летящи машини скачаха от нея. Никой не можеше да устои на агресивното ѝ извисяване като паметник на модерната техника.

Горди с мита за прогреса, научните изложения изпълваха няколко сгради, включително и колосалната Палата на промишлеността. Гоген показваше картините си в кафе „Волпони“. Изградена бе цяла една улица на Кайро, на която живееха специално докарани в страната египтяни, които представяха *dance du ventre*; яванските танцьорки се превърнаха в манията на Париж. Томас Едисон посети собствения си павилион — един от най-големите, и купи алегоричната статуя, наречена *Феята на електричеството* за новата си лаборатория в Уест Ориндж. Тази крилата жена, приведена над разнебитена газова горелка, заобиколена от батерия, телеграфен ключ и телефон и размахала нажежена до червено електрическа крушка, цялата изработена от най-фин карарски мрамор, може би най-добре

потвърждаваше ексцесиите на пищността и изобилието от празна слава на La Belle Époque.

Отначало Емпрес се включи в тържествата заради децата и приемаше безкрайните ежедневни покани от приятели, но към края на лятото вече можеше да се извинява с положението си, когато отклоняваше несекващите покани за различни събития: концерти, чайове, танци, състезания. Ежедневните разходки в Bois ѝ се струваха напразна загуба на време. Във всичко липсваше искрицата на удоволствието и насладата. Улови се, че много пъти през деня си мисли как Трей би се изсмял, ако можеше да види всичко това, или би се намръщил от неудоволствие при тази педантщина, или би казал по неговия си изключително очарователен начин, че това е възхитително, когато бе отегчен до смърт. Измерваше всичките си удоволствия с неговия вкус, така както го помнеше, а после обидена на себе си за своята уродлива печал, се засмиваше прекалено силно на някоя блудкава забележка или казваше: „Нима, колко интересно. Разкажете ми още нещо“ по време на някой вече досадил ѝ в невероятна степен разговор, защото тя *нямаше*, както разпалено сама си напомняше, да остане заложница на един спомен... колкото и съблазнително да изглеждаше това.

Но беше много възпитателно да открие как един-единствен човек в целия свят може да ѝ осигури топлината на слънцето, чувстваше се сама — чужденец сред един мразовит негостоприемен пейзаж, много далече от неговите топли лъчи.

А нейното слънце бе там, в Монтана.

За щастие, дори и в дните, когато унието ѝ бе най-голямо, децата неотменно я връщаха към прозаичните задължения на ежедневието. Те нямаше да я оставят да се плъзне в метоха на своя манастир на опечалението. Трябваше да се грижи за активното им детско разписание от уроци, игри и лекомислени занимания. А докато те цъфтяха по онзи жилав, присъщ единствено на младостта начин, тя им завиждаше за тяхната joie de vivre.

През първия месец, след като Емпрес си тръгна, Трей редовно проверяваше пощата си за писмо, но когато то не пристигна, той изведнъж престана да се интересува от кореспонденцията си. Вместо

това той се хвърли с всички сили да тренира конете си. Ставаше рано и работеше с младите расови животни до късно вечер. С необичайна за него сдържаност, той прекарваше дълги часове в заградения за обздравяване кръг и търпеливо насочваше новите коне над ниските препятствия, караше ги да скачат отново и отново, придумваше младите скопени жребци и ги учеше на покорство, подчиняваше ги по-скоро с нежност, отколкото с принуда... прашни, жежки часове на напрегнато обучение всеки ден. Но всички, които бяха достатъчно близо до него, виждаха какви усилия му струваше да запази сдържаността си. Често бе погълнат изцяло от заниманията си, говореше рядко, отбягваше всякакви въпроси за Емпрес. Беше ужасно нещастен.

Не беше близвал алкохол от седмици, нещо необичайно за мъж, който с удоволствие прекарваше часове във фургоните на работниците в игра на карти и бърбън. „Трябва да пазя добрата си форма“, шегуваше се той, когато в края на трудовия ден мъжете го придумваха да остане за една игра, „докато тези млади расови жребчета не излязат на пазара“.

И дори не си правеше труда да си търси извинения, когато го канеха да се присъедини към някоя от експедициите до бара на Лили. „Не, благодаря“, казваше той толкова лаконично, че приятелите му извъръщаха очи, смутени от неговата скръб.

През месец юли Гай по собствена инициатива изпрати писмо на Трей, в което му пишеше, че е вече *comte* (Преси провери внимателно всичко, което бе написал), че Айфеловата кула е *magnifique*. Всички деца изпратиха най-добрите си пожелания, като всяко от тях добави по няколко реда. Допълниха страницата с неравните драсканици на Едуард, които в превод трябваше да означават „Обичам те!“. Въпреки че Гай не бе разбрал напълно изричните заповеди на Емпрес да не се свързват с Трей, той виждаше, че тя не е същата откакто напуснаха Монтана, и късото му писъмце бе неговият таен опит да оправи приятелството между сестра му и Трей.

За нещастие, ефектът от писмото му бе точно противоположен. Щом зърна клеймото, Трей усети как сърцето му подскочи от радост, но почеркът бе едър, закръглен и детски наглед, а не дребничък и изкусен, както бе очаквал, когато отвори плика. След като прочете писмото, той мрачно си спомни за миналата зима и за думите на

Емпрес: „Мисля, че те те обичат повече, отколкото аз“. Несъмнено на тях им липсваше повече. Емпрес не си бе направила труда да напише и една-единствена думичка. Той с горчивина си помисли за ироничната несправедливост на лъжливата съдба. След всичките връзки и жени, които учтиво бе заобикалял, той се бе влюбил в жена, способна на същото неуловимо измъкване, което той бе усъвършенствал до степен на изящно изкуство.

За първи път в своя изпълнен с песимизъм живот той допусна съществуването на божествено възмездие.

По-малко от десет минути, след като прочете писмото на Гай, Трей оседла Рали и отпраши за Хелена. Една миля надолу по пътя той спря и изчака Блу и Фокс да го настигнат. Когато те се изравниха с него, Трей без да се церемони им заяви, че не го интересуват нито телохранители, нито приятели. Очите му бяха мразовити като ледени кристали, а устните му бяха свити в строга и неумолима линия.

— Нямам нужда да се грижат за мен — каза им той. — Джейк Полтрейн е при Ли Синг Ку и е в такава форма, че не може да уплаши и гаргите. — След това той въздъхна и неприветливостта му се посмекчи. — Направете ми една услуга — продължи той, като се усмихваше тъжно. — Дайте ми няколко дни. Искам да отида по дяволите, както аз си знам... Обещавам да ви изпратя специална покана, ако реша, че изпускате нещо интересно.

— Сигурен ли си? — попита Блу.

Трей кимна.

Блу и Фокс бързо се спогледаха и се разбраха без думи. В тъмните им очи се четеше съчувствие и разбиране.

— Ако имаш нужда от нас... — меко каза Блу.

— Ще се обадя — успокои ги Трей и вдигна ръка за поздрав. Той обърна Рали и се спусна по пътя. Копитата на коня вдигнаха облак прах.

В Хелена Ли Синг Ку, дискретен както винаги, лично въведе Трей в голяма драпирана с коприна стая.

— Желаете ли компания — учтиво попита той. Лицето му изразяваше единствено почтителност.

Трей го погледна безучастно.

— Компания. Желаете ли жена?

— Не. — Мек, незабавен отказ, след който явно последва бързо премисляне, защото Трей измъкна ризата си от кожените си гамаши и каза: — Може би по-късно.

Той седна на пищното дърво от японски лак. Полировката на дървото бе в дълбоките тъмни тонове на аления цвят. Навитият му балдахин, изпъстрен с плетеница от орнаменти, приличаше на изкусно уредена пещера. Копринените възглавници бяха така гъсто избродирани, че рисунъкът създаваше впечатление за триизмерност. Трей си свали ботушите и се излегна на бродираните копринени цветя, които сякаш се разбунтуваха с формите и цветовете си. Суровият мрачен тен на кожата и цветът на косата му уравничиха блясъка на цветовете, а обточените с ресни кожени гамаши изглеждаха нелепо на фона на разкошната тъкан. Златната верижка на амулета му проблесна, когато той се приповдигна на лакътя си и посегна за позлатената лула. Мислите му блуждаеха в безпорядък. За миг се сепна, когато очите му срещнаха Ку, който все още стоеше до вратата.

— Благодаря ти, Ку — каза Трей с лекотата на вродената си любезност.

Беше си изгонване, без значение колко любезно.

Когато Ку тихо затвори вратата зад себе си, пръстите на Трей се свиха около разточително гравирания лула и той пусна болезнения си гняв на воля. От месеци той контролираше яростта си и със здрава ръка обуздаваше импулса си да си го изкара на Емпрес заради болката, която тя му бе причинила... която му причиняваше — да живее с безжалостна, разяждаща болка. Сега смяташе да намери забрава.

И така, и Трей, и Джейк Полтрейн търсеха мира и спокойствието, които им убягваха или временна отмора от гнева, разяждащ ги отвътре, в усамотението и разкоша на стаите на Ли Синг Ку. Джейк Полтрейн живееше със своята мечта за смъртта на Трей, докато Трей се бореше със собствените си черни демони и ругаеше Емпрес, като в клетвите си я наричаше непостоянна проститутка, интересуваща се единствено от пари. Веднага щом Валери я беше убедила, че в близко бъдеще няма надежда за женитба, тя си бе тръгнала. Сега всичко изглеждаше много просто и това бе единственото логично умозаключение за причината да не му пише.

В следващите дни позлатените тихи сънища и мечти се редуваха с омразни чувства, които го подтикваха да накаже Емпрес — развалени

и гибелни чувства, силни до степен на осезаемост. Трей се изправяше с ужас, който далеч не му се струваше неприемлив, пред възможността наказанието да му хареса. За пръв път той осъзнаваше тъмната страна на собствената си личност, разрушителния, ирационален импулс, който искаше единствено отплата. След като започнеше да действа, опиумът винаги помагаше. Помагаше да се облекчи злопаметната жлъч, потуляваше бойните редове на доброто и злото в душата му, забулваше ги и ги потушаваше така, както гъстата мъгла слагаше край на някое сражение, като скриваше всичко в полите си. Но наркотикът никога не разрешаваше един конфликт, само освобождаваше бойците до следващия ден.

Измина една седмица в тишината и покоя на най-разточителния вертеп за опиум в Хелена.

Хейзард разбираше нуждата на сина си от усамотение и затова освободи от задълженията им телохранителите на Трей, но синът му беше в бърлогата на Ку заедно с Джейк Полтрейн и имаше нужда от защита. Ли Синг Ку трябваше да намери заместници на Блу и Фокс и Трей трябваше да бъде пазен — такива бяха изричните заповеди на Хейзард. Затова при нормални обстоятелства пред вратата на Трей неизменно стоеше пазач.

Но късно една вечер, по време на препирня между двама китайски големци за една красива млада проститутка, един от постоянните клиенти на Ку забучи бойната си секира в главата на своя опонент. Изпълнен блестящо, тренираният удар разцепи черепа на човека сякаш беше от масло и клането привлече всички, които бяха наоколо, включително и телохранителя на Трей.

Дни и нощи се смесваха в пищната, драпирана с коприни стая и Трей, напълно безразличен дали е ден или нощ и изолиран от тапицираните стени и замъглени сънища, нямаше никакви възприятия за безумието, което се разиграваше един етаж под него. През последната седмица бе отслабнал, ръцете му бяха започнали да треперят, светлите му очи блестяха като брилянти, а тъмните сенки под тях подчертаваха слабостта на лицето му. Трей бе задрямал, в зоната между бодростта и съня, а усуканото му мускулесто тяло бе едва прикрито от черните копринени панталони. Току-що измита от няколко

от услужливите прислужнички на Ку, тъмната му коса бе още мокра върху раменете му, а ароматът на парфюма, който бяха сипали във водата, все още се носеше от кожата му. Бе приятно отпуснат, оставен на мира от черните демони и отдаден на видението си на планински пейзаж през ранна пролет.

Внезапно някакви неясни викове го накараха да се размърда и той лениво повдигна клепачи — странно усещане, натрапило се в неговия постелен, окъпан в слънчеви лъчи пейзаж. За момент той се заслуша съсредоточено. Не чу нищо, само усети още по-отчетливо как в спокойствието на съня му се промъква едно кораво хладно смущаване с лакът. Докато чувствителността му все повече замираше, Трей мързеливо пресяваше многобройните възможности. Той реши, че е много проникателен, щом в крайна сметка успя да различи обекта на тревогите си. „Ухото ми е“, небрежно отсъди той. Едва след това очите му се отвориха напълно, за да усвоят необичайното усещане.

Мамка му!

Джейк Полтрейн се издигаше над него и притискаше револвер в слепоочието му. Близко разположените му очи бяха сякаш отровени от омраза. „Това е, с ирония си помисли Трей, класически кошмар.“

— Ти ще умреш — изръмжа Джейк. От усилията, които полагаше, за да държи револвера стабилен, на челото му бяха избили капчици пот. — Толкова е лесно — измърмори той. Еуфорията оживя в гласа му. Той просто беше влязъл през отключената врата, бе прекосил килима до леглото и бе поставил дулото на пистолета на слепоочието на Трей — за първи път и на него да му излезе късмета в разправиите му със семейство Брадок-Блек. Смяташе да се възползва от случая. — След това ще те одера и ще си направя чифт ботуши. — Усмивката на Джейк бе злобна и самодоволна. — Да видим дали сега милионите на баща ти ще те спасят, мелез такъв.

Трей се засмя — ниско, бавно хихикане, което разтърси измършавялото му тяло. След това очите му отново се затвориха, сякаш засипани от преспи. Извън всякаква логика ситуацията го порази със своята комичност. Заприлича му на някоя глупава мелодрама. На Джейк му трябваша само едни тънки мустачки и малко повече похотлив цинизъм в погледа, макар че с тия мънички свински очички сред всички тези гънки плът последното не можеше да се

твърди със сигурност. Той изхихика още веднъж, като наложи мислено една свинска муцуна върху лицето на Джейк.

Разтреперан от яд при вида на небрежното безразличие на Треј, Джейк грубо го сръга с дулото на пистолета и изръмжа:

— Отвори си очите, мамицата ти!

Изминаха няколко секунди, преди Треј да престане да се смее и да фокусира вниманието си. Секунди, през които Джейк Полтрейн сипеше порой от ругатни и хули, отнасящи се предимно до степента на оцветеност на кожата на Треј, а треперещата му ръка колебливо свиваше и отпускаше хватката си около пистолета. Той бе очаквал, че Треј ще пълзи и ще се моли — сценарий, който си беше представял хиляди пъти, в хиляди различни варианти. Проклет да е! Ще се смее, помисли си той, объркан от неадекватната реакция на Треј. Не трябваше да се смее, трябваше да се моли за живота си, но замъгленият от опиума мозък на Джейк не успяваше да определи границите между реалността и фантазиите.

Когато най-накрая тъмните мигли на Треј се вдигнаха, блестящите му очи лениво проучиха изкривеното лице на Джейк и той смътно усети хладната стомана на слепоочието си. За миг се зачуди дали боли, когато те застрелят в главата. Усмихна се на неуместната си мисъл и каза:

— Спокойно, Джейк. Не е никак трудно да застреляш някого. Вземаш всичко прекалено насериозно. Всичко вземаш дяволски насериозно, в това е проблемът ти — промърмори той, а умът му мързеливо се шляеше сред по-приятни мисли. — Виж, Ку знае как да изтрие сериозните неща от живота. Нали, Джейк?

— Ку е боклук! Същият като теб, червенушко — просъска Джейк. Разбиранията му за социално равенство бяха сериозно разстроени.

— Хайде сега, Джейк, не е това начинът да говориш за домакина си — добродушно му напомни Треј. — Ку те снабдява с позлатени сънища и красиви жени от сума време.

— Да ти го начукам — озъби се Джейк.

— Съжалявам, не си моят тип — измърмори Треј и клепачите му се спуснаха наполовина. Лека усмивка изкриви устните му.

Джейк не успя да оцени по достойнство чувството за хумор на Треј. Омразата му беше толкова разяждаща, че тровеше съзнанието му

независимо дали е буден или спи, дали се е надрусал или не. Единствената му мисъл бе да убие Трей и да сложи край на приемствеността в семейство Брадок-Блек. Твърде дълго те се бяха противопоставяли на разрастването на неговата скотовъдна ферма; твърде дълго Хейзард стоеше непоколебимо на пътя му, без той да има никаква надежда да го разкара от там; и ако Хейзард успяваше да избяга от смъртта, то синът му със своето хлапашко-надменно отношение към нея бе по-удобен. Сега... най-последно го държеше на мушката си.

— Ще те убия — тихо каза той, — ще те убия, ще те убия, ще те... — Не можеше да се каже, че молитвата му е неопетнена от гледна точка на разума и благодушието.

— Не и ако не престанеш да трепериш, Джейк — подразни го Трей и се обърна на една страна, сякаш отново се унасяше в сън.

Една конвулсивна тръпка разтърси Джейк, когато се втрени в стегнатия мускулест гръб, обърнат непредпазливо към него. Копелето му! Защо не искаше да се моли за живота си? Каква му беше файдата и къде оставаше удоволствието, ако не можеше да го унизи? Тогава с изкусно лукавство се сети за жената, оная при Лили, която, както се приказваше, беше напуснала Трей. Щом като има имунитет срещу страха, то може би безочливото зверче Брадок-Блек ще реагира на едно бодване по суетата му.

— Оная нямаше да си тръгне, ако я бях купил аз — с неприятна усмивка подхвърли Джейк. — Щях да я заключа, както си му е редът. — В гласа му се прокрадна задоволство и той започна с нови сили да развива темата. — Само глупак може да даде свобода на една курва. На курвите не може да се вярва, нали знаеш... шибат се с каквото им падне.

Когато Трей се извъртя към него, Джейк изпита внезапна неестествена радост. Светлите сребристосиви очи вече не бяха лениво скрити под притворените клепачи, нито бяха едва фокусирани, нито весели. Бяха, както забеляза Джейк, доволен от новата си стратегия и предвкушащ дългоочакваното отмъщение, изпълнени с озлобление и обида. Най-последно му пусна малко кръвчица.

— Щях да я вържа за леглото и да се погрижа да ме забавлява — продължи да върти ножа в раната. — Вие червенушковците сте потъпи, отколкото си мислех.

Адреналинът започна да се изкачва към главата на Трей с яростна бързина и той за пръв път забеляза пистолета, за първи път успя да фокусира погледа си върху оръжието, което беше само на няколко инча от него. Силата на усещането изпари сънливата летаргия и съзнанието му направи усилие да се отрезви. Като пестеше мислите си, той светкавично отбеляза, че пистолетът определено трепери. С внезапна бодрост, сякаш се събуждаше от десетгодишен сън, погледът му обходи стаята, провери вратата, полюшващото се туловище на Джейк, треската на ръката, която държеше пистолета. Джейк Полтрейн прояви безразсъдство, като пристъпи чертата и премина отвъд снизхождението или неутралитета, на които бе способен Трей. Беше навлязъл в територия, в която влизането бе забранено. Чувствата му към Емпрес, колкото и необясними да бяха, влизаха в категорията на частната собственост и никой нямаше право да нарушава границите ѝ, особено пък Джейк Полтрейн. Трей се ръководеше от чувствата си, а не от разума и мисълта за Джейк Полтрейн, който докосва Емпрес, който я пази за себе си, бе непоносима. Нуждата, която Трей изпитваше да отмъщава, непреодолимият му импулс да раздава правосъдие, с който се бореше от дни, се съсредоточиха върху нов обект и той бързо обмисли възможностите си да избегне куршума в отпуснатото състояние, в което се намираше вследствие на опиума. Погледът на Трей отново се извърна към треперещата ръка и колта 45-ти калибър в нея и на слабото му бронзово лице се появи едва загатната, плаха усмивка. Дяволски добър шанс, реши той.

— Значи не можа да я накараш да остане — продължи да го подиграва Джейк. Лицето му се зачерви от тържеството на отмъщението, тежкото му дишане кълтеше в тихата стая. — Ако я видя някъде, след като умреш, ще я цункам на някое сладичко място за спомен от теб. — Ако чувството за успешен удар можеше да накара някого да грейне, то Джейк Полтрейн щеше да освети драпираната в коприна стая.

Трей разбра какво прави Джейк. Напълно осъзнаваше неразумната основа на собствения си гняв, дори след кратък миг на размисъл проумя, че подхвърлянията на Джейк са само приказки и можеше да не им обръща внимание, ако чувствата му позволяха това.

Но те не му позволяваха... защото напук на целия разум, тя все още беше *негова собственост*.

— Дръпни спусъка, Джейк — меко каза Треј, — ако я искаш дръпни го, ако я искаш, защото това е единственият начин някога да се приближиш достатъчно близо до нея, за да я докоснеш. — В сумрака на стаята внезапно между тях застана Емпрес, сякаш бе жива, образ от сънищата, прелъстителна, усмихната, чакаща да бъде целуната. Тя пристъпи напред. — Не-е-е-е — с бурно предизвикателство изкрещя той и като се претърколи от полираното легло се хвърли към Джейк.

Джейк Полтрейн работеше само на сигурно. Да държиш невъоръжен човек на мушката на пистолета си само на един фут разстояние от теб предполагаше степен на сигурност, която се вместише в неговите предпочитания. Не беше подготвен за нищо, което излизаше извън тези рамки. Притъпен от опиума и объркан от смелостта на Треј, мозъкът му се опита да отвърне, но рефлексите му бяха достатъчно мудни, за да предоставят на Треј онази частица от секундата, от която той се нуждаеше, преди Джейк да дръпне спусъка.

Пистолетът проблесна в мига, в който тялото на Треј се стовари върху краката на Джейк и той политна назад, повлечен от цялата тежест на Треј и изваден от равновесие, изпусна револвера. Джейк се опита да допълзи до оръжието, което се бе плъзнало под ниското столче от черно лакирано дърво, но Треј не му обърна внимание, както не обърна внимание и на кръвта, започнала да се стича отстриани по лицето му. Беше напълно безразличен към оръжието и собствената си кръв, интересуваше го единствено неговата непреодолима нужда. С решителност, чиито корени се криеха в изконната вродена нецивилизованост, той държеше да се убеди, че Джейк Полтрейн никога няма да докосне Емпрес. Като маниак, който полудява от един-единствен варварски импулс, Треј се хвърли върху Джейк и го спря само на няколко инча от проблясващата ръкохватка на пистолета. Джейк отчаяно се изви и се обърна, за да се защити. Като използваше тежките си ръце и обутите си в ботуши крака като бухалки, той отхвърли Треј от себе си. Дори и при нормални обстоятелства беше по-тежък от него, а сега Треј бе изгубил много от теглото си. Дватамата се затъркаляха по килима, като оставяха след себе си кървава диря. Треј тушираше юмруците и ритниците на Джейк или ги понасяше като сумтеше от болка. Облечен единствено с коприненото долнище на пижамата си, Треј не бе защитен почти от нищо. Кръвта му пречеше да вижда с лявото око, но той целенасочено и упорито се опитваше да

сграбчи масивния врат на Джейк. Посягаше, неизменно посягаше, без да обръща внимание на сипещите се като ковашки чукове юмруци и гибелните ритници на ботушите.

Джейк отби атаката на своя нападател, избута го встрани и го засипа с ожесточена канонада от юмручни удари. Бореше се за живота си, но очите на Трей блестяха диво, лицето му бе съсредоточено и не изразяваше никакви чувства, дългите му ръце се бяха вкопчили безжалостно, като мощни нокти на хищна птица, в жертвата му. Най-накрая хватката му се затвори, въпреки свирепата съпротива на Джейк, който колкото и отчаяно да се бореше, не можеше да се изкопчи от нея. Ръцете на Трей продължаваха да се сключват, сякаш бяха машина пусната в движение. Дългите му пръсти стискаха с гибелна решимост, без задръжки, без чувство. Докато кръвта на Трей капеше като някакъв страховит съпровод на смъртта, с постоянен ритъм върху облещената физиономия под него, лицето на Джейк промени цвета си от червено през синьо до отвратително мораво. Копринената стая се огласяше от глухи задавени звуци. Но Трей, нехаещ за човешкия живот, който замираще под ръцете му, нито виждаше, нито чуваше. Единствено бавният, добре обмислен акт на убийството беше истински, нуждата, която изпитваше да накара Джейк Полтрейн да замлъкне, сякаш действието съществуваше отделно от човека.

Умът на Трей вече не бе бистър, дори и да беше имало такъв момент, след като опиумът бе подействал, а и бе замаян от загубата на кръв. Но продължаваше все така неумолимо да стиска гърлото на Джейк, докато ръцете му не запищяха от болка. Дори и тогава той не отпусна хватката си. Понасяше болката така, както го бяха учили — неотстъпчив в заслепението на своя импулс, желаещ да се увери, че Джейк никога няма да докосне Емпрес.

Вероятно някакъв изконен инстинкт спусна временната директива да отпусне ръцете си. Вероятно, което бе по-прозаично, ноздрите му уловиха миризмата на тамян, която едва доловимо се носеше от мангала до леглото. Каквато и да беше причината, той освободи Джейк от своята фатална прегръдка, изправи се на крака бавно, раздвижвайки постепенно схванатите си мускули и като прекрачи мъртвото тяло, грациозно се свлече на покритото с възглавници легло.

Той остана да лежи на струпаните на куп възглавници, докато замайването му не попремина. След това изтри кръвта от очите си с края на копринената драперия зад него и с вече прояснен поглед обмисли възможността да отиде до огледалото, за да определи размера на кръвенето. Като помисли още малко реши, че вместо това ще е по-добре да види как Емпрес му се усмихва за добре дошъл. Дишането му отново се беше успокоило. Повдигнат на един лакът Треј бавно изпълни процедурата — размачкването на лепкавия клей, внимателното му поставяне в малката лула, запалването ѝ, първото сладко дръпване от дългия мундщук. Той се отпусна на копринените възглавници и остави наркотика да си свърши вълшебството. Отначало видя познатото златисто сияние, а след това се появи Емпрес. Усмихваше му се. Този път беше по-отдалечена от него, на половината височина на хълм покрит със сняг, между чиито ледени кристалчета надничаха минзухари, но му се усмихваше и го викаше по име. Той отново посегна към лулата, за да я накара да се приближи.

Ку провери лично всичките си важни клиенти, за да се увери, че те са удовлетворени и че всичките им нужди са надлежно задоволени. След като осакатеното тяло на долния етаж бе откарано, а редът — възстановен, той се върна към обичайните си задължения. Когато приближи стаята на Треј, той с ужас забеляза пустия праг, погледна с тревога открехнатата врата и мислено се подготви за катастрофа. Наречданията на Хейзард бяха прости, но ясни: Синът му трябваше да получава всичко, каквото пожелае и *никога* да не остава неохраняван.

„Докъде ли можеше да стигне отмъстителната ръка на Хейзард?“, обезпокоен си мислеше Ку, когато бутна вратата и влезе необезпокояван от никого в стаята. От пръв поглед беше очевидно, че Джейк Полтрейн е мъртъв и Ку развълнувано огледа проснатата на леглото, омазана с кръв фигура на Треј. Отне му известно време, за да различи лекото повдигане и спускане на гърдите му в мъждиво осветената стая. Ку се приближи до леглото с огромно облекчение. Поне още беше жив. Ку припряно напусна стаята, като излезе заднешком и внимателно затвори вратата, след което подгони един от слугите за лекар. Един час по-късно, след като раната на Треј беше почистена и превързана и лекарят за десети път бе уверил Ку, че

нараняването му е повърхностно и в никакъв случай не заплашва живота му, Ку изпрати съобщение на Хейзард... после лично застана на пост пред вратата на стаята, докато той не пристигна.

Хейзард се изкачи по стълбите тичешком, последван по петите от Блу и Фокс.

— Как е той? — рязко запита той. След изопаченото съобщение, донесено му от слугата на Ку, в което се споменаваха доктори, огнестрелна рана и Джейк Полтрейн, Хейзард се бе подготвил за най-лошото.

— Добре е — незабавно отвърна Ку. — Просто чудесно. — Бързите му окуражителни думи бяха неговата застраховка срещу свирепото изражение на Хейзард. — Джейк Полтрейн е вътре — мъртъв. Но никой не е влизал в стаята, освен мен и доктора — бързо прибави той, след като хвърли още един поглед към лицето на Хейзард. Ку благодари на дедите си заедно го бяха опазили от това бедствие. Физиономията на Хейзард, който се извисяваше над него, можеше да изпрати всички дяволи от пъкъла в панически бяг към сигурността на рая.

Без да каже и дума, Хейзард се шмугна покрай Ку, влезе в стаята и тихо затвори вратата зад себе си. Беше мокър от дъжда навън, самото му от туид миришеше на шотландски ливади, а косата му бе залепнала на главата и се бе увила около шията му. Той нетърпеливо я отметна назад и присви очи в сумрака на стаята. Сърцето му все още биеше силно от страха, който бе преживял във влака по време на пътуването им насам. Стените на парния котел се бяха нажежили до червено, докато стигнат Хелена. Думите на Ку бяха поуспокоили ужаса му — синът му не беше мъртъв. За благодарност той отпрати безмълвна молитва на А-бат-дат-дей.

При тихия шум от затварянето на вратата, Трей вдигна очи и се усмихна, като видя баща си.

— Здравей, татко.

Хейзард беше шокиран от вида на Трей, но когато проговори в гласа му не се долавяше нищо от неговата загриженост.

— Как си? — попита той, без да обръща никакво внимание на трупа в средата на стаята. Силното облекчение, че синът му е жив, му помогна да потисне първоначалния потрес от външния му вид. Синът му бе отслабнал забележимо, изпъкналите кости на лицето му

подчертаваха дълбочината на очите му, които блестяха с отразената светлина на мангала. Но той се излежаваше бос върху възглавниците на леглото, сякаш не беше защитавал току-що живота си, необезпокояван от мъртвеца, който лежеше само на един ярд от него. — Как си? — меко повтори Хейзард.

— Екстра съм — отвърна Трей. Ъгълчетата на устата му се повдигнаха в лека усмивка. — Искаш ли да опиташ малко от забравата на Ку?

Хейзард остана на мястото си и само кратко кимна с глава в знак на отказ. Тъмната му коса проблесна при движението.

— Майка ти очаква да те види. Притеснява се за теб. — Хейзард парираше настоятелните увещания на Блейз да се намеси от дни. — Иска да се прибереш у дома.

Трей се претърколи с вяла грация и посегна към листа хартия, който лежеше под лакираното легло.

— Не съм непоправим, нали знаеш — отвърна той и отново удобно се изтегна. Устните му се изкривиха в дяволита полуусмивка.

— Знам — тихо отговори баща му. Беше светски човек с опит. Всички вертепи за пушене на опиум, от най-долнопробните до най-люксоznите и модерните, обслужваха онези, които търсеха удоволствия или искаха да избягат. Миналата година Хейзард беше на тържеството, което принцът на Уелс даваше в Париж, и вечерта свърши в един разкошен дворец на опиума — весело забавление за богатшите от целия свят. — Майка ти е загрижена повече от мен — меко повтори той.

— Виж — каза Трей и му подаде листа. — Бях си дал една седмица, за да се отдам на всички черни демони. — И да видя Емпрес, помисли си той, в наркотичните сънища, които я правеха да изглежда толкова истинска, че му се струваше, че чувства коприната на косата ѝ и топлината на нейната кожа. Усещанията бяха някак утешителни и едновременно подклаждаха и воюваха с гнева. — Утре щях да се прибера.

Хейзард взе предложения лист и погледна редовете, изписани на пряко през колонките цифри, преди да го остави на близката масичка.

— Мисля, че ако се прибереш един ден по-рано, майка ти ще се поуспокои. — В дълбокия му тих глас се долавяха властни нотки,

въпреки че изборът на думите бе дипломатичен. — А освен това — добави Хейзард, а тъмните му очи за миг се стрелнаха към тялото на Джейк — трябва да разрешим и един неотложен проблем.

— Той пръв ми се нахвърли. — Простото изречение бе обяснение и изкупление.

— Очевидно е сгрешил — сухо каза Хейзард.

— Това ти качва адреналина — отвърна Трей и като се изправи бавно в седнало положение, сви дългите си пръсти. Той погледна нагоре към баща си и тихо каза: — Нямах никакъв избор... щеше да ме убие, просто и ясно.

— И аз щях да сторя същото. Може би и при по-малко предизвикателство — отговори Хейзард. Тъмните му очи бяха приковани в единствения му син. Трей бе жив, а за това щеше да си продаде душата и да избие дузина Джейк Полтрейновци.

— Никога не съм убивал човек с голи ръце... — Сега, когато всичко беше свършило, когато жестокият и ревнив гняв бе преминал, гласът му звучеше почти като шепот.

„Днес животът е по-сложен, отколкото когато бях млад“, философски си помисли Хейзард, като чу колебанието в гласа на Трей. В онези времена да искаш мъст, когато си бил нападнат от човек като Джейк Полтрейн, бе въпрос на чест.

— Някои хора живеят по-дълго, отколкото би трябвало — тихо измърмори Хейзард. Мислеше си, че законите на белите понякога допускат да живеят хора, които не го заслужават.

— Каза разни неща за Емпрес — прошепна Трей. Лицата на Емпрес и Джейк преминаха бързо през съзнанието му. Бяха толкова ярки... Той дълбоко пое дъх, за да успокои нервите си.

— Тя ти липсва. — Това не беше въпрос. Устата на Трей се изви в мрачна усмивка.

— Повече, отколкото очаквах. Никоя жена не ми е липсвала преди.

Като гледаше втрещено опустошенията, които изминалата седмица беше нанесла на сина му, превързаната рана на главата му, босите му крака, изцапани с Бог знае как останала незабелязана кръв, Хейзард много спокойно каза:

— Ако искаш да ти дам един бащински съвет...

Трей сви рамене. Жестът не беше нахален, но бе изпълнен с примирение.

— Защо не? Последните няколко дни не бяха кой знае колко удачно решение.

— Можеш да тръгнеш след нея. Аз тръгнах след майка ти.

— Не е същото — отговори Трей и заклати глава, докато острата болка не му напомни за превръзката. — Мама си е тръгнала, защото е смятала, че си мъртъв. Това го разбирам. От друга страна — сухо отбеляза той, — Емпрес просто видя как милионите на Брадок-Блек ѝ се изплъзват. Любовта едва ли има нещо общо, татко.

— Валери е умна и порочна жена — напомни му Хейзард. — Разбира се, взел си това под внимание.

— Разбира се — рязко отговори Трей. — Заедно с хиляди други възможни обяснения... от които нито едно не обяснява защо Емпрес не ми писа. А и можеше да ме изчака да се върна от законодателната комисия. Не беше толкова трудно да ме попита. — Той отново присви рамене. — Искаше пари. Какво мога да кажа? А Валери ясно ѝ даде да разбере, че ще се бори със зъби и нокти да си ги запази. Така че, Емпрес Джордан, съвършената практична жена, решена да възстанови състоянието на семейството си, реши да потегли за зелените пасбища. Никога — със студен цинизъм продължи Трей — не подценявай инстинктите на една императрица. — Не че досега не се бе сблъсквал с жени, които преследваха парите му. От много отдавна беше наясно с мощния ефект, който имаше златото, само че с Емпрес всичко изглеждаше по-различно. „По-различно от какво?“, горчиво си помисли той в следващия миг. По дяволите, тя се нуждаеше от пари много повече от богатите млади жени, с които обикновено се развличаше. — Благодаря ти, татко — учтиво и с признателност отвърна той, когато най-накрая отстъпи пред безспорното. — Благодаря ти за загрижеността, но съм си блъскал главата над това много пъти. — Въздишката му можеше да се види в дима, който се разнасяше от мангала. — Няма друго обяснение за мълчанието ѝ.

Първият импулс на Хейзард като баща бе да каже: „Искаш ли да ти я доведе обратно?“. В края на краищата, в културата на абсароки отвличането на жени винаги се е приемало за нещо нормално. Той потисна импулса си като анахронизъм, макар че за него, като мъж на действието, инициативата имаше безспорни предимства. Поне на

въпроса за нейното мълчание щеше да бъде отговорено веднъж и завинаги. Все пак с течение на времето той се бе научил да урежда проблемите си по „цивилизован“ начин и смяташе, че на отвличането, като форма на ухажване, можеше да се погледне с неодобрение. И най-вече, реши той, щеше да се намеси в неща, които излизаха извън границите на бащинските му прерогативи.

Той пристъпи напред, прекрачи тялото на Джейк и постави ръка на рамото на Трей.

— Ела у дома — нежно каза той. — Майка ти те чака.

Когато след няколко минути те се появи на вратата, Трей беше облечен в гамашите и ленената си риза и вежливо благодари на Ку, който чакаше във фоайето.

Хейзард се обърна към него с непроницаемо изражение.

— Ще ти бъда благодарен, ако проявиш добрината да провериш дали всичко е чисто. — Очите му бяха студени.

Ку почтително заклати глава. Той разбра, че може да назове цената за престоя на Трей, както и че тя ще бъде поставена под съмнение, но явно се очакваше да запази мълчание. Тактично той отвърна:

— Смятайте, че е направено, господин Блек.

На следващия ден Трей замина със семейството си за летния им лагер и в планината, заобиколен от приятели, увещаван и придумван да се присъедини към лова, надбягванията с коне и гуляя на лятото, бе прекалено зает, за да се отдава на размисъл. След седмица той се отдаде на пост и усамотение в Мечата планина и помоли феите да му помогнат да забрави и да намери успокоение. На третия ден виденията му станаха ярки и оживяха, могъщи със своята образност и символизъм: виждаше децата да яздят огромни червеноопашати ястреби, които пред очите му се превръщаха в планински понита; Емпрес, облечена в каубойския си костюм, седеше от другата страна на огъня, но на ушите си носеше блестящи диаманти и когато той посегна през пламъците, за да я докосне, тя изчезна и на нейно място се появи Валери. Феите държаха ръцете му и го утешаваха, когато той крещеше в яростта си, успокояваха яда му, подновяваха силите му. С мистични маски на лицата си, феите влизаха и излизаха от сънищата му, като му

напомняха за неговото наследство и вяра. И заедно с техния бавен танц на живота, той започна да разбира, и в изгарящата горещина на деня на Мечата планина, и в прохладната красота на осветеното от звездите небе, че човек трябва да търси собствените си устои в себе си. Забравата идваше бавно. Сезоните в сърцето се сменяха във все същия безкраен ред както сезоните на земята.

На петия ден Трей слезе от планината и влезе в лоното на своето семейство обновен, освежен и в съзвучие със своето наследство на абсароки. И ако нямаше причини да бъде доволен заради лекотата, която му убягваше при постигането на забравата, то проявяваше реализъм в целителната сила на времето. През лятото остана в планината. Помагаше на двамата си доведени братя да се оправят със стадата на баща им, които бяха преместили на по-хладните пасища високо в планините. Гол, само по гамаши, с развяна зад него дълга коса, той спечели всички надбягвания с Рали, както правеше това всяко лято, а в победите имаше удоволствие. И тъй като прекарваше с Рали повече време от обикновено, хората от племето му разбираха, че го мъчи носталгия по някоя жена и има нужда от усамотение.

До края на лятото не бе останала и следа от чистилицето на Ку. Трей беше здрав и с тъмен бронзов загар. По ирония на съдбата, той никога не се бе чувствал в по-добра форма. За целия свят той бе млад, красив, богат и имаше всичко. Всичко, освен едничкото нещо, което той желаше най-силно — жената, която беше помолил да стане негова съпруга. И по причини, които все още му убягваха, тя беше решила да го напусне.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

В средата на септември Трей бе извикан вкъщи по спешност. Валери роди дъщеря. Детето явно беше със смесена кръв и след като я погледна, Валери отказа да я докосва. Незабавно се обади в ранчото и ги осведоми, че им изпраща бебето. След няколко неистови телефонни обаждания намери дойка и докато некръстеното дете пристигне, Блейз беше подготвила детската стая.

На следващия ден, когато Трей пристигна от летния лагер, той първо погледна мъничкото бебе, легнало в обвитата в розово люлка и веднага беше омагьосан от него. Като го гледаше с огромните си очи, тя гукаше и с бълбукане пукаше с устничките си балони, а когато се усмихна със странната си изкривена мъничка усмивка, Трей бе поразен от могъщата магия на бебешката усмивка.

— Много е умна — гордо измърмори Блейз, която стоеше до Трей. — Повечето бебета не се смеят до много по-късно.

— Приказваш като изкуфяла баба — подразни я Трей.

— Тя има нужда от нас — спокойно отвърна Блейз, имайки предвид това, че семейство Стюарт са я изоставили, без да го споменава на глас.

— Да ти призная, тя ме спечели напълно. Каква чаровница! — Трей докосна нежно върха на мъхестата главица. — Има ли си име?

— Още не... мислехме, че ще е по-добре да почакаме, докато се върнеш.

— Валери не е ли...

Блейз поклати глава.

— Шибана кучка — промърмори Трей.

— На личността ѝ определено не ѝ липсва суровост — саркастично се съгласи Блейз, а след това бързо се усмихна на бебето, което започна да мляска с устенца, прилични на розова пъпка, като птиче, което иска да го нахранят. — Пак е гладна — каза майка му. — Не е ли сладко?

— Ти ли... имам пред вид... как... — със запъване започна Трей. Гледането на бебета беше далеч извън областта на неговите познания. Но всеки ден през следващите седмици той прекарваше часове в детската стая и се учеше как да се грижи за своята малка осиновена дъщеря.

По настояване на Хейзард я кръстиха Бел.

— Не сме съгласни само защото си тираничен кавгаджия — беше го подразнила Блейз, когато за първи път обсъждаха името.

— Разбира се, че сме, майко — с усмивка се беше намесил Трей. — Знаеш как се цупи, като не стане на неговото.

— Много смешно — с престорена обида бе отвърнал Хейзард. — Името е идеално.

— За актриса — бе казала Блейз.

— Или за жена — ездач на родео — ухилено бе допълнил Трей.

— Вие двамата можете да изберете второто име — мило бе отвърнал Хейзард, който също си беше драка.

— Великодушно — каза Трей с вдигнати вежди.

— Едно от добрите качества на баща ти.

Но Хейзард наистина беше тираничен и тъй като жена му и синът му държаха в най-висока степен на собствената си независимост като личности, те не завиждаха на Хейзард за собствените му предпочитания. Всъщност в името Бел имаше драматизъм, и все пак то бе много нежно, а тя, в очите на всеки от тях, бе истински красива. И така нежеланото дете, което по такъв драстичен начин бе променило живота на Трей, бъдещето на Емпрес и банковата сметка на Валери, стана безусловен център на внимание в ранчото.

Хейзард поръча специален сребърен сервиз от петдесет съда с кукленски размери и гравирани с името ѝ и започна да обучава едно малко, яко планинско пони за нейната първа езда. Блейз промени напълно детската стая и поръча кралски бебешки дрешки и принадлежности в Париж, докато Трей усъвършенстваше по-тънките моменти от залъгването и пъхването с измама на овесена каша и задушени зеленчуци в бебешките устица.

И Бел Джулия (Джулия от любимото на Трей стихотворение от Херик) цъфтеше.

Осеммесечният договор за неговите съпругески задължения изтече, когато Бел беше на един месец и същия ден Трей поиска развод от Валери.

Посети я в късния следобед, като избра времето след чая и преди ангажиментите за вечеря, когато беше най-вероятно Валери да си бъде вкъщи сама.

Все още беше облечена в роклята си за чай. Бледорозовият шифон бе поръбен с дълга дантела — деликатен контрапункт на тъмната ѝ красота. Тя бавно вдигна очи, когато Трей влезе, невъзмутима, както винаги.

— Това едва ли е посещение от учтивост — мързеливо измърмори тя и леко наклони глава на една страна, за да го огледа. Трей бе облечен в прашни работни дрехи: кожено яке и елек върху пропитата от пот памучна риза. Ботушите и панталоните му бяха покрити със сиви песъчинки.

— Инсталираме нова мелница в рудника в Трейсивил — каза той в отговор на безразличието, с което тя го гледаше от розовото канапе. — Някои хора си изкарват хляба с труд.

— А някои не — с щедра усмивка му отвърна тя.

— Виждам, че както винаги постигнахме съгласие — сухо я контраатакува той. Той стоеше неспокойно едва пристъпил прага на салона. Нямаше намерение да остава по-дълго от необходимото.

— Винаги си толкова дръпнат, скъпи Трей. Зная, че можеш да бъдеш съвсем различен... седни и се отпусни. Ще си поговорим за едно време — тихо прошепна тя и с грациозен жест му посочи близкия стол.

Навикът ѝ да гледа отвисоко на всички бедствия, които бе причинила със своята продажност, му лазеше по нервите.

— Искам развод — без заобикалки каза той. Не го интересуваха двуличните светски разговори.

— Не. — Гласът ѝ беше равен, изражението ѝ спокойно. Тя протегна ръка към чашата шери, която искреше на слънчевата светлина на малка мраморна масичка, изработена с отвратителен вкус във формата на лебед.

— Не? Имаш ли последно желание? — тихо попита той, като си мислеше, че един силен удар с човката на този лебед щеше да сложи край на проблемите му.

— Харесва ми да бъда мисис Брадок-Блек. — Тя си сръбна от шерито. Говореше със спокойствие, което го подразни. — Искаш ли? Португалско е. Много добро.

— Не пия шери, а дори и да пиех, нямаше да пия с теб. — Гласът му звучеше напрегнато от усилието му да се контролира. Не беше очаквал това. — Подписа едно споразумение. — От думите му лъхаше арктически студ.

— Скъсах го.

— Не опростявай нещата — сръза я той. — Имаме копие.

Усмивката ѝ бе класическа със своята невинност.

— Ще оспоря оригиналността му.

„Мили боже!“, с отвращение си помисли Трей.

— Никога няма да се предадеш, нали?

Усмивката ѝ се промени и за момент злобата ѝ пролича.

— Но... скъпи, да се откажа от толкова много неща — повлече тя. — Не... не мисля, че това ме интересува.

Какво удоволствие би било, проблесна мисълта през ума му, да заличи тази усмивка от физиономията ѝ. Усети мускулите на гърба му да се стягат под мократа от пот риза и коженото яке.

— Винаги подценявам твоята алчност — тихо каза той. Сребристоривите му очи блестяха като лед.

— Това е мое преимущество — доволно измърка тя.

— Това не е партия шах, Валери.

— Но е игра, нали, скъпи? — Гърленият ѝ глас звучеше предизвикателно. Трей винаги беше изкарвал наяве дивото в нея и силното му физическо присъствие заедно с неговото отчуждение я смущаваха. Той толкова често, особено сега, покрит с прах и облечен в кожа, ѝ напомняше за животно — голям тъмен хищник. Вълнуващо животно, което вече не бе нейно. Доставяше ѝ удоволствие да го усмирява и да го унижава.

— Щом ще си играем игрички, нека оставим това на адвокатите — простичко каза Трей. — Ще ти отговоря, когато излязат резултатите от предварителните кръгове.

И той излезе.

На следващия ден Хейзард говори с Дънкан Стюарт и му напомни, че бяха подписали документи с условията, договорени преди сватбата.

Дънкан бе съдържан.

„Досаден и в шкембето си мъж на средна възраст“, помисли си Хейзард.

— Няма да ти отнема много време, Дънкан — каза Хейзард. — Защо двамата с дъщеря ти не решите какво ще ви трябва, за да... да речем, да напуснете Монтана. Запознайте с цифрата счетоводителите ни, а ние ще ви се обадим.

Първият рунд започна.

Като прецениха отново богатството на семейство Брадок-Блек с алчните си очи, Дънкан и Валери решиха, че първия път са се продали много евтино и че няма да навреди, ако ги попритиснат още малко. Хейзард не искаше проблеми с Бел и така услужливо насочи двамата Стюарт.

— Да ги убием — погнусен предложи Трей една сутрин и Хейзард вдигна очи от писмото, което препрочиташе, писмото, в което им предлагаша Дънкан да стане законен настойник на детето на Валери. — Самозалъгвам се — добави той с въздишка при стреснатия поглед на баща си. — Както изглежда, преговорите могат да се проточат известно време.

Хейзард се облегна в креслото си и леко се смръщи.

— Боя се, че е така, но хората като Стюарт се продават — всичко е въпрос единствено на споразумение по цената. Все пак ти съчувствам. Мразя тези пазарлъци. Как е Бел тази сутрин?

— С майка се скарахме кой да я нахрани на закуска. Спечелих — със закачлива усмивка отвърна Трей. — Хареса й ябълковият сок, но се опъна на овесената каша. — С широк жест посочи изцапаната си риза. — Моят течен шоколад й хареса повече от кърмата. Чудесна е. — Без значение колко мрачно беше настроението му, Бел неизменно го караше да се усмихва.

— Радвам се, че нашата Сара Бернар забавлява и двама ви — отвърна Хейзард. На мястото на собствената му смръщена физиономия имаше усмивка. — Добре е за майка ти... в къщата нямаше бебе от дълго време.

— Все пак не мисля, че имаме нужда от балетните пантофки или от твоето планинско пони — палаво отбеляза Трей. Сребристите му очи искряха.

— Проявявай повече разбиране — тихо отговори Хейзард. — Изминаха толкова години откакто имахме толкова малко дете, около което да се суетим. Когато Дейзи дойде да живее при нас след... — Той замълча, замислен за двете малки дъщери, които бяха загубили, и как човек никога не се научава да живее със загубата. Когато продължи гласът му бе омекнал. — Почти беше пораснала.

Трей познаваше мъката, която баща му чувстваше. Никога не беше забравял траура на собственото си детство, а споменът, който пазеше, когато видя баща си да плаче за първи път беше неизлечим в паметта му. Дълбокият му глас беше нежен.

— Мама се грижи за всичко. Аз само изпълнявам заповеди — каза Трей. — И напълно я разбирам, татко, не се бой. Макар че, ако се стигне до решителна битка — добави той и се усмихна кратко, — не бих заложил на шансовете си да спечеля срещу нея.

— Упоритостта на майка ти е част от нейния чар — нежно отвърна Хейзард. — Съгласен съм с теб... ще се справи с цяла армия само с голи ръце.

— Бел осмисли цялата тази бъркотия и мизерия... не че някога ще кажа на Валери. — Трей се протегна, за да отпусне напрегнатите мускули на гърба и врата си. Разочарованието му се облекчаваше, когато съсредоточеше мислите си върху Бел. — Валери не подозира, че благодарение на нея прибавих цял списък от нови изпълнения към своя репертоар — жизнерадостно сподели Трей, като се намести удобно в креслото срещу баща си. — Вече не само знам как да сменям пелени и да храня бебета... Мисля си и за значително по-големите ми възможности да водя любезни разговори. Вместо просто да кажа: „Как са децата“ и да кимам на подходящи интервали, вече мога да разменям собствени впечатления и да предлагам съвети. — Той се ухили. — Как мислиш, какво би казала за това светската лъвица Арабела Макгинис?

— Същото каквото казват за всяко нещо — сухо каза Хейзард. — „Колко извънредно интересно. Харесват ли ви новите ми обици?“

— Или рокля, шивач, прическа... това не се забравя... не че някога съм им обръщал внимание. — Той вдигна очи към баща си,

който седеше зад бюрото си и го изгледа изпод мигли. — Вие с мама разговаряте наистина, нали?

— Винаги. — В гласа на Хейзард се промъкна нежност. — Тя е най-добрият ми приятел.

— За разлика от жена ми — саркастично се отзова Трей, — която разбира приятелството като по-голям чек и чиито майчински чувства приличат много на грижите на баща ѝ за племената в резерватите. Запомни, искам пълно попечителство — напомни Трей на баща си. Отвращението личеше ясно в гласа му. — Не ме интересува колко ще струва.

— Така, както изглежда — каза Хейзард, по-скоро хладнокръвно, отколкото враждебно, — може да вземат всичко от рудника в Лосткрийк.

— Един куршум ще ни излезе по-евтино — с усмивка каза Трей.

— Това е идея — отговори баща му и повдигна тъмните си вежди.

Стана така, че две седмици по-късно, някой с по-малко скрупули от тях сложи край на безчестния живот на Дънкан Стюарт. Като предприемач, който продаваше припаси за резерватите на посредниците, той бе обвинен заедно с колегите си в големи, безскрупулни измами. От неговите достойни за порицание интриги бяха пострадали еднакво и индианци, и бели. През юли от развалена храна бяха умрели петдесет индианци, а предишната зима в резервата Блек Ърт двеста души бяха гладували до смърт заради недостига на припаси, въпреки че регистрите на правителството показваха, че е бил платен и доставен целият обем хранителни стоки.

Беше обща практика стоките да се поръчват на правителството на най-високата цена, а след това на индианците да се доставя само малка част от тях. Основният дял оставаше, за да бъде препродаден със значителна печалба. През годините в обръщение влизаха най-различни промени на политиката, имащи за цел да осигурят по-малка корупция. Грант изпрати квакери; други администрации опитаха с военните, с какво ли не... Различните посредници и предприемачи взимаха пример един от друг, тъй като печалбите бяха твърде примамливи, твърде достъпни, а наказателните мерки твърде

незначителни, за да се справят с общите слабости за всички хора, оказали се пред разградена стая, пълна със злато.

Дънкан беше намерен скалпиран, с натъпкана с развалено месо уста. Убийството беше извършено така, че на пръв поглед да изглежда като работа на индианци, но и Треј, и Хейзард забелязаха нелепостта на скалпирането и следяха разследването с интерес, който съвсем не бе случаен. След едно повърхностно следствие шерифът се отказа от преструвките, че търси убиеца. На границата животът все още се харчеше лесно, а Дънкан Стюарт си бе създад много врагове. Той беше от хората, които, за да спасят собствената си кожа, биха прахосали и живота на приближените си. От новите обвинения, които този път излизаха извън компетенциите на местната юрисдикция, ставаше ясно, че някой явно се е страхувал да не пострада, ако Дънкан се разприказва.

Шерифът реши, че убиецът на Дънкан трябва да е някой от разнообразния списък с негови врагове, на когото се е доверявал, защото Стюарт беше застрелян отблизо в тила. В откритите местности, където беше намерено тялото, никой не би могъл да се приближи незабелязано, а Дънкан никога не беше допускал индианец на по-малко от един изстрел разстояние с пушка, без да насочи в него пистолет. Макар че не можеше да се похвали с нищо друго, Дънкан беше реалист. Изгарянията от барута и изстрелът отзад предполагаха придружител, който е яздил близо зад него.

Един следобед, малко след погребението, Арабела Макгинис посети Валери под предлог, че идва да изкаже съболезнованията си. Те не бяха приятелки, а по-скоро съперници. И двете бяха богати и млади, горди със своята красота и оспорващи си един и същ, високо ценен кандидат за женитба. Отказът на Треј от неговите съпружески задължения бе облекчил само отчасти непримиримата ѝ ревност от победата на Валери. Да бъде мисис Треј Брадок-Блек беше нещо, заради което на драго сърце би убила, и сега идваше, за да се осведоми в каква степен смъртта на бащата на Валери беше променило, ако изобщо имаше промяна, статуквото на брака на Треј.

Арабела влезе в задния малък салон, който Валери с добре обмислена неучтивост бе избрала, за да я приеме, и изчурулика:

— Каква очарователна стая, Валери. Твоят стил личи съвсем ясно в подредбата. Това наистина ли са негърски скулптури? Колко мило. — Тя се завъртя, за да огледа стаята и кафяво-червеният ѝ копrienен костюм прошумоля меко по килима. Театралното ѝ движение беше подигравателно. — Но нима си сама, скъпа, в този печален за теб момент... без твоя съпруг до тебе. Струва ми се, че би трябвало да потърсиш утеха у Трей. Скъпият ти баща си замина толкова скоро. — Злобата ѝ можеше да се пипне.

По нищо не личеше Валери да е в траур. Нито бе посърнала от скръб, нито пък имаше някаква възможност съпругът ѝ да ѝ предложи утеха — и двете жени чудесно разбираха всички обстоятелства. Единственото неизвестно в предстоящия разговор беше кой на кого първи ще пусне кръв и колко жестока ще бъде раната.

— Аз поне *имам* съпруг, скъпа — измърка в отговор Валери. — Още ли не си завела някой от твоите ухажори пред олтара?

— Папа казва, че още съм прекалено млада да мисля за женитба — дръзко тръсна златистите си къдри Арабела. — *Ти* намираш ли удовлетворение в брака? — язвително контраатакува тя.

— Открих, че бракът е възхитително — Валери направи пауза за по-голям ефект — доходоносен. Би ли желала чай, или предпочиташ обичайния си бърбън? — злонамерено запита Валери, отвърщайки на атаката на Арабела с усмихната злост.

— Малко от бърбъна *на Трей* би било чудесно — мило отвърна Арабела. В града нямаше човек, който да не знае, че Трей не е прекарал с Валери и двадесет минути след сватбата им.

— Той пие бренди.

— С мен винаги пиеше бърбън.

— С теб всички пият бърбън — заяви Валери и позвъни на прислугата, — защото само това имаш.

— Бърбънът от Кентъки е *отличен*. — Рос Макгинис се гордееше със своите кентъкски корени и бе не по-малко горд с бърбъна от личния резерв на неговото семейство.

— Така ли, не знаех — пренебрежително парира Валери. — Татко винаги внасяше алкохола от чужбина. — Тя махна с ръка към слугата, който бе влязъл в стаята. — Бърбън за мис Макгинис и шери за мен.

Докато слугата им наливаше питиетата, двете жени прибраха ноктите си и си размениха баналностите за времето, репетициите на хора, представлението на „Сън в лятна нощ“, поставено от драматичния театър на Хелена.

Вратата още не се беше затворила зад гърба на слугата, когато Арабела каза:

— Какъв млад хубавелко си намерила, за да те *обслужва*. — И хвърли скрит поглед към затворената врата. Ударението изразяваше неприкрито мнение. — Не ми изглежда познат. И той ли е нов и вносен?

— *Нов е*, но с наемането на прислугата се занимава моят иконом — небрежно отвърна Валери. — Ще трябва да се обърнеш към него.

Но Арабела беше забелязала как очите на Валери се плъзнаха по добре развитото тяло на високия мъж, когато той се поклони, преди да напусне, макар че от мястото, където бе седнала, изпусна по-интересния отговор на проучващия ѝ поглед. Красивият млад мъж с кестенява коса, който имаше прекалено хубав тен, за да е бил слуга дълго време, бе отвърнал с намигване и усмивка.

— Как се казва? — Въпросът на Арабела бе не по-малко небрежен от ироничното опровержение на Валери.

— Томас.

— Има ли си и фамилия?

— Сигурна съм, че си има — леко повдигна рамене Валери. — Отговаря и на Том — добави тя с двусмислена усмивка.

— Има красиви силни ръце — преценяващо измърмори Арабела.

— Да, нали? Трябва непрекъснато да му напомням да бъде внимателен... — Валери замълча деликатно. — Имам предвид с порцелана и кристалите. Искаш ли да го извикам обратно, за да можеш... тъъ, да си сипеш втора чаша?

— С удоволствие — незабавно отвърна Арабела и реши за в бъдеще да се интересува от подбора на прислугата, който правеше майка ѝ. Когато Томас се появи отново, той изпълни задълженията си с жизнерадостна дързост. Усмивката му граничеше с нахалство, поклонът му бе малко засукан, а когато каза: „Госпожице“, го направи с арогантност, която бе изненадващо очароваща.

— Малко е безочлив — отбеляза Арабела, след като той излезе от стаята.

— Предпочитам слугите ми да имат известна... жизненост — измърка Валери, — а Том е жизнен по особено красив начин.

— Колко удачно.

— Да, нали? — дяволито се усмихна Валери.

И от тази усмивка Арабела получи достатъчно информация, за да обядва навън през следващия месец.

Между другото, цялото име на Том беше Томас Китридж Брадок. Своят тен беше придобил, докато гонеше яхтата си край Нантъкет, Австралия, Макао и Каус, а Блейз Брадок-Блек бе срещнала за пръв път своя непознат доведен брат преди две седмици, когато той бе представен в дома им от Тимс. Той се бе приближил до нея и с думите „Здрасти, сестро“ я бе сграбчил в прегръдката си. Беше роден шест месеца след смъртта на бащата на Блейз и едва съвсем наскоро беше научил, че има заварена сестра. Парите, оставени специално от Били Брадок под попечителството на любовницата му, бяха осигурили на сина, който той никога не бе виждал, всякакъв възможен лукс и едва миналия месец, когато майка му го срещна в Сан Франциско, му разказа истината за неговия баща.

„Наричай ме Кит, бе казал той на Блейз, като я бе целунал топло по бузата. Всички ме наричат така.“ И бе протегнал ръка към Хейзард. „Никога не съм имал шурей. Надявам се, нямаш нищо против.“ Когато отново се бе обърнал към Блейз, усмивката му я бе накарала да се просълзи — усмихваше ѝ се баща ѝ.

„И ти си ми първият зет, мило беше отвърнал Хейзард. Добре дошъл в семейството.“

И същата вечер, по време на продължилите с часове разговори в ранчото, с които взаимно се опознаваха, Кит бе предложил да шпионира Валери. „Ще бъде забавно“, бе казал той, младият мъж, тръгнал да търси приключения, който току-що се бе завърнал от тригодишно околосветско плаване.

„Хазартът и жените в Макао, бе им казал той, задържаха вниманието ми най-дълго време.“ Останал шест месеца. „Никога не се знаеше дали ще можеш да напуснеш играта с печалбата си. Човек се пристрастява, бе добавил ухилен. И прощавай, сестро, извинил се бе Кит, но този живот на ръба придава определена пикантност на покъсните часове с дамите.“

„Не е необходимо да ми се извиняваш, с усмивка бе отвърнала Блейз, след като през всичките тези години съм се чудила, кой разгневен баща ще пусне един куршум в Трей. Боя се, че той също се присъединява към твоята пристрастеност към безразсъдния авантюризъм.“ Тя бе уловила бързата размяна на погледи между Трей и Хейзард и мило бе добавила: „Вие двамата, нали не си мислите, че съм повярвала на всичките онези невинни истории“.

Хейзард и Трей незабавно си бяха задали въпроса колко всъщност знае тя.

„Е, каква е тази твоя съпруга?“ бе попитал Кит.

„Щом обичаш приключенията...“, провлачил бе Трей.

„Звучи интересно. Значи всичко, което се иска от мен, е да я наглеждам, докато не приключат тези преговори?“

„Не се чувствай задължен“, намеси се бе Блейз.

„Наистина, Кит, обадил се бе Хейзард зад чашата бренди от дълбините на своето любимо, тапицирано с протрита кожа кресло, рано или късно Валери ще кандиса. Не е нужно да се забъркваш.“

„Хубава ли е?“

Хейзард и Трей отново си бяха разменили погледи. „Зависи от вкуса“, неопределено бе отвърнал Хейзард.

„Направо е разкошна, бе казала Блейз. Няма нужда да проявяваш дискретност пред мен, мили, обърнала се бе тя към Хейзард, знам добре как изглежда. Предполагам, че ти се е натиснала“, бързо бе завършила тя.

Хейзард се бе задавил с брендито си.

„Виждаш ли, Кит, бе казала Блейз, с Валери ще си изкараш чудесно.“

Отначало посещението на Арабела представляваше само още една незначителна досада в разправиите около необикновения ѝ брак с Трей, но се оказа, че през следващите няколко дни Валери трябваше да изтърпи още няколко разпита за Томас, всеки от тях съпроводен от неприлични хихикания. Смъртта на баща ѝ бе затвърдила намеренията ѝ да приключи преговорите със семейство Брадок-Блек, а сега злонравните инсинуации на Арабела, разнасяни от уста на уста, я караха да бърза още повече.

Тя понечи да се самобичува за това, че не бе проявила повече здрав разум, но почти веднага се отърси от угризенията си. Несъмнено на Томас можеше да му се плати, за да изчезне удобно, ако се наложеше, а междуременно — на лицето ѝ се появи мъничка усмивка на задоволство — безспорно, той бе един добре надарен млад прислужник. Тя погледна часовника си и реши, че няма да навреди, ако малко закъснееше за вечерята, която семейство Брукхил даваха тази вечер. Позвъни на Томас.

Един час по-късно, докато камериерката решише косата ѝ, тя забеляза, че бузите ѝ все още бяха покрити с червенина от сладката жизненост на Томас.

— Тази вечер никакъв руж — нареди тя. — И ако още веднъж ме оскубеш, ще бъда принудена да те уволня без препоръки. — Валери беше страстна жена, но страстите ѝ никога не бяха пречили на практичната ѝ натура и сега, докато седеше и наблюдаваше как камериерката плахо подрежда с гребена всеки кичур коса на мястото му, тя реши, че трябва да проявява повече разум, когато става въпрос за собственото ѝ бъдеще. Сега, когато баща ѝ си беше заминал, фигурата ѝ се бе възстановила и се бе отървала от нежеланото дете, пред нея се разкриваха нови, по-широки хоризонти. Ясно и с най-големи подробности започна да си представя навлизането ѝ в нюйоркското общество. Бели пера в косата, помисли си тя, прикрепени с някой от специалните сапфири на Бродок-Блек. И, разбира се, рокля в подходящ нюанс на синьото... синият цвят винаги правеше очите ѝ да изглеждат страхотни. Освен това не бе забранено да си доведеш и компетентен прислужник.

Валери настояваше да преговаря директно с Трей — никакви адвокати, никакви посредници. Искаше да се наслади на садистичното удоволствие да го *види* как се принуждава да приеме всичките ѝ условия. Колкото и да е странно, Валери се чувстваше най-уязвена от отказа на Трей да се възползва от съпругеските си права. Нейната красота винаги беше привличала мъжете и ако в началото отказът на Трей бе за нея едно предизвикателство, накрая то се превърна в обида. Разбира се, вината за провалянето на плановете ѝ беше негова и той трябваше да си плати скъпо за униженията. Фактът, че Трей обича

нейната дъщеря не смекчаваше ни най-малко желанието ѝ за мъст. Тя беше изхвърлила детето от живота си още при първото зърване на мургавата му кожа. Никакви чувства, никакви угризения. Трей беше отгледан във функционална, макар и голяма, фермерска къща, със светли просторни помещения, обзаведени от лондонския „Либърти“, не без помощта на любимите антикварни мебели на майка му. Къщата на Валери винаги го бе поразявала със своята показност... „лика-прилика със собственичката“, негодуващо си помисли той и влезе в хола.

Валери бе седнала на тапициран с кичест и украсен с ресни брукат. Беше обърната с гръб към ярката дневна светлина, смекчена от завесите от изкусно изплетени дантели. Трябваше да заобиколи гъмжилото от разпръснати из цялата стая мебели и махагон, след което се промъкна покрай една тромава масичка с крака във формата на лапи, аранжирана с японска ваза и паунови пера. Букетът тигров крем, подреден в една висока сребърна кана, близо до креслото на Валери, беше като блестящ дразнещо оранжев плисък. Напомни му за хищната природа на Валери. Като предупредителен сигнал, помисли си той, въпреки че днес беше заела позата на стеснително наивно девойче, наконтено с финтифлюшки от копринен муселин.

Тя кимна. Той също кимна и седна в едно от нейните натруфени кресла.

Преговорите започнаха в атмосфера на сдържан хлад.

— Сезонът в Ню Йорк едва започна, така че, ако успеем да достигнем до някакво споразумение днес, няма да изпусна по-голямата част от тържествата. — Валери говореше така, сякаш цялата лудост на събитията, чието начало беше поставила тя, въобще не съществуваше, сякаш Трей не отглеждаше дете от друг мъж, сякаш бе длъжен да се притеснява и заради нея.

— Дъщеря ти е здрава. Чувства се добре — благо каза Трей. Беше облечен в семпли кожени гамаши, сякаш парадираше с индианското си наследство на сред претрупания салон на Валери.

— Децата не ме интересуват.

— Жалко, че не помисли за това по-рано — сухо я сряза Трей.

— Сигурна съм, че детската стая в ранчото е годна за отглеждането на едно дете.

— Не е. За щастие това не важи за майка ми и бавачките. — Нямахте да ѝ даде преимуществото да разбере колко скъпа бе станала за него Бел. За Валери това би било само повод за ново изнудване, възможност да упражнява безкрайно своя натиск. Пазеше Кит в резерв срещу тази възможност.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре по време на преговорите, можем да смятаме, че Бел е мое задължение. — Тонът ѝ опровергаваше категорично изявлението ѝ.

— Много щедро от твоя страна, Валери. Великодушието ти е покъртително. — Той се излегна в креслото и протегна крака.

Сините ѝ очи се присвиха при тази проява на дързост и незаинтересованост, като че ли беше дошъл на тези преговори от случаен интерес и гневът ѝ си пролича за пръв път.

— Трябваше да изиграеш ролята си на съпруг, скъпи Треј.

— Не съм толкова добър актьор, мила Валери. — Той ѝ отвърна със същата подмилкваща се злост, само веждите му присмехулно се вдигнаха лекичко нагоре.

— За нещастие — злобно каза тя, решила внезапно да го притисне, — този недостатък ще ти струва скъпо.

— Всичко, което има дори и слабо отношение към теб, ми струва скъпо — кратко се засмя Треј. — Свикнал съм.

— Ще хукнеш ли след онази жена, дето я купи, като получиш развод? — попита тя. Престорената ѝ невинност прикриваше яда ѝ от това, че Треј очевидно беше обичал жената. Отбягваше женската компания, откакто тя си беше заминала — нещо не само необичайно, но и унижително за жена като Валери, която никога не бе получавала отказ от мъж. Какво има онова малко селянче, което тя да не притежава? Неведнъж Валери си бе задавала разгорещено този въпрос. — Приказваше се, че те е размекнала — отмъстително измърмори тя.

Едно мускулче на челюстта на Треј потрепна, но гласът му бе безучастен, когато ѝ отговори:

— Бих казал, че в твоето положение не си ти човекът, който да проверява предположенията и не виждам на някой да му влиза в работата какво ще правя след развода. — Гласът му се сниши до шепот. Светлите му очи гледаха неумолимо. — Аз обаче мога да изкажа предположението си, че след развода някоя друга част на страната ще бъде по-здравословна за теб.

— Заплашваш ли ме?

— Нима бих могъл да заплашвам жена? Забележи — прибави той, — не казах *дама*.

— Репутацията ти може и да не издържи на два смъртни случая в семейство Стюарт. — В изражението ѝ липсваше страх. Само решителност. — И не си мисли, че *ти* си джентълмен.

— На оня свят моята репутация ще бъде най-малката ти грижа, Валери. — Стиснатите му в черта устни бяха като излети от камък. — И никога не съм казвал, че съм.

— Ти ли уби татко? — небрежно, по-скоро от любопитство попита тя.

От мястото си срещу нея Треј погледна Валери, за да види дали и изражението ѝ е благоприлично, както тонът ѝ. По същия начин можеше да го пита приятна ли намира температурата днес, без да се брой настроението, което той видя в порцелановото съвършенство на чертите ѝ.

— Нямаше нужда — отвърна той. — В списъка на врагове на баща ти бях едва 1354-ти. Прекара доста народ, и то от дълго време. Сега, след като се налудувахме — с язвителна любезност каза той, като я гледаше изпод тъмните си мигли, — защо не си кажеш цената и да започваме.

Само с леко свиване на покритите с муселин рамене тя отговори:

— Мисля, че трябва да започнем с очертаване и уговаряне на главните принципи на нашия казус. По въпроса за действителното владение, какъвто е случаят с тази къща, в който и договорът, и документите са на мое име, правото е недвусмислено.

— Валери — развесели се Треј, — компанията ни има двадесет и четири адвокати. Ако ми се слушат адвокатски приказки, трябва само да отида в офиса... или да поканя Дейзи, заварената ми сестра, на чай. Хайде, да преминем към основното — той дяволито повдигна едната си вежда, — нали се сецаш... парите.

— Искам голяма къща на Парк Авеню. — Гъвкавостта винаги е била едно от най-ценните ѝ качества.

— Ето ти на, Валери, която всички познаваме и обичаме. Надявам се само — с присъщото му нахалство продължи той, — че тези преговори няма да изискват специални познания за жилищното проектиране и цените на строителните материали.

— Имам нужда от карета с четири коня и коняри в ливреи — безсрамно заяви тя. Държеше се толкова грубо, колкото той — лекомислено. — Също и персонал.

— Какъв стил мебелировка обсъждаме? Надявам се, нещо поевтинко — саркастично каза Трей, а след това изваден от търпение рязко се изправи в креслото си и възкликна: — Мили боже, Валери, не ме е грижа къде ще живееш и как си представяш начина си на живот. Откровено казано, и ако си толкова умна, колкото изглеждаш, ще го приемеш като предупреждение, изобщо не ме е грижа дали ще живееш. Назови проклетата си цена!

Тя прецени заплахата бавно, така както вършеше всичко, и реши да държи твърдо на най-голямата сума, която бе обмисляла. Офанзивната тактика бе един от специалитетите ѝ, така че щеше да започне с нечувана сума. Трей щеше да парира с нещо нелепо ниско. Тя щеше да смъква леко, той неохотно щеше да качва и в края на краищата, щяха да се споразумеят за сума, която да е някъде по средата. Тя си пое бързо въздух и назова цифрите.

Трей я изгледа продължително. Седеше безмълвен, с непроницаемо изражение. Ръцете му почиваха на коленете му.

— Това са много пари — много тихо каза той. — Трябва да ти се помоля ли?

За един кратък миг разумът ѝ се счепка с триумфа, който щеше да изпита от тази гледка — Трей на колене пред нея. Но деловите мотиви веднага надделяха над непрактичното желание за реванш и вместо това тя започна да пресмята с колко да свали. Дали да не му напомни, че ще напусне града? Да остане твърдо на тази цена?

— Отговори ми — подкупващо каза той. — Искаш да ти целувам обувките за този развод? — Кит Брадок излезе иззад кулисите и започна да се придвижва към средата на сцената.

Имаше нещо смъртно опасно в тихата заплашителност на гласа му и Валери вдигна очи и го погледна, наистина го погледна, за пръв път откакто бяха започнали преговорите.

— Не — разумно отвърна тя, като видя изражението на лицето му.

— Това — прошепна Трей — беше правилният отговор. — Той извади един празен чек от джоба на ризата си. — Имаш ги, Валери, но ако някога се доближиш до *който и да е* от семейството ми, ще те

убия. Не се шегувам. Всъщност точно в момента изпитвам огромно желание да го направя. Само си помисли колко пари ще си спестя. — От светлите му очи лъхаше мъртвешки студ. Смразяващ страх замени триумфа ѝ.

Без да дочака отговора ѝ, довърши върволицата цифри и думи и плъзна листчето по масата. Той се изправи. Ширината на раменете под гладката кожа стресна Валери. Стори ѝ се заплашителна от ъгъла, от който го гледаше.

— Аз бих поискал много повече — каза той и на красивото му лице се появи лека усмивка. Парите не бяха най-важното за него. Искаше я въвн от своя живот, без тъжби и публични разправии. — *Bon voyage*, Валери.

Тя бе сграбчила чека. Мислите ѝ можеха да бъдат прочетени на лицето ѝ.

— Скъсаш ли този, няма да получиш друг. — В гласа му звучеше абсолютизма на шестнадесет поколения вождове.

Валери можеше да разпознае безусловната сигурност, когато я чуеше. Тя сгъна чека и го прибра в корсажа си.

— Надявам се никога да не я намериш — изсъска тя. Кипеше от яд и злоба задето я бяха изиграли.

— А аз се надявам, че в Ню Йорк имат достатъчно здрав разум, за да изтеглят подвижния мост, когато те видят, че приближаваш, сладурче.

Той отиде до вратата. За пръв път от месеци се чувстваше свободен.

— Между другото — обърна се той. На лицето му играеше жива усмивка. — Том каза, че си най-услужливата жена, която е срещал. Бях го предупредил, че е така.

Трей и Кит останаха на чаша бренди дълго след като всички си бяха легнали. Вдигаха наздрависи за освобождаването на Трей. Хейзард им бе казал, че разводът ще бъде ускорен от приятели и процесът ще бъде след две седмици.

— За свободата и преследването на щастието — гуляйджийската обяви Кит.

— За развода — тихо промърмори Трей — и за простора. — Преди Валери той никога не бе имал ограничения и сега безмълвно се закле, че това няма да се повтори.

— Просторът е в Макао... там всичко е широко отворено. По двадесет и четири часа на ден. Ще ти хареса... удоволствие без задръжки, а след Макао ще те заведе на лов за крокодили в Нова Гвинея.

— Все едно да си легнеш с Валери — язвително провлече Трей.

— Всъщност не е точно така — ухили се Кит. — По време на лов на крокодили разполагаш с пушка. С Валери излизаш на тепиха по гол задник — той повдигна вежди, — тя обича да командва в леглото.

— Опитва се — сдържано отвърна Трей.

— Тогава да прием за отзивчивите жени — весело вдигна чаша Кит.

— За развода.

— Дали не долавям леко предубеждение? — безгрижно се поинтересува Кит. Зелените му очи искряха.

— Все едно да излезеш от затвора с чувство за хумор.

Но с напредването на вечерта унинието на Трей вместо да намалява, ставаше все по-силно.

— Не бива да си тровиш нервите — с блага усмивка го увещаваше Кит. — Не и точно тази вечер.

Трей се отърси от потискащите мисли, завладели ума му. Ако Емпрес го бе чакала, днешната вечер щеше да е радостно събитие.

— Всичко се проваля — отвърна той толкова тихо, че Кит трябваше да се напрегне, за да го чуе. — Забелязал ли си, че очакванията ни често са по-големи от това, което получаваме? — Той сви рамене, вдигна чашата си и я пресуши.

— Някоя ли жена не те беше зарязвала преди това? — Макар въпросът да бе зададен без заобикалки, гласът на Кит звучеше безучастно, а самият той се бе излегнал невъзмутимо.

Очите на Трей се преместиха върху проснатата в креслото срещу него фигура и той се замисли за миг, преди да отговори.

— Не — каза той и отново си напълни чашата. — А теб?

— Не.

— Значи, разбираш — засмя се Трей. Той се смъкна в креслото и облегна глава назад. — Въпросът не е в това кой кого е зарязал —

опитваше се да обясни той. — Не съм чак такъв егоист. Тази жена ми трови душата.

— Защо? — Във въпроса на Кит се смесваха съчувствие и любопитство.

— Ако знаех, щях да се успокоя. Тя бе... — Трей тихо въздъхна. — ... всичко — гореща, студена, мека и остра като меч, така дяволски истинска... — Гласът му заглъхна и зъбите му проблеснаха в кратка гримаса. — Авантюристка, която може да засрами дори и Валери.

— Валери определено има дарба — кротко се съгласи Кит. — Трябва да ѝ се признае. Но ти още не си видял Макао. Жените там са — той се усмихна — изобретателни, на моменти дори вдъхновени. Трябва да дойдеш с мен. Яхтата ми е в Сан Франциско. Какъв по-добър начин да забравиш... как ѝ беше името?

— Емпрес.

Веждите на Кит се повдигнаха.

— Скромно име.

— Приляга ѝ — каза Трей. — Кучката!

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Емпрес прекара есента в Париж уединена скромно в дома си, само с най-близките си приятели, и в очакване на своето дете. Колкото повече приближаваше времето то да се роди, толкова по-често мислеше за Трей. Казваше си, че може би за всяка майка е нормално да бъде податлива емоционално към бащата на детето си. През цялото лято се бе борила със себе си, за да заличи образа на високия, тъмнокос индианец. Споделяше целеустремено лекомислието на обществото, беше се смяла, докато не я заболеше лицето, нарочно посещаваше официални обеда, разходки по магазините, вечери и танци, където мъжете ѝ обръщаха огромно внимание. Времето и активността постепенно ще притъпят силния копнеж, мислеше си тя, ще я отвлекат от спомените, ще я развлекат с нови празненства, ще превърнат Трей в неясен спомен.

„Времето лекува всичко“ — жалка измислица. Въпреки отминаващите месеци, Трей си оставаше скътан в съзнанието ѝ като богатство — складирано и скъпоценно. Нейният първи урок за силата на любовта. Въпреки всичко, колкото и незабравим да бе любимият ѝ, Емпрес оставаше непреклонна, че той не бива да узнае за бебето, което тя носи. Той не беше дошъл. Ако я обичаше, щеше да дойде, но него го нямаше и тя знаеше защо.

Незнаещ покой, развален и разпуснат, той си бе намерил друга. Величественият образ на Валери се появи в съзнанието ѝ, наложен върху образите на безкрайна върволица други жени — всичките благосклонни и боготворящи Трей. Той не заслужава да знае за детето си, беснееше тя в пристъпите си на засегнато честолюбие, после покрай яда ѝ се промъкваше една по-лоша мисъл — черна и горчива и я нараняваше — не му пука! Ще му е все едно, дори да разбере.

Както толкова много пъти в миналото, Емпрес седеше под лъчите на топлото есенно слънце в познатата розова градина на хотел „Джордан“. Ароматът на последните рози сладнеше във въздуха. В един кратък миг тя се запита дали всичките години на изгнаничество,

беди и несполуки и смущаващите спомени за Трей не бяха просто някакъв сън. Тук, на гравираната каменна пейка, изработена по времето, когато Кралят Слънце, осмият от монарсите, на които родът на графовете Джордан е служил, е разширявал границите на Франция, ѝ се струваше, че никога не е напускала заобиколената от стена градина с нейния пеещ фонтан и грижливо изравнени алеи. Сякаш родителите ѝ бяха зад прозорците на салона и тя нямаше никакви други проблеми, освен да избере най-подходящата по цвят панделка за шапката си. Нима всичко е било само един скок в нереалните фантазии и тя щеше да се събуди, за да разбере, че отново е на петнадесет.

Но при следващия удар на сърцето ѝ бебето ритна и действителността я заля като вълна. Вече не беше онова младо, наивно момиче, вече дори и отдалеч не приличаше на младото момиче, което чака мама и татко да се появят през френските прозорци. Отговорността за семейството ѝ рязко бе сложила край на нейното детство, а Трей Брадок-Блек се бе погрижил за встъпването ѝ в една пълноценна женственост. Би трябвало да го мрази и го мразеше. Мразеше го заради това, че не се бе спуснал след нея като болен от мъка влюбен, но също така го обичаше. Любовта и омразата ѝ съществуваха заедно, преплетени една с друга като тъкан, покрита с усукани спираловидни шарки, без начало и без край. И през всичките месеци, след като напусна Монтана, тя все не успяваше да улови главната нишка, за да я разплете и да си осигури спокойствие.

Не си бе направил труда да дойде за нея, помисли си тя и изпусна лека въздишка, която топлият есенен въздух отнесе. И макар да разбираше, че е наивно да си мисли, че с нещо е по-различна от другите жени в живота му, тя все още се надяваше. Надяваше се той да разбере, че не може да живее без нея. В следващия момент осъзна нелепостта на поетичната фраза, като че ли животът на Трей Брадок-Блек щеше да спре без нея. „Не може да живее без нея“ — гирлянди от рози на врата на купидонче, суетност и илюзии... крехкото вълшебство срещу действителността.

„Какво ли прави той сега?“, питаше се тя, след като явно и без нея си живееше чудесно. Дали отрупва стаята на новата си любима, или на своята жена с любимите ѝ цветя? Или ѝ купува красиви дрехи? Каква ли кожа ще избере за последното си сляпо увлечение?

А докато меланхоличното бленуване завладяваше все повече съзнанието на Емпрес... Трей, противоположно на това, което тя си мислеше, лежеше на златистата есенна трева на сечището, в компанията единствено на Рали. Докато конят си поскубваше от тревата и от време на време вдигаше глава, поглеждаше сякаш внимателно слушаше, Трей му разказваше за Емпрес. Той се излежаваше повдигнат на лакът под лъчите на топлото за сезона слънце. Стройното му бронзово тяло беше голо до кръста, а мокасините му бяха захвърлени настрана.

— Тук щеше да ѝ хареса — каза той, загледан в малката полянка и бълбукащото поточе. — Прилича на чифлика в Уинтър Маунтинс. — Но след това си спомни, че сега Гай е граф и грубата колиба в Уинтър трябва да бъде забравена... заедно с всичко останало в Монтана. — А освен това, Рали — много тихо каза той, — не мисля, че Емпрес Джордан ще оцени простичката красота. Тя е по по-тучните пасбища, големите игри сред аристокрацията и лъскавите играчки.

Унесът на Емпрес, погълната от своите спомени, беше прекъснат от пронизителния вик на Едуард. Рязко вдигна глава и го погледна разтревожена, но той тичаше към нея с грейнало от радост лице. Тя се усмихна на братчето си, което се бореше с терасирания наклон със закръглените си несигурни крачета. Беше щастлива заради неговото щастие. Трей не ѝ липсваше само на нея. Едуард още спеше със снегоходките, които си бе донесъл от Монтана.

Заля я внезапно, изключително силен копнеж, и тя отправи една въздишка към слънчевото небе. „Защо не дойде да ни вземеш, Трей?“ Днес той отчаяно ѝ липсваше, липсваше ѝ прегръдката му, красотата на усмивката му, горещата страст, с която я пожелаваше.

— Тайгър Том си има котенца! — изписка Едуард. Той започна да я уговаря, още преди да измине последните няколко ярда до нея. Късите му крачета усърдно работеха. — Иска едно! Аз, аз *иска!*

„Очевидно на Тайгър Том са му объркали името“, помисли си тя и протегна ръка. Пухкавата ръчичка на Едуард я затегли.

— Ела, ела видиш! — крещеше той, а възбудата танцуваше в очите му.

Сияйните спомени за Трей бяха заменени от лепкави ръце и пискливи желания.

След месец, късно след полунощ, известният лекар, който акушираше на всички раждания в кралското семейство, тъжно поклати глава и се обърна към Аделаид:

— Нищо повече не мога да направя. — Просторната гореща стая, изпълнена с миризмите на раждането, действаше потискащо. Ранните часове преди утрото бяха изпълнили вътрешността ѝ с мрак, сякаш сенките бяха изпъзели от тъмните ъгли и бяха забулили всичко в угнетяващата си плащаница.

Родилните мъки на Емпрес продължаваха вече ден и половина — тридесет и шест часа със замайващата бяла болка и все по-голямото напрежение на крещящата агония. Бебето бе обърнато и лекарят не беше сторил нищо повече от това да каже: „Природата си знае работата“, когато само преди секунди пулсът на Емпрес бе паднал опасно ниско и писъците ѝ, стихнали през последните няколко часа до хленч, бяха престанали.

— Некадърник! — гневно просъска Аделаид. — Идиот! Ще те съсипя, нескопосник такъв! — ругаеше тя, докато докторът се измъкваше заднишком, след което се укори, че бе чакала толкова дълго, за да го изхвърли. Макар че той беше акуширал и при двете ѝ, протекли нормално раждания, степента на неговата некомпетентност сега беше очевидна. Ужасена, тя изпрати да извикат Беатрикс. С крясъците си тя накара слугите припряно да хукнат да търсят старата ѝ дойка. За нея Беатрикс беше по-близка и от собствената ѝ майка и тя винаги я търсеше в моменти на мъка и опасност.

Старата дойка бе доведена след по-малко от двадесет минути. Аделаид избухна в сълзи.

— Трябваше да те извикам по-рано — проплака тя в прегръдката на старата жена, която я беше отгледала.

Беатрикс успокояващо я потупа по гърба и прошепна с равния глас, който бе успокоявал всичките ѝ детски страхове:

— Шшт, шшт, mon bebe, сега съм тук. Трябва да бъдеш силна. — Като пусна порасналото си бебче, тя пак прошепна: — Хайде, сега — и докосна връхчето на носа ѝ, както правеше винаги, когато искаше да я

придума за нещо, — измий си ръцете и ми помогни. — Без да чака отговор, Беатрикс отиде до порцелановия умивалник в ъгъла на стаята и затърка ръцете си. — Това бебе няма нужда от някакъв моден доктор. Мама и grandmere израждаха деца много преди модните докторчета да са се появили на този свят.

— Благодаря ти, Господи! — прочувствено въздъхна Аделаид. Усети бремето на вината да се вдига от раменете ѝ и се почувства по-уверена.

— Не благодари на Бога — подхвърли старата селянка с иконоборски прагматизъм, докато бързо жулеше ръцете си. — Аз ще свърша по-добра работа, но ако искаш да се молиш, моли се утробата на тази млада дама да не се разкъса. Ще обърнем бебето.

Напредваха бавно, неумолимо и мъчително. Беатрикс полекичка масажираше бебето по посока на часовниковата стрелка, а Аделаид нервно изпълняваше заповедите ѝ — държеше, натискаше, буташе, според инструкциите, които старицата мърмореше.

— Не! Не! — извика Беатрикс, когато Аделаид леко отпусна натиска и бебето се плъзна в предишното си положение. Аделаид се разплака и раменете ѝ хлътнаха пораженски.

— Избърши си очите, дете. Започваме отначало — спокойно каза Беатрикс, макар че беше започнала да се безпокои дали Емпрес ще издържи. Пулсът ѝ бе неправилен и едва доловим, а контракциите слаби. Дори да успееха да обърнат бебето, силите ѝ можеха да се окажат недостатъчни, за да завърши раждането. — Сега! Този път дръж здраво.

Един час по-късно, когато малкото упорито бебе бавно, милиметър по милиметър, беше принудено да се опита да излезе по родилния канал по по-приемлив начин и двете бяха плувнали в пот. За щастие, по време на трудната маневра Емпрес беше останала в безсъзнание, но щом контракциите притиснаха бебето надолу, очите ѝ се отвориха, изпълнени с неспокойна възбуда, сякаш знаеше, че няма много време. Въпреки че още не бе дошла напълно на себе си, на границата между летаргията и агонията, Емпрес почувства как една ужасяваща тревога си пробива път през изтощението и болката, и едно сурово, гневно лице, красиво дори в яростта си, се материализира пред нея като образ на отмъстителния Бог.

— Трей! — извика Емпрес и се надигна в леглото, сякаш беше видяла призрак. — Не казвайте на Трей! — прошепна тя, отпусна се назад и затвори очи, за да се предпази от страшния призрак.

„Не е на себе си“, помисли си Аделаид, която нежно галеше рамото на Емпрес, за да я утеши.

— Трей е името на мъжа ѝ — прошепна Аделаид, когато Беатрикс бързо вдигна очи от предстоящото всеки момент раждане. — Умрял е в Америка преди шест месеца.

— Бедното дете — нежно измърмори Беатрикс, като пое малката тъмна главица на детето на Емпрес, появило се на бял свят. — Ще се погрижим майка ти да остане жива — тихичко му затананика тя и освободи малкото телце с внимание, което граничеше с изящество, — та да не останеш сираче.

Момченцето беше силно и здраво, със смугла кожа и пухеста тъмна коса, с огромни очи, блещукащи като скъпоценни камъни, очи, които навеждаха на мисли за северни поля.

— Бих казала, че баща му е бил американец — каза Беатрикс, загледана в детето, което държеше в ръцете си, — от най-старата разновидност.

Аделаид огледа якото бебе и не намери никаква прилика с русата дребничка Емпрес.

— Каза, че е бил красив и е имал гарвановочерна коса.

— Каза ли ти, че е бил червенокож индианец?

— Не — тихо отвърна Аделаид.

— Е, бил е — жалостиво, без неодобрение каза Беатрикс, — и щеше да се зарадва на силния си, здрав син. — Тя връчи бебето на Аделаид, обърна се към Емпрес, бледна и неподвижна като смъртта, и извади едно малко шишенце от върбовата кошница, която беше донесла със себе си. С огромно търпение, лъжичка по лъжичка Беатрикс сипваше черната течност в гърлото на Емпрес и я караше да гълта, докато не остана доволна от изпитото количество.

— Сега няма да има кръвоизливи — доволно каза тя, — и бебето няма да гледа на света през очите на сираче.

След няколко минути, когато Емпрес се съвзе, Беатрикс вече бе изкърпала бебето и го бе повила в снежнобяло одеялце.

— Искам да го подържа — още преди да се е събудила напълно каза Емпрес.

— Откъде знаеш, че е той? — подкачи я Аделаид, доволна от работата, която бе свършила. Тя наистина беше помогнала да се роди едно бебе и бе оживена от собственото си постижение. На лицето ѝ грееше широка усмивка.

„Какъв глупав въпрос“, смътно си помисли Емпрес. Чувстваше се обгърната от някаква мъгла, която ѝ пречеше да мисли рационално.

— Искам да го подържа — настоятелно повтори тя, макар гласът ѝ да бе само тих шепот.

Беатрикс донесе сина ѝ и го положи на леглото до нея.

Емпрес с мъка се изправи на лакът, за да го види и по бузите ѝ потекоха сълзи. Мъничкото ѝ детенце я гледаше с очите на Треј. „Как е възможна такава свършена прилика?“, учудено си помисли тя. Докосна лекичко мекото тъмно кадифе на пухкавата вежда.

— Обичам те! — прошепна Емпрес и взе детето на ръце.

Монтана се присъедини към САЩ през ноември, във вихъра на силно оспорвани кампании за нова конституция и издигане на кандидатури за държавни служители. Последваха обичайните обвинения в подкупничество и корупция и двете партии, които претендираха за места, се събраха в отделни зали, благодарение на съмнителни постъпления и избраха своите фаворити за Сената на Съединените щати. В края на краищата, въпросът беше разрешен през декември от Сенатската комисия по изборите, която с препоръките си даде предимство на републиканските кандидати Сандърс и Пауър, пред претендентите на Демократическата партия Кларк и Маджинис. От продажността и фалшификациите на гласовете на щатско ниво оспорваните избори преминаха в манипулаторските ръце на националната власт и тъй като настоящата администрация бе на републиканците, мненията се хармонизираха и се стигна до съгласие за избирането на републиканските кандидати. По такъв начин беше продадена волята на народа в един щат, населен предимно от демократи.

Една студена декемврийска сутрин по време на закуска, Треј влезе в стаята с Бел на ръце.

— Къде си мислиш, че отиваш? — попита Блейз с онова майчинско натъртване, което подканяше Треј да обмисли плановете си

още веднъж.

С бодрост, неподатлива на внушения, били те майчински или някакви други, Трей отвърна приветливо:

— На какво ти прилича, мамо... на обичайната ни сутрешна езда? — Беше облечен в кожени панталони, дълго кожено наметало „Хъдзъч Бей“ и обточени с дебела кожа мокасини, за да го предпазват от зимното време. Бел представляваше кожен вързоп.

— Знаеш ли какъв студ е навън? — Блейз потърси с поглед подкрепа от Хейзард, но той само се усмихна и каза:

— Духат северозападни ветрове.

— Много ми помогна — замърмори Блейз.

— Майко, Бел обича ездата, а освен това нищо не се показва навън, освен очите ѝ. Виждаш ли? — И той послушно ѝ показва доволния топчест вързоп. — Хайде, сипи ми малко какао. Ще го изпия на път за конюшните.

— Ти си безчувствен — роптаеше Блейз, докато му сипваше. — Ами ако замръзне?

— Увита е в повече кожа от полярна мечка и не съм безчувствен. Тя ми каза, че иска да пояздим — ухилено довърши той, взе чашата и тръгна към вратата.

— Реши ли дали ще дойдеш с нас във Вашингтон? — остави кафето си Хейзард. — Лоуъл ме пита оня ден. Казах му, че не знам. — Сега, когато Монтана вече бе щат, делегатите му можеха да гласуват и всеки, който преследваше някакви интереси, щеше да бъде във Вашингтон за сесията на Конгреса.

Трей се обърна.

— Може. Кога тръгвате?

— След Коледа. Исканията против Съюза за напредък на Монтана май ще бъдат свалени, така че няма смисъл да бързаме за внасянето на жалбата им и споровете, които очаквахме. Явно Сандърс е убедил министъра на вътрешните работи да се намеси.

— Бизнес, както обикновено. Това трябва да му е струвало доста пари. — Тъмните сенки на негодуванието, което го измъчваше откакто Емпрес си беше заминала, бяха подсилени от още един нагъл грабеж на богатствата на Монтана. Съюзът за напредък на Монтана оголваше голяма част от държавната земя заради дървения материал —

незаконно. — Не съм сигурен, че машинациите във Вашингтон са моя работа — с лека гримаса каза Треј. — А ако не отида?

— Бел ще ти липсва — засмя се Блейз.

— Тогава идвам с вас — отвърна Треј и от усмивката около очите му се появиха бръчици.

— Винаги си бил разумно момче — мило каза майка му.

— Бел му действа добре — каза Хейзард, след като Треј беше излязъл. — Помага му да не мисли за Емпрес.

— Знам, но ми се искаше днес да си бяха поиграли в детската. Толкова е студено, а Бел е само на три месеца.

— Когато Треј беше на три месеца — нежно й напомни Хейзард, — лагерувахме на мината. — Той се засмя. — А Треј оцеля.

Блейз му отвърна с тъжна усмивка.

— Прав си, разбира се... притеснявам се прекалено много.

— Проблемът ти е, че си полудяла по него, също и по Бел. — В гласа му имаше нежност, не укор. В тъмната красота на очите му се криеше толерантност и разбиране.

— Е, ти също Джон — бързо отвърна тя. — Единствената разлика е, че ти не говориш за това толкова много. — Блейз знаеше, че заради сина си Хейзард би минал и през ада. Беше се погрижил на Треј да не му липсва нищо и го боготвореше с щедростта на цялата си душа, без нито веднъж да го упрекне.

— Стана добро момче — в гласа на Хейзард имаше гордост, — благодарение на начина, по който го отгледа.

— А благодарение на теб всички мъже в рудниците и в ранчото го харесват. Да не говорим за обожанието на племето.

— Знае за мините и ранчото толкова, колкото и аз. Мъжете уважават такива хора. — Хейзард се ухили. — А докато печели всички надбягвания и улавя коне при набезите, важността му в очите на племето е гарантирана.

— Джон — тихо каза Блейз, — обеща ми, че сте приключили с набезите. Знаеш какви са властите сега.

— Това са само малки конекрадски набези, мила — успокой я той, но гласът му прозвуча игриво. Набезите бяха последната неограничена свобода, която им бе останала, приемаха ги както децата — веселите игри. — Не можеш да очакваш да се променим за една

нощ. Ездата е в кръвта. Помниш ли — нежно продължи той — онова първо паломино, което ти доведох?

Като че ли беше вчера. Видя Хейзард, застанал в мъглата на утрото в златистата светлина на изгрева.

— Помня цветята около врата ти — тихо отвърна тя.

— Онази сутрин ти изпълни сърцето ми, mia сага, и исках да открадна за теб всички коне в полето. — Очите им се срещнаха и особената магия, която само те двамата виждаха, грейна жизнена и трайна.

— Сякаш бе вчера, Джон.

— Така изглежда, нали... сякаш децата и годините някак профучаха покрай нас, без да ги усетим.

— Хубави години бяха, нали — прошепна Блейз, — въпреки... — Тя преглътна сълзите си, когато спомените за смъртта на децата им я заляха.

Хейзард скочи от стола и я грабна в прегръдките си още преди да се е изтърколила първата ѝ сълза.

— Не плачи, mia сага — прошепна ѝ той, заровил устни в косата ѝ. Люлееше главата ѝ на гърдите си и собствените му очи заблестяха. — Те бяха с нас дълго. Помисли си за щастието, което споделихме... и за всички хубави спомени. — Той отиде до прозореца и остана изправен пред него. Държеше я в прегръдките си, загледан в собствените им земи, прострели се на мили отвъд планините. Сияйното зимно слънце запали огън в косите на Хейзард, освети великолепните черти на красивото му лице, блесна в сълзите, уловени от миглите му, и засвети в лъскавите златисти нишки на нейния шал.

— Въпреки скръбта, това бяха чудесни години — прошепна Хейзард и тъмните му очи се върнаха върху жена му. — Ти си най-добрият ми приятел — много тихо каза той, — моят най-най-добър приятел. И — прошепна той, като докосна леко бузата ѝ с устни — моята страст. — Печалните нотки в гласа му намаляха и той оживя от радостта в него. — Ти си любимият ми партньор на шах — усмихнато прибави той — и най-дипломатичният ми критик. Когато слизаш по стълбите, облечена в бална рокля, стомахът ми все още ме присвива при вида на красотата ти. Но — гласът и очите му бяха изпълнени с любов — аз те обичам най-много точно такава, каквато си сега —

окъпана от изгрева на слънцето. Ти винаги си била моето слънце, луна и звезди...

Блейз повдигна глава от рамото му и го целуна по нежната извивка, там, където челюстта му срещаше ухото му.

— В целия широк свят намерих теб. — В блещукащата влага на очите ѝ грееше обожание. — Бяхме *толкова щастливи* — тихичко въздъхна тя.

Той я целуна нежно, а след това се усмихна с онази кратка ослепителна усмивка, която никога нямаше да ѝ омръзне.

— Ние сме щастливи — каза ѝ той.

За Коледа Кит се върна при майка си. Семейство Брадок-Блек прекараха празника в ранчото и малко след Нова година заминаха за Вашингтон. На третата седмица от престоя на Трей там, пристигна второ писмо от Гай, препратено от ранчото. Новините бяха доста банални и малко остарели. Гай споменаваше дъжда, колко е пораснал Едуард, уроците си по езда, какво правят момичетата и колко им липсва Трей. В края на изложението от светски събития, внезапно дъхът на Трей спря. Последното изречение на Гай гласеше: „Преси вече е добре. Миналия месец едва не умря“.

Когато отново се сети да диша, една силна крещяща тревога, безгранична и жадна като копнеж, се настани на мястото на предишната му преднамерена безучастност. Не можеше да е била болна или близо до смъртта, без той да знае. За него имаше значение да знае, че тя е някъде в големия свят — *жива*. Огромно значение, в следващия миг реши той. Ако беше умряла, той трябваше да се изправи лице в лице със страшния край. Можеше никога повече да не я види, никога. Тя никога нямаше да се върне. Нямаше да се смее някъде по света или зад следващия ъгъл, или да върви под дъжда, макар че дъждът беше на хиляди мили от него. За първи път от месеци насам той захвърли настрана благоразумието, невъздържано отказа да претегли разумните мотиви и обяснения. *Едва не умря*, мисълта звънтеше отново и отново в съзнанието му и го докарваше до лудост. Той се изправи стремително, с рязко буйно движение, което запрати стола му назад с трясък. Заминава за Франция! Камбаните на уплахата престанаха да звънтят и по сетивата му препусна въодушевлението.

Няма значение дали Емпрес иска да го види, или не, той искаше да я види. Искаше да види дали изглежда по-различна в космополитичния Париж, дали зелените ѝ очи все още гледат открито и искрят със златна светлина, когато се смее. Искаше да се опита да разбере, може би да прочете истината в очите ѝ. Сигурно не беше много умно да отива там, но отхвърлянето на благоразумието и мъдростта му доставяха удоволствие. Ако не нещо друго, то едно пътуване поне ще поразсее скуката му.

Обяснението, което даде на родителите си, бе кратко, необмислено и жизнерадостно до невъздържаност.

— Първо казах на Бел — каза той, влизайки в кабинета, където Хейзард и Блейз седяха един срещу друг от двете страни на шахматната дъска. — Обясних ѝ, че няма да отсъствам дълго, макар и да предполагам, че не разбира нищо. Чудя се дали не трябваше да я взема — продължи той, като се отпусна в едно кресло близо до майка му. — При твоите представи за териториални права, мамо, да я взема със себе си би означавало да избухне кървава война — усмихна се Трей. — Затова, като послушен син — на това място и двамата му родители го изгледаха с блага недоверчивост, — ще отстъпя пред желанията ти.

Блейз и Хейзард се спогледаха и Хейзард неразбиращо сви рамене.

— Миличък — каза Блейз, — всичко това е малко двусмислено. Къде отиваш?

— Емпрес едва не е умряла — отвърна Трей с тон, който родителите му прецениха като прекалено жизнерадостен, без да им е необходима бог знае каква проникателност.

— Как разбра? — попита Хейзард, който добре познаваше удивителното въодушевление на сина си.

— Гай ми писа и го споменава в писмото си заедно с всички други новини. Не знам подробностите, но реших да отида в Париж. Мога пак да се видя с Ерик, а през последните шест месеца дукеса Соасон е изпратила поне дузина покани.

— Как е Ести? — поинтересува се Блейз, която знаеше за склонността на дукесата към сина ѝ.

Трей нехайно повдигна рамене.

— Предполагам добре. Знаеш я Ести... елегантна, светска, пламенна, както обикновено. Последното ѝ увлечение е експресионизмът. В предишните си писма ме запознаваше с импресионизма, и то с безкрайни подробности. Може да я накарам да ме разведе из галериите и да купя някои от последните неща.

— Кога тръгваш? — попита Хейзард с мекотата, която бе усвоил до съвършенство покрай ентузиазма на Трей.

— След час — бързо се изправи Трей. — Ще ви изпратя телеграма от Париж. Напомнете на Бел, че няма да я изоставя за дълго. Чао.

Беше преполовил разстоянието до вратата, преди Блейз да успее да попита:

— Имаш ли нужда от нещо, скъпи?

— Да имам нужда от нещо? — разсеяно повтори Трей, като се завъртя. Перспективата да види Емпрес отново изместваше баналните нужди. — Не. Не, благодаря ти, майко. Имам всичко. — Усмивката му беше блестяща.

— Време беше — навъсено каза Хейзард след секунда, когато вратата се затвори зад Трей.

— Имаш предвид? — усмихнато попита Блейз.

— Време беше упоритият глупак да я догони. Още дяволски малко ми трябваше да отида и да я доведа, та да спра проклетата му меланхолия.

— По-голям инат е и от теб, скъпи.

— По-голям инат от мен — повтори Хейзард и закачливо се усмихна. — Твърдоглав е като тебе.

Блейз добре познаваше собствения си темперамент затова не каза нищо.

— Но въпреки това е сладък — с майчинска обич отбеляза тя.

Хейзард се засмя.

— Разбира се, тиа сага. Той е съвършен. Също като майка си.

Пътуването му отне шест дни. Шест дни на нетърпение, логическо мислене и неразумни емоции. Трей си напомняше да не очаква нищо, за да избегне разочарованието, предупреждаваше сам себе си, че отива в дома на Емпрес неканен. „Щом като не писа, безброй пъти си повтаряше той, чувствата ѝ очевидно са се

променили.“ Той просто искаше да се убеди, че тя е добре. От чисто алтруистични, човешки подбуди, разсъждаваше рационално той.

И упорито потискаше нарастващото блажено очакване.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Бяха изминали повече от два месеца откакто се роди Макс, месеци, през които Емпрес се посвети изцяло на новородения си син. През това време поне дузина пъти бе започвала да пише на Треј, за да му съобщи, че има син — Максимилиян Лоран Сейнт-Жус дьо Джордан и че приликата помежду им е толкова явна, че дори и Треј не би могъл да го отрече. Макс имаше светлите очи и копринената тъмна коса на Треј и когато се усмихна за пръв път, мъчителните спомени заляха Емпрес със силата на приливна вълна. Усмихваше се по същия начин като баща си — първо бавно, а после изведнъж с цялата възможна топлина като утринно слънце.

Но тя неизменно късаше писмата си. Думите все ѝ се струваха слаби и неточни. Опита любезния тон — студените обективни думи — и дори му писа в трето лице. Помисли си дали да не му изпрати просто едно съобщение. Искаше да му каже за сина му и за радостта, която изпита от това, че двамата имат дете. При всеки опит изразите излизаха някак тромави, сякаш се молеше и тя ярко си спомняше негодуванието му от бременността на Валери и от разярените бащи на многото жени, които всячески избягваше.

Възможно ли бе да е бил неоправдан в толкова много случаи, или за един мъж просто беше по-лесно да се дистанцира от проявите на собственото си неблагоприятно поведение? Изглежда, за него бе прекалено лесно да каже: „Не са от мен“, като че ли самото произнасяне на думите освобождаваше съвестта му от угризения и животът му можеше да продължи сякаш нищо не е било. И тя така и не изпрати писмата си. Не искаше да го моли да обича сина си просто по задължение.

В последно време Емпрес отново бе започнала да приема гости — едно прагматично решение, основано по-скоро на настоятелния натиск на Аделаид, отколкото на собственото ѝ желание. Аделаид се бе погрижила за светския живот на Емпрес и в първите месеци след завръщането ѝ в Париж, тя бе засипана от покани. Макар да бе вдовица

и в траур, многобройните ѝ обожатели бяха предани и загрижени за нея.

Мъжете съвсем открито бяха заслепени от красивата млада жена, която си спомняха като слабичка и височка девойка. Сега Емпрес бе по-скоро сластолюбива, отколкото игрива и бе надарена с рядка скъпоценна откритост, която напомняше за най-добрите творби на Ботичели. Слънчевата ѝ коса бе предизвикателна със своята непокорност, дори когато тя се опитваше да скрие къдрите си в строги, подходящи на положението ѝ на вдовица прически. Ако знаеше колко предизвикателна и апетитна изглежда комбинацията между черния цвят на траура, златистите тонове на кожата ѝ и светлокестенявите ѝ коси, тя по-добре би разбрала причините за вечната обсада от многобройни ухажори.

Когато вдигнеште взор, за да погледне някого, зелените ѝ очи, засенчени от разкошни черни мигли, действаха като упойка и кавалерите, които я заобикаляха, незабавно, макар и дискретно, я кръстиха с прозвището „Зелената изкусителка“.

Нехайното ѝ безразличие се възприемаше най-вече като провокация, а искреното ѝ учудване, което много от възгрубичките им комплименти предизвикваха — като очарователна поза. Каквито и да бяха индивидуалните тълкувания на чувствата на Зелената изкусителка, за физическата ѝ красота спор нямаше. Тя бе пищна жена, знойна, сияйна в цветовете на златото фаворитка, желана още повече заради мистериозния ѝ стремеж към усамотение. Нямаше човек, който да не разбира нейния траур, но всеки млад палавник таеше надеждата, че в крайна сметка, именно той ще бъде избраният да сложи край на уединението ѝ.

Предложенията за това *как точно* да бъде сложен край на това уединение покриваха цялата гама от неприличията до почтеността. Като бивша контеса дъо Джордан, независимо от брака ѝ за американец, Емпрес получи много честни и прилични предложения за женитба. В кръговете на аристокрацията и богатството, в които се движеше, тя получи и някои интересни, недотам дългосрочни предложения.

На всички тях тя изпращаше един и същ вежлив отговор: че след изтичането на едногодишния траур, ще обмисли сериозно предложенията им. Правеха се облози за победителите в спора, за

благоразположението на Зелената изкусителка и с шансовете си дук дьо Век и принц Иполит дьо Морн водеха първенството.

Както разбираха всички, предложението на дук дьо Век бе ограничено от обвързаността му с брак, но досега този факт не беше попречил особено на репутацията му на пръв женкар в Париж. Богатство, красота и откровено чувствен чар се бяха съчетали, за да осигурят предимствата на дука в отношенията му с жените.

Принц Иполит, много по-млад и вероятно по-податлив на чувствата, бе засегнат от магията на Емпрес в такава степен, че започна да съчинява сонети и за пръв път обърна внимание на непрестанните настоявания на майка му да се задоми.

И така, ухажването бе продължило и докато Емпрес се беше оттеглила, за да дочака раждането на детето си, и сега, след като се бе завърнала към светския живот — още по-красива, ако това бе възможно. Салонът ѝ гъмжеше от елегантни мъже, твърдо решени да опитат късмета си. Макар времето да бе напреднало, годината още не бе изтекла, но както казваха, надеждата не умира и всеки от мъжете таеше съкровената мечта, че Емпрес ще отстъпи пред ухажванията му и ще преразгледа поведението си през оставащия период от време до края на траура.

Трей се появи в тази наситена с високо напрежение, макар и джентълменска атмосфера, точно два часа след като пристигна в Париж.

По време на шестдневното пътуване настроението на Трей се бе колебало рязко между щастието и потиснатото раздразнение. Когато препрочиташе писмото на Гай, което той правеше толкова често, че знаеше думите наизуст, не можеше да мисли за нищо друго, освен за радостта си, че отново ще види Емпрес жива. И обратно — обикновено това чувство го обхващаше след няколко коняка — горчивината изместваше чистото щастие. По дяволите, Емпрес каза, че ще му пише, с ожесточение си мислеше той, а не писа. Нима беше само една користолюбива жена, изпълнена с лични амбиции, която Валери с лекота бе убедила, че той не е на разположение като съпруг? Затова ли си бе тръгнала? В спомените му, оцветени от коняка, неукротимият характер на Емпрес придобиваше предприемчиви черти. Без съмнение, решението ѝ да се продаде в Хелена е било едно доста практично начинание. Предложението ѝ да спаси живота му, сигурно е

било продиктувано от страха, че ако умре, в банката няма да осребрят чека му. Дори след сблъсъка си с Валери, Емпрес бе останала невредима. Бе по-скоро ядосана, а не наскърбена.

В по-мрачните мисли на Трей Емпрес бе най-прагматичната жена, която някога бе познавал. Дори в предразполагащото към това общество на границата, белите жени не отиваха доброволно на търг в някакъв си вертеп. Обяснението ѝ от онази вечер в ранчото, когато му говореше, че ще го чака във Франция, изглеждаше някак си студено и съдържано, без прочувствените сълзи, които човек би могъл да очаква при обсъждането на такава една раздяла.

Беше късно следобед и той отдели време само колкото да се регистрира в хотела и да прехвърли три сака, преди да се спре на консервативния черен цвят. Ръкавици? Без ръкавици. Пари? Натъпка няколко големи банкноти в джоба си, провери още веднъж адреса на Гай и припряно се спусна през фоайето към чакащата го карета.

Не бе подготвен за разкоша на хотел „Джордан“. Не очакваше, когато пристъпи прага и влезе в позлатеното мраморно фоайе, надменният иконом да обяви Емпрес Джордан като госпожа Теранс Майлс. Първата му реакция на новината за нейната женитба бе враждебна, макар че, с горчивина си помисли той, би трябвало да се досети. Нали в първото си писмо Гай бе споделил, че Преси се е погрижила за всичко.

Когато вратите на салона се отвориха и икономът обяви името му, той определено не бе подготвен за същинската тълпа мъже, наобиколила Емпрес, която седеше като кралица сред придворните си. Реакцията му на аромата на бял люляк бе незабавен интуитивен копнеж. Щеше да разбере, че тя е в стаята дори и с вързани очи.

Видимо изненадана, Емпрес ахна и втренчи очи в него. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Той дойде, бе първата проблеснала през съзнанието ѝ мисъл.

В помещението се възцари подхранвана от любопитството тишина. Всички забелязаха бледността на Емпрес, след което очите им се обърнаха към отворената врата и красивия мъж, застанал в рамката ѝ. Всеки инч, от главата до петите му, бе пропит с екзотика. Личеше, че е със смесена кръв, въпреки безупречната кройка на костюма му. Висок, добре сложен, със сияеща дълга коса, черна като криле на гарван, преливаща в нюанси на синьото, там, където улавяше

светлината. Бронзовата му кожа бе така прекрасна, че мигом в съзнанието на всички изплува нецивилизованото, диво величие на Запада. Черният редингот, който носеше върху жилетка в лимоненожълти и лазурносини цветове вместо да смекчава, още повече подчертаваше остро усеждане за мъжественост в чисто физическия смисъл на тази дума. А когато се усмихна на внезапното затишие, извивката на устните му бе като вълча гримаса, светлите му очи се присвиха с хищнически блясък и той отвърна на мълчанието с високомерие, което явно му бе присъщо.

Сякаш изведнъж всички бяха замръзнали. Мъжете около Емпрес бяха хванати неподготвени и сега стояха зашеметени, а нейният явен шок бе съвсем необичаен за жена, известна със своята самоувереност.

Удивителният мъж на вратата излъчваше мощ, която нахлу в салона като вихър. Той не знаеше какво е очаквал от първия път, когато отново види Емпрес, но със сигурност не бе това — как да се каже точно? — кохорта от мераклии. Завладя го необуздана ревност. Сега поне бе наясно защо не си беше направила труда да му пише, помисли си Трей. Светлите му очи оглеждаха мнозинството от мъже. Някои от тях му бяха познати от тълпите приятели на Ести. Високи, ниски, мускулести, слаби, стари, млади, някои от тях облечени в жокейски сака, като че ли идваха направо от езда в Bois, други издокарани в съответното вечерно облекло.

Но всичките богати.

Разбра това веднага.

Докато той правеше своите изводи, някъде дълбоко в него се надигна едно мощно чувство, повлияно от единственото съображение, че тълпите от мъже бяха наобиколили жената, която той инстинктивно смяташе за своя. Независимо от новото й име, каза си той, и от новия й съпруг. С усилие овладя импулса си да свие пръсти в юмруци и да се нахвърли върху мъжете около Емпрес. В края на краищата, това беше парижки салон.

Когато проговори, гласът му не издаваше гняв, а самообладание и бе скрупулъзно учтив. Единствено мекият, провлачен акцент на Запада придаваше известен колорит на перфектния му френски. Както при повечето богати младежи, ежегодните пътувания в чужбина бяха част от образованието му.

— Добър ден, мадмоазел Джордан — каза той и умишлено пренебрегна името ѝ по мъж и възможността някой от тези господа да е съпругът ѝ. — Изглеждате... — Той замълча и безочливо я огледа. Дори да бе вярно това, че миналия месец едва не е умряла, сега нямаше и следа от боледуване. Емпрес сияеше с целия си блясък. — ... във великолепно здраве. — Последните думи бяха произнесени бавно, със сладострастно провлачване. Погледът му лениво се спусна върху деколтето ѝ и с окото си на познавач той отбеляза, че сега гърдите ѝ са значително по-големи. Ако съпругът ѝ наистина присъстваше, реши Трей, той бе много услужлив по отношение... компанията на жена му.

Арогантните думи и наглата оценка на Трей накараха Емпрес да се изчерви. Шокът от неговото появяване предизвика у нея противоречиви, неустановени чувства. Първата инстинктивна вълна на удоволствие бе незабавно заменена от тревога за Макс, а след безочието на Трей и отказа му да признае новото ѝ име у нея бързо се надигна възмущение.

„Типично за Трей“, помисли си тя и негодуванието ѝ ставаше все по-силно. Да нахлува обратно в живота ѝ с такава самоувереност, с тези маниери и приказки, намекващи едва ли не за собственически права върху нея. „Още ли е женен?“ запита се тя в следващия миг. Дали жена му е в Монтана, или пътува с него и сега го чака в някой хотелски апартамент? Възможно ли бе да се е развел? Защо се бе появил така внезапно, след толкова месеци? Все въпроси, останали без отговор, с които нямаше желание да се занимава сега, когато бавно и с огромни усилия бе намерила компромис със собствените си чувства и бе успяла да превъзмогне мъката от горчивите си спомени. Твърде дълго се бе борила, за да достигне примирие със собствения си копнеж, да потисне силните мъчителни спомени за Трей до поносимо ниво. Няма да му позволи, разгорещено реши тя, да влезе в живота ѝ отново и нехайно да прекатури трудно извоюваното ѝ спокойствие.

Също като Емпрес и дук дьо Век мигновено и оправдано възнегодува срещу собствения тон на Трей. Едва напоследък Емпрес бе започнала да отвръща на изтънченото му ухажване със закачлив смях, който той намираше за очарователен и окуражаващ. Според собствения му опит младите вдовици бяха възможно най-добрите любовници, а след раждането на детето контесата бе

предизвикателно чувствена. Говореше се, че бе настоявала да кърми детето си сама — нещо нечувано и кръговете на Сен Жермен, но типично за нейната независимост, която той намираше за толкова очарователна. Очакваше, че и в други аспекти на живота си тя ще е така необикновена и вече ѝ бе избрал огърлица от огнени рубини, която възнамеряваше да ѝ подари за спомен от първата им нощ заедно. Този тъмнокож мъж с прекалено дълга коса и предизвикателно поведение го притесняваше. Той се обърна към Емпрес, която седеше до него на бродираната кушетка, и я попита с нисък глас, в който звучаха едновременно небрежност и внимание:

— Да изхвърля ли този мошеник?

Емпрес с облекчение откъсна очи от силната мъжественост на Трей. Видът му предизвикваше непокорни чувства и мамещи помисли.

— Няма да е необходимо, Етиен. — Тя откри, че може да говори с нормален глас, дори когато сърцето ѝ тупкаше неконтролируемо и това я окуражи. — Господин Брадок-Блек и аз сме стари приятели и съм свикнала с неговата фамилиарност.

— Във всеки случай, няма да можеш — благо отвърна Трей и с явно предизвикателство се приближи към групата мъже, насядали около Емпрес.

Дукът мигновено скочи на крака. Гневът бе изписан върху лицето му. Уменията му с пистолети и рапира бяха смъртоносни и добре известни. Преди да успее да отправи собственото си предизвикателство, Емпрес докосна ръката му и тихо прошепна:

— Недей, Етиен.

Трей премести поглед към малката ръка на Емпрес върху ръката на дука, а след това и към гордото му лице, сега леко почервеняло.

— От нея ли получаваш заповеди, Етиен? — нахално попита Трей, разгневен от преимуществото на мъжа, разположил се така интимно до Емпрес. Нямаше значение кой е той и защо седи на почетното място до Емпрес на малката кушетка. Слабият мъж във великолепно ушит туиден костюм от „Харис“ бе съперник, който посягаше на негова лична собственост и действията на Трей бяха по-скоро импулсивни, а не ръководени от разума.

— Дръж се прилично, Трей. Не си във вертепа на Лили — разгорещено му напомни Емпрес. Зелените ѝ очи пламтяха от яд.

— По нищо не личи — провлачено отвърна Трей със стиснати в подигравателна усмивка устни.

Емпрес не можеше да повярва, че той е способен на такава грубост. Тя си пое дъх, за да се успокои и много тихо каза:

— Сигурна съм, че с твоя вкус едва ли можеш да схванеш разликата.

— Права си, разбира се. Така и не успях да се науча — също така тихо отвърна той. Светлите му очи я пронизваха. — Знаеш старата поговорка: „В тъмното всички жени...“.

Приказките за Лили не говореха нищо на дука, но заключението, което Трей се канеше да направи, го накара разгневено да вдигне свободната си ръка и да направи крачка напред.

Емпрес стисна ръката му по-силно и започна да го увещава с тих напрегнат шепот:

— *Моля те*, Етиен. — Не искаше скандали. — *Моля те*, заради мен... — повтори тя с тих гърлен тон.

Като отстъпи пред интимната нотка на неизказано обещание в гласа на Емпрес, дукът бавно свали ръката си и грациозно се настани до нея. „Ще се оправя с малкото парвеню по-късно“, помисли си той и нарочно протегна ръка върху облегалката на кушетката, така че тя остана собственически отпусната близо до голите рамене на Емпрес.

— Може би ще можем да обсъдим нашето приятелство с контесата в по-удобно време — с приятна усмивка каза той. Очите му бяха ледени. — Насаме. Дълго ли ще останете в Париж?

— Колкото трябва — отговори Трей и учтиво се усмихна. Гласът му беше прекалено мек, а погледът му светеше предизвикателно.

— За бога! — възкликна Емпрес. Отнасяха се към нея сякаш беше някакъв трофей. — Няма ли да престанете с просташкото си държание? Дали ще съм на разположение и кога — продължи тя с искреност, за която всички бяха съгласни, че е придобила в Америка, — ще реша аз — яростният поглед, който отпрати на Трей бе непоколебим, — а не някой от вас двамата.

— Чуйте, чуйте — жизнерадостно се обади принц дьо Морн, който винаги се забавляваше от сладкия открит маниер на Емпрес. Тя беше едно очарователно изключение от останалите аристократки, които винаги се съгласяваха с всичко, което той казваше. — И моля ви, скъпа госпожо, включете и мен в окончателното си решение.

Емпрес хвърли на Иполит изпълнен с благодарност поглед, заради лекомисления начин, по който разведри нагнетената атмосфера и в гласа и погледа ѝ пролича признателност:

— Скъпи Иполит, вие определено сте най-забавният от приятелите ми и съм ви много благодарна за това, защото не понасям скуката.

— За мен е чест — отвърна младият принц и се поклони на Емпрес с школувано движение — да посветя живота си на целта да облекчавам живота ви от скуката.

Дукът изглеждаше огорчен.

— Не поощрявайте донжуановските му наклонности, Емпрес, или *всички* ще скучаем до смърт — сухо каза той. Погледът под гъстите му мигли бе натежал от укор.

— Аз имам нужда да пийна нещо — заяви Трей и погледът му обходи помещението за масичката с напитките. В гласа му звучеше явно неодобрение към дебелашките комплименти на Иполит. Той забеляза сервизната масичка и се отправи към нея, като мислеше раздразнено: „Божичко! Изплезили са езици след нея като глутница вълци“. И по обичайния си начин, реши той, като си сипа чаша коняк, Емпрес се справяше без особени трудности. Най-много го удивяваше способността ѝ да намира равновесие в приятната игра на любовта. Някога, цинично се поправи той. В тази парникова атмосфера с многобройните мъжки, погнали разгорещено една кучка, чувствата му се промениха в мрачно оскърбление, като обмисляше единствената възможна оценка на тази смесица от една жена, много мъже, отсъстващ или прекалено услужлив съпруг и флиртове. Явно, както и в Монтана, Емпрес беше на разположение за онзи, който предложи най-високата цена. За щастие, реши той, отровен от ревност, имам достатъчно пари, за да закупя част от скъпоценното ѝ време.

Трей се излегна в едно изискано кресло, което бе твърде малко за него. Глезените на дългите му крака бяха кръстосани небрежно, а ботушите му с високите си токове изглеждаха някак неуместно в пастелния интериор. Остана за ритуала на чая. Емпрес не можеше да позволи на Етиен да го изхвърли дори да ѝ се искаше. Трей бе твърде непредсказуем и пред очите ѝ се мяркаха образи от дуелите, познати ѝ от Запада, които се разиграваха в салона ѝ, но, което бе по-важно, тя

нямаше да позволи да бъде сплашвана от предизвикателната му мъжественост.

Той отпиваше от коняка си и от време на време подхвърляше леко язвителни забележки към разговора, който се въртеше предимно около светските събития — минали, настоящи и бъдещи. Днес разговорът за безполезните аристократични занимания, които всъщност си бяха чисто безделничене, го дразнеше със своята необичайна жилка на пуританска добродетелност. И все пак Емпрес се вписваше в него по съвършен начин, сякаш никога не бе стояла в редицата при Лили, неуместна с вида си на гаменче в износена фланела и с разчорлена коса. За разлика от копринения безпорядък, който той си спомняше, сега косата ѝ бе подредена във висока кокетна прическа, прихваната с покрити с перли и диаманти шноли. Роклята ѝ от черно като нощта кадифе се разтваряше над тънката тафта на покрития с дантела корсаж. Явно бе скъпа. Трей бе плащал за рокли и имаше представа за цената на една изискана дреха. Емпрес явно бе превъзмогнала финансовите си трудности, намусено си помисли той, тъй като бе очевидно, че не поддържа този начин на живот благодарение на неговите 37 500.

Той я наблюдаваше, застанала сред наобиколилите я ласкатели, свежа, засмяна и весела. Тучните ѝ мигли пърхаха по подканящ, двусмислен начин. Когато говореше, смехът ѝ се извиваше в трели, които го караха да изглежда някак особен, някак личен. Дори начинът, по който бе седнала — не, елегантно полегнала — бе преднамерен. Бе отпуснала тежестта си небрежно на едната странична облегалка на кушетката, така че гърдите ѝ се издуваха провокиращо над деколтето на роклята и всеки мъж в стаята искаше да я види полегнала в собствената си спалня.

Емпрес Джордан правеше това, което най-добре умееше.

Имаше какво да се види. И още как.

Стига само гневът да не пречеше на взора му.

Изведнъж, наред обсъждането на дивеча, който можеше да се открие в близост до Париж, дук дьо Век благо подхвърли:

— Досадно ли ви е това, господин Брадок-Блек? Отегчаваме ли ви?

Трей бързо оправи смарагдовото копче на ръкавела си и вдигна сребристите си очи. Винаги беше смятал, че няма нищо спортменско

в това тридесет мъже на коне и две дузини кучета да преследват една-единствена малка лисица.

— Никога досега не съм бил така погълнат — любезно, с блестяща усмивка отвърна той. — Компанията на мадмоазел Джордан — подчерта той, а обноските му, макар и дразнещи, очароваха, — както винаги, сякаш ме пренася в рая. Ловът обаче не е силната ми страна, затова простете ми, ако вниманието ми се отклонява. — Такова оскърбително изявление от човек, който всяка година прекарваше седмици в преследване на дивеч за племето си. Той се пресегна за бутилката коняк, която за удобство бе взел със себе си, напълни чашата си, вдигна я за наздравица с подигравателен жест и отпи.

С напредването на следобеда бутилката на Трей се изпразни, но учтивата му изтънченост остана непроменена, ако не се обръщаше внимание на редките язвителни забележки, които граничеха с женомразство, на които Емпрес отвръщаше хапливо.

Трей отстъпваше с подигравателен тон, като гледаше първо Емпрес, а след това прехвърляше очи върху дука.

Седнал в отпусната поза близо до Емпрес, дьо Век бе неестествено тих — пример за самообладание. Пиеше от алкохола, който се произвеждаше от плодове, виреещи в областта до неговото ловно стопанство в Шотландия.

Кой ще се окаже по-хладнокръвен? — питаха се мнозина и скритото очакване ставаше все по-напрегнато.

Гостите на Емпрес сякаш нямаха никакво намерение да си тръгват. Никой не искаше да изпусне очакваните вълнения. Тя обаче кърмеше, физиологията на тялото ѝ нямаше никаква връзка с намеренията на събралите се мъже, а само с редовни интервали от време. С напредването на времето Емпрес се чувстваше все по-неудобно. Макс скоро щеше да започне да вдига врява. Най-накрая с очи приковани в часовника от севърски порцелан върху полицата над камината, тя се извини с някакъв ангажимент за началото на вечерта и по-любезните от гостите започнаха да се сбогуват. Трей не показваше никакви признаци, че ще си тръгва и когато стана явно, че дьо Век твърдо е решил да остане след него, Емпрес нежно обеща на дука, че ще се видят в операта същата вечер.

— Сигурна ли си, че ще се оправиш? — попита я той. Изпитваше неохота да я остави сама с грубияна дивак от Америка, който бе

погълнал по-голямата част от бутилката коняк.

— Сигурна съм, Етиен, благодаря ти. И още веднъж ти благодаря за Тунис.

Вниманието му към подробностите и нежната му загриженост бяха само част от неговия магнетичен чар. Когато дукът бе чул, че Емпрес има нужда от по-добър кон за езда, той се погрижи още на същия ден да ѝ бъде доставен кон от неговите собствени конюшни.

— Удоволствието беше мое, mon chere. — Той се поклони с небрежна галантност и с това приключи въпроса за екстравагантния му подарък. — Тогава, до довечера. Сигурна ли си за сега? — съзаклятнически попита той, като хвърли бърз преднамерен поглед към Трей.

Емпрес кимна и се усмихна.

Той ѝ отвърна с кратка усмивка и си тръгна.

— Какво — безцеремонно попита Трей, когато вратата се затвори зад дука — е Тунис?

Въпросът му я подразни. Това, че бе останал умишлено след всички, я *дразнеше*. Останалите бяха достатъчно вежливи, за да си тръгнат. Каза му само:

— Тунис не е твоя работа. Освен това отдавна трябваше да си си тръгнал. Не са ли те учили на добри обноски?

— Просто любопитство, заради странното име — небрежно отвърна той, сякаш имаше имунитет против неодобрението ѝ, — а що се отнася до обноските... нямам никакви обноски. Мислех, че знаеш. Твоят възлюбен ти е подарил черен роб? Не ми изглеждаш такава. — Всяка дума беше провокация, всеки провлачен въпрос — едва прикрита подигравка.

— О, добри ми боже — възкликна тя, — ако искаш да знаеш Тунис не е роб, Тунис е една млада кобила, която Етиен ми подари. Била е тренирана в Северна Африка, отгук и името. И за да задоволя напълно любопитството ти, ще ти кажа, че също така е била обучавана в Испанската ездитна школа. Вървежът ѝ е изключително плавен, шампион е по обездка и може да брои до двадесет. — Емпрес се засегна, защото той все така се излежаваше и не бе помръднал и с едно мускулче, ако не се смята цинично повдигнатата му вежда.

— Голям прогрес. Като се има предвид, че започна с планинския мустанг Кловър. Справяш се чудесно — сухо измърмори Трей.

Погледът му се рееше из разкошната стая. Думите му излизаха леко завалени от алкохола. — Но ти винаги си била находчива. Цените по-високи ли са тук?

Емпрес се отдръпна. Гневът, който трупаше в себе си цял следобед, докато Трей се напиваше в салона ѝ с безразличие и се държеше така, като че ли не само там му е мястото, а и далеч превъзхожда всичките си конкуренти най-накрая избухна.

— Вече *нямам* нужда от пари — язвително отвърна тя. — Тръгвай си, ако обичаш.

— Ако продължаваш... — добродушно се отзова Трей, като пренебрегна напълно откровеното подканяне. Очите му блуждаеха по бароковите перли около врата ѝ. — ... да живееш в такъв разкош, скоро може и да имаш.

— Не разбирам защо се чувствам длъжна да ти обяснявам, но всичко това е на Гай. Правата му върху наследството бяха възстановени заедно с титлата му. А това са *пари*. — Думите ѝ бяха студени и прями. Звучаха така, сякаш искаше да приключи въпроса колкото се може по-скоро.

— Също и за теб? — благо попита Трей. Напрежението в неестествената му усмивка се дължеше на сдържана ярост. След като цял следобед бе наблюдавал Емпрес да се държи така очарователно с други мъже, сега не беше в настроение да го отпращат.

— В достатъчно голямо количество — кратко отвърна тя.

— Надявам се, богатството ти да стигне, за да изкупиш репутацията, на която, без съмнение, се радваш, като забавляваш този мъжки харем. — Въпреки че Трей живееше собствения си живот, без да обръща внимание на критиките на обществото, той бе съвсем наясно, че една жена не може да си позволи подобна свобода, без да бъде осъдена.

— Достатъчно е — повтори тя. Гласът ѝ трептеше от усилията ѝ да се контролира. Бе твърдо решена да остави Трей да си мисли каквото си иска. Нямахше намерение да го посвещава в подробностите на собствения ѝ живот. Това само би увеличило високомерието му.

Високомерие, което сега, като го гледаше да се излежава в пастелното кресло в стил „Рококо“, трябваше да признае, бе оправдано. Изглеждаше така, че жените не се стърпяваха да го проследят с очи. Правеха го дори и мъжете, обикновено опитвайки се

да прикрият своето сливане — така чисто в своята изящност бе лицето му. А когато светлите сребристи очи уловяха нейните, какъвто беше случаят сега, бе невъзможно да останеш равнодушен към мощната енергия, която се излъчваше от тях. Трей не беше като другите мъже. В силното му тяло се криеше сдържана гъвкавост, която мамеше, заслепяваше и съблазняваше. Списъкът от безупречни качества, с които природата така разточително го бе надарила, бе така дълъг, че изглеждаше като някаква несправедливост.

Но при все че Трей означаваше красота, наслада и вълнения, атмосферата около него бе твърде разрежена за нея. Беше предложил само това, което предлагаше на всички жени, а тя бе достатъчно простидушна, за да си въобрази, че може да очаква нещо повече. Трябваше да се постарее да не се поддава в такава степен на обаянието му. Също както правеха другите жени. Той даряваше удоволствие и желаше същото в замяна. Нищо повече. Така че, дори като любовник да притежаваше върховната омая, тя бе проявила разум и бе избягала от него, напомни си Емпрес. Тя бе зряла и разумна жена и можеше да се справи с обаянието му.

— Желая те — небрежно каза той и я стресна с думите и безочие то си. Говореше богаташкото синче и с присъщата си арогантност гледаше отвисоко на всичко, което се бе случило през тези месеци. Това бе Трей Брадок-Блек с родителите милионери, с мините, коневъдните ферми и с необикновено красивото си лице. Не биваше да се стряска така. Не може вече да е забравила.

— Съжалявам — решително отвърна Емпрес, като се опитваше да потисне острия отговор, който думите му провокираха. — И дума да не става. — Но горещият му поглед и мързеливите му думи я докоснаха така, както само той можеше и сетивата ѝ потрепераха от прилива на силно желание. Пълните ѝ с мляко гърди реагираха на трепетното удоволствие и тя рязко се изправи, решена да устои на чувствената съблазън на Трей. Не си правеше илюзии, че той иска нещо повече. Думите му бяха съвсем ясни. Тя бързо си пое дъх, за да успокои сетивата си, които упорито продължаваха да треперят, въпреки разумното ѝ решение и с възможно най-безизразен глас каза: — Ако обичаш. Време е да си тръгваш. Трябва да се облека. Тази вечер има опера. *Thais*.

За миг настана тишина.

— Thais е любимата ми опера, а не съм поканен? — усмивката на Трей очароваше.

— Не — твърдо отвърна тя, докато се опитваше да поуспокои дишането си — нещо доста трудно за нея, при условие, че Трей бе в салона ѝ, и то достатъчно близо, за да я докосне.

Пръстите му заопипваха кадифето на полата ѝ.

— Жалко.

— Сигурна съм, че ще намериш начин да се забавляваш — отговори тя и го попита с тон, за който се надяваше, че е безпристрастен. — Доведе ли жена си?

— За щастие — отвърна той, — нямам жена.

Емпрес почувства как за миг в нея се надигна гняв от неговото безгрижие.

— Поздравленията уместни ли са?

— Съвсем определено. — Усмивката му бе подканваща.

— В такъв случай, смятай, че съм те поздравила — рязко каза тя, отиде до вратата и я отвори. Съвсем типично за Трей — щом жената стане нежелана, освобождава се от нея. Чиста работа. Тонът му бе учтив, усмивката — спокойна, сякаш една нежелана съпруга бе само временно неудобство.

— Къде е господин Майлс? — с безразличие попита той и разбрал намека ѝ се изправи. Въпросът му бе нехаен. Незаинтересоваността му дали господин Майлс изобщо съществува, бе повече от очевидна.

— За щастие, няма господин Майлс — имитира непочтителните му думи за жена му Емпрес.

Тъмните му вежди се повдигнаха въпросително.

— А защо се преструваш? — попита той. Като на светски човек причината трябваше да му е ясна, но той бе достатъчно раздражен и озлобен от флиртуването ѝ през следобеда, за да настоява неучтиво да го чуе от самата нея.

Емпрес се поколеба. Не изпитваше неудобство от собственото си положение, по-скоро искаше да запази съществуването на Макс в тайна от Трей.

— Предпочитам да ме възприемат като вдовица...

— А, да, веселата вдовица — осъдително я прекъсна той. По лицето му беше изписано, че си припомня жадната ѝ сексуалност. —

Разбирам колко отива това на... тъъ, контактната ти личност. — Гласът му звучеше развеселено. Но не и очите.

— Защо търсиш секс във всяко нещо, което кажа? — възрази тя и затвори вратата, за да не правят разговора си достояние на прислугата.

— Правя си изводите — отвърна ѝ той — след откритата, непогрешима похот, която наблюдавах по време на следобедния ти чай. — Миглите му прикриха очите наполовина, сякаш от нещо се беше погнушил. — Възхищавам се от твоята сърдечност — сухо продължи той. — Нямахте човек, който да си тръгна оттук с разбити надежди. — „Да я вземат мътните!“, маниерите ѝ бяха съвършени. Грациозна, гостоприемна... Погледите, които хвърляше, бяха едновременно живи и, когато поглеждаше изпод гъстите си мигли, окуражителни.

— Не ми дръж такъв тон — озъби му се Емпрес, а престорено добродетелният му тон едва не я накара да тропне с крак от негодувание. — Не и ти, който си известен с неоспоримата слава на най-големия жребец на запад от Мисисипи!

— За един мъж това е по-различно.

Никакви вежливи извинения, единствено един до невъзможност наставнически отговор. Типично за Треј.

— По кой начин — с леден глас се поинтересува Емпрес — е различно? — Клишетата на Треј, заедно с неговото ужасно нахално двуличие бяха гаранция, че настроението ѝ ще стигне точката на кипенето. Дали е девственица или води полов живот, няма никакво значение. Няма значение, че фактически, откакто се бе върнала от Монтана не бе имала мъж. Какво го засяга, предизвикателно си помисли тя в отговор на проклетите му мъжки предубеждения. Единственото, което има значение, е това, че решенията ще ги взима тя. *Не* обществото, *не* той, *не* някакъв непознат на улицата.

— Ние имаме повече свобода — говореше мързеливо, но думите му бяха властни.

— Колко хубаво. Открих обаче... — Тя повдигна леко брадичката си, за да срещне дръзките му очи. Гласът ѝ беше сух и строг. — ... че моята собствена свобода е също толкова голяма.

Беше застанал на известно разстояние от нея, до стола, от който бе станал, и сега се приближи с онази мека, плъзгаща се походка, за която Емпрес си мислеше, че би била безшумна и върху сухи накапали от дърветата листа. Той спря до нея, прекалено близо, според

изискванията на вежливостта и се надвеси отгоре ѝ. Сдържаше гнева, който го обземаше, като си представеше Емпрес да се люби с някои от онези мъже с усилие. С пресилена нежност Трей каза:

— Понякога, скъпа, за жената има, как да се изразя по-светски... физически последствия от тази свобода.

Стомахът на Емпрес се обърна. Знаеше ли за Макс? Нима цялата тази словесна престрелка е била игра на котка и мишка? Защо изглежда толкова едър? Много по-голям отколкото си го спомняше.

— Кога пристигна в Париж? — попита го тя и въпросът ѝ прозвуча твърде прибързано, твърде безцеремонно, изведнъж твърде изострен от перспективата Трей да предяви претенции към сина им.

Той леко се приведе в едва загатнат поклон и сапфирените копчета на жилетката му проблеснаха и ѝ намигнаха, сякаш за да ѝ напомнят за богатството, с което той разполагаше.

— Днес следобед — отговори ѝ той. — Мога ли да ти се обадя по-късно довечера, след операта, и да изпробвам малко от твоята свобода! — Тонът му беше съвършено равен, сякаш някъде наблизко седеше бдителната ѝ придружителка. Почтителното му кимване с глава бе безпогрешно. Само мекото ударение върху думите и подигравателният блясък в очите му бяха неуважителни.

Той не знае за Макс, реши тя, като погледна в надсмиващите се безразлични очи. Под безполезната подигравка в тях имаше твърде много развратна чувственост. Интересуваше се единствено от задоволяването на плътските си нужди.

— Боя се, че довечера съм заета. — Недомлъвката в гласа и изражението ѝ внушаваха, че ангажиментът ѝ няма да е краткосрочен.

— Тогава, утре? — предложи той, без да се смути. Не го затрудни нито съдържанието, нито смисълът на нейния отказ.

— Не — с равен глас отвърна тя, ядосана от лекомисленото му предположение, че тя ще отстъпи пред грубото му заявление, че я желае; странно подразнена от това, че се чувстваше привлечена по необясним начин от горещата жадна покана в светлите му очи — сякаш стоеше неспокойна и разтреперана и само чакаше той да протегне ръка и да каже: „Ела!“.

— Толкова ли е напрегната програмата ти? — попита той с онази чаровна безочливост, на която Емпрес бе имала възможност да се наслаждава през целия следобед. — Готов съм да платя за една

значителна част от времето ти. Какви се тарифите тук, в Париж? — отпуснато провлече той. — Сигурно има разлика, вече не стоиш боса на пангара. — Стоеше там и познатото иронично изражение отново се настаняваше на лицето му, докато я наблюдаваше.

Тя се изчерви до корените на косата си и си пое дъх с убийствена ярост, каквато не беше изпитвала досега.

— Естествено, намирам, че на предложението ти не може да си устои — жлъчно отвърна тя. — За съжаление — язвително продължи тя, — тарифите са такива, че не можеш да си ги позволиш.

Той се изненада, после се засмя.

— Мога да купя всичките мръсници на континента, гълъбче — сърдечно я увери той, — и ти много добре го знаеш.

— В такъв случай, приятна почивка, господин Брадок-Блек — каза тя. Ако беше мъж, щеше да го убие. Тя се завъртя, отвори вратата със замах и избяга от грубия му смях и от огромното си желание да забие нокти в лицето му и да види как обидната му усмивка се залива в кръв. Тя се спусна в първата стая, затръшна вратата зад себе си и се облегна на нея разтреперана от гняв. Ако имаше оръжие щеше да го използва и да изкорени пресметнатата му грубост и безочие. Как смее да мери поведението ѝ със собствения си двоен аршин? Как смее да я нарича мръсница, заради неща, които самият той оценяваше като прерогатив на мъжете.

— Шибай се, Трей! — тихичко изпсува тя. — Шибай се и в ада, че и оттатък!

Високият часовник в ъгъла звънна и ѝ напомни, че храненето на Макс отдавна закъсняваше. Детето скоро щеше да обезумее. Тя си наложи да не мисли за Трей, за да поуспокои яростта и вълнението си. Тя положи длани на бузите си и се зае да диша в бавен и успокояващ ритъм, опитвайки се да прогони силния си гняв, да прочисти съзнанието си от предизвикателния образ — усмихващ се, черен като дявола, саможив и, проклет да е, съблазнителен и мамещ като пътеводна звезда. С категорично тръсване на главата си тя накара образа да се разсее и се отблъсна от вратата. В края на краищата, доволно си помисли тя, отказът ѝ беше смазващо ясен.

Край на магнетизма на господин Брадок-Блек.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

На следващата сутрин той отново беше там.

Търкаляше се по пода на дневната заедно с Едуард, а Гай, Женевиер и Емили го дърпаха и му подвикваха в желанието си да привлекат вниманието му. По скъпия златист килим се въргаляха смачкани и скъсани цветни панделки и хартийки, множество подаръци, бижута и рокли, плюшени играчки и кукли, боички и книги, седло от „Хермес“ за Гай — изобщо всичко, с което щедростта на Трей бе отрупала децата. Русите къдрици на Емили стърчаха под новото й скъпо боне, а около нежната шия на Женевиер се виеха три наниза бледорозови перли — най-изящните перли, които бе виждала някога. Гай здраво стискаше ръката на Трей и настояваше той да го придружи до конюшната.

— Мой ред е, Трей, пусни Едуард. Хайде да вървим.

— Може и по-късно да види старата ти кранта! — намусено се обади Емили и виолетките по коприненото й боне потрепераха от гняв. — Най-напред трябва да види балната ми рокля — първата в живота ми — каза тя и дръпна ръката на Трей. — Има блестящ воал върху бялата коприна и с нея изглеждам като...

— Като приказна принцеса — усмихнато допълни Трей, освободи се от децата и седна. Едуард веднага се възползва и се сви щастливо в скута му.

— Наистина, като принцеса! — радостно повтори тя. Усмивката й му напомняше болезнено за Емпрес. Сигурно е изглеждала точно така, когато е била на дванадесет — руса, с червени бузи и с очи, в които танцуват пламъчета. — Преси каза, че мога да си направя прическа, защото това е семейно тържество и...

Звукът от гневното затваряне на вратата накара всички да се обърнат. На прага неподвижно стоеше Емпрес.

Бледожълтата й копринена рокля беше дълбоко изрязана и Трей отново забеляза колко големи са станали гърдите й. Сигурно е някоя шивашка хитрост, предположи той, за да направи куртизанката още по-

съблазнителна. При това доста успешно, отсеке той и усети как желанието събужда сетивата му.

— Виж кой е тук, Преси! — възкликна Гай.

— Нали е страхотно! Трей е на почивка и е дошъл да ни види. —
Очите на Женевиев бяха широко отворени от възторг.

— Виж новото ми боне. Трей казва, че е много шик — избъбри Емили, преправила гласа си като голяма жена, но накрая избухна в детски смях.

Емпрес виждаше възторжените очи на децата, чуваше развълнуваните им гласове, но най-много я трогна Едуард, който бе прегърнал Трей с малките си ръчички и силно се притискаше до него.

Всички се бяха затъжили за Трей. Говореха непрекъснато за него, докато преди няколко месеца, Емпрес гневно избухна и категорично им забрани да го споменават.

— Не искам да чувам и думичка за този човек. Ясно ли е? — рязко отсеке тя и децата сведоха очи пред студения ѝ поглед. Ала Едуард, който беше прекалено малък, за да разбере заповедта и причините, които бяха я продиктували, продължи да пита за Трей. Сега той така ожесточено се беше вкопчил в Трей и големите му бебешки очи така уплашено я гледаха, че Емпрес усети как сълзи напират в очите ѝ.

— Добро утро. В Париж май спите до късно — иронично подхвърли Трей, галейки Едуард с изящните си ръце.

— О, Преси никога не става рано, нали, Преси? — Гай се притече на помощ на сестра си и се опита да смекчи суровото изражение на лицето ѝ.

— Изглежда, дългите нощи си казват думата — спокойно отбеляза Трей, като се престори, че не забелязва изражението ѝ.

Емпрес не възнамеряваше да дава сметка на човек, който непрекъснато живееше извън общоприетите правила. Всъщност спеше до късно, защото често ставаше през нощта да наглежда Макс, когото преди малко беше положила в креватчето му.

— По-скоро ти си станал доста рано. — Раздразнено и язвително отвърна тя. — Нима Париж не успя да ти предложи развлечение през нощта?

— Всъщност — спокойно отговори той — още не съм си лягал, искам да кажа още не съм заспивал — поправи се той, мило усмихнат.

Емпрес усети как в гърдите ѝ се надига вълна от негодувание при вида на почти незабележимите следи, с които безсънната нощ бе белязала лицето му, и на вечерните му дрехи, които погледът ѝ бавно изследваше.

„Проклет да си, мръсник такъв!“ — мислено възнегодува тя и каза със спокоен глас, макар че изобщо не беше спокойна:

— Надявам се, че си се забавлявал добре.

— Дори много добре, благодаря. — Цялото му същество излъчваше дързост и разпуснатост. — А ти?

— Нощите ми са изпълнени с доста преживявания. — Отвърна тя и отмъстително наблегна на последната дума.

Очите му яростно блеснаха от обзелите го собственически чувства.

— В бъдеще преживяванията ти могат да станат още повече. — Той стоеше, подпрял брадичката си върху рошовата тъмнокоса глава на Едуард, а позата му излъчваше добронамереност и спокойствие. Думите му обаче бяха изречени с глух и дрезгав глас и от тлеещата злоба в очите му Емпрес усети как я побиват тръпки, които разляха по тялото ѝ някаква странна топлина. Отворените ѝ длани инстинктивно потърсиха дървената врата зад гърба ѝ, като че ли хладният махагон щеше да ѝ даде сили да се противопостави на заканата в думите му.

— Трей непременно трябва да види балната ми рокля — намеси се Емили, без да разбира причината за внезапно възцарилата се напрегната тишина. Двамата възрастни с усилие откъснаха поглед един от друг и се обърнаха към нея.

Трей имаше опит с подобни случаи и отговори преди Емпрес да успее да си поеме дъх.

— Чудесно, принцесо, донеси да я покажеш и, ако ми кажеш кои са любимите ти скъпоценни камъни, ще ти ги купя за първото ти излизане в обществото. Всяка млада дама трябва да има скъпоценности за този случай.

Усмивката му разкри пред Емпрес цялата сила на вродения му чар и за частица от секундата тя си спомни за бурната зимна нощ, когато той я попита кои са любимите ѝ цветя.

— О, Трей, наистина ли ще ми купиш диаманти? — възторжено заразпитва Емили и се наведе напред, за да погледне Трей в очите. — Наистина ли ще ми купиш? — попита тя извън себе си от радост.

— Емили, дръж се прилично! — отсече Емпрес, като видя Трей да кима утвърдително. — Разбира се, че няма да ти купи! — Раздразнението ѝ заплашваше да се превърне в ярост заради показната щедрост на Трей и искреното възхищение на децата. По дяволите, защо всички го обичаха?

— Трей вече каза, че ще ми купи — дръзко заяви Емили. — И аз настоявам да си получа диамантите.

— Хайде, принцесо, тичай да донесеш роклята — помирително предложи Трей. — Със сестра ти ще обсъдим въпроса с огърлицата — добави той и съзаклятнически стрелна Емили с поглед.

— Нищо подобно няма да обсъждаме — отбранително заяви Емпрес, като видя, че Емили дари Трей с една чудесна усмивка, преди да вдигне полите си и да хукне към вратата. Емпрес реши, че сега е моментът да събере сили и да приключи спора веднъж завинаги.

— Недей пред децата — спокойно каза Трей, като че ли искаше да я предпази от необмислени постъпки. Той леко се усмихна, погледна първо Гай, а после и Женевиев и посегна да погали копринените коси на Едуард.

— А сега, вие двамата ще пригответе Едуард за разходка — предложи той на Гай и Женевиев, — защото каретата ми е отвън и ще ни отведе в зоопарка.

Още преди Емпрес да успее да се възпротиви, Едуард се откопчи от прегръдката на Трей и викът му отекна в цялата стая:

— Слонове, слонове, слонове!

— Нали той обожава разходките с карети — възбудено каза Гай и гласът му трептеше от радост. — Дали да не вземем с нас и...

— Хайде, пригответяйте се, ако ще ходите някъде — побърза да го прекъсне Емпрес, преди да е споменал за Макс и за любимите му разходки с карета. Смутена, тя бързо се обърна към Трей и каза: — Ще им помогна да се пригответ... Нали знаеш дрехите и всичко останало... — добави тя припряно и отпрати децата.

Внезапното съгласие на Емпрес и неспокойното ѝ поведение накараха Трей да се усъмни, че нещо не е наред, но радостта, че децата ще дойдат, прогони подозренията му.

Емпрес догони Гай, сграбчи го за ръката, принуди го да спре и изсъска:

— И нито дума за Макс. — Емпрес погледна към Женевиев, която се обърна, когато Гай изохка под натиска на пръстите на Емпрес.

— Недей да спориш, само го направи. Кажете и на Емили. Ще ви обясня друг път.

Децата я зяпнаха, стреснати от резкия ѝ тон. Смаяни от тази странна заповед, те се видяха принудени да ѝ се подчинят, както бяха направили няколко месеца преди това, когато Емпрес им забрани да споменават за Треј. Разбраха, че е по-добре да не задават излишни въпроси.

— Едуард може да... — подхвана Гай, но Емпрес тръсна глава:

— Никой няма да го разбере какво казва, но ако спомене нещо за Макс, не му обръщайте внимание.

— Не се притеснявай, Преси. Щом не искаш, няма и дума да обелим — бързо отвърна Гай в стремежа си да ѝ докаже, че ще защитава нея и Макс, ако тя сметне, че това е необходимо. Но освен верността към сестра си, той изпитваше истинско възхищение от Треј и жадуваше той да остане при тях. Гай боготвореше този безделник в измачкано вечерно облекло, който се боричкаше с тях на пода на дневната, и вярваше, че каквото и да стане между двамата възрастни, нищо няма да помрачи неговото приятелство с Треј.

— Ще кажа на Емили — каза той и се опита да успокои обстановката. — Не се тревожи, Преси, никой няма да спомене Макс.

— Разбра ли, Женевиев? — кратко попита Емпрес. Огромните сини очи на детето издаваха, че Женевиев не разбира нито защо Емпрес постоянно се заяжда с Треј, нито защо не иска да го вижда в дома си, нито защо не трябва да споменават Макс пред него, но въпреки това кимна в знак на съгласие. — Тогава вървете да се обличате и побързайте.

Те се затичаха, а тя се облегна на стената и затвори очи. Няма да запазят тайната, ужасено си помисли тя. Все щяха да изпуснат нещо за Макс. Как можеше да е сигурна, че ще си държат езика зад зъбите. Господи, нима можеше да направи нещо? Само преди няколко дни беше убедена, че завинаги е изхвърлила Треј от живота си и че е изгорила всички мостове зад себе си. Но как бе могла да забрави колко упорит можеше да бъде той, когато поиска. Треј Брадок-Блек винаги налагаше собствените си правила.

Емпрес нервно приглади косата си. Роклята ѝ бе измачкана, след като бе повила Макс. Пооправи се малко, изпъна рамене и се запъти към стаята, където беше Трей, за да се изправи лице в лице с мъжа, който не само би могъл да съсипе живота ѝ, но и почти бе успял да го направи. В стаята струеше слънце, тя пристъпи напред и видя Трей все още удобно изтегнат на пода. Безгрижен, както винаги, помисли си тя. Не го интересуваеше, че на горния етаж се намира синът му, нито пък това, че обърква живота ѝ тъкмо когато внимателно го бе подредила. Не му правеше впечатление, че е дошъл в дома ѝ във време, което повечето хора смятат за безумно рано.

— Няма да ти позволя да купиш диаманти за Емили — рязко каза тя, вместо да му обясни как се чувства всъщност. Той я дразнеше, тревожеше я, караше я да бъде особено неспокойна. — И не искам да им купуваш повече подаръци — посочи тя бъркотията на пода.

Той продължаваше да лежи безгрижно отпуснат и само леко повдигна клепачи, за да я погледне. Той прекрасно знаеше какво означават думите ѝ.

— Защо не? Аз обичам децата — спокойно каза той. Беше прекалено рано или пък той беше твърде уморен, или пък просто не го интересуваеше какво мисли тя по този въпрос. Без да обръща внимание на тона ѝ, той внезапно си помисли, че е трябвало да дойде в Париж по-рано, поне заради децата.

Краткият му отговор я обърка и ядоса, защото той всъщност ѝ казваше: „Така искам“ и я поставяше в неловко положение да му отговори: „Да, но аз не позволявам“. Доколкото го познаваше, на това той би отговорил: „Само че аз мога и ще го направя“.

Тя го прокле заради безцеремонността, с която нахлу в дома ѝ и заради влиянието му върху децата. Емпрес беснееше, защото не искаше да признае, че това, което я дразнеше най-много не беше привързаността му към децата, нито подаръците, нито ранният час, а тъмните кръгове под очите му и раздърпаните му вечерни дрехи. Приличаше на човек, който се е събличал и после бързешком се е обличал отново. Яката на самото му беше подвита навътре, бялата му вратовръзка беше разхлабена, някои от скъпоценните копчета на колосаната му риза липсваха и целият ухаеше на мускус и амбра — откритието на Париж за този сезон. Когато го вдишваше, човек

едновременно се омайваше и възбуждаше и Трей със сигурност ценеше високо качествата на това вещество. След като го огледа повнимателно, Емпрес забеляза, че ботушите му са посипани с лъскав пращец — красноречиво доказателство за това, че е прекарал вечерта в близост до някоя женска рокля. Всъщност можеше да се досети за нощните му похождения още когато се оплака, че не е мигнал цяла нощ. Сигурно е утолявал жаждата на сетивата си... с жена. Как е посмял да дойде тук направо от оргиите си.

— Трябва ли да носиш такива ботуши и в Париж? — заядливо попита тя и го накара рязко да се извърне.

— Нося само ботуши или мокасина — отговори той, като се направи, че не забелязва неочакваната промяна на темата и опита ѝ да го обиди. — Няма значение дали съм в Париж, или някъде другаде. — Въздържа се да ѝ каже, че обувките му не са нейна работа.

Емпрес беше настроена войнствено, но самият той не беше.

— Тя забавна ли беше? — неочаквано изстреля Емпрес, защото не можеше да потиска повече желанието си да узнае истината. Но беше принудена да признае, че дори в смачканото си вечерно облекло и с тъмните кръгове под очите си, Трей изглеждаше превъзходно. Тя пристъпи напред и посочи върховете на ботушите му.

За пръв път Трей забеляза лъскавия пращец, който издайнически блестеше върху черната кожа и си припомни обстоятелствата, при които беше попаднал там.

Дукеса дьо Соасон беше узнала, че Трей е в Париж — по всяка вероятност от някой от гостите на Емпрес — и му се обади, за да го покани на бала си, но той отклони предложението ѝ, раздразнен от безапелационния отказ на Емпрес и вбесен от известността ѝ и огромния брой задъхани почитатели. Не беше в настроение да общува с ненормалните приятели на Естел.

— Но, cheri, нуждаем се от твоята първичност — настоя тя със специфичния си дрезгав глас.

— За съжаление, не съм я пуснал в действие тази вечер — замислено и тъжно изръмжа той.

— Но ние се нуждаем и от прелестния ти чар. — Усетила бегът в гласа му. — Можеш да посвириш на новия ми „Бьорендорфер“. Ще накарам да го преместят в библиотеката в случай,

че искаш да останеш сам и да си посвириш Лист. И само някой да посмее да те притесни — ще хвърчат глави.

Трей се разсмя.

— Винаги си била прекрасна домакиня, Естел. Но те предупреждавам, че тази вечер не ставам за компания.

Дукесата добре познаваше Трей и се съмняваше, че е възможно той да бъде скучен, но знаеше и това, че не бива да му противоречи. Естел наистина имаше много приятели, защото беше безупречно тактична. Трей пристигна късно и бързо се отпрати към библиотеката през претъпканите стаи. Дукесата внимателно слушаше изявленията на маркиз Белемон за безобразията на социалистическата тълпа, но все пак го забеляза, махна му с ръка и му посочи библиотеката.

Изящният роял с извити резбовани крака, изработен от четиринадесет вида дърво, привлече погледа му. Под меката светлина той изглеждаше особено красив, подобно на екстравагантен орнамент в облицованата с тъмно дърво стая, чийто стени бяха отрупани с книги. Естел не беше забравила и за любимото му бренди.

Трей прокара пръсти по клавишите, наля си бренди и седна да свири. Той знаеше, че Естел ще го намери по-късно и ще доведе още някой приятел. Но засега щеше да го остави сам, както беше обещала. На моменти той забравяше всичко, освен отчаяната тъга, която бликаше от тъжната музикална поезия на Лист. Дългите му пръсти се движеха грациозно и пъргаво. Свиреше сдържано, но долавяше напрежението с върха на пръстите си, с всяка фибра на тялото си, с цялата си душа.

Доста по-късно той вдигна очи и с изненада установи, че стаята се е напълнила с хора. Забеляза до себе си жени, които подканващо му се усмихваха, вперили жаден поглед в него. Той беше известен с необузданото си поведение и жените се надяваха, че не се е променил и че, както преди е готов да приема покани за всякакви развлечения. Но откакто беше срещнал Емпрес, бурното му и неутолимо желание се беше изпарило, а начинът му на изразяване и повърхностният му чар бяха станали някак автоматични. Сякаш повтаряше някое добре познато упражнение, без изобщо да се замисля. Тази вечер той се усмихваше и забавляваше всички, както обикновено, но галантно отклони всички предложения.

Докато допиваше последната си чаша заедно с Естел и съпруга ѝ, влезе младата контеса Травис със страстни очи и мургава кожа. Тя прекоси стаята, подобно на нимфата на нощта, облечена в черен тюл със сребрист гланц, седна до Трей и му се усмихна. Той учтиво отвърна на усмивката ѝ и продължи разговора си с дука. Малко по-късно тя докосна ръката му и нежно му прошепна в ухото. Той поклати отрицателно глава, но тя се премести още по-близо и му каза нещо невероятно дръзко. Тя бе омъжена отскоро и това за малко го възбуди. След като размисли, той довърши питието си и ѝ предложи да я закара до дома, но малко по-късно, когато я целуваше в будоара ѝ и тя пламенно разтваряше ризата му, Трей с почуда установи, че тя е прекалено висока, че косата ѝ не е същият цвят и че меките ѝ устни не му доставят никакво удоволствие.

Беше му необходимо нещо повече от дипломатичност, за да се освободи, защото, ако съпругът ѝ беше стар и глупав, тя съвсем не беше такава. Тъй като беше освободил каретата си, за да може кочияшът да се наспи, се оказа без транспорт. Не можеше да се надява, че в това си състояние — възбудена, гола и ядосана — контесата ще се съгласи да му заеме каретата си. Макар да направи всичко възможно, за да я успокои, тя все още се цупеше, когато той си тръгна.

Беше се държал изключително грубо. Трябваше да ѝ направи някакъв скъп подарък. И може би да ѝ се извини, мислеше си той, застанал на стълбите ѝ в студената нощ, малко преди разсъмване.

Той импулсивно реши да отиде пеша до дома на Емпрес, тъй като всичките му стари приятели живееха чак в Жермен. Трей обичаше изгрева в Париж. Напомняше му за зазоряването на Беър Маунтинс, а още спящият град успокои напрегнатите му сетива. Помисли си, че една такава ранна визита е твърде неподходяща, затова се отби по пътя да купи играчки за децата. Той задряма в един файтон в очакване да отворят магазините, а после го препълни догоре, след като влезе в няколко и просто посочваше наред. Натоварен с подаръците, развеселен и спокоен, той се радваше от предстоящата си среща с децата. Емпрес изобщо не го занимаваше.

Тъй като разговорът им не беше откровен, а просто формален, Трей си позволи да ѝ отговори лениво примижал:

— Дамата беше достатъчно интригуваща, за да ме задържи цяла нощ. Между другото как обясняваш на децата посещенията на мъжете?

— на един дъх попита той, защото и двамата копнееха да получат отговор на измъчващите ги въпроси и терзаещата ги ревност, защото искаха да си отмъстят за дългите нещастни месеци.

— Върнах се от операта в полунощ.

— О, и децата вече спяха?

— Колко проникателно — отговори тя, отиде до прозореца и се загледа навън, сякаш присъствието му нямаше никакво значение.

Значи веселата вдовица бе забавлявала мъжете до късно снощи, мислеше си той, загледан в силуета ѝ, който се открояваше на прозореца. Но защо това толкова го учудваше? Ако някой познаваше разгулната ѝ душа, то това определено бе самият той. Но как успяваше да изглежда толкова свежа и невинна тази сутрин, облечена в жълтата си копринена рокля, с праметнатата си, почти детински пухкава, златиста коса и същевременно всяка нощ да се отдава на разврата. Той почувства желание да обхване с ръце малката ѝ, крехка талия, да я привлече към себе си, докато усети, че тя го прегръща и да зарови лице в ухаещата ѝ на люляк коса. Вече не се зальгваше, че единствената причина да бъде тук са децата. Обладан от луда ревност към всички останали мъже в живота ѝ, той ѝ каза със заповеднически тон, какъвто не бе използвал пред нито една жена:

— Няма да чакам още дълго.

Тя се извърна към него, но не се престори, че не разбира какво иска да ѝ каже Трей. Емпрес ядосано прокле и него, и ужасната му самоувереност и каза:

— Не можеш да ме принудиш.

— Няма да се наложи — усмихна се той.

Самоувереността му, раздърпаният му вид и опияняващата му сексуалност я раздразниха. Но ако трябваше да бъде честна пред себе си, той имаше право. И именно това я ядосваше повече от всичко друго. Как успяваше да я накара да го пожелае само с един поглед на страстните си очи; как събуждаше в тялото това дълбоко и разтърсващо чувство, когато другите мъже не постигаха никакъв успех, а полагаха огромни усилия? Той не ѝ бе предложил нищо друго, освен едно преходно удоволствие, последвано от разбито сърце и тя го ненавиждаше.

— Бих се радвала, ако престанеш да идваш тук — заяви Емпрес, вбесена от него и от собствената си реакция.

— Ще трябва да го гласуваме — съобрази той. — Мисля, че чувам децата.

Емпрес се изчерви.

— Проклет да си, Трей — каза тя и едва се удържа да не извика и да не го удари по самодоволната физиономия. — Не можеш да нахлуваш обратно в живота ми просто ей така.

Той я възнагради с топла, снизходителна усмивка.

— Ти само ме гледай — незлобливо ѝ отвърна той и стана от пода с едно-единствено гъвкаво движение.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Емпрес прекара по-голямата част от времето, докато Трей и децата бяха навън, в напрегнато очакване дали той няма да разбере от някоя случайно изпусната дума за раждането на Макс. Не че това би имало някакво значение за него, мислеше си тя, докато сърцето ѝ биеше учестено, но въпреки това тревогата не я напускаше. Какво ли ще направи, ако узнае? Дали ще започне да се пазари и да изисква? Дали ще я заплаши, че ще обяви Макс за незаконороден? Не, той не би направил нищо подобно, тревожно се увери тя след малко. Трябва да престана да се притеснявам, повтаряше си Емпрес. Ако се вярваше на Арабела Макгинис, Трей Брадок-Блек нямаше да остане безразличен към сина си.

Всеки път, когато вратата на дневната се отваряше, за да пропусне някой нов гост този следобед, тя бе разтърсвана от безпокойство, защото независимо от разсъжденията си се боеше, че Трей може да нахълта сред приятелите ѝ и с някоя необмислена дума да я злепостави отново пред всички. Емпрес никога не би преживяла срама от разкритието, че той я е купил от един публичен дом, не би понесла ленивото му, присмехулно подмятане, че някога е била за продан. Възможността за подобно развитие на нещата я караше да трепери през цялото време на обикновено безгрижните си следобеди на чаша чай и тя побърза да отпрати всички под вече изтъркания претекст, че я боли глава.

Малко преди да се стъмни, Трей влезе, придружаван от рояка дечурлига, учудено огледа тихата стая и моментално изстреля:

— Къде е харемът?

Седнала до огъня, Емпрес разпределяше поканите, пристигнали през деня, но щом чу гласа му, ръцете ѝ се разтрепериха и тя благоразумно остави писмата настрана.

— Чаят свърши в шест — каза тя, без да обръща внимание на забележката му.

— Така ли го наричаш? — запита подигравателно той, макар че знаеше много добре кога се сервира чайт и съзнателно беше излязъл по това време. В този миг Едуард нетърпеливо задърпа ръката на Трей, за да привлече вниманието му върху нещо, което сериозно го занимаваше в момента, а Гай, Емили и Женевиев се скупчиха около Емпрес и оживено ѝ заразказваха какво им се е случило през деня. Тя получи подробно описание на всички животни в зоопарка и разгледа най-новите им подаръци. Децата ѝ разказаха с възторжени възгласи как им бяха позволили да разпънат триножниците си в Лувъра и как, за да задоволят обичта на Гай към конете, всички бяха прерисували по нещо от „Арабската битка“ на Делаacroa.

— Трябва да видиш как Трей рисува коне — заяви Гай и после всяко дете изреди по един дълъг списък с достойнствата на Трей. Емпрес учтиво изчака паузата, когато те си поеа дъх и сложи край на описанията на бляскавите качества на Трей, като им напомни, че вечерята ще бъде поднесена скоро.

— Благодарете на Трей — нареди тя, — идете горе и се измийте.

Децата обсъдиха с Трей маршрута си за следващия ден, отрупаха го с бурни благодарности и изтичаха навън с думите:

— До утре в десет. И да не забравиш!

Щом шумът от стъпките им утихна, Емпрес усети в себе си раздразнение, задето Трей бе дарил с вниманието си децата, и макар че те много го харесваха и поведението ѝ едва ли беше подходящо за случая, тя сковано заяви:

— Благодаря ти, че беше толкова мил с децата.

— Удоволствието беше мое — простичко каза той.

— Сигурна съм, че можеш и сам да намериш изхода — отсечено отвърна Емпрес, защото бързаше да се погрижи за Макс преди вечерята на децата. Чудеше се каква ли заплетена схема от вечери и посетители ще ѝ се наложи да скалъпва, за да се избави от присъствието на Трей в случай, че той реши да остане в Париж за дълго.

— Няма ли да ме поканиш на вечеря? — лениво запита Трей, като в същото време си мислеше, че я харесва повече с пусната коса, без брошката, без тази тъмносиня рокля, която днес някак изкуствено я бранеше от него.

— Няма — отсече тя. Трей можеше да я накара да отстъпи що се отнася до щастието на децата. Тя не смееше да им забрани да се срещат с него, след като толкова много го обичат, но фамилиарностите нямаха нищо общо с нея. Трей Брадок-Блек беше един безскрупулен, самовлюбен и изключително богат млад мъж и споменът за усилията ѝ да превъзмогне чувствата си към него не ѝ позволяваше да се поддаде отново на неподправения му чар.

— Изглежда, ще трябва да вечерям сам — каза той, но в погледа му се четеше нещо съвсем друго.

Емпрес сведе поглед към ръцете си само за миг, колкото да потисне твърде резкия си отговор, след което отново вдигна очи.

— Ако бях по-великодушна, сигурно щях да те възнаградя със симпатиите си, но аз не съм. Надявам се, че придружителката ти от снощи е все още свободна.

Тя напълно забрави за приличието, като си спомни случката от сутринта, стана от стола, вирна глава, за да срещне погледа му и изрече:

— Приятна вечер, Трей.

— Докога смяташ да ме държиш далеч от дома си? — попита той и това обезсмисли всичко казано от нея досега.

Изправена, тя го усети прекалено близо до себе си. Намеренията му бяха повече от ясни. Прочете настойчивия въпрос в погледа му, пое си дълбоко дъх и отвърна:

— Докато мога.

Той се усмихна с онази добре позната победоносна, унищожителна и дръзка усмивка:

— Разбираш, че това не може да продължава вечно. — Гласът му беше тих и дрезгав и изпрати на вятъра цялата ѝ решителност. — Не забравяй, че децата не могат да бъдат непрекъснато около тебе.

— Незабавно изчезни оттук — тихо заповяда тя и му посочи вратата с пръст като в роля от лоша пиеса. — Искам да напуснеш дома ми — отсече тя категорично и грубо, но гласът ѝ леко потрепери, а руменината по бузите ѝ не беше предизвикана от гняв. Дори и сега, когато беше облечен като всички останали мъже в костюм от туид, под привидно спокойната външност на Трей се долавяше напористото му обаяние, притегателно и неустойимо като сребърно сияние. Как беше

възможно да вещае пламенни наслади, без дори да се помръдне или да проговори?

Доволен, че е успял да я смути, той подигравателно се поклони и проговори:

— Au revoir, скъпа.

Тъмната му копринена коса почти докосна лицето ѝ, докато той ѝ се покланяше, и Емпрес употреби цялата си воля, за да не погали лъскавата ѝ красота.

— Ще се върна.

След като вратата тихичко се затвори зад високата му фигура, Емпрес се отпусна на стола, остана неподвижна за известно време, за да престане да трепери поне малко и неспокойно размишляваше. Сърцето ѝ не спираше да бие лудо в гърдите ѝ. Проклети да са магнетичното му привличане и обезоръжаващото му обаяние! Може би прекалено дълго време бе прекарала във въздържание и сега тялото ѝ просто откликваше на обстоятелствата, а не на Треј. Трябваше ѝ само още малко време, за да може спокойно да размисли и после щеше да е отново в състояние да съди трезво.

Но спокойствието все не идваше, а обективността упорито я отбягваше. Опърничав и своенравен, Треј остана в мислите ѝ, докато слугите, които подреждаха масите за вечеря не я изтръгнаха от унеса ѝ. Това ѝ напомни, че Макс я очаква и тя забързано изкачи стълбите и се отправи по коридора в очакване да чуе недоволния му плач. Но стаята бе тиха. Сигурно бавачката беше го залъгала с подсладена вода, както обикновено правеше, когато Емпрес се забавеше.

— Съжалявам — каза Емпрес, като влезе в шарената детска, готова да поднесе извиненията си. — Долу имаше хора и аз...

Думите заседнаха в гърлото ѝ.

Треј стоеше пред изрисуваните с животни стени, заобиколен от плюшени играчки и държеше Макс в ръце.

— Какво правиш тук? — попита Емпрес, след като успя да се овладее.

Треј вдигна поглед от детето в скута си и тя с удивление видя, че той плаче.

— Разказвам на сина си за Монтана — отвърна развълнувано Треј и изпълнен с благодарност си помисли, че е готов да ѝ прости всичко заради това малко същество — неговия син.

— Той не е твой син. — Тя говореше грубо, студено и толкова напрегнато, че за един кратък миг преди да отзвучат, думите ѝ сякаш мълниеносно проблеснаха.

Загледан в Макс, който щастливо гукаше в прегръдката му, Трей още веднъж се убеди, че поразително живото личице без съмнение има неговите черти, погледна Емпрес и промълви:

— Нищо подобно.

— Докажи го.

Последвалата тишина бе като затишие пред буря.

Трей пое дълбоко въздух, очите му заблестяха от гняв, а готовността му да ѝ прости се изпари след отмъстителните ѝ думи.

— Безчувствена кучка! — Говореше тихо, за да не плаши сина си, но гласът му бе дрезгав и заядлив, а в думите се долавяше заплаха. — Искаше да държиш сина ми далеч от мен, нали?

— Смятах, че ще бъдеш прекалено зает с приятелките си и с другото си дете — простичко каза тя, но в тези няколко думи беше събрано цялото ѝ огорчение и унижение.

— Няма да ти давам сметка за личния си живот, а що се отнася до детето на Валери, то не е от мен. — Планината се срина отведнъж. Тя не го плашеше. С безцеремонен тон той небрежно ѝ напомни за своята независимост и отново, както винаги, отрече, че е баща на детето на Валери.

— А какво ще кажеш за другите? — разгорещено попита тя, без да приема хладнокръвния му отказ да признае бащинството си.

Светлите му очи се разшириха.

— Какво имаш предвид?

— Другите ти деца. — Тя властно направи няколко крачки по килима и тъмносинята ѝ рокля се плъзна по изрисуваните мъхави рози и гирлянди. „Не може да отрече всичките“, войнствено си каза Емпрес.

Моментната изненада бе изчезнала от очите му. Опитът ѝ да изглежда строга не го впечатли особено, защото никак не ѝ подходеше. Във всеки случай, той знаеше много по-добре от нея, че няма други деца.

— Нямам други — недвусмислено отвърна той.

— Арабела каза, че имаш, и то няколко — осведоми го Емпрес с поучителен тон, който го ядоса още повече.

— С риск да опровергая това авторитетно сведение, ще ти кажа, че не споделям личния си живот с Арабела и че тя определено не е компетентна по въпроса за моите вероятни наследници — студено ѝ отвърна той.

— Знаех си, че ще отричаш — упорстваше Емпрес, защото все още беше на същото мнение по въпроса за Треј и чувството му за отговорност. — Както се отрече и от детето на Валери.

— Но не и от твоето — кротко ѝ припомни той и добави с уморена въздишка, — за всеки, който има очи, е ясно, че това дете е от мен, също както е ясно, че нито едно от другите не е. Много добре знаеш, че не можеш да скриеш цвета на кожата и косата му.

— Не знам нищо подобно — изстреля Емпрес, макар да осъзнаваше, че синът ѝ е точно копие на Треј. Искаше да го нарани, както я беше наранил той, да го накаже заради самодоволния му, разгулен живот. — Всъщност аз те познавам съвсем бегло, като изключим уменията ти на любовник.

Той я измери със студените си светли очи — от обутите ѝ в пантофи крака до високата ѝ прическа.

— След като присъствах на един от следобедните ви приеми, открих, че аз ви познавам още по-слабо, госпожице — студено отвърна Треј. — Сигурно обожателите ти хвърлят чоп или може би ти самата избираш щастливеца всяка вечер? — Устните му се разкривиха в нещо подобно на усмивка. — Сигурно е много уморително да се справяш с всички тези мъже.

— Те са ми просто приятели, макар да съм уверена, че ти не познаваш смисъла на тази дума — възмутено отвърна тя. — Жената може да харесва мъжете по много причини.

Великолепен начин на изразяване, горчиво си помисли Треј. Съвсем професионално, макар че възмущението беше малко попресилено.

— Знам какво имаш предвид, скъпа. Нали бяхме приятели някога? — Гласът му премина в приглушен, заплашителен шепот. — И си спомням много добре какво харесваше ти в едно приятелство.

— Грещиш — отхвърли тя гневно намеците му за нейните обожатели.

Всеки държи на своето, язвително си помисли той.

— В такъв случай, ти си прекрасна актриса, скъпа, защото ме накара да повярвам, че това, което правим, ти харесва.

— Безсрамник!

— Напротив, госпожице, просто поредният желаещ, който смирено се опитва да спечели благоразположението ви. — В тона му отново се долавяше предишното нехайство. — Дали фактът, че съм баща на сина ви, ще бъде в моя полза? — По лицето му нямаше и следа от вежливост. — Ако е така, бих искал да се възползвам от преимуществата си още сега. Или не ви предизвестявам достатъчно рано?

Емпрес бе втренчила яростен поглед в него и не вярваше на ушите си, но бързо се съвзе и нареди:

— Вън!

Трей с обич погледна сина си и ѝ отвърна:

— Не! — Прост отговор, примесен с известно неуместно задоволство.

— Ще повикам прислугата — разгорещено го заплаши Емпрес.

Той повдигна вежди и набързо прецени положението.

— Ами добре! — Подобно нещо не бе в състояние да го смути.

— Ще повикам полицията!

— Както искаш — любезно отвърна той. — Вярвам, че във Франция бащинските права все още попадат под защитата на закона.

— Проклет да си! — изкрещя тя, въпреки слугите и Макс. Не можеше да издържа повече.

Лицето му бе непроницаемо.

— Чувствата ни са напълно взаимни, скъпа Емпрес — много меко каза той.

Макс обърна личицето си по посока на вика на Емпрес, изхлипа тихичко в отговор, след което нададе пронизителен писък с пълно гърло и целият почервеня.

— Гладен е — неспокойно заяви Емпрес, като се надяваше, че Трей няма да си позволи да измъчва Макс след изявлението си за бащиното право. Тя протегна ръце към сина си и нетърпеливо зачака. Трей се поколеба за миг, после целуна детето по челото и го подаде на майка му.

— Сега ще те помоля да ме извиниш... — остро каза Емпрес, спокойна, че Макс вече се намира в ръцете ѝ.

Трей се настани в един удобен стол и се престори, че не разбира думите ѝ.

— Няма защо — лениво отвърна той. — Независимо от това дали ми вярваш или не, това е единственото ми дете. Как се казва?

Емпрес се поколеба дали да му отговори, или да подхване отново спора, но реши, че няма нищо лошо в това да отговори на въпроса му.

— Макс — каза тя, като пропусна множеството фамилни имена.

— Защо го кръсти така? — Гласът му прозвуча почти благо на фона на детските писъци. Трей се настани удобно, облегна се и скръсти крака. Бе сменил омачканите си вечерни дрехи със сиво сако от туид и кожени бричове, тъй като Гай настояваше Трей да поязди коня му. В тези дрехи изглеждаше като истински англичанин, ако се изключи великолепната му дълга коса.

— Това е името на рода ни — кратко отвърна Емпрес, седнала в люлеещия се стол. Би предпочела да не кърми Макс пред Трей, но само един поглед към небрежната му поза беше достатъчен, за да я убеди, че той няма никакво намерение да си тръгва. Искаше ѝ се да го застреля, както си седи там, но вместо това започна нервно да разкопчава роклята си.

— Какво направи с бавачката? — попита тя, защото ѝ се струваше, че споменаването ѝ ще придаде на сцената някакъв делови оттенък и ще намали напрежението от вперения поглед на Трей. Тя намести Макс до гърдата си и се помъчи да изглежда невъзмутима, сякаш всеки ден кърмеше сина си в присъствието на Трей.

Той не отвърна веднага, но Емпрес не вдигна очи, защото усещаше изгарящия му поглед върху голата си гърд.

Гласът му прозвуча меко и някак умислено:

— В петте минути, с които разполагах, преди да се появиш, я нарязвах на парченца и я изхвърлих. Ама че глупав въпрос. Просто я отпратих.

Мислите му бяха заети с детето. „Моят син“, мислеше си той. Вслушваше се в чистото възвишено звучене на тези две думи.

Емпрес вдигна глава, учудена от благия му глас.

— И тя си отиде?

Бавачката беше шотландка, която би се изправила дори срещу Трей, без да ѝ мигне окото.

Той само вдигна вежди в отговор на наивността ѝ и се смъкна малко по-надолу сред меките възглавници на креслото, без да изпуска от поглед майката и детето — и двамата негови. Чувството, което изпитваше, бе толкова завладяващо, че той стисна облегалките, за да не скочи и да притисне и двамата в обятията си.

Стаята изведнъж утихна. Чуваше се само звука на сучещото бебе и Емпрес побърза да сведе поглед към него, за да избегне упорития поглед на Треј. Как е възможно така внезапно да нахлуе в живота ѝ и в същото време да си седи там удобно и мълчаливо, сякаш нищо не се е случило, сякаш е напълно в реда на нещата? Нещо повече, властното му мъжко присъствие напомняше на хлопане по врата в среднощната тишина — упорито, задължаващо. Треј беше единственият мъж, който я възбуждаше само с поглед, но тя се бореше със себе си като си повтаряше, че е само една от многото жени, които той караше да се чувстват така. Тази капризна чувственост бе присъща единствено на Треј. Тя беше негова втора природа. Той я разпръскваше около себе си със същата лекота, с която дишаше и на Емпрес ѝ бе прекалено трудно да ѝ се противопоставя. Беше решила да се бори със слабостта си и да не се поддава на обаянието на Треј. Никога вече!

— Не искам да бъдеш с други мъже — неочаквано промълви Треј, но в тишината думите му звъннаха подобно на ромолящ поток от звуци.

След първоначалната почуда, Емпрес притвори очи, за да превъзмогне необузданите чувства, които я разтърсиха — толкова много казваха и значеха тези приглушени думи. Те бяха изпълнени с желание и нежност, толкова властни и дълбоки, че навяваха в мислите ѝ спомени за меки завивки и горещи тела.

— И аз не исках да бъдеш с други жени — отвърна тя, повдигна очи и гласът ѝ затрепери от вътрешната ѝ борба да му устои. Ала когато си спомни за последния си разговор с Валери, гласът ѝ укрепна. — Но за теб това нямаше значение, нали?

— Не съм имал други жени — меко каза той. Не ѝ каза за мъчителните дни, прекарани под въздействието на опиума заради нея, нито за това, че е убил човек заради нея, нито че съзнателно бе странил от жените и че тази сутрин бе напуснал контесата отново заради нея.

— Не ти вярвам. — Тя с усилие успя да възвърне нормалния си тон. Думите му не ѝ бяха достатъчни, пък и идваха твърде късно.

Нощите, които бе прекарала обляна в сълзи и унесена в мисли за Трей и любовниците му, не ѝ позволяваха да му повярва. — Кога се роди бебето? — попита тя нарочно, за да му напомни за изневярата.

— На четиринадесети септември. Момиче е — добави той, усетил следващия ѝ въпрос. — Валери го остави под мое попечителство. Не я искаше при себе си. Кожата ѝ беше прекалено тъмна. — Тонът му не беше осъдителен, но сам по себе си, разказът му беше ужасяващ.

— Къде е тя?

Детето сигурно е негово, помисли си Емпрес и сърцето ѝ се сви от болка. Сигурно е бил влюбен в нея. Трей не би направил подобно нещо за детето на чужд човек.

— При родителите ми във Вашингтон. Бел сигурно ще стане първата жена-президент, ако мама я възпита, както си знае.

Този път усмивката му нямаше нищо общо с тази от последните няколко дни. Цинизмът беше изчезнал и на негово място имаше искреност и топлина. А когато той каза: „Макс и Бел ще станат големи приятели“, Емпрес трябваше да употреби цялата сила на волята си, че да устои на покоряващата му усмивка.

— Няма да стане — отвърна Емпрес толкова рязко, че ръчичките и крачетата на Макс рефлекторно отхвъркнаха настрани и той тихичко изхлипа, преди отново да налапа гърдта ѝ.

Макар че изявлението на Емпрес бе съвсем не на място, Трей незабавно отговори:

— Ще стане. — Нищо на този свят не му бе доставяло по-голямо удоволствие от гледката на Емпрес и сина му.

— Не! — Тя не искаше да спори, не се интересуваеше колко струва копнежът ѝ по него в сравнение с репутацията му на женкар. Не желаше да избира между любовта и сигурността, нито пък желаше да узнае къде свършва страстта и любовта. И най-силната любов загива, ако не е придружена от вяност и почтеност, а Трей не беше способен на това. Никога не е бил, никога не е искал да бъде, тъжно си мислеше тя.

— Върви си! — гневно заповяда тя. — Искам да си отидеш и никога повече да не се връщаш — добави натъртено тя. Като че ли самото произнасяне на думите щеше да я опази от бурните чувства, обхванали сърцето ѝ.

Резкият ѝ тон му напомни, че Емпрес Джордан има свой собствен нов живот и че независимо от сина им, чувствата, с които си спомняха за живота си заедно, очевидно бяха съвсем различни.

— Искам сина си — безцеремонно заяви Трей.

Тя можеше да го пренебрегва заради други мъже, но нямаше право да отнема сина му.

— Ще се боря с теб до последния си франк. Той е мой.

— Наш е — поправи я той с мрачна сериозност. Веднъж по време на непрекъснатите кръвопролитни битки между Блекфийт и абсароки някой открадна превъзходния му кон. Той продължи издирването в януарския студ дори след като всички останали от групата се бяха отказали, преброди четиристотин мили, навлезе много навътре в Канада, но го намери. Ако Емпрес знаеше това, може би нямаше да му отговори по този начин.

— За нищо на света — каза тя.

— За нищо на света ли? — неприятно се засмя той. — Не мислиш ли, че вече е доста късно, скъпа? — Ако Емпрес искаше от него да воюва за правата си, той с удоволствие би се съгласил. Всъщност никога не бе поставял под съмнение умението си да получи онова, което иска. Но с нейния усет към сделките може би щяха да постигнат и по-сполучливо споразумение.

— Ех, скъпа моя — кротко подхвана той. — Ти винаги си умеела да се пазариш чудесно. Личи си от цялата тази тълпа от... как ли е най-удачно да нарека похотливите мъже около теб?

— Би трябвало да знаеш — отмъстително мило отвърна Емпрес. — Ако ще говорим за похот, сигурна съм, че ти стотици пъти си изпитал това усещане.

— Хайде да не се обиждаме, миличка. — Той успяваше да овладее гнева в гласа си — умение, придобито от адвокатската му практика. — Нека просто кажем, че приятелите ти до един са се подвели по твоята благовидна прямота, от която аз винаги съм се възхищавал. Всичко, което искам, е да ме включиш в тълпата и да прибавиш параграф за свиждане със сина ми. Ще съм щастлив, ако ми отредиш тази привилегия. Предполагам, че прагматичната ти душичка ще открие преимуществата. Сигурно поддържането на къщата струва много пари.

— Ами ако се съглася? — кисело попита тя.

— Е, всички те познават като една „общителна“ вдовица. Защо да не обърнеш малко внимание на стария си приятел. Сложи Макс да си легне, защото той отдавна спи, заключи вратата и още сега можем да изпробваме тесничкото легло на бавачката. Остава просто да ми кажеш — попита той с очароваша подигравателност в тона си — дали предпочиташ франкове или долари.

Грубостта му бе просто невероятна.

— Предпочитам да изчезнеш заедно с отвратителното си предложение и да отидеш да забавляваш някоя друга — отсече Емпрес, трепереща от гняв, като едва успяваше да се владее.

— Но аз искам да забавлявам теб — каза той с ослепителна усмивка.

— Ще трябва да застанеш на опашката, скъпи Трей. — Отмъстителността ѝ проблесна в отговор на усмивката му. — Изглежда, че съм много търсена.

— И има защо — отвърна той и погледът му се плъзна надолу по цялото ѝ тяло, върна се нагоре и се спря на налетите ѝ разголени гърди.

— Не си се променил — отбеляза тя.

— Ти също... освен... — тихичко промълви той, — освен тези невероятни гърди. Ти си като богинята майка, скъпа.

— Можеш да гледаш, колкото си искаш — каза тя и нарочно смъкна по-надолу спящото в скута ѝ дете, за да не пречи на погледа на Трей. — Но няма да получиш нищо повече. — Мислеше, че е за продан, нека разбере, че не той ще е купувачът.

— Не ме предизвиквай, Емпрес. — Той измери с очи разстоянието помежду им. — Аз никога не губя. Съветвам те да запомниш това.

— Все някога ще ти се случи за пръв път — мило му отвърна тя, самодоволно долавяща силата, която ѝ дава малкото същество в ръцете ѝ и раздразнена от самоувереността на Трей.

— Спомням си, когато на теб ти беше за пръв път. — Трей затаи дъх и беше възнаграден с руменината, заляла внезапно дори бледата ѝ гърд.

Тя загърна дрехата си, като че ли тънката копринена преграда щеше да спре надигащата се топлина в стомаха ѝ, предизвикана от неговите думи. В душата си пазеше завинаги спомена за невероятно

красивия мъж, отправил към нея пламтящия си, изпълнен с желание поглед, когато излезе от ваната в стаята при Лили. Никога не бе виждала слугиня да бъде освобождавана толкова властно, макар и без думи.

Той знаеше какво цели тя, когато разголи гърдта си, но се овладя великолепно. Не беше наивен младеж и устоя на предизвикателството. Той обаче забеляза припрения жест, с който тя закопча дрехата си и опитът му подсказа, че Емпрес се чувства точно както и той самият. Нима наистина смяташе, че може да го държи настрана? Мъжете в живота ѝ го дразнеха повече, отколкото искаше да си признае. Желаше я много повече, отколкото му се искаше да я желае. Емпрес Джордан бе нещо много повече от безсърдечна делова жена, но той не искаше и да знае. Кипналите в него необуздани чувства заличиха състраданието и придаваха на думите му безмилостна грубост. Затова, когато тя отчуждено каза: „Това беше много отдавна“, той скочи на крака, решен да изясни нещата веднъж завинаги.

Тя потрепери, като го видя да се приближава към нея. Ръстът му изглеждаше застрашителен, изражението му бе зловещо, но гласът му прозвуча меко:

— Много отдавна беше, нали?

После протегна ръка и докосна рамото ѝ. Пръстите му бавно се плъзнаха надолу, докато обхванаха заоблената ѝ гърд и тежко се отпуснаха, сякаш за да докажат недвусмислено правото си на собственост.

„Трябва да се боря срещу властта му“, помисли си Емпрес, но тялото ѝ предателски се поддаде на натиска му и тя затвори очи, за да се наслади на усещането.

— И независимо от мнозината желаещи — прошепна Трей, като продължаваше да гали коприната и да се наслаждава на меката ѝ гърд, наблюдавайки със задоволство затворените ѝ очи и червенината, плъзнала по шията ѝ, — няма да чакам реда си и ще идвам в къщата ти.

Палецът му погали зърното, което щръкна под тъмната коприна.

— В твоята стая...

Малка капчица мляко се процеди през плата и Емпрес приглушено изпъшка, отвори очи и безсилно ги насочи по посока на

кадифения му глас. Невероятната пулсираща топлина слизаше все по-надолу.

— Твоето тяло... — Той лекичко докосна издайническото петънце. И от устните на Емпрес се отрони тихо стенание, с което тя откликна на жаркото удоволствие от лекото докосване на пръстите му. — Вече си предупредена.

Ръката му се плъзна нагоре, докато дланта покри пулсиращата вена под ухото ѝ, после пръстите му потънаха в пърхавата мекота на косите ѝ, сякаш придържаха главата ѝ.

— Приеми извиненията ми, че си позволявам да се изразя така — промърмори той, склочи по-силно пръстите си, за да я принуди да вдигне лице към него, — но имам намерение да те чукам.

Усмихна се, по-точно леко разкриви устни и пусна косата ѝ. Върхът на пръста му докосна плътната ѝ долна устна.

— Дори да заключиш всички врати, скъпа Емпрес, аз пак ще вляза.

Той я остави да седи разтреперана и шокирана, обърна се и излезе от стаята.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

През следващите дни той непрекъснато бе наоколо — на обяд или на разходка с децата или в стаята на бебето. „Проклет да е, мислеше си тя, сякаш се опитва да се вмъкне в живота ни и да остане там.“ Но щеше да е много грубо от нейна страна да лиши децата от огромното удоволствие, което им доставяше присъствието му. Не ги бе виждала толкова щастливи от години.

Освен обяздването, Гай се учеше да язди като абсароки и когато веднъж отиде да види новите му умения, сърцето замря в гърдите ѝ. Разперил ръце, Гай пазеше равновесие на гърба на един препускащ кон и от мястото, от което го наблюдаваше, ѝ се стори, че той се накланяше твърде опасно, докато конят обикаляше в кръг. Тя едва сдържаше писъка в гърлото си и го гледаше унесена, очаквайки всеки момент да се строполи долу. Като я забеляза, Гай весело ѝ махна и тя отвърна на поздрава му, скована от страх. Пулсът ѝ се успокои едва когато Гай най-сетне седна на седлото. Емпрес видя как брат ѝ стигна до Трей, който наблюдаваше урока, и започна оживено да жестикулира и да му обяснява нещо, или по-скоро да го убеждава в нещо. Яхнал прекрасния си дорест кон, Трей го изслуша мълчаливо, после кимна. Очевидно Трей се бе съгласил да изпълни молбата на Гай, който само миг по-късно яхна коня си и се провикна:

— Гледай ни сега, Преси, гледай!

Емпрес разтревожено се вкопчи в перилата, като видя, че Трей и Гай се насочват към двата противоположни края на хиподрума, бавно обръщат конете си и ги насочват право един срещу друг. Те потеглиха отначало в тръст, после в лек галоп и накрая се понесоха устремно към центъра. Дватамата оставиха конете да препускат сами, изправиха се върху гърбовете им, балансираха, внимателно прецениха скоростта и разстоянието и размениха местата си с отскок, когато дорестият и черният кон се разминаха.

Гай се справи с момчешка решимост и прекалено разгорещено, а Трей изпълни невероятната маневра грациозно и леко, с пестеливи

движения, сякаш се бе родил върху седлото. Емпрес си спомни, че под образа на младия безделник се крие синът на вожда на воините, възпитан като наследник на баща си.

Гай препусна към нея, спря коня си малко преди да стигне оградата и развълнувано възкликна:

— Виждала ли си такова възхитително нещо? Научих го само за два дни. Трей ми каза, че ще ме научи да скачам от коня и да го възсядам в галоп.

Макар и с изцапано лице и бричове, Гай целият сияеше. Облечен в семпли кожени дрехи и мокасини, Трей мълчаливо седеше върху седлото на коня си зад Гай и изглеждаше спокоен и отпуснат, стиснал късите юзди в мургавите си ръце с невъзмутимо изражение. Само в очите му играеха закачливи пламъчета.

— Нали Трей е най-добрият учител на света? Никога не бих могъл да науча това от Лаклер, дори след милион години — оживено продължи Гай и понеже Емпрес не отговори веднага, додаде: — Нали, Преси? Знаеш, че съм прав. Той е най-добрият учител.

Емпрес се насили да се съгласи.

— Да — механично каза тя.

Младият ездач се усмихна на красивата жена, загърнатата в рисова кожа.

Но двамата възрастни си мислеха за нещо малко по-различно.

В края на седмицата Макс вече разпознаваше Трей и когато той влезеше в детската, очите му, които толкова приличаха на тези на баща му, заблестяваха от радост. Той започваше да размахва пълничките си крачета и ръчички и не се успокояваше, докато Трей не го вземеше на ръце с думите: „Я се усмихни на татко!“, което той правеше с удоволствие, а детето щастливо гукаше и се смееше. В отговор получаваше гордата усмивка на баща си. Дори бавачката се поддаде на очарованието на Трей, след като узна, че всяка година той ходи да лови съомга близо до родното ѝ село в Шотландия.

Емпрес просто не издържаше, когато той и бавачката се впускаха да обсъждат поезията на Робърт Бърнс и когато веднъж раздразнено го попита откъде е толкова добре запознат със специфичния диалект, на който пише Скот, той ѝ отвърна, видимо развеселен:

— Сигурно няма да ти е интересно да узнаеш. Свързано е с училището в една далечна планинска долина и с една учителка, която...

— Наистина не ми е интересно — разгорещено го прекъсна Емпрес и се запита дали има жена по света, която да не е допринесла с нещо за топлата, искряща светлина на погледа му.

Макс вече участваше във всички детски мероприятия. Независимо от програмата им, той винаги бе настанен в едната ръка на Трей. Едуард заемаше другата. Накрая всички излизаха навън сред оглушителния шум на тичащи крачета и пискливи детски гласове.

В събота бавачката имаше почивен ден и се случи така, че всички деца бяха по стаите си. Трей си почиваше, докато Емпрес кърмеше Макс. Той винаги сядаше на това кресло, когато идваше в детската стая. И сега се намираше там — по риза и с разкопчана яка. Понякога погледите им се срещаха и Емпрес винаги първа извъръщаше очи, уплашена от молбата, която долавяше в неговите. Той обаче изобщо не понечи да я докосне, вгълбен в собствената си вътрешна борба. „Какво да правя с теб?“ — продума той в здрачната стая и неволно издаде мислите си, после печално се усмихна и отмина издйническите си думи с едно свиване на рамене.

„Каквото искаш“, помисли си Емпрес, но не го каза, макар че усещаше как желанието се събужда в нея под влияние на силното мъжко присъствие.

Лилавите вечерни сенки очертаваха отпуснатата му поза, докато седеше пред огъня в детската, облегал глава на стола и положил изящните си ръце върху щампованата с едри рози тапицерия. Няма по-голямо блаженство от ласките на тези ръце, мислеше си тя, но случайно изпуснатите от Трей думи се основаваха само на физическата необходимост и ако сглупеше да съзре в тях нещо повече, после щеше да плаче и горчиво да се разкайва. Затова тя отвърна толкова спокойно, колкото можа:

— Ако нямаш нищо против, можеш след малко да ме заведеш на вечеря. Мисля, че Макс вече заспа.

Това бе първата покана, която Емпрес му отправяше откакто бе пристигнал и той прие, като си каза, че не бива да очаква прекалено много от това.

Вечерята тази вечер бе en famille — шумна, бурна и много опасна поради подводните течения на чувствата. Под меката светлина на газената лампа малката дневна, обзаведена в червено и с лакиран махагон, предлагаше своеобразно уединение, като че ли Трей и семейство Джордан бяха откъснати от света. По алените стени пълзяха плътни сенки, а тъмното петно на килима и мрачните форми на строгите махагонови мебели се сливаха в забулен здрач. Осветени бяха само оживените лица на децата и двамата възрастни, сякаш бяха актьори в някоя камерна пиеса.

Децата се смееха и се закачаха, както обикновено. Трей бе внимателен, търпелив и любезен, но някак разсеян и те не успяха да го въвлекат в лудориите си. Той отказа първото ястие и не се докосна до второто. Опита малко от телешкото, но направи знак да го отсервират след първите няколко хапки. Емпрес не можеше да вкуси нищо. Сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите. Струваше ѝ се, че туптенето му е по-силно от смеха на децата. Бяха прекалено близо един до друг. Вдигнеше ли очи, веднага го съзираше — отново официален, със сако и връзка, леко смръщен, когато не разговаряше с децата, облегат на стола си и старателно отбягващ да погледне Емпрес. И на двамата вечерята с децата поразително им напомняше на снежните дни в Уинтър Маунтинс.

Гай трябваше два пъти да попита Трей дали е взел билети за цирк и когато той най-сетне чу въпроса, само кимна в отговор, но руменината по бузите на Емпрес веднага го разсея. Двете напълно еднакви розови петънца на скулите ѝ изглеждаха като положени с четка. Трей си спомни, че тя винаги се изчервяваше така, докато се любеха и неспокойно се размърда на стола, като усети, че се възбужда.

— Искате ли десерт, господине?

Трей вдигна поглед и механично поклати глава.

— Трей, трябва да си вземеш малко — настоя Емили.

— Хапнах, преди да дойда.

— Не си, нали беше с нас.

Едва тогава той си спомни, че наистина не е ял. Беше пил прекалено много предишната вечер заедно със Сати в „Ша Ноар“, където гостите на дукесата продължиха празненството, затова сега изобщо не му се ядеше.

— Това е шоколадов мус, Трей — продължи да настоява Емили, на чийто уши проблясваха перлените обички, които ѝ бе купил същия ден.

Той кимна и прислужникът внимателно постави чинията пред него. Изяде една лъжичка, обърна се към грейналото в очакване лице на Емили, каза: „Прелестно“ и се зачуди какво е хапнал току-що. Спокойно можеше да е варено дърво.

Без да се тревожи, че може да нарани чувствата на братята и сестрите си, Емпрес дори не се престори, че се храни, а просто заяви: „Не съм гладна“ и се отдаде изцяло на усилията си да държи погледа си встрани от Трей.

Това бе най-дългата вечеря в живота му.

Емпрес си мислеше да извика на децата: „Всички веднага да лягат“, но замаяна от вълнение, не знаеше какво би правила, ако те се подчинят и тя остане насаме с Трей. „Я се стегни“, заповяда си тя и се усмихна на Женевиев, която току-що бе разказала някаква история и сега самодоволно се подсмиваше.

— Женевиев има прекрасно чувство за хумор — обяви Емпрес на цялата маса и срещна обърканите лица на децата.

— Разказвах на Трей за канарчето си, което Гай го настъпи — каза Женевиев и в тона ѝ се долавяше отмъстителност. — Сега той трябва да си признае пред всички, да си понесе наказанието и...

— Колко пъти да ви повтарям, че беше случайно. Не съм искал — протестира Гай.

— Не беше случайно!

— Беше!

— О, боже — промълви Емпрес.

Трей погледна часовника и даде знак да напълнят чашата му.

След вечеря Едуард си легна пръв. През следващите два часа го последваха и другите деца, като всяко от тях настояваше да каже лично лека нощ на Трей.

След като настаниха децата в леглата им, Емпрес и Трей останаха сами пред спалнята на Гай и помежду им се възцари неловко мълчание. Нямаше ги неспирните въпроси на децата, глъчката от гласовете и необузданите им желания. За секунда Емпрес срещна погледа на Трей, но бързо сведе очи, уплашена от пламъка, който гореше в него.

— Аз ще... отида да видя Макс... още веднъж — със заекване продума тя, застанала опасно близо до Треј в здрачния полумрак на хола и заслушана в шепота на чувствата си, които напиреха да се излеят навън.

Извърна се и се втурна по коридора към детската стая, като се молеше Треј да си отиде и да я избави от терзанията. Но след като се увери, че Макс и бавачката спокойно спят и затвори вратата зад себе си, Емпрес се озова срещу Треј, който се бе облегнал на ламперията в хола.

— Спи ли? — попита той и се отблъсна от полираната ламперия от магнолия.

Тя само кимна, защото почти се задушаваше.

— А бавачката?

— И тя — прошепна едва чуто Емпрес.

— Всички спят. — Светлите му очи блестяха върху мургавото му лице. В сумрачния коридор раменете му изглеждаха още по-широки, развълнуваното ѝ съзнание го виждаше още по-висок. Треј ѝ се струваше направо огромен.

— Няма ли да излизаш тази вечер? — почти шепнешком попита той.

Емпрес преглътна, преди да отговори и неспокойно се вгледа в блестящите хипнотизиращи очи на Треј. Цялото ѝ същество се стремеше към него — отчаяно и неудържимо — и Емпрес побърза да сведе поглед към цветята на килима, за да не се хвърли в обятията му.

— Къде е стаята ти? — тихо попита той.

— Не! — извика тя и се обърна, очите ѝ се разшириха от уплаха, а ръцете ѝ конвулсивно се свиха в юмруци.

Ала освен уплаха Треј долови и трепета в гласа ѝ и разбра, че отказът ѝ не значи почти нищо.

— Нали си свободна тази вечер... — промърмори той, но думите му казваха много неща.

— Не, моля те — прошепна Емпрес едва чуто, по-скоро като молба, отколкото като отказ.

Треј познаваше безгрешно кога жените капризно отказват, а всъщност копнеят да приемат. Затова бавно протегна ръце към нея. Пръстените му проблеснаха в полумрака.

Емпрес не помръдна, загледана в ръцете му, които се опитваха да я докоснат. Не можеше да спре да трепери. Деликатните му ръце нежно обгърнаха раменете ѝ и тя потръпна. Беше толкова тихо, че звукът от дишането им сякаш пореше въздуха. Той решително я притегли към себе си. Ароматът на бял люляк се примеси с мириса на планински бор, който се носеше от дрехите на Трей. Тялото ѝ се поддаде под натиска на ръцете му и тя несъзнателно вдигна глава и потърси целувката му.

Двамата се бореха безуспешно със завладялата ги бушуваща страст и в шеметния миг, преди устните им да се слоят, Емпрес прошепна:

— Моля те, върви си!

Извивката на сведените му клепачи проблесна като бяла коприна.

— Добре — отвърна той и целуна устните ѝ.

Беше нежна, пърхаща целувка и след този кратък, безумен миг Емпрес стремително обви шията му с ръце, а той плъзна своите надолу към бедрата ѝ. Така жадно я привлече към себе си, че тя извика от болка. Той не обърна внимание на вика ѝ. Цялото му същество се стремеше към парещата сладост на примамливите ѝ полуотворени устни. Притисна тялото ѝ към своето, докато всяка нейна копринена извивка се сля с мъжествената му фигура. Миг по-късно той рязко откъсна устните си от нейните, сякаш търпението му ненадейно бе изчерпало и без това ограничените си възможности.

— Къде? — рязко и нетърпеливо попита той, докато устните му се плъзгаха по гладката ѝ буза, а ръката му настойчиво насочваше нейната надолу към неистовата проява на мъжествеността на тялото му.

Тя потрепери, като усети под дланта си огромната му пулсираща възбуда, почувства как тялото ѝ отмаляло се разтваря при резкия му въпрос. Той нетърпеливо я избута няколко крачки назад и я притисна между себе си и облицованата стена. Без да дочака отговора ѝ, изгарящ от безумна страст, той бутна ръката ѝ, сграбчи в шепи копринените ѝ поли и ги отстрани от пътя си. Дългите месеци на въздържание казаха своето. Щеше да намери спалнята после.

— Не трябва да си тук — изплака Емпрес, разтърсвана от надигащото се желание. Усети полъха на въздуха между краката си. Силните ръце на Трей опипваха бедрата ѝ.

— Зная — пресипнало отвърна той, грубо дръпна нагоре смарагдовозелената коприна на роклята и фустите ѝ и развърза връзките на бельото ѝ. — Няма да ни отнеме много време.

— Проклет да си — прошепна тя в отговор на наглата му грубост и изведнъж се опомни от омайния екстаз на забравата.

— И ти бъди проклета, Емпрес Джордан, задето ми причини това — изръмжа той и дръпна силно връзките.

— Не, Треј, моля те — ужасено извика тя и се опита да се изкопчи. — Не тук. Ами ако слугите... или децата...

Той рязко спря, сякаш го бе ударила с нещо. Споменаването на децата го накара да обуздае яростната си страст... но съвсем за кратко. Не беше способен да разсъждава трезво, тласкан от болезнената нужда, която изключваше всякаква логика.

— Къде? — дрезгаво попита той, разтреперан от нетърпение, а ръката му я изгаряше през батистеното бельо като дамга.

— Там — отвърна Емпрес, доловила прекалената му възбуда и едва способна да удържи собствения си пламенен копнеж, макар да бе изрекла задължителните думи на отказ. На края на силите си, Емпрес пренебрегна целомъдрието и принципите и посочи стаята си, защото мечтаеше отново да го почувства в себе си, защото искаше да преодолее ненаситния копнеж по красивия, себичен и безпътен мъж, който възпламеняваше всяка фибра на тялото ѝ.

С едно бързо движение на ръката си Треј я грабна и я понесе към стаята, отвори вратата с трясък, затръшна я след себе си и като че ли изобщо не чу шума. Погледът му бързо обходи стаята, макар че в сегашното си превъзбудено състояние не видя почти нищо. Треј грубо метна Емпрес върху сатенените завивки на позлатеното легло с форма на раковина, нетърпеливо избута полата и фустите ѝ нагоре и трескаво смъкна гащичките ѝ. После разкопча панталона си със същото нетърпеливо движение. Разтърсващото го желание бучеше в ушите му, легна върху Емпрес и бурно проникна в нея.

Зает единствено със себе си, той свърши за секунди, сякаш тя бе просто инструмент за задоволяване на похотта му. Излезе от нея също толкова рязко, колкото бе проникнал в тялото ѝ, претърколи се настрана все още ядосан и напрегнат, достигнал оргазъм, но незадоволен. Преметнал ръце през главата си, той лежеше до нея неспокоен и възбуден. Обвиняваше Емпрес за хаоса в мислите си, за

пламенния яростен копнеж, който размътваше разума му, разяждаше душата му и го правеше безсилен. Никоя жена не го беше карала да се чувства така. Никоя. Той изруга към изрисувания с безгрижни купидончета таван, като че ли богато украсената златиста повърхност бе виновна за състоянието, в което се намираше.

Емпрес лежеше с гръб към Трей в своята половина на леглото и тихичко плачеше, унижена и изпълнена със самосъжаление. Въпреки циничното му и подигравателно поведение през последните две седмици, въпреки неприличните му намеци, тя не бе допускала подобно нещо — безчувствено, почти животинско съвкупление, като че ли са непознати и дори по-лошо — врагове. Тя вече не познаваше мъжа до себе си и не можеше да продължава да се залъгва с розови мечти или спомени за времето, прекарано заедно с Трей. Човекът, който лежеше до нея бе друг — суров и безмилостен. Тя го чувстваше чужд и искаше да се откаже от изтощителната битка, която водеха помежду си. Изправи се и се измъкна от леглото, за да избяга от ужасното си нещастие, но ръката на Трей я възпря. Пръстите му се склучиха като белезници и я придърпаха назад.

— Не съм свършил.

Беше се изтегнал лениво и отпуснато, но видът му бе в пълна противоположност с позата и изразяваше разтърсващите го чувства. Малкото здрав разум, останал незасегнат от лудостта му по тази жена, му подсказваше, че именно тези чувства са най-голямата грешка в живота му.

— Моля те, Трей, не по този начин — помоли Емпрес. В погледа и в гласа ѝ се долавяше огромно съжаление.

Видя как той се опита да отговори и не успя.

— Защо не — меко попита той, но остана все така напрегнат и неспокоен. — Нали си свободна тази вечер. — Лицето му бе сурово, а пръстите му причиняваха болка. — Аз съм ангажиментът ти за тази вечер. Няма ли да ми предложиш малко от всеизвестното си щедро... гостоприемство? И аз съм като другите мъже.

— Няма други мъже — тихо отвърна Емпрес. Беше уморена да се преструва и искаше да достигне сърцето на този студен и рязък мъж, който стискаше китката ѝ до болка.

— Лъжеш — дрезгаво се сопна той.

— Питай ги — примоли се Емпрес с единственото желание да се оттегли от бойното поле на взаимното им неразбирателство.

— Колко забавно! Дали да попитам всеки поотделно, или да ги събера всичките? Моите поздравления за самообладанието ти, скъпа. Блъфираш великолепно! — Той ѝ намигна съвсем не на място и ѝ подари най-ослепителната си подигравателна усмивка.

— Това е самата истина! — изрече с равен глас Емпрес и погледна мургавия красив мъж, спал с толкова много жени, че сигурно бе последният човек на земята, който имаше право да ѝ чете морал. — Ти си единственият мъж, с когото съм била.

— Сигурен съм, че това е просто една очарователна лъжа — отговори Трей с преднамерена вежливост, но не повярва на думите ѝ, защото собствената представа за веселата вдовица от Париж бе съвсем различна. Човек не получава току-така прякора Зелената изкусителка. — Сигурно в повечето случаи невинният ти номер минава, нали? — закачливо добави той.

— Какво искаш от мен? — уморено попита Емпрес с разбито сърце, опустошени мечти и излъгани надежди — и всичко това заради един красив мъж, който някога е бил мил с нея.

— Като начало искам да спя с теб непрекъснато в продължение на около седмица, а след това отново ще преразгледам правата си. Как ти се струва?

— Като Трей Брадок-Блек, най-добрия жребец за разплод в света — остро отвърна Емпрес и в този миг осъзна колко далече са представите ѝ за него от истинската му разгулна същност. — Освен това нямам никакво намерение да те приемам в дома си — разгорещено добави тя и се опита да се освободи от желязната му хватка.

Той не помръдна, но продължи да я стиска без никакво видимо усилие.

— Не мисля, че е необходимо съгласието ти, скъпа — провлечено каза той и изгледа непримиримата ѝ фигурка от глава до пети, но тонът му бе не по-малко разгорещен от нейния. — Ще ми бъде също толкова интересно да те завържа за леглото си и да си припомня всичко, което някога ти харесваше.

— Съжалявам, че ще те разочаровам — отмъстително отвърна тя, предизвикателно изправена срещу него с разрошена коса,

измачкана рокля и по чорапи, — но с Макс програмата ни е напълно запълнена.

— Няма нужда да те развързвам, за да го кърмиш.

— Чудовище! Тук не ти е Монтана, където думата ти е закон. — Гласът ѝ трепереше от гняв. — Родът Джордан са благородници още от времето на Шарлеман, когато твоите абсароки не са били виждали дори и кон и са ловували пеша.

Той замря. Нито един мускул не потрепна на безизразното му лице.

— Не ме интересува — думите му бяха властни, също както и позата му, — дори родът Джордан да е отпреди Потопа. — Едно мускулче под скулата му конвулсивно трепна и наруши пълната неподвижност на лицето му. Гласът му се снижи до стенещ шепот. — Не ме интересува дали са яздили коне хиляда години преди нас, защото, ако реша да те отведа тази нощ, ще го направя. Разбираш ли? Лесно ще намеря дойка за Макс. Не се заблуждавай по отношение на възможностите ми. — Той почти строши костите на китката ѝ.

Тя пребледня, като си спомни за властната натура на Трей. Знаеше, че способен на всичко, той не бе джентълмен, който я ухажда. В съзнанието ѝ изплуваха всички белези на властта на семейство Брадок-Блек — личната охрана, малката армия от хора от племето, частната железопътна линия и влакът, влиянието им върху политиката, огромното богатство. Спомни си как веднъж в ранчото бе попитала Трей какво възнамерява да прави по-нататък и той ѝ бе отвърнал: „Ще управлявам моята половина от Монтана“.

— Наистина ли? — Очите ѝ искряха зелени и дълбоки на бледото лице. — Наистина ли ще ме затвориш?

— Може би — отвърна той. — Ела тук и ще го обсъдим.

— Презирам те! — Всяка дума бе изречена отчетливо, пропита с омраза.

— Всичко това е лудост — безизразно каза той. — Така че нищо няма значение, докато се радвам на очарователната ти компания.

— Никога не бих го направила по собствено желание — горчиво и намусено отсече тя.

— Я да видим дали не можем да направим това. — Усмивката му бе така неприятна, че я накара да изтръпне от откровената враждебност, която прочете в нея. Той я дръпна и тя разтреперана се

приблужи. Този суров и неумолим мъж я плашеше. — Съблечи се. — Дори в тези прости думи се криеше заплаха. — Не съм те виждал от месеци.

Тя се поколеба за миг, но изражението на лицето му не допускаше отказ. Затова, когато пръстите му леко се отпуснаха, сякаш да проверят дали ще се подчини, Емпрес наистина го стори.

Тя се изправи пред него, като едва се държеше на краката си, погледна го изпод гъстите си мигли, а в магнетичните ѝ зелени очи проблясваше отново проклетото невинно пламъче. Той разбираше много добре защо я наричат Зелената изкусителка.

— Чакам. — Той се облегна на украсената табла на леглото и прокара ръце през дългата си коса.

Емпрес посегна към малките емайлирани копчета на роклята си.

— Първо си пусни косата — нареди той в желанието си да я види каквато я помнеше, а не с модерната парижка прическа. — Искам да почувствам косата ти.

Тя посегна към едно от кокалените гребенчета в косата си, но заплашителната команда я накара да възнегодува, а моментният ѝ страх бе заменен от гняв, когато презрително каза:

— Да, сър. Ще искате ли още нещо, Ваша Светлост?

— Още доста неща, скъпа, преди да приключим — лениво промърмори той, но очите му ехидно блестяха. — Ще изпробваме твоята покорност и моето въображение... когато му дойде времето.

— Отказвам... — процеди тя през зъби. Очите ѝ мяхаха зелени мълнии, предизвикани от деспотичните му заповеди. — ... да се държиш с мен като с някаква...

— Уличница? — подигравателно ѝ подсказа той.

— Точно така. Никога! — Тя стоеше, стиснала украсения гребен като оръжие.

— Мисля, че тази роля много ви отива, госпожо Майлс. Аз несъмнено не съм първият от харема, който си позволява да се обърне към теб с по-специална молба. *Обичам* да чувствам косата ти! — ненадейно добави той, сякаш обсъждаха причините, накарали го да отправи молбата си и горчивината ѝ изведнъж стана неуместна. — Във всеки случай — гласът му отново стана суров, — мнението или чувствата ти изобщо не ме засягат. Интересува ме единствено тялото

ти. Чакам... и Южна Франция те чака... или ако предпочиташ по-екзотични места — Северна Африка.

Тя запрати гребена по него, но Трей само се усмихна и го улови във въздуха.

— Зависи само от теб — каза той с лека подигравка, — *скъпа* госпожо Майлс.

Наблюдаваше я как неохотно разпуска косата си, улавяше с лека усмивка гребените, с които тя го замеряше и ги подреждаше на нощната масичка. Малките копченца на китката я затрудниха, ала след като ги разкопча, Емпрес преднамерено гневно остави роклята да се свлече на пода.

Трей незаинтересовано проследи с поглед зелената коприна, която се надипли около краката ѝ.

— Наистина ли смяташ да отидеш до края? — възмутено попита тя полугола.

— Честно казано, предпочитам да си по-спокойна или поне спокойно-безразлична — сви рамене той. — Но Париж те е направил по-студена. — „Защото мъжете са те разглезили“, критично си помисли той.

— Тебе пък те е направил тиранин — хапливо отвърна тя.

— О, *скъпа* — подигравателно въздъхна той. — И двамата се провалихме в плановете си да отидем в рая. Но нека се опитаме да открием хубавото и в неуспеха. Забелязал съм — устните му се разтегнаха в сатанинска усмивка, — че едно хубаво чукане винаги успява да ме отклони от мрачните мисли.

— Някой ден — тихо се закле тя — ще те накарам да си платиш за това унижение.

„Вече ме накара, мислеше си той, превърна десет месеца от живота ми в истински ад.“ Но вместо това меко каза:

— В случай че си приключила с ролята на отмъстителния ангел, можеш да минеш на следващата.

Фустите ѝ паднаха една по една пред погледа на Трей. Неудържимата му възбуда, която издаваше бушуващите в него чувства, нарастваше с всяка захвърлена настрани фуста докато най-накрая само шемизетката и чорапите закриваха от погледа му тялото, за което страстно копнееше. Той ѝ направи знак с ръка да се освободи и от тях и само след миг Емпрес остана гола.

— Доволен ли си сега? — остро попита тя, като захвърли настрани чорапа си. Косата ѝ се спускаше на вълни по раменете ѝ, очите ѝ блестяха.

— Не съвсем — провлече той и бързо повдигна едната си вежда. — Сигурен съм, че познаваш развитието на тези прелестни любовни игри, скъпа. Удовлетворението идва доста по-късно. Но, както виждам — продължи той със същия небрежен тон, — вече започва да ти става интересно или поне... нямаш нищо против...

— Не е така... — разпалено отвърна тя, предизвикана от подигравателното му мърморене.

— Тогава това какво е? — равнодушно посочи той с мургавата си ръка.

Засрамена, Емпрес усети как от гърдата ѝ потича мляко и капе върху струпаните в краката ѝ дрехи. Явно яростната обида от варварското поведение на Трей не влияеше върху сетивата ѝ.

— Не ме интересува — упорито промърмори тя.

— Добре — спокойно каза Трей. — Тогава нека да бъдем делови.

— Хубаво — отвърна тя и вдигна глава, а гласът ѝ звучеше не по-малко равнодушно от неговия.

Той протегна ръка и след момент на размисъл, последвал неговото „Ела!“, тя пристъпи напред и сложи ръката си в неговата. Той седна изправен, праметна ръка през ръба на леглото и я притегли към себе си.

— Не мога да те оставя да ми съсипеш костюма... с това — промърмори той и дългият му пръст улови две капчици мляко от върха на зърното ѝ.

Уплашена до смърт от незабавната реакция на тялото си, тя почувства, че се изчервява от срам.

Трей също забеляза червенината ѝ и спокойно отбеляза:

— Каква прелестна актриса... добродетелно скромна след всичко, което сме преживели... — Нейната подправена непорочност го трогна и разгневи в същото време, като си спомни колко много мъже са попадали в плен на очарованието ѝ.

— Какво повече искаш? — тихо и напрегнато попита тя.

— Та аз изобщо не съм започвал — нежно отвърна той, загледан в прекрасното ѝ разгневено лице.

И когато миг по-късно главата му се наклони и устните му потърсиха гърдта ѝ, тя нямаше сили да го отблъсне. Устните му нежно обхванаха щръкналото ѝ зърно, езикът му ближеше връхчето, плъзгаше се по твърдото, треперещо ръбче и учестяваше биенето на сърцето ѝ. Застинала, Емпрес очакваше пълния натиск на устните му и ето, че най-сетне той започна жадно да смуче и тя усети как млякото потича. Коленете ѝ се подкосиха и всяка фибра на тялото ѝ затрептя от удоволствие. Ръцете му здраво обхванаха талията ѝ, за да я успокоят, а устните му я възбуждаха, смучеха и хапеха.

„Беше толкова отдавна... *толкова* отдавна. Не бива да откликвам така, не трябва!“ Бореше се отчаяно със замъгленото си съзнание. Той беше всичко, което Емпрес ненавиждаше — арогантен, нагъл, себичен. Но въпреки това, тялото ѝ се разтърси от неудържимо удоволствие, което бучеше в ушите ѝ, бушуваше в сърцето ѝ, звънтеше в тръпнещото ѝ тяло и изличаваше мислите и способността ѝ да преценява, жадно устремено към собственото си задоволяване. Емпрес усети как някаква капризна влага се надига в гърдите ѝ и започва да слиза към стомаха — някаква жарка, тропическа, пареща влага, която необуздано отхвърли всички пречки, пренебрегна недостатъците в характера на Трей и бездиханно застина в очакване на напирещото върховно удоволствие.

Умело, внимателно и с добре премерена страст Трей смучеше двете ѝ гърди, докато в средата на стомаха ѝ не се събра парещо кълбо, от което цялото ѝ тяло поруменя и пламна в дива страст.

— Мисля — промълви Трей, когато най-сетне отдели устни от тялото ѝ, а дрезгавият му глас издаваше преднамерена вежливост, — че вече се справихме с безразличието ти. Не си ли съгласна?

Емпрес стоеше със затворени очи, като дишаше тежко и учестено и се опитваше да се пребори с мъчителното желание да му се довери.

— Не — упорито прошепна тя.

Той повдигна рамене, докосна лекичко зърната на гърдите ѝ с пръст и небрежно подметна:

— Бихме могли да поспорим по въпроса за безразличието, но предпочитам да бъда галантен докрай, тъй като ти явно си готова за друго.

Той обиколи с пръст едното ѝ зърно.

— И двамата сме единомдушни в едно — вече няма опасност да намокриш костюма ми.

Трей обхвана с ръце бюста ѝ като човек, който се опитва да оцени нещо и да реши какво да прави с него. Тя се олюляваше под напора на чувствата си и се опитваше да овладее дишането си и да отрече пулсиращото желание в тялото си. Изящните пръсти на мъжа до нея си играеха със зрялата пищност на налетите ѝ гърди, сякаш бяха негова собственост. Майчинството бе направило и бездруго големите ѝ гърди прекалено пищни и изпъкнали. Нежни венички синееха под полупрозрачната кожа, изопната от тежестта им. „Емпрес е примамлива и съблазнителна като малка богиня на плодородието“, мислеше си Трей. *Докосни ме и аз ще те даря с блаженство, ще те накърмя и ще те заситя*, сякаш казваше тя. Горещите му длани се плъзнаха по извивката на пламналите ѝ гърди, спуснаха се към тънката ѝ талия, погалиха гладките ѝ хълбоци и бавно се насочиха към мястото, откъдето започваха бедрата ѝ. Трей леко притисна парещата кожа и светлите косъмчета и усети как тялото ѝ се развълнува под пръстите му. Спокойното му възхищение изчезна и на негово място се разгоря буйна страст. Богинята предлагаше нещо повече от блаженство и ситост. Някъде дълбоко в нажеженото си тяло тя криеше забрава, към която той така отчаяно се стремеше, че усети как по гръбнака му пролази пулсираща болка. Той пъкна дългите си пръсти във влажния омайващ отвор, леко притисна кадифената мекота, загледан в лицето ѝ, и навлезе още по-навътре, докато докосна прекрасния пулсиращ център на удоволствието. От гърдите ѝ се изтръгна блажена въздишка. Забравила за всичко друго, освен за настойчивите пръсти на Трей, Емпрес лекичко се поклащаше при всеки натиск на ръката му, тихичко мъркаше и го проклинаше за всичко, което ѝ причинява. Би трябвало да стои до него студена и безразлична, а не обзета от неудържим копнеж от докосването на ръцете му и разтърсвана от върховното удоволствие, че се любят отново.

— Моля те, Трей... не мога да чакам... — въздъхна тя. — Моля те, моля те...

„Готова е“, отбеляза той с увереност, дължаща се на много опити и безкрайни наблюдения. Беше попаднал в рая на земята и сега, след дълги месеци изгнание, щеше отново да влезе там заедно с Емпрес.

Дошъл бе краят на дългото мъчително очакване.

Той извади пръстите си, дръпна се от Емпрес и се облегна на украсената табла на леглото. Независимо от протестите си, Емпрес го желаше много силно, а самият той копнееше за този миг още откакто я видя в Париж, два часа след като пристигна. Настъпи краят на протиеостественото въздържание. Той щеше да се отдаде на страстта си към тази красива жена, която го бе изоставила, която привличаше всички студенокръвни аристократи в Париж, която отричаше, че го желае, но тази нощ щеше да го задоволи, независимо от протестите си. В този миг тя бе огнено гореща, точно такава, каквато я желаше.

— Ела тук — дрезгаво каза той. — Ела и седни върху мен.

Жарката страст на Емпрес търсеше удовлетворението си. Пламтящата ѝ кожа, всяка частица от напрегнатото ѝ тяло се стремеше към него, но гордостта ѝ я възпираше. Тя остана неподвижна, втренчила в него дивия си искрящ поглед.

— Ако не искаш да се подчиниш тук — тихо каза Трей, — със сигурност ще го направиш в прелестния затвор, в който ще те отведе. Добрите маниери не са моята стихия.

Той възхитено огледа прекрасната горда и предизвикателна жена пред себе си, чиято крехка красота изглеждаше парадоксална в сравнение с необузданата ѝ страстна сексуалност.

Очите ѝ, този път откровено враждебни, срещнаха погледа му.

— Ти решаваеш — меко каза той.

Тогава тя се приближи към Трей, който се бе облегнал на позлатената дървена табла на леглото, изложил на показ бурната си ерекция. Той бе напълно облечен, разкопчани бяха само панталоните му и видът му, съпоставен с нейната голота отчетливо подчертаваше пълната му власт над нея. Така правеха жокеите в следобедите, когато обикаляха бордеите преди надбягванията. Никой не се събличаше по време на кратките си срещи с проститутките, разпалваха се само колкото беше необходимо. Дори не лягаха в леглото, за да не развалят ръба на панталоните си.

— Знаем, че това ти е познато... сигурен съм, че ти е познато — изрече той, опипвайки с поглед пищната ѝ фигура. Тя колебливо коленичи до него. — Няма нужда да се преструваш.

Трей се излегна назад, без да ѝ предложи помощта си и само разхлаби шалчето на врата си, под което проблесна златна верижка.

— Ужасен лицемер такъв! — яростно изрече Емпрес и замахна да го удари.

Рефлексите му бяха превъзходни. Остави я да повярва, че почти е успяла и заклеци китката ѝ в жестоката си хватка, точно когато връхчетата на пръстите ѝ едва не докоснаха лицето му.

— Нека не усложняваме нещата — меко каза той и я стисна. — Не държа да ти хареса, а просто да го направиш... за да не те заведе в далечната тиха провинция, където ще си принудена да ми служиш. — Той безмилостно стискаше ръката ѝ и я държеше между себе си и нападателно настроената Емпрес.

— Не си достатъчно силна — прошепна той. Изражението ѝ остана войнствено, сякаш се канеше да се нахвърли отгоре му веднага след като той разхлаби хватката си. — Надявам се, че ме разбираш — добави той изключително нежно. — Не бих искал да ти причинявам болка.

— Нима мъжът, който насилва жената, има скрупули? — подигравателно попита Емпрес.

— Миличка — промърмори Трей, — както мога да съдя от узрялото ти тяло, единственото нещо, което правя насила е това, че те карам да чакаш.

Емпрес отново замахна, неспособна да сдържи гнева си, но Трей улови ръката ѝ, преди да успее да го удари.

— Проклетото ти мелодраматично упорство започва да ми омръзва — изръмжа той. — Решавай: Южна Франция, Северна Африка или това удобно легло.

Гледаха се в очите: тя — коленичила до него, той — стиснал ръцете ѝ в своите, и за известно време Емпрес успя да устои на погледа му.

После покорно наведе глава, а той бавно освободи ръцете ѝ.

Въпреки че възнамеряваше да остане безучастен, ръцете му се заключиха около бедрата ѝ, докато тя бавно се навеждаше над него и най-сетне го пое в тялото си. Той усети влажната ѝ топлина, притвори очи и тихо изпъшка. Емпрес добре познаваше този звук, а също и собствената си трепетна въздишка, която го последва.

Без никакво усилие той я повдигаше и навеждаше преднамерено бавно, докато тя усети темпото и сама започна да го следва. Докато тялото ѝ се подчиняваше на неговото, бедрата ѝ се търкаха във

вълнените му панталони, а пълните ѝ гърди притискаха плата на жилетката му. Шалчето му се плъзна между гърдите ѝ. Стори ѝ се почти хладно в сравнение с горещите места, където вълненият плат докосваше гърдите и бедрата ѝ. Емпрес не възнамеряваше да се покори на добре премерената власт, която Трей упражняваше върху ѝ, но измамното ѝ тяло, лишавано прекалено дълго от естествените си потребности, не ѝ се подчини и безсрамно, само за един кратък миг, своеволно се отдаде на пулсиращия страстен копнеж.

Трей възнамеряваше да остане безучастен и да остави Емпрес да прави онова, което ѝ бе донесло славата на веселата парижка вдовица, но възбудата ѝ нарастваше твърде бързо и буреносната ѝ пламенност увличаше след себе си собствената му едва сдържана страст. Той я стисна здраво, надигна се, за да отвърне на нетърпеливия ѝ плам, влезе още по-навътре в нея, като едновременно с това я притегли силно надолу и тя изстена щом опиянението нахлу в тялото ѝ. Трей усети как при вика ѝ до болка се издува в нея, стисна зъби и миг по-късно усети, че го обладава диво и неудържимо желание. Той отново проникна трескаво в нея и усети, че тя е близо до върха. Сля се с нея с необуздало нетърпение и против волята си зарови ръце в буйната коприна на косата ѝ. Притисна я здраво до себе си. Телата им сякаш се сляха и те заедно достигнаха до върха. Краят го разтърси целия, а Емпрес дълбоко въздъхна и се строполи на рамото му.

Той зарови лице в косите ѝ и я притисна до себе си, отдаден на прелестна отмала. „Отново съм с нея, отново се любим, най-сетне се чувствам у дома“, щастливо помисли той. Емпрес чуваше ударите на сърцето му, което сякаш откликваше на нейното. Повдигна се и с нежна благодарност целуна извивката на шията му. Беше забравила всепоглъщащата му настойчива пламенност, която я носеше на гребена на вълните си и опияняващата топлина, която се разливаше по тялото ѝ, когато Трей я прегръщаше както сега. Ръцете му нежно галеха гърба ѝ и изведнъж ѝ се прииска да усети допира на кожата му до своята.

Той почувства пръстите ѝ върху топлата влажна кожа на шията си, които с бързо движение издърпаха шалчето му. Тя започна да разкопчава копчетата на ризата му. Движенията ѝ бяха не просто по женски нежни и покорно несръчни, а настойчиво възбуждащи. Трей отвърна на неспокойната ѝ страст с всяка фибра на тялото си и усети как отново се възбужда, сякаш изобщо не бе стигал до края.

— Желая те — прошепна тя и докосна устните му с върха на езика си.

— Имаш ме — почти въздъхна той, леко се раздвижи в нея и тя усети как вълна от омайваща възбуда се разлива по цялото ѝ тяло. Тя разкопча ризата и пъхна ръка под нея, за да погали мускулестите му гърди.

— Съблечи се. — Гласът ѝ бе така примамлив, а съблазнителният начин, по който подканящо поклати бедра — така неповторим, че всички останали жени в живота му изглеждаха просто жалки в сравнение с нея.

Той отказа, защото не обичаше жените да се разпореждат в леглото, но Емпрес прошепна: „Да“, приведе се над него, прокара език по ухото му и промърмори причината, която го задължи да ѝ се подчини. Той ѝ помогна да смъкне дрехите му и без никакви прелюдии двамата жадно се сляха, лишавани прекалено дълго един от друг, раздразнени от надвилата ги страст, която, подобно на огнена стихия помиташе всякакви прегради по пътя си. И този път бяха себични, както досега. Той не можеше да ѝ се насити, тя също и когато го направиха за четвърти път, сякаш и двамата бяха изпаднали под властта на някаква отчаяна сила. Той я претърколи под себе си с безумно движение, а тя се вкопчи в него, за да не го изпусне. Трей разбра, че тя не би го оставила да се оттегли. Той също бе готов по-скоро да умре, отколкото да я загуби. Затова бурно я отведе до висините на блаженството и умело я задържа там, изпаднал в агонията на божественото удоволствие. Той лекичко ухапа ухаещата кожа на рамото ѝ, опиянен от непреодолима изгарящата страст.

В отговор тя впи зъбите си в мургавата кожа под ухото му и с бърз жест отстрани косата му. Захапа го жадно и диво и той долови настъпващия оргазъм. Експлозията в телата им ги остави бездиханни, изпрати ги в омайната забрава на усещането, че са се разтворили един в друг.

Когато Емпрес вдигна поглед, видя Трей, все още задъхан и със затворени очи. Той лежеше върху нея, подпрян на лакти, за да я предпази от тежестта на тялото си. Тя обхвана раменете му с нежните си ръце и усети дълбоко задоволство, което се разливаше по цялото ѝ тяло и дълбоко в душата ѝ. Как е могла да мисли, че е възможно да живее без него?

„Как успява да поддържа такова темпо с толкова много мъже“, мислеше си той за нея в това време. Точно в този миг от стълбите се разнесе неясен мъжки глас:

— По дяволите, нали ти казах, че искам да я видя!

В отговор прозвуча гласът на иконома, но думите му не бяха така ясни на пияния посетител.

Трей се напрегна и дишането му се учести, щом шумът от караницата разцепи нощната тишина. Неканеният посетител бе изпратен обратно долу и гласовете постепенно затихнаха. Трей безмълвно се освободи от прегръдките на Емпрес и се претърколи далече от нея.

— Не си отивай! — прошепна Емпрес, щом той се отдръпна. Гласът ѝ бе тих и лишен от притворство, точно както и онази вечер при Лили, когато го бе помолила да остане. Думите ѝ му прозвучаха твърде съблазнително за обзелото го мрачно настроение, а очите, вперени в него, и топлото ѝ податливо тяло бяха примамливо подканящи.

Поведението ѝ на лека жена го отврати и той усети да го обзема несвойствена за него ревност. Нищо чудно, че има нужда от много мъже. Малко бяха жените с такава експлозивна емоционалност, с такава спонтанна готовност да го допуснат в тялото си, така ненаситни.

— Сигурно имаш посетител долу — отчуждено каза той. — А и аз имам друг ангажимент.

Той стана от леглото, отиде до малката мивка в ъгъла и избърса тялото си, за да заличи следите, с които го бе белязала любовта.

— Нямам представа кой беше той — тихо отвърна Емпрес, доловила негодуванието в погледа на Трей, в здраво стиснатите му челюсти, в скованата му поза. — А и вече не е тук. Моля те, остани.

Тъжно установи, че е потъпкала гордостта си заради копнежа си по този мъж.

Трей събираше дрехите си от пода, но щом чу думите ѝ, вдигна глава и я стрелна с поглед. Още усещаше в устата си нейния вкус, желанието продължаваше да дреме някъде дълбоко в него и Трей повика на помощ цялото си самообладание, за да каже:

— Не мога.

— Бих искала да можеше — леко каза тя, разкъсвана от желанието да го задържи и унижението да му се моли.

Той затвори очи, за да се пребори със собствените си пламенни чувства и си пое дъх, преди да ѝ отпрати блесналия си поглед. Продължи да се закопчава.

— Обещах на дукесата на Соасон, че ще отида на бала ѝ — каза той с равен глас, макар че напълно бе забравил за това, преди да се появи пияният обожател на Емпрес.

— Не можем ли да го обсъдим? — Емпрес седеше в разбърканото легло, настойчиво вперила трескавия си поглед в мъжа, който бързо и мълчаливо се обличаше в средата на стаята.

— Няма смисъл да обсъждаме каквото и да е — кратко отвърна той. — Просто искам да ви благодаря за времето, което ми отделихте, госпожице Джордан.

Сякаш говореше на продавачката в магазина. Той набързо прокара пръсти през дългата си коса, посегна за сакото си, извади големия си портфейл, който едва побираше френските банкноти и подхвърли няколко на нощната масичка.

— Кажи ми, ако не стигат. Не знам колко струва майчиното мляко, но доколкото те познавам, сигурно няма да е евтино. — Мигновена нежност смекчи чертите на лицето му, преди да продължи: — Адвокатите ми ще се свържат с вас по въпроса за сина ми, госпожице. Искрено се надявам на вашата отзивчивост. — Очите му станаха студени, а гласът му суров, когато добави: — Предупреждавам те съвсем приятелски — ако се опиташ да го държиш далече от мен, ще те унищожа...

Емпрес пребледня от злобата, скрита под привидното му спокойствие, и инстинктивно се дръпна назад, като че ли гласът му щеше да я нарани.

Опустошен от пламенната ѝ страст и влиянието ѝ върху него, Треј избягваше да погледне към Емпрес — омайно красива сред разбърканите завивки — защото все още я желаше, защото никога нямаше да ѝ се насити. Но гордостта му, възпитавана от поколения вождове на абсароки, не му позволяваше да изпитва такива чувства към най-известната жена в Париж. Гордостта му помогна да потисне и трепета в гласа си, когато ѝ пожела лека нощ.

Нощта бе тежка и за двамата. Разкъсван от терзания, Треј реши да се върне в Америка. Опакова багажа си и прекара остатъка от

нощта, крачейки напред-назад. Емпрес не можа да заспи. Разбитото ѝ сърце кървеше. Гневът и студенината му я убиваха.

На сутринта безмълвна и безчувствена, тя нямаше сили да плаче повече.

Трей дочака изгрева с бутилка коняк.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Още при първа възможност Трей извика портиера и му нареди да се погрижи за билета му до Ню Йорк. Надяваше се да отпътува още същата сутрин, но свободни места имаше само за следобед. Той учтиво благодари на човека, но веднага след като вратата се затвори зад униформения му гръб, изруга и си наля нова чаша коняк, за да подобри мрачното си настроение. Пътуването му до Париж се оказа нещастна грешка, като се изключи чудесният факт, че разбра за съществуването на сина си. Поставена на едни везни с разочарованието му от Емпрес, радостта, че има Макс, натежаваше. Останалите деца също значеха много за него и той възнамеряваше да ги покани да му погостуват, макар че след предишната вечер щеше да е необходимо нещо повече от учтива покана. За щастие големите суми пари правеха Емпрес по-благоклонна, а той разполагаше с тях. „Поведението ѝ поне е предсказуемо“, иронично си помисли той. Беше сигурен, че няма да му създава трудности.

Допи чашата си и излезе, за да изпрати телеграма на родителите си, че се завръща. Поради обичайното закъснение, предизвикано от бюрократичните формалности, се прибра в хотела, когато денят бе доста напреднал. Фоайето беше пълно с хора, които считаха сутрешната разходка за неотменима част от дневния си режим и в този момент или се връщаха, или се отправяха навън, за да се отдадат на здравословните си занимания. На този фон Сам Честър, все още облечен във вечерните си дрехи, изглеждаше доста странно. Не по-малко чудновато обаче изглеждаше и самият Трей, който бе единственият индианец сред редовните посетители на хотела — все бизнесмени или безделни аристократи. Поздравът, който Сам, очевидно доста пийнал, изрече на висок глас, отекна в тихото помещение и Трей с учтива усмивка посрещна вперените в него погледи, защото реши, че тъкмо Сам е човекът, който ще му помогне да откъсне мислите си от Емпрес. От вида на приятеля му личеше, че Трей ще трябва доста да се потруди, за да го настигне в пиенето.

Въпросите, породени от първоначалната изненада от срещата им, получиха своите лаконични, обичайни за мъжете отговори, които не признаваха минало и бъдеще и засягаха единствено непосредственото настояще. След това Трей и Сам се отправиха към Клуба на жокеите, за да убият времето до края на деня. Говориха за коне, после неизбежно стана дума за жени, а с напредването на деня обсъдиха и качествата на различните марки коняк. Слънцето топло струеше през високите прозорци, а конякът, поднесен както Трей го обичаше — с резенче лимон, овалено в захар — разливаше приятната си топлина по тялото му и като че ли заобляше острите ръбове на недоволството и разочарованието му. Докато разговаряше със Сам, Трей си припомни безгрижните дни в колежа, когато удоволствията и забавленията нямаха край, проблемите не съществуваха и не можеше да се случи нищо по-лошо от това да си навлечеш неблагоприятното на някой преподавател. Нима беше само преди няколко години? В този миг Трей се чувстваше като старец.

— Чу ли за дуела заради дукесата на Монтрьо? — кестенявата коса на Сам стърчеше като наелектризирана от неизтощимата му енергия. В колежа двамата бяха в дъното на всички лудории, неуморими и импулсивни сродни души. И сега очите на Сам блестяха, докато разказваше за пикантния скандал, предизвикан от някакъв млад офицер, който се дуелирал заради омъжена жена, по-възрастна от него с цели петнадесет години.

Трей любезно се усмихна на неугасващия интерес на Сам към всякакви щуротии и каза:

— Кой не е чувал?

— Не мога да си представя да се бия заради нея. Та тя е стара. — За Сам всяка жена над тридесетте бе направо вкаменелост.

Трей го погледна над ръба на чашата си и учтиво възрази:

— Видях я у Дюне и съвсем не съм съгласен. А ти не би се дуелирал заради жена, дори ако завариш и собствената си съпруга в деликатно положение.

— Вярно е — ухили се Сам. — Толкова много жени има по света. Не си струва човек да се излага заради една от тях.

Преди да срещне Емпрес, Трей би се съгласил изцяло със свободомислието на приятеля си, но обстоятелствата завинаги го

лишиха от някогашното му безгрижие. Сега обаче не бе в настроение да издава страстта си на един от новите франтове на Париж.

— Наистина, изглежда доста жени търсят партньори — необвързващо отвърна той.

— Нима не е било така винаги? — съгласи се Сам и повдигна рамене. Надарен със здраво атлетично тяло и с милионите на баща си, Сам много добре знаеше какво е да имаш множество почитатели. — Гайли трябваше да избяга в Белгия — заяви той, привлечен отново от поредната клюка.

— Едва ли ще е за дълго — заяви Трей и си наля нова чаша.

— След това мъжът ѝ черпеше наляво и надясно и досаждаше с разкази за младата си любовница — каза Сам. — Познаваш ли младата танцьорка от Комеди Франсез?

Трей кимна. Та кой не познаваше най-новата звезда в хора?

— На Монтрьо не му пука за жена му, но на кого ли му пука? Не си женен, нали? — веднага след това попита той, защото не се бяха виждали от цели две години.

— Не съм — сковано отвърна Трей.

— Така си и мислех. Не си от този тип мъже... — ухили се Сам. — Но ако някога се ожениш, би ли се дуелирал заради жена си? — Тази европейска привичка изглеждаше в очите на Сам като истински анахронизъм, още повече, че той презираше жените, освен като компания в леглото.

Трей си спомни за яростта, която го обземаше, когато се замисли за обожателите на Емпрес и за желанието да ги избие до един. Понечи да отговори, но се замисли за миг и бавно каза:

— Не знам.

Студеният му тон извика в замъгления от коняка мозък на Сам спомена за слуховете, свързани с Трей.

— Господи, съвсем забравих — изломоти той. На Монмартър се бе състоял дуел, но всички били толкова пияни, че не могли да преброят крачките. Всички, освен Трей, разбира се. Ръката му не трепнала. Само очите му някак особено блестели. Другият умрял. И доколкото Сам си спомняше, не е ставало въпрос за жена, макар че е имало замесена и такава.

— Опитвах се да не го улуча — простичко каза Трей и склучи вежди в лека гримаса, — но проклетият глупак не стоеше мирен.

С напредването на времето Сам започна да убеждава Трей да го придружи на бала на льо Нотр вечерта.

— Не можеш да го изпуснеш, Трей. Най-добрата винарска изба във Франция.

При сегашното му състояние това прозвуча като достатъчно разумна причина да се посети един бал.

— Може би, Сам, това е последната ми вечер в Париж.

— Тогава непременно трябва да дойдеш — отсече Сам. — Трябва ти хубаво пиене и жена за последната нощ.

— Защо не — меко каза Трей. Най-сетне всичко с Емпрес беше приключило. Той не би могъл да я дели, а тя не беше жена, която ще се задоволи с един мъж. Ирония на съдбата, помисли си печално той. Колко често се бе разделял с любовниците си, за да живее живота си без ограничения, а ето че срещна жена, която правеше точно същото. Независимо от възрастта си, той изведнъж се почувства стар и съсипан.

Макар че Емпрес беше обещала преди няколко седмици да отиде на бала у льо Нотр, тя изпрати бележка на Етиен, който щеше да я придружава, и се извини, че е болна. На сутринта главата я болеше все така силно. Сякаш Трей си беше тръгнал само преди няколко минути. Чувстваше се толкова зле, че не знаеше дали ще има сили да се усмихне и да размени няколко любезности. От храната ѝ се гадеше и залъкът засядаше в гърлото ѝ винаги щом се сетеше за студения поглед на Трей. Предложението на Аделаид да вземе децата със себе си този ден, я избави от ужасната перспектива да обяснява заминаването му пред тях. След сутринта, прекарана в самосъжаление, което се редуваше с ярост от грубото поведение на Трей, Емпрес реши, че и от двете неща няма смисъл, че през последните месеци е проляла цяло море от сълзи по Трей Брадок-Блек и че вече е време да започне да води свой собствен живот. Затова, Емпрес искрено се зарадва, когато Етиен отказа да приеме обяснението на портиера, че господарката е болна. С думите: „Благодаря ти, Бартлет, ти изпълни задължението си“ той му подаде шапката и ръкавиците си, влезе в дневната на Емпрес и с момчешка усмивка заяви: „Не може да си болна, та нали ще ти кавалерствам довечера“.

Той я развесели с необикновеното си чувство за хумор, разсея я със забавните си анекдоти, накара я да се почувства желана като жена и ценена като приятел. След миналата нощ тя се поддаде на очарованието му. Беше уязвима. Накрая се съгласи да я вземе в девет вечерта. Той ѝ изпрати десет дузини от новите рози „Мадам Исак Перие“, за да повдигне духа ѝ. Струпани във фоайето, прелестните пурпурни рози оправиха настроението ѝ. Грижовната галантност на Етиен също допринесе за това.

Леко дразнещият тон на приложената бележка, примесен с измамния му чар я забавляваха и не преминаваха границите на приличието. Вместо сонет върху листа с герба на фамилията си, той бе написал с едър почерк, че се надява ароматът на розите да я упои и да ѝ замае главата достатъчно, за да му каже „да“. Дори опитът му да я прелъсти беше сърдечен и безобиден и обещаваще мигове на взаимно удоволствие. Ето защо Емпрес реши, че Етиен ще бъде най-разумният и приемлив начин да забрави Треј. Прекалено дълго бе копняла по него, но миналата нощ бе разкрила жестоката истина за чувствата му към нея.

Тя бе изгорила парите, след като с дива ярост, но съвсем безуспешно се бе опитала да ги накъса на малки парченца. Обляна в сълзи, тя трескаво размести шишенцата с парфюм и разтърсвана от неистови ридания, най-сетне намери ножичката си за маникюр. Грабна изпомачканите банкноти, седна на пода и ги разряза на хиляди парченца, сякаш всяко движение на миниатюрното острие се забиваше в студеното, черно сърце на Треј. После събра парченцата, но те не успокоиха истерията ѝ, затова тя ги хвърли в камината и поддържаше бумтящия огън до сутринта.

„Тази нощ, реши тя, стиснала в ръце писмото на Етиен и вдишваща аромата на цветята, ще сложа край на дългото си въздържание, на никому ненужната си вярност към мъж, който няма и най-малка представа какво означава тази дума.“ С Етиен щеше да бъде в безопасност — никакви сълзи и разбити сърца. Освен това беше и много забавен. Той ще държи настрана и някои от по-настойчивите ѝ обожатели. Тя все още не бе готова за сериозната любов, всеотдайността, нежността и огромната важност на брака. Ухажорите, които искаха ръката ѝ, трябваше да почакаат, докато заздравее окървавеното ѝ сърце. Засега искаше само да заличи Треј от паметта

си, а Етиен, ако можеше да се вярва на слуховете, беше достатъчно опитен и съблазнителен, за да ѝ помогне да го направи. Животът ѝ от тук нататък щеше да се подреди чудесно.

Етиен дойде да я вземе. Изглеждаше великолепно във вечерното си облекло. Неслучайно се славеше като най-красивия мъж в Париж. Той се държа внимателно с децата, преди да излязат. Бе любезен и забавен, докато пътуваха към бала в специално изработена за него карета, в която имаше достатъчно място за дългите му крака, предан и мил придружител и партньор за танците, човек с прекрасно чувство за хумор. Емпрес установи, че се смее от все сърце — нещо, което не смяташе, че ще ѝ се случи скоро след предишната нощ.

В съответствие с новото си намерение Емпрес изостави измисления си траур и се облече в пурпурна коприна, гарнирана с черна дантела и дълга сребърна панделка — свободна и екстравагантна вечерна рокля, която отиваше великолепно на сияйното ѝ настроение и на розите на Етиен. Няколко ароматни цвята украсяваха косите ѝ, други бяха примамливо затъкнати в дълбокото ѝ деколте и когато влезе в залата, хванала Етиен подръка, от внезапно възцарилата се тишина стана ясно, че всички присъстващи обявяват дук дьо Век за победител в залаганията в клуба. Свалила траура, бившата контеса дьо Джордан бе възхитителна. Светлата ѝ кожа и косата ѝ бяха прелестно подчертани от наситения цвят на роклята. Декоративната дантела ѝ придаваше някаква вълнуваща дяволитост, а заразителната ѝ жизненост още повече подчертаваше контраста между нея и мрачната, изискана чувственост на дука.

— Е, да смятаме, че момичето си е възвърнало семейното богатство, и то почти напълно, след като се радва на вниманието на дука. Той е много щедър човек — каза някаква жена, насочила лорнета си към Емпрес.

— В тази великолепна рокля изглежда самоуверена като баща си, а под ръка с дук дьо Век просто не можеш да не я забележиш... Кръвта вода не става — отвърна събеседничката ѝ, вдигнала своя лорнет пред очите си. — Кой друг, ако не Максимилиан би дръзнал да отмъкне годеницата на сина на английския посланик! Всички флиртуваха с дъщерята на английския граф — все пак тя беше най-красивото момиче през този сезон — продължи тя, — но всеки имаше достатъчно здрав разум, за да знае къде да спре. — Тя оглеждаше внимателно

Емпрес с критичното око на знатна вдовица. Пред погледа ѝ бяха преминали много поколения красиви млади жени. — Но Макс винаги си е бил такъв — все иска не това, което трябва — заключи тя по начин, по който възрастните обсъждат миналото, сякаш е настояще.

— Елоис го разглези.

— Той беше единствено дете. — Тъй като и двете възрастни жени познаваха бабата на Емпрес, това кратко изречение обясняваше нещата и те тържествено кимнаха в знак на съгласие.

— Дуелът с Рошфорт беше истинска лудост. Никой нормален човек не би се дуелирал с него, защото беше безмилостен. Никой, освен Макс, и то заради скъпата му съпруга.

Двата лорнета едновременно се вдигнаха, за да преценят отблизо прекрасната дъщеря на Максимилиан Джордан, която танцуваше валс с дук дьо Век толкова близо до тях, че усещаха аромата на розите.

— По-красива е от майка си. — Злоба ли бе това, или комплимент? Тонът бе рязък, а изречението завърши със сумтене. Може би беше просто носталгия по отминалите времена.

— Има очите на Макс... великолепни очи!

— Макс дълги години използваше силата им. — За миг и двете си припомниха великолепието на Третата империя, когато все още бяха млади и участваха активно във веселия светски живот.

— Докато не хлътна по хубавата англичанка. — Кратката реплика ги върна към действителността.

— Доколко сериозни са намеренията на дьо Век? — Вниманието им отново бе съсредоточено върху настоящето и танцуващата валс двойка, която привличаше погледите.

— Мисля, че са по-сериозни от обикновено. Изабел ми отговори съвсем кратко, когато преди малко си позволих да отбележа, че тази вечер мъжът ѝ, изглежда, предпочита танците пред игралната маса, където обикновено прекарваше баловете.

— Права си. Той никога не танцува.

— Обичам да танцувам, Етиен. А и вие сте прекрасен танцьор.

Погледът му беше нежен и снизходителен. В очите му, полускрити под тежките клепащи, се четеше радост, че тя се забавлява.

— А аз обичам да танцувам с вас. — Тя цялата искреше. Като шампанско. Бе толкова красива, че той се изкушаваше да я целуне. Розите бяха чудесни и великолепно се съчетаваха с цвета на косата и кожата ѝ.

— Съпругата ви няма ли да има нещо против? — деликатно попита Емпрес, защото това беше десетият им пореден танц и тя току-що бе разбрала, че и Изабел присъства на бала. Когато Етиен предложи да я придружи, Емпрес предположи, че Изабел е в провинцията или има друг ангажимент за вечерта. Преди да разбере, че бракът им е просто продължение на традицията между двата рода, тя се чувстваше доста неловко между двамата съпрузи.

— Да има против какво? — разсеяно отвърна дукът, съсредоточил вниманието си върху високия тъмнокос метис, който влезе от игралната зала.

— Това, че танцувам с вас.

Той се наведе към нея. Не е възможно да е толкова наивна с открития си нрав, който го привличаше у нея.

— Двамата с Изабел разбираме чудесно правилата на вежливостта. Сигурен съм, че тя няма нищо против. — Отговорът му беше съвсем неутрален, макар че въпросът на Емпрес беше напълно искрен. Изабел и той владееха до съвършенство правилата на куртоазията — той плащаше сметките ѝ, тя гледаше децата, а пожелаеше ли да бъде с него, му изпращаше бележки по слугата и съвсем цивилизовано си определяха среща. Над светлите къдрици на Емпрес дукът забеляза как онова зверче Бродок-Блек ги изпива с очи. Вече не... някаква жена го потупа с ветрилото си по рамото и отвлече вниманието му. Клотилд Шиме. Тя несъмнено имаше с какво да привлече погледа. Може би американецът ще хлътне.

С напредването на прекрасната вечер Емпрес все повече се убеждаваше, че е направила верния избор. Беше се забавлявала прекрасно на този бал. Етиен бе не само чудесен танцьор, но и толкова остроумен събеседник, че тя нито веднъж не се сети за Трей. „Колко лесно ще бъде всичко“, самодоволно заключи тя и се укори задето не е забелязала по-рано достойнствата на Етиен.

Самодоволството ѝ обаче беше сериозно разклатено, когато малко по-късно видя Трей, навел мургавото си усмихнато лице над една прелестна жена с руса като глухарче коса и дръзко разголени

рамене, които той леко придържаше. Прилоша ѝ от интимната му усмивка и подканящото положение на ръцете му, обърка стъпките, тромаво наруши ритъма и настъпи Етиен. Емпрес се усмихна извинително и отмести поглед от ужасната гледка. Та той танцуваше с Клотилд Шиме, най-ухажваната млада наследница в Европа. При това парите съвсем не бяха единствената причина, макар злите езици да говореха, че семейството ѝ е финансирало Френско-пруската война. За нея винаги се говореше като за дъщерята на „оная балтийска принцеса“. Това обясняваше не само светлорусата ѝ, почти бяла коса, но и бурния ѝ нрав.

Цялата потрепери като си представи Трей и Клотилд заедно в леглото и веднага след танца поиска шампанско.

— Две чаши, моля — каза тя с пресилена усмивка и когато Етиен ги донесе, тя ги изгълта на един дъх.

— Надявам се, че не събирате смелост за времето, което ни предстои да прекараме заедно — закачливо каза той с обезоръжаваща усмивка.

Емпрес се изчерви от предположението му и излъга, защото не можеше да разкрие пред него, че безумно ревнува от Клотилд Шиме — човека, който не изпитва никакви чувства към нея, освен най-обикновена плътска страст.

— Разбира се, че не. Просто ожаднях от танците.

— Искате ли още? — галантно попита той, решил да я предразположи и да се справи с крехкия си, но бурен нрав още преди края на вечерта.

— Да, ако обичате.

И тази чаша беше тутакси погълната.

Късно вечерта, когато Емпрес и дукът се канеха вече да си тръгват, Трей се приближи до тях. Той бе следил Емпрес през цялата вечер, а тя узна за присъствието му, когато зърна главата му сведена над флиртуващата Клотилд. И макар да се опитваше да не мисли за нея, той разбра, че няма да може да замине, без да се сбогува. Мислеше, че това едва ли ще има някакво значение, но се оказа, че не е така. Не можеше да приеме мисълта, че никога вече няма да я види.

— Добър вечер — каза Трей и на двамата, но гледаше само Емпрес.

Под ухото му се виждаше овалният белег от зъбите ѝ, почервенял и малко по-тъмен от мургавата му кожа. Дукът го забеляза и нехайно се запита къде ли още го е ухапала дамата. Емпрес силно се изчерви при вида на страстния белег.

— Не знаех, че сте приятел на лъо Нотр — каза дукът.

— Не съм. — Трей не откъсваше поглед от Емпрес.

— Чух, че днес сте ходили в Клуба на жокеите — отбеляза Етиен. — Лъо Нотр е почетният му председател. Сигурно там сте го срещнали.

— Не — отвърна Трей.

Емпрес стискаше ветрилото си от щраусови пера, за да прикрие треперещите си ръце.

Дукът замислено наблюдаваше скованите им пози и копнежа в погледите им. Не трябваше да го показват така явно. Необуздани млади хора. Нищо, човек се научава.

— Заминавам утре сутринта — каза Трей и едно мускулче на челюстта му трепна. — Искан просто да се сбoguваме. Кажете на децата, че ще им пиша. — Говореше равно и тихо.

Емпрес усети как сърцето ѝ спира при последните му думи. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да отговори спокойно и учтиво като него:

— На добър път тогава. Децата ще се радват, ако им пишете. — Тя едва се сдържа да не заплаче.

„Значи тази нощ е ред на дука“, горчиво си мислеше Трей, разяждан от ревност. Той преглътна, поклони се леко на дука, усмихна се с безгрижната усмивка, която очароваше всички и каза:

— Довиждане.

Емпрес не успя да се усмихне в отговор, защото бе много по-необиграна в тънкостите на светския живот.

— Довиждане — прошепна тя и го проследи с поглед, докато се отдалечи. Красивата светлокоса Клотилд го очакваше, забеляза Емпрес, докато Етиен я загръщаше в кадифеното ѝ наметало. Господи, да го обичаш беше толкова болезнено.

Емпрес още по-решително се качи в каретата на Етиен и когато той обгърна раменете ѝ с ръка и я привлече близо до себе си, тя се отпусна и се остави на силата му. Отчаяно се нуждаеше от него тази

вечер, за да изтрие от ума си чувствените спомени за Трей, които размътваха нейния разсъдък и да се освободи от пагубното му влияние. Устните му бяха топли и нежни, когато докоснаха нейните, но щом той стана по-настойчив, Емпрес бе обхваната от внезапна паника. Тя потръпна и неволно се отдръпна.

Дукът моментално усети настроението ѝ.

— Прекалено си красива — нежно промълви той. — Извини ме, малка моя, че те насилвам да бързаш.

Емпрес се извини със заекване, удивена от детинското си поведение.

— Не, Етиен... грешката е моя...

— Сигурно ти е за първи път след смъртта на съпруга ти. — Топлата му ръка успокоително милваше рамото ѝ.

Емпрес мълчаливо кимна. Макар че Трей не ѝ беше съпруг, тя щеше да е за първи път с друг мъж.

— Успокой се, скъпа, разполагаме с цялата нощ. Няма защо да бързаме.

Съвсем различен бе от Трей, който беше нетърпелив като нея. Дукът я привлече на гърдите си, облегна се назад и внимателно я попита:

— А сега ми кажи хареса ли ти бала на лъо Нотр? Ако не друго, поне готвачът му е превъзходен. — Дукът се чудеше дали съпругът ѝ не е бил груб в леглото, с което да е причинил сегашното ѝ нежелание да се любят. Или може би просто се срамуваше. И двете се лекуваха лесно, с търпение и умение, а той притежаваше тези качества.

Емпрес му се усмихна и прошепна:

— Благодаря ти, че си толкова внимателен, Етиен. Да, забавлявах се чудесно.

Може би никога нямаше да изпита бурната необузdana страст, както с Трей, но Етиен ѝ предлагаше нежност, която тя всячески се опитваше да приеме. Вгледана в ленивите му очи под полупритворените клепачи, тя откри едва сдържано желание и разбра, че той ѝ предлага нещо повече от нежност. Сигурно точно на това се дължеше славата му на любовник и обясняваше защо толкова много жени се оказваха в плен на чара му.

Емпрес и дукът тихо прекосиха фойето, отрупано с рози и изкачиха мраморното стълбище, като разговаряха шепнешком, за да не

събудят слугите. Когато влязоха в будоара, Емпрес тихичко се смееше, докато Етиен имитираше начина, по който някаква старомодна принцеса го попитала за здравето на майка му. Докато правеше това, той през цялото време я наблюдаваше съсредоточено.

— Беше много мило от твоя страна да кажеш, че ние с майка ти сме приятелки — каза Емпрес и се повдигна да целуне бузата му.

— Тя сигурно много ще те хареса. Майка ми обича удоволствията дори повече от мен и съвсем не е прекарала живота си в градината при цветята — отвърна Етиен с бърза жива усмивка.

— В такъв случай, ще трябва да се запозная с нея — заяви Емпрес, избавила се от мрачното настроение, което я бе обхванало в каретата. Тя се чувстваше леко и приятно от ненаатрапващото се ухажване на Етиен и още веднъж се убеди, че той е идеалният партньор, който да я развлича и забавлява. За пръв път през живота си усети някакво слабо задоволство, някаква особена светска практичност, която дължеше отчасти на съвета на Аделаид. Тя я караше да си намери любовник още от раждането на Макс. Пак благодарение на нея, Емпрес не се страхуваше от нова бременност, защото беше получила гръцки сунгер, за който братовчедка ѝ твърдеше, че е много ефикасен. „Ама наистина, скъпа — настояваше Аделаид. — Огледай се наоколо. Виждаш ли някой с повече от две деца? Валентин има своя наследник, аз — сладката Стефани, за да я гиздя и обличам и всичко е приключено. Валентин също е съгласен. Предпочита да съм стройна и привлекателна и аз съм много доволна от този факт. Представяш ли си какво би станало, ако всеки път, когато жената си намери любовник, ражда на мъжа си по едно копеле. Има и такива жени, разбира се, но те са глупачки, влюбени в любовниците си.“

Тази нощ Емпрес бе решила да се отдаде на модата на века — флирта и любовната игра. Очите ѝ бяха широко отворени, сърцето ѝ спокойно туптеше.

Тя се отдалечи весело от дука, развърза наметката си, метна я на леглото и се обърна с гръб към него, но на устните ѝ трептеше подканваща усмивка. Миг по-късно обаче, когато той нежно я прегърна и започна да я целува, Емпрес усети как я обхваща паника. Нищо не почувства! Топлите устни на Етиен предизвикваха у нея чувство не по-различно от онова, което изпитваше, когато Гай я

целуваше за лека нощ. Господи, нима трябваше да го направи, без да изпитва желание? Дали по-късно, когато Етиен започне да я люби, в сърцето ѝ ще се разразят пламенните чувства и необузданата страст, които я разтърсваха при докосването и дори само при погледа на Трей.

Ръцете ѝ трепереха, когато ги положи върху гърдите на Етиен. Цялото ѝ същество бе завладяно от нерешителност и някакво неловко чувство пропълзя в душата ѝ и я смути. Беше инфантилна лудост да очаква небесен хор и фанфари, мислеше си тя. Трябваше да порасне най-сетне. След предишната грубо откровена нощ вече трябваше да ѝ е ясно, че и най-малкото чувство е достатъчно, за да вкара двама души в леглото. Прелестното сливане на любов, страст, нежност, чувства и загриженост съществуваше само в приказките. За предишната нощ страстта се бе оказала достатъчна. Тази вечер може би ще научи нещо за нежността. Само наивниците се поддават на празни мечтания и не се подчиняват на здравия разум. Мъжът, който я държеше в ръце, бе очарователен и внимателен. Кой друг беше в състояние да заличи спомена за Трей от съзнанието ѝ.

Но в следващия миг Емпрес усети как устата му се спусна надолу по шията ѝ и се вцепени. „Не съм готова“, неспокойно си мислеше тя. „Не мога, не мога...“ и останала без дъх го побутна настрана.

— Не се плаши, малката ми — промърмори той и я привлече към себе си, а ръцете му я успокояваха, сякаш беше уплашено дете. Уверен в себе си, дукът беше сигурен, че ще успее да я възбуди, самият той силно заинтригуван, че попада на такава неподправена добродетел след многото опитни жени, с които се бе срещал.

Колко очарователна беше простичката ѝ естествена сдържаност. За пръв път от много години той усети нещо много повече от възбуда.

— Няма да те нараня, скъпа — каза той, хванал лицето ѝ в ръце. — Хайде, целуни ме и ще ти покажа...

— Господине, бихте ли ми отделили една минута от времето си?
— Емпрес замръзна при звука на познатия, заплашително тих глас. Дукът пусна лицето ѝ и двамата се обърнаха по посока на гласа. Трей се изправи от стола до прозореца, върху който се беше отпуснал, излезе от сянката и застана под бледата светлина на огъня.

Той стоеше спокоен и полуусмихнат. Сакото му бе разкопчано, вратовръзката — разхлабена, скъпите му копчета от диаманти и лапис

проблясваха в мрака. Изглеждаше привидно спокоен, но зад внимателно подобрания глас и контролирания глас безпогрешно се долавяха остър гняв и желание да унищожи и двамата. За миг двамата мъже останаха втренчени един в друг, после Трей се усмихна и подигравателно се поклони. В този миг Емпрес си мислеше само едно: „Как е възможно винаги да изглежда толкова красив?“.

Дукът погледна лицата им, застинали в мълчаливо очакване. Думите на Трей, дръзкото му, нежелано присъствие и цялата му фигура издаваха едва сдържаното нетърпение на младия човек. Ухажорът беше станал решителен, лицето му се бе променило и безгрижието му бе изчезнало. Сражение за жена. Напомни му за неща, които не бе преживявал от години и които бе забравил напълно, сякаш никога не са му се случвали. С непривична за него загриженост и вродена самоувереност, която поколения дъго Век бяха довели почти до съвършенство, дукът се справи с положението със завидна лекота:

— Разбира се, господин Брадок-Блек — учтиво отвърна той. — Къде бихте предпочели — в библиотеката или в каретата ми?

— Библиотеката — рязко отговори Трей, без да откъсва очи от Емпрес.

Етиен се обърна към нея и каза:

— Извини ме за малко, скъпа.

— Трей! — остро извика Емпрес. Думите на Етиен я отрезвиха и й помогнаха да дойде на себе си. — Кой, за бога, смяташ че си, та нахълтваш така в будоара ми?

— Приятел — иронично отвърна Трей и натъртено додаде: — много близък приятел.

— Етиен! — призова го Емпрес. Не, това не можеше да се случва с нея. Нима Трей се мислеше за закрилник на нейната добродетел, нима смяташе да изгони Етиен и да се меси в живота ѝ! *По дяволите, той нямаше право!*

— Бъди проклет, безсрамник такъв — изсъска тя към Трей, а в очите ѝ проблясваха мълнии.

— Успокой се, скъпа — сухо каза Трей. — Етиен ще се изплаши до смърт от невъздържания ти гняв.

— Или от проклетото ти присъствие — избухна тя.

— Ще видим, ще видим — провлечено добави той. — А сега, ако нямаш нищо против...

— Ще се върна веднага след като уредим нещата с господин Брадок-Блек, скъпа — успокои я Етиен. Той беше невъзмутимо спокоен, сякаш сцените в спалнята за него бяха нещо съвсем обикновено.

Застанаха лице срещу лице в библиотеката. И двамата изглеждаха великолепно във вечерно облекло, а дукът дори не беше свалил късата си наметка. Очите му гледаха студено и високомерно.

— Бих могъл да ви убия — тихо продума Трей.

— Бихте могли да опитате — отговори дукът, развърза копринената връв под шията си и хвърли пелерината върху един стол.

Трей внимателно прецени човека, който му отговори със спокоен и безизразен тон и разбра, че пред него стои представител на стар и могъщ род, петнадесетина години по-възрастен от него, но суров и безукорен, който не си хвърляше думите на вятъра.

— Аз съм бащата на детето й — раздражено заяви Трей.

— Знам това още от мига, когато се появихте в дневната на Емпрес през първия си ден в Париж. Приликата между вас и сина ви — тук последва лека пауза — е екзотично очевидна.

Дукът знаеше за женските истории на Трей. По време на предишното си посещение бе спал с почти всички по-известни жени в града. Твърдостта в гласа му, когато говореше за сина на Емпрес, го учуди. Предполагаше, че човек, който е бил с толкова много жени, едва ли се интересува от деца.

— Не е достатъчно просто да бъдеш баща — спокойно продължи дукът, видимо несъгласен. — Всяко дете има баща. Това, което ме интересува, е дали Емпрес иска да бъде с вас и, честно казано, от това, което видях през последните две седмици, мисля, че не иска. Може би — продължи усмихнат той — не сте намерили правилния начин да я убедите.

Дукът умееше да разгадава жените. Способността му да прозира отвъд бляскавата им външност бе едно от безспорните му умения. Внимателно бе наблюдавал Емпрес и Трей, докато се сбогуваха на бала на льо Нотр и бе забелязал мъчителните признаци на неугасващата им любов. Това го изненада и почти го накара да се откаже от прелестната госпожа Майлс. Ако не беше толкова себичен, със сигурност щеше да го направи. Но след като двамата млади се разделиха, той сухо заключи, че Емпрес може би ще се нуждае от рамо, на което да

поплаче, а може би и от нещо много повече. Той беше готов да ѝ предложи и едното, и другото.

Трей си спомни за бруталния начин, по който бе обладал Емпрес предишната вечер и мислено се укори. По дяволите! Беше сгрешил. Той пое тежестта на деянието си, но не оневини напълно Емпрес, защото тя го беше съсипала с поведението си на лека жена и с безбройните си ухажори.

— По дяволите! — тихо изруга той, защото все още беше далече от решението на проблема, замислен върху думите на дука и неспособен да се съсредоточи след целодневното си пиянство. Беше дошъл, тласкан единствено от импулсите си, но вече не бе сигурен в нищо, освен в това, че иска Емпрес само за себе си. И това чувство съвсем не бе ново, а владееше сърцето му още от първата вечер, когато я видя.

— Искам да пийна нещо — отчаяно въздъхна той, направи няколко крачки до масичката, върху която имаше множество бутилки, отвори една и отпи дълга глътка. Изплакна устата си, за да промени вкуса, останал от дългите часове пиянство, глътна коняка, обърна се към дука, който заинтригувано наблюдаваше и сухо каза:

— Може би все пак е по-добре да не се убиваме тази вечер. Искате ли да пийнете?

Малко по-късно двамата се наблюдаваха над ръба на чашите с коняк, седнали около богато орнаментираната масичка в библиотеката.

— Приемете извиненията ми — проговори Трей пръв. — Чувствам се като пълен глупак. Не знам какво толкова виждам в нея. — Усмихна се като че ли на себе си и додаде. — Всъщност знам, но списъкът е толкова дълъг, че предпочитам да не ви отегчавам с него. Сигурен съм, че и вие сте разбрали, че тя е необикновена.

— Тя е единствената жена, заради която съм се замислял да напусна Изабел — замислено каза дукът. — А аз съм имал не малко жени. — Той вдигна рамене по онзи типично галски начин. — Бракът ми е резултат на практично споразумение между два рода. Нещо съвсем обикновено, но въпреки това никога не съм приемал сериозно жените, докато не срещнах Емпрес. Тя просто възпламенява кръвта ми.

— И душата — гневно добави Трей.

— Да — каза дукът и се усмихна над ръба на чашата си. — Точно така ми се стори, като ви гледах на бала тази вечер.

— Едва не ви застрелях, когато ви видях да влизате в будоара й тази вечер.

— Разбирам. Веднъж застрелях един човек — не от любов, а от ревност. Но тогава бях много млад.

— Ревнувам я от всеки, който я погледне, а тези хора не са никак малко — горчиво заключи Трей и пресуши чашата си.

— С красива жена като Емпрес това е неизбежно.

Думите на дука съвпаднаха напълно с неизказаната мисъл на Трей.

— По дяволите! — изруга той в празната си чаша.

Дукът не беше сигурен дали думите на Трей са резултат на философско разсъждение върху несправедливостите на живота, или изразяват прозаичното му разочарование от празната чаша. Едно обаче беше сигурно. Емпрес едва ли щеше да потърси утеха при него тази нощ, докато пламенният ѝ бивш любовник се навърта наоколо. Затова дукът се изправи, погледна унилия млад човек, седнал насреща му и каза:

— Благодаря ви за питието и моля ви, предайте на Емпрес, че съжалявам.

Етиен беше практичен човек. Отдавна бе прехвърлил възрастта на силните чувства и всепоглъщащата любов. Емпрес щеше да е тук и на следващия ден, ако ли не... никой не е умрял от любов.

— Съжалявате ли? — хапливо попита Трей и вдигна цинично блесналия си поглед. — Нима има някой, който да не съжалява за нея?

Макар и изтънчен, дукът не беше напълно добронамерен, пък и чувството, което изпитваше към красивата Емпрес, беше по-скоро плътска страст, отколкото любов. Той съвсем не беше склонен да се превръща в изповедник на този разочарован грубиян, затова просто се усмихна в отговор. Двамата щяха да се справят и без него.

Трей едва ли усети кога дукът напусна стаята.

Емпрес неспокойно крачеше напред-назад, след като двамата мъже излязоха от стаята и се чудеше защо Трей я подлага на такова унижение. Проклинаше неговото самодоволство. Тя неспокойно седеше в креслото до прозореца и потропваше с пръсти по облегалките, вирайки се в тъмнината. Опитваше се да отгатне

разговора в библиотеката. Вероятното му съдържание я ужасяваше. Представяше си как скандалът разбива живота ѝ. Тревожно насочи мислите си към нещо по-малко опасно. Малко по-късно тя неспокойно се изправи, взе пелерината си от леглото и я закачи на мястото ѝ, сякаш искаше да въведе ред в целия си живот. Огледа се в огледалото на гардероба, приглади нервно косата си и направи гримаса. Проклети мъже! Етиен сигурно ще се върне. Страхуваше се да стои сама, ужасяваше се от това, че е била заловена в неудобно положение в собствения си будоар. Трей винаги е постъпвал необичайно. Емпрес развълнувано седна на креслото и отново забарабани неспокойно с пръсти — този път по рамката на прозореца.

„Колко ли ще продължи този разговор?“, отчаяно си мислеше тя, докато припряно се изправяше. Заваля, разсеяно отбеляза тя. Когато часовникът от полицата над камината иззвъня, тя отмести поглед от мокрото стъкло на прозореца и с удивление забеляза, че вече е много късно. „Защо, мислеше си тя, чакаш тук като някое послушно детенце?“ Та това бе собственият ѝ дом и тя вече беше голяма жена, независима и свободна сама да взема решения и да прави избора си, а не робиня, която Трей Брадок-Блек можеше да командва, както си иска.

Емпрес разгорещено се втурна към вратата, отвори я, вдигна копринените си поли и се спусна надолу по стълбите към библиотеката. Та това не бяха средните векове! Не можеше да чака спокойно и безучастно, докато двамата мъже я обсъждаха като стока за продан.

Разярена заради анахроничната драма, която се разиграваше в дома ѝ, Емпрес блъсна вратата на библиотеката, готова за битка.

— Ако смяташ, че можеш да се разпореждаш с живота ми, Трей — разгорещено започна тя и направи няколко крачки, преди да забележи, че в стаята е съвсем тихо. Тя спря и огледа полутъмната стая, докато съзря властната фигура на Трей до малката масичка.

— Къде е Етиен? — рязко попита тя.

— Отиде си — тихо каза той.

— Заплаши ли го? — ядосано попита тя, побесняла от наглостта му да нахлуе в дома ѝ, дори от това, че само присъствието му в тази стая бе достатъчно, за да я държи в подчинение.

— Естествено. — Гласът му бе равен, отговорът му — съвсем прост.

Тя едва не изкрещя от ярост, но бързо долови необичайната промяна в тона и настроението му, успя да се овладее и тихо попита:

— Защо? — Гласът ѝ колебливо трепереше, гневът ѝ се изпари и тя напрегнато зачака отговора му, подобно на генерал, който очаква някаква страшна вест.

Трей леко въздъхна.

— Не зная. — Беше пил през целия ден. Той потърка главата си с ръце и се опита да проясни мислите си, после прокара пръсти през копринената си черна коса и я погледна изпод сключените си вежди. — Всъщност зная. — Пое дълбоко дъх и тихо продължи: — Защото исках да го убия в мига, когато те докосна.

— Не можеш да постъпваш така — спокойно каза Емпрес — всеки път, когато доведе някой у дома.

Трей се облегна тежко на богато украсения стол и положи глава върху сложния рисунък на тапицерията.

— И това ми е известно — промълви той с лека гримаса. Тя беше всичко, от което се нуждаеше. Истината беше, че без нея животът му нямаше смисъл. Той рязко стана от стола, избута го с нетърпелив жест, отдалечи се от нея и застана до прозореца, загледан в окъпаната от дъжда градина. В стаята се разнесе мирис на коняк и слаб аромат на амбра.

— Ти си пиан — тихо каза тя.

Той само сви силните си рамене, рязко очертани от светлината на газената лампа.

— Може би — промълви той, — но това няма значение — меко отговори той, застанал неподвижно до прозореца, вперил поглед навън, като че ли нещо особено се случваше в пустата зелена градина.

— Какво правиш тук? Тази вечер? — Емпрес положи треперещите си ръце върху масата. Сърцето ѝ бързо биеше под пурпурната коприна, черната дантела и сребристите панделки на прекрасната ѝ рокля, която сякаш я обгръщаше със зряла мъдрост.

— Не трябваше да идвам — тихо продума той към тъмнината на нощта навън, а гордостта му копнееше тя да отрече срещите си с други мъже, да му поиска прошка... да се откаже от новия си живот. Той се обърна и застана срещу нея, все още скрит в сянката, с неразгадаемо изражение на лицето. Направи крачка напред и огънят освети изящното му лице, белязано от крайно изтощение.

— Това е непоносимо — прошепна той. — Не мога да понеса да те виждам с други мъже. Нямах представа какво изпитвам. — Последва неловка тишина и той тихо додаде: — Това ме ужасява.

За пръв път бе изоставил арогантното си поведение.

Сърцето ѝ трепетно затуптя, но мисълта за миналото на Трей, за убедеността му, че е галеник на съдбата и за непрестанните му капризи, не я напускате.

— Познавам това чувство — каза тя. — Изпитах го към Валери, Арабела и тази вечер към Клотилд... към всички — приглушено добави тя.

Той бързо вдигна глава, като вълк надушил следа, и даде воля на присъщите си сила и неизтощима енергия. Най-сетне бе сигурен в чувствата си, а думите ѝ му подействаха като освежителен вятър, изпълнен със сладки обещания и надежди и му дадоха отговора, който той толкова дълго бе търсил. Емпрес забеляза как той дълбоко си поема дъх.

— Можеш ли да се откажеш... — Той спря за миг, пристъпи напред и тя видя по устните му да играе познатата предизвикателна усмивка от харема.

— Ако не беше толкова циничен, щеше да ми повярваш още първия път. — Той обожаваше леката игрива усмивка, която озари лицето ѝ. — Няма други мъже.

— Дукът — припомни ѝ той и отново се намръщи.

— Той беше отговорът ми на твоето сбогуване тази вечер... и на русата Клотилд — ревниво му припомни тя.

— Тя не може да се сравнява с теб — простичко каза той. — Скочих от каретата ѝ на сред пътя, взех файтон и пристигнах тук.

Беше дошъл заради нея. Най-после! Точно когато бе изоставила всяка надежда. Макар че съвсем не всичките ѝ мечти се сбъднаха, най-важната се осъществи — той беше тук.

— Това ли е любовта? — Тя първа се пристраши да произнесе заветната дума, защото не се боеше да признае чувствата си, независимо че той все още се мръщеше.

Лицето му засия, а в очите му се появи нежност, която сигурно само майка му бе виждала. И то преди много години.

— Ако не е, не бих пожелал това гибелно мъчение никому — необичайно смирено изрече той.

— Искаш ли сина си? — попита тя. След всички въпроси, свързани с Трей и бебето, на които не бе успяла да намери отговор, тя най-сетне искаше да разбере дали желанието му да вземе Макс се диктува от собственическото му чувство, или е изблик на истинска обич. Знаеше от опит, че обаянието му е огромно и че много трудно може да се прецени кога е истинско и неподправено, но майчинските ѝ чувства бяха не по-слаби от любовта ѝ към Трей.

— Почти толкова, колкото искам теб — отговори той, вложил цялата си любов в погледа, който ѝ отправи и продължи: — Всъщност точно толкова, колкото желая и теб... По дяволите! Не е така. Това е различно и все пак същото — завърши той, леко поклати глава и протегна ръка, за да я погали леко по бузата. — Отчаяно искам и двама ви. — Младият мъж, който преди да срещне Емпрес имаше всичко, което пожелаеше, пое дълбоко дъх и тихичко попита: — Ще ме вземеш ли?

— Сега ли? — Искрящата победа проблесна в зелените ѝ очи и лицето ѝ засия от щастие.

Той със светнал поглед огледа мебелировката, съзря една удобна кушетка и отговори с тържествуваща усмивка:

— Сега би било просто чудесно.

— Предупреждавам те, че съм толкова влюбена, че сигурно ще се разпадна на парчета...

— Ами в такъв случай ще трябва да заключим вратата — каза той широко усмихнат. — Това може да излезе извън контрол.

Макар че я дразнеше, той изгаряше от желание да я притисне в прегръдките си и никога да не я пуска. Тя изглеждаше наистина царствена в бляскавата си коприна, обиците и колието. Лекият аромат на розите, подарени ѝ от дьо Век се смесваше със собствения ѝ благоуханен мирис. Но Трей я обичаше не по-малко и с износените каубойски дрехи или пък съвсем гола. Почти невярващ в чудото, той тихо си каза „Тя ме обича!“.

— А ти ще изоставиш ли харема си — попита Емпрес и го последва, когато той се запъти към вратата и я заключи. С присъщата си прямота тя зададе въпроса направо, като очакваше да получи един-единствен отговор. Трей бе опитен мъж и много добре знаеше какво иска да чуе тя, но този път това щеше да бъде не просто успокоение, а самата истина. Той се обърна с лице към нея. Сребристите му очи

проблясваха като лунната светлина, а очертаните му скули потрепнаха от усмивката на изящните му устни.

Беше красив като греха. „Сега и завинаги“, помисли си тя.

Той разпери ръце и тя се хвърли в прегръдката му, обви с ръце кръста му и здраво се притисна до него. Погледна нагоре и упорито повтори:

— Хайде, кажи ми. — Искаше да се почувства в безопасност, копнееше за неувяхващата му любов като млада девойка.

— Няма никакъв харем — меко каза той с плътния си дълбок глас. — От много време насам.

— Все още миришеш на амбра. — В зелените ѝ очи се прокрадна сянка на неверие. — Знаеш за какво се използва амбратата — за да възбуди сетивата, да изостри желанията.

— Това е просто игра — небрежно каза той, а ръцете му изгаряха гърба ѝ през пурпурната коприна. — Жените го харесват. Кара ги да се чувстват порочни.

На всички балове за дръзките жени и авантюристично настроените мъже имаше амбра. За онези, които искаха да отидат още по-далеч, имаше и опиум, но той обикновено отказваше да се докосне до него.

— А какво правиш с порочните жени? — настоя да узнае Емпрес, обхваната от дива ревност към всяка жена, която бе дръзнала дори да го погледне.

Той сви рамене. Искаше тя да разбере, че никоя от тях не значи нищо за него.

— Смеем се, а после... нищо — спокойно каза той. — След това някой изтърсва нова глупост и всички отново се засмиват. Скъпа, нали знаеш колко е банален този разпуснат живот. Но от сега нататък — продължи той и обхвана лицето ѝ с ръце — ти ще бъдеш моята амбра.

Трей зарови лице в ухаещата ѝ коса, и промърмори:

— Ти си моят опиум... моята амбра... моята неземна омая.

Той повдигна глава, отърка лицето си в нейното и прокара бузата си по нейната гладка кожа, правилния ѝ нос и извивката на брадичката, после отново вдъхна аромата ѝ.

— Ти си моят омаен сън, който се сбъдна — продума той и силно я целуна.

Макар че почувства топлината на устните му върху своите и усети мириса на коняк, макар че долови тръпките, които пробягаха по гърба ѝ, когато нежната му целувка отстъпи място на напористата, нетърпелива страст, която тя обожаваше, Емпрес продължаваше да се пита дали Трей бе целувал и Клотилд по същия начин малко по-рано същата нощ. Какво значение имаше това сега? Защо искаше да знае, след като държеше в ръцете си всичко, което желаше на този свят. Нямах ли да е по-разумно да не знае нищо. Сигурно, само че тя никога не е била разумна и затова искаше да чуе от него нещо повече от простото отричане на жените в живота му. Затова, когато се отдръпна, останала без дъх, и усети как Трей нежно прокарва езика си по извивката на веждата ѝ, тя решително изрече:

— Трей, искам да науча всичко за... порочните жени. — Попита го напълно сериозно и той знаеше много добре за какво става дума.

Когато заговори, Трей бе изоставил закачливия тон и беше съвсем сериозен, както когато говореше за работата си.

— Заклевам се, че пазих пълно въздържание, колкото и невероятно да ти се струва. Това може би обяснява отвратителното ми поведение снощи — извинително добави той. — Прости ми, ако съм те засегнал, но и ти имаш вина — заключи Трей, — задето ме предизвика с тези проклетии мъже, които непрекъснато се навъртат наоколо.

— Ти ревнуваш — закачливо отбеляза Емпрес и почувства някакво странно задоволство.

— И те искам само за себе си.

— Следващия път, когато погледнеш някоя жена, както гледаше Клотилд тази вечер, ще ѝ покажа какво значи да искаш някого само за себе си. — Емпрес войнствено издаде напред брадичката си, при това съвсем не на шега.

— Трудно е да се справи човек с теб.

— А с тебе — направо невъзможно.

— Великолепна комбинация — трудното с невъзможното — шеговито подхвърли той. — Е, поне няма да ни е скучно.

— Наистина ли не си? — попита тя съвсем не на място, като се чудеше дали настойчивите ѝ въпроси няма да го прогонят, тъкмо когато отново го беше спечелила, но Емпрес бе толкова ревнива, а отговорите му съвсем не бяха категорични. Тя не знаеше дали това е нарочно или се дължеше на факта, че е мъж.

— Какво? — подразни я той и това я направи още по-подозрителна, защото Треј много добре знаеше за какво става въпрос.

— Наистина ли не си спал с други жени? — намусено каза тя, докато той ослепително ѝ се усмихваше, искрено развеселен. „Косата му е просто прелестна, мислеше си тя. Всяка жена би дала мило и драго да има такава.“ Ако вчера, миналата седмица или когато и да е, друга жена бе прокарвала пръсти през косите му, Емпрес би я убила незабавно. Нима бе възможно човек да изпитва безумна ревност като нейната и да не попадне в затвора за убийство, запита се тя.

— А ти? — нахално попита Треј.

О, тя щеше да му даде да се разбере.

— Това изпит ли е? — сладко попита тя.

Радостта мигом изчезна от погледа му и той почти изръмжа:

— Да, по дяволите!

— Ще получа ли точки за непълни отговори? — поинтересува се тя с лека усмивка, която сметна за подходяща за случая.

— Очаквам един-единствен отговор — избоботи той и големите му ръце здраво стиснаха талията ѝ.

— О, боже — каза тя и като видя как веждите му се склочиша като големи тъмни крила, добави с усмивка. — Не, не съм била с друг.

Той се изсмя високо и я целуна по носа.

— Обожавам те!

— Само докато остана *единственият* предмет на твоето обожание.

— Но ти си, винаги си била и ще бъдеш. Това достатъчно ли е, или ще трябва да се закълна писмено в родителите си, че не съм докосвал жена от месеци?

— Като стана дума за родители, държа да ти кажа, макар да не искам да ти създавам неприятности точно сега, когато всичко е просто прелестно... — Тя беше замаяна от щастие, а също и той. Иначе Емпрес едва ли щеше да си позволи такава прямота. — ... че нямам никакво намерение да живея в ранчото. Това, че ще се оженим, съвсем не означава, че автоматично ще се превърна в част от империята на семейство Брадок-Блек.

Животът в ранчото беше прекалено труден за нея. Всички бяха истинско олицетворение на вежливостта, но в къщата винаги имаше някакви адвокати и счетоводители, а трите телефона постоянно

звъняха, защото многобройните компании непрекъснато се нуждаеха от пари, наставления и спешна помощ. Държеше се като егоист, но искаше Трей само за себе си.

— Кой говори за женитба? — иронично попита Трей и за първи път видя нагледно какво значи да си като ударен от гръм.

— Да извикам ли обратно дука? — заплашително попита Емпрес, когато успя да си поеме дъх.

— Какво ще кажеш за утре в десет? — По устните му се разля слънчева усмивка.

— Звучи прекрасно. — В гласа ѝ се чувстваше увереност.

— Така си и мислех!

— Нахалник такъв. Да не би да мислиш, че всяка жена по света умира да се ожени за теб?

— Няма значение — скромно каза той. — Стига ми, че веселата парижка вдовица ми даде съгласието си.

— Обичам те! — прошепна тя.

— От тук нататък ти си моят живот, скъпа — отвърна той и я целуна нежно, като че ли го правеше за пръв път. — Ела у дома. — Дъхът му изгаряше устните ѝ. — Върни се с мен у дома. — Ръцете му галеха косите ѝ.

— В планината?

Той кимна.

— Преди да тръгна Уинтър Маунтинс изглеждаше синя. Тук-там минзухарите вече надничаха изпод снега. Детелината тъгува по теб. — Ръцете му погалиха гърба ѝ и той се усмихна единствено за нея.

— Пролет — въздъхна Емпрес и си припомни величествения покой на природата и обещанията, които ѝ прошепна Трей в среднощната тишина в леглото им в колибата.

— Първата ни пролет в Уинтър Маунтинс, както ти обещах.

Гласът му беше тих и нежен, а спомените му от планинската долина преливаха от болезнен копнеж. Колко богати бяха тогава, колко крехко бе всичко... и как едва не го изгубиха.

— Дали ще бъде същото?

Той разбра какво искаше да го попита тя.

— Дори и по-хубаво — окуражително ѝ се усмихна той. — Ще построя къща за теб.

— С балкони? — нежно попита тя.

Той се усмихна и кимна.

— И с кулички.

Той я целуна точно когато тя се канеше да каже „Да“.

— Със стаи за децата?

Той изведнъж се сети за нещо и виновно попита:

— Те дали ще искат да се върнат?

— Не знаеш колко трудно ги накарах да тръгнат от там — засмя се Емпрес.

— Добре, тогава ще има и стаи за децата.

— И детска за Макс? — добави тя.

— За него и за малкото ми русо момиченце — дрезгаво каза той, а очите му отразяваха любовта, от която преливаше сърцето му. Трей зарови пръсти в косите ѝ и я целуна пламенно и нежно. Телата им изтръпнаха от удоволствие.

Вратата на библиотеката остана заключена чак до десет часа сутринта.

ЕПИЛОГ

На следващата пролет в Уинтър Маунтинс се роди момиченце, което кръстиха Соланж Брадок-Блек, на галено Съни.

Кръстницата ѝ, Дейзи, замина за Париж, за да се погрижи за новото положение на кръщелницата си като наследница на частта от състоянието на Джордан, принадлежала на Емпрес.

Съвсем случайно тя срещна дук дьо Век и двамата от пръв поглед почувстваха взаимна антипатия. Тя се владееше великолепно, държеше се резервирано и бе недостъпна за прекалено силното му очарование. Той се държеше по същия начин. Това, че не си допаднаха, бе съвсем естествено.

Освен всичко Дейзи беше тайнствено и екзотично красива и много умна. Той не познаваше друга жена-прокурор.

„Предизвикателство, мислеше си той, невероятна съблазън.“

Оказа се нещо много по-голямо — мрачна и всепоглъщаща страст.

Издание:

Сюзън Джонсън. Сребърен пламък

Редактор: Анелия Гарнизова

Компютърна обработка: Линче Шопова

Оформление на корицата: Александър Караманолев

ИК „Бард“, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.